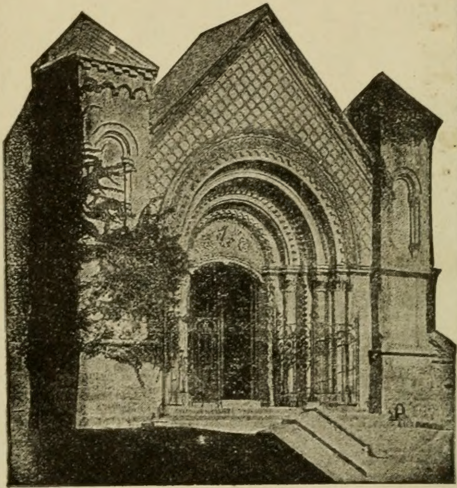
3 1761 07871134 8

PA30
Ar45a I
V.2
BASEMENT
RESERVE

EX LIBRIS

Velut Arbor Aevo

JOHN S. BENNETT

VELUT ARBOR ÆVO

Presented to the
LIBRARY *of the*
UNIVERSITY OF TORONTO
by
Victoria College

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/aristophanisco02aris

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ
ΚΩΜΩΙΔΙΑΙ

ARISTOPHANIS
COMOEDIAE

AUCTORITATE LIBRI PRAECLARISSIMI
SAECULI DECIMI
EMENDATAE
A
PHILIPPO INVERNIZIO
IURISCONSULTO ROMANO

ACCEDUNT CRITICAE ANIMADVERSIONES
SCHOLIA GRAECA INDICES ET VIRORUM
DOCTORUM ADNOTATIONES.

VOLUMEN II.

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
CIↃIↃCCXCIV.

PA30
Ar45a I
v.2
BASEMENT
RESERVE
FEB
1983
PA
3875
A2
1794
v.2
MAY 6 1949
WITHDRAWN FROM VICTORIA UNIVERSITY LIBRARY

PRAEFATIO.

Quum de huius editionis conſilio et natura, deque codicibus a ſe collatis, inprimisque Ravennate, copioſe et diligenter doctiſſimus Editor in Prooemio monuerit: nihil ſignificandum lectoribus eſt, niſi amicum Eius, *Chriſtianum Danielem Beckium*, ita religioni ſuae conſuluiſſe, ut diſcedi a ſcripto Editoris numquam pateretur, niſi pauciſſimis locis, ubi animadverſiones docebant, contextae orationis lectionem Brunckianam mutari debuiſſe. Tenuit enim hanc rationem Editor, ut pleriſque locis, neque tamen omnibus, codicis ſcripturam exhiberet, interdum etiam ubi metricae vel grammaticae Brunckii aliorumve leges adverſari viderentur, de quibus ſuam ſententiam ſaepius dixit. Si quae occurrerent, quod tamen rariſſimum fuit, de quorum ſcriptura nobis exhibita dubitaretur, maluimus codicem Editoris nobis miſſum ſequi, quam vel tantillum mutare. Fragmenta vero Ariſtopha-

* nis,

nis, a celeb. Editore aliquantum aucta, et verborum Index non poterant huic volumini, iam ſic ſatis grandi, inſeri. Itaque cum Scholiis omnibus, emendatis, illuſtratis, et e codicibus ſubinde auctis occupabunt tertium Volumen proximo anno proditurum. Hoc excipiet forſan ſuo tempore quartum, commentarios doctorum Virorum prudenter delectos complexurum. Scripſimus Lipſiae, a. d. VIII. Kal. Iun. CIƆIƆCCXCIV.

ΑΡΙΣΤΟ-

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΕΙΡΗΝΗ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἤδη τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ κεκμηῶτας τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς σύμπαντας Ἕλληνας Ἀριστοφάνης ἰδών· ἱκανὸς γὰρ διέπτεύκει πολεμούντων αὐτῶν χρόνος· τὸ δρᾶμα συνέγραψε τοῦτο, προτρέπων τὰς πόλεις καταθέσθαι μὲν τὴν πρὸς αὐτὰς Φιλονεικίαν, ὁμόνοιαν δὲ καὶ εἰρήνην ἀντὶ τῆς πρότερον ἔχθρας ἑλέσθαι. παρεισάγει τοίνυν γεωργὸν Τρυγαῖον τοὔνομα μάλιστα τῆς εἰρήνης αὐτὸν ποιούμενον· ὃς ἀσχάλλων ἐπὶ τῷ πολέμῳ εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν ἐβουλεύσατο πρὸς τὸν Δία, πευσόμενος παρ' αὐτοῦ δι' ἣν αἰτίαν οὕτως ἐκτρέχει τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα τοσοῦτον ποιήσας πόλεμον αὐτοῖς. ὃν δὴ διαποροῦντα, τίνα τρόπον τὴν εἰς οὐρανὸν πορείαν ποιήσει, παρεισάγει τρέφοντα κάνθαρον ὡς ἀναπτησόμενον εἰς οὐρανὸν δι' αὐτοῦ Βελλεροφόντου δίκην. προλογίζουσι δὲ οἱ δύο θεράποντες αὐτοῦ, οἷς καὶ ἐκτρέφειν προστετάκτο τὸν κάνθαρον, δυσφοροῦντες ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ σιτίοις. ἡ δὲ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐκ μέρους μὲν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ μέρους δὲ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ. ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἔκ τινων ἀνδρῶν Ἀττικῶν γεωργῶν.

Φέρεται ἐν ταῖς διδασκαλίαις δεδιδαχὼς εἰρήνην ὁμοίως ὁ Ἀριστοφάνης· ἄδηλον οὖν φησιν Ἐρατοσθένης, πότερον τὴν αὐτὴν ἀνεδίδαξεν ἢ ἑτέραν καθῆκεν, ἥ τις οὐ σώζεται. Κράτης μέν τοι δύο οἶδεν δράματα γράφων οὕτως· ἀλλ' οὖν γε ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσιν ἢ Βαβυλωνίοις· ἢ ἐν τῇ ἑτέρᾳ εἰρήνῃ, καὶ σποράδην δέ τινα ποιήματα παρατίθεται, ἅπερ ἐν τῇ νῦν φερομένῃ οὐκ ἔστιν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΚΕΤΑΙ ΔΥΟ Τρυγαίου.
ΤΡΥΓΑΙΟΣ.
ΚΟΡΑΙ, θυγατέρες Τρυγαίου.
ΕΡΜΗΣ.
ΠΟΛΕΜΟΣ.
ΚΥΔΟΙΜΟΣ.
ΧΟΡΟΣ Γεωργῶν Ἀθμονέων.
ΙΕΡΟΚΛΗΣ, μάντις.
ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΡΟΣ.
ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.
ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.
ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ.
ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.
ΔΟΡΥΞΟΟΣ.
ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.
ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΕΙΡΗΝΗ.

ΟΙΚΕΤΑΙ ΔΥΟ, ΤΡΥΓΑΙΟΣ, ΚΟΡΑΙ, ΕΡΜΗΣ, ΠΟΛΕΜΟΣ, ΚΥΔΟΙΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

Αἶρ', αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἰδού.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

δὸς αὐτῷ τῷ κάκιστ' ἀπολουμένῳ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

καὶ μήποτ' αὐτῆς μᾶζαν ἡδίω φάγοι.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

δὸς μᾶζαν ἑτέραν ἐξ ὀνίδων πεπλασμένην.

Adnotationes in Pacem.

Utrumque argumentum extat in libro Ravennate: quae longe aliter apud alios edita ſunt. Ego ea edidi, uti ſcripta prorſus ſunt in eo libro.

v. 3. φάγοι Ravennas liber, ut vulgo. Brunckius arbitrio ſuo praeter neceſſitatem φάγοις.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἰδοὺ μάλ᾽ αὖθις.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

ποῦ γάρ, ἣν νῦν δὴ ῎Φερες;
οὐ κατέφαγεν;

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

μὰ τὸν Δί᾽, ἀλλ᾽ ἐξαρπάσας
ὅλην ἐνέκαψε περικυλίσας τοῖν ποδοῖν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

ἀλλ᾽ ὡς τάχιστα τρῖβε πολλὰς καὶ πυκνάς.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἄνδρες κοπρολόγοι, προσλάβεσθε, πρὸς θεῶν,
εἰ μή με βούλεσθ᾽ ἀποπνιγέντα περιϊδεῖν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

ἑτέραν, ἑτέραν δὸς παιδὸς ἡταιρηκότος.
τετριμμένης γάρ φησιν ἐπιθυμεῖν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἰδού.
ἑνὸς μέν, ὦ ῎νδρες, ἀπολελῦσθαί μοι δοκῶ.
οὐδεὶς γὰρ ἂν φαίη με μάττοντ᾽ ἐσθίειν.

ΟΙΚΕ-

v. 5. δὴ ῎φερες. Ita Rav. liber.
v. 7. Vulgo: περικυκλήσας.

V. 7. τοῖν ποδοῖν) πρὸς τὴν τάξιν τῶν ποδῶν. ἀκολούθως τὸ δυικόν. ἐν Νεφέλαις (v. 150.)·
ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς
τὼ πόδε.

καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ τεσσάρων ἵππων ὄντων τοῦ Εκτορος· δύο δὲ ἀριστερῶν πρὸς τὴν τάξιν ἀκολούθως ἐπήνεγκε·
νῶϊ μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

αἰβοῖ· φέρ' ἄλλην, χ' ἀτέραν μοι, χ' ἀτέραν,
καὶ τρῖβ' ἑτέρας γε.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔκ.
οὐ γὰρ ἔθ' οἷός τ' εἴμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας.
αὐτὴν ἄρ' οἴσω συλλαβὼν τὴν ἀντλίαν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

νὴ τὸν Δί' ἐς κόρακάς γε, καὶ σαυτόν γε πρός.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ὑμῶν δέ γ', εἴ τις οἶδ', ἐμοὶ κατειπάτω,
πόθεν ἂν πριαίμην ῥῖνα μὴ τετρημένην.
οὐδὲν γὰρ ἔργον ἦν ἄρ' ἀθλιώτερον,
ἢ κανθάρῳ μάττοντα παρέχειν ἐσθίειν.
ὗς μὲν γὰρ, ὥσπερ ἂν χέσῃ τις, ἢ κύων,
φαύλως ἐρείδει· τοῦτο δ' ὑπὸ φρονήματος
βρενθύεταί τε, καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ,
ἢν μὴ παραθῶ τρίψας δι' ἡμέρας ὅλης,
ὥσπερ γυναικὶ, γογγύλην μεμαγμένην.
ἀλλ', εἰ πέπαυται τῆς ἐδωδῆς, σκέψομαι,
τηδὶ παροίξας τῆς θύρας, ἵνα μή μ' ἴδῃ.
ἔρειδε, μὴ παύσαιο μηδέποτ' ἐσθίων

A 5 τέως,

v. 16. In libro noſtro deeſt γε.

v. 18. αὐτὴν ἄρ' οἴσω συλλαβών. Rav. liber. Vulgo: αὐτὴν ἄρ' οἴσω προσλαβών.
Brunckius coniectura non neceſſaria legendum putat: αὐτόν γ' ἄρ'.

v. 31. μηδέποτ' ἐσθίων Rav. liber. Vulgo: μήποτ' ἐσθίων, et v. ſeq. τέως, ἕως αὐτὸν λάθῃς. Vulgo: τέως ἕως σαυτὸν, quae Davveſius et Brunckius ſine neceſſitate emendant ἕως σεαυτὸν ἂν λάθῃς contra librorum omnium auctoritatem. αὐτὸν *ipſum ſe, ipſum te,* quod alibi quoque animad-

τέως, ἕως αὑτὸν ἂν λάθῃς διαῤῥαγείς.
οἷον δὲ κύψας ὁ κατάρατος ἐσθίει,
ὥσπερ παλαιστὴς, παραβαλὼν τοὺς γομφίους·
καὶ ταῦτα τὴν κεφαλήν τε καὶ τὼ χεῖρέ πως
ὡδὶ περιάγων, ὥσπερ οἱ τὰ σχοινία
τὰ παχέα συμβάλλοντες εἰς τὰς ὁλκάδας.
μιαρὸν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοσμον, καὶ βορόν.
χὥτου ποτ' ἐστὶ δαιμόνων ἡ προσβολὴ,
οὐκ οἶδ'. Ἀφροδίτης μὲν γὰρ οὔ μοι φαίνεται,
οὐ μὴν Χαρίτων γε.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

τοῦ γ' ἄρ' ἐστ';

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

οὐκ ἔσθ' ὅπως
τοῦτ' ἐστὶ τὸ τέρας οὐ Διὸς καταιβάτου.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

οὐκοῦν ἂν ἤδη τῶν θεατῶν τις λέγοι
νεανίας δοκησίσοφος· Τόδε πρᾶγμα τί;
ὁ κάνθαρος δὲ πρὸς τί; — κᾆτ' αὐτῷ γ' ἀνὴρ
Ἰωνικός τις φησὶ παρακαθήμενος·
Δοκέω μὲν, ἐς Κλέωνα τοῦτ' αἰνίττεται,
ὡς κεῖνος ἀναιδῶς τὴν σπατίλην ἐσθίει. —
ἀλλ' εἰσιὼν τῷ κανθάρῳ δώσω πιεῖν.

ΟΙΚΕ-

animadvertimus. *Confer* v. 967. *huius fabulae*, *Acharn.* v. 769. et v. 878., *Aves* v. 18.

v. 47. Huc ea ſpectant, quae Lucianus in Anacharſi veterem forte Comoediam ſpectans, de Comicorum licentia in civibus non bene meritis de republica notandis, ut meliores evaderent, ceteri illorum exemplo honeſti eſſent.

v. 48. Liber noſter ἀναιδέως. Hoc verſu vellet Brunckius ut ἤσθιεν ineſſet, quod mortuus erat Cleon. Mihi vero tam levem ob cauſam ſollicitare antiquos libros religio eſt.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἐγὼ δὲ τὸν λόγον γε τοῖσι παιδίοις,
καὶ τοῖσιν ἀνδρίοισι, καὶ τοῖς ἀνδράσι,
καὶ τοῖς ὑπὲρ τούτοισιν ἀνδράσιν φράσω,
καὶ τοῖς ὑπερηνορέουσιν ἔτι τούτοις μάλα.
ὁ δεσπότης μου μαίνεται καινὸν τρόπον,
οὐχ ὅνπερ ὑμεῖς, ἀλλ' ἕτερον καινὸν πάνυ.
δι' ἡμέρας μὲν εἰς τὸν οὐρανὸν βλέπων,
ὡδὶ κεχηνὼς λοιδορεῖται τῷ Διΐ,
καὶ φησίν· Ω Ζεῦ, τί ποτε βουλεύει ποιεῖν;
κατάθου τὸ κόρημα· μὴ κόρει τὴν Ελλάδα. —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἔα, ἔα.

ΟΙΚΕΤΗΣ. Β.

σιγήσαθ', ὡς φωνῆς ἀκούειν μοι δοκῶ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ Ζεῦ, τί δρασείεις ποθ' ἡμῶν τὸν λεών;
λήσεις σεαυτὸν τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

τοῦτ' ἔστι τουτὶ τὸ κακὸν αὔθ' οὑγὼ 'λεγον.
τὸ γὰρ παράδειγμα τῶν μανιῶν ἀκούετε·
ἃ δ' εἶπε πρῶτον, ἡνίκ' ἤρχεθ' ἡ χολή,
πεύσεσθ'. ἔφασκε γὰρ πρὸς αὑτὸν ἐνθαδί·
Πῶς ἂν ποτ' ἀφικοίμην ἂν εὐθὺ τοῦ Διός; —

ἔπειτα

v. 52. ὑπὲρ τούτοισιν. Liber noſter, ut vulgo. Brunckius ex libro ſuo ὑπερτάτοισιν.

v. 56. Rav. liber. Vulgo: γὰρ ἐς.

v. 59. μὴ 'κκόρει optime Ravennas liber.

v. 64. Rav. liber: τουτὶ τό, vulgo δῆτα τό.

v. 66. Rav. liber: τὰ δ' εἶπε.

ἔπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος,
πρὸς ταῦτ' ἀνερριχᾶτ' ἂν ἐς τὸν οὐρανὸν,
ἕως ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς καταρρυείς.
ἐχθὲς δὲ μετὰ ταῦτ' ἐκφθαρεὶς οὐκ οἶδ' ὅποι,
εἰσήγαγ' Αἰτναῖον μέγιστον κάνθαρον·
κἄπειτα τοῦτον ἱπποκομεῖν μ' ἠνάγκασε.
καὐτὸς καταψῶν αὐτὸν, ὥσπερ πωλίον,
Ω Πηγάσιόν μοι, Φησὶ, γενναῖον πτερὸν,
ὅπως πετήσει μ' εὐθὺ τοῦ Διὸς λαβών. —
ἀλλ' ὅ τι ποιεῖ, τηδὶ διακύψας ὄψομαι.
οἴμοι τάλας· ἴτε δεῦρο, δεῦρ', ὦ γείτονες.
ὁ δεσπότης γάρ μου μετέωρος αἴρεται
ἱππηδὸν εἰς τὸν ἀέρ', ἐπὶ τοῦ κανθάρου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἥσυχος, ἥσυχος, ἠρέμα, κάνθων·
μή μοι σοβαρῶς χώρει λίαν,
εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς ῥώμῃ πίσυνος,
πρὶν ἂν ἰδίῃς, καὶ διαλύσῃς
ἄρθρων ἶνας πτερύγων ῥύμῃ.
καὶ μὴ πνεῖ μοι κακὸν, ἀντιβολῶ
σ'· εἰ δὲ ποιήσεις τοῦτο, κατ' οἴκους
αὐτοῦ μεῖνον τοὺς ἡμετέρους.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ὦ δέσποτ' ἄναξ, ὡς παραπαίεις.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

σίγα, σίγα.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ποῖ δῆτ' ἄλλως μετεωροκοπεῖς;

ΤΡΥ-

v. 76. μοι, Φησὶ, vulgo.
v. 81. Rav. liber: ἱππηδὸν ἐς τόν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὑπὲρ Ἑλλήνων πάντων πέτομαι,
τόλμημα νέον παλαμησάμενος.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

τί πέτει; τί μάτην οὐχ ὑγιαίνεις;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὐφημεῖν χρὴ, καὶ μὴ φλαῦρον
μηδὲν γρύζειν, ἀλλ᾽ ὀλολύζειν·
τοῖς τ᾽ ἀνθρώποισι φράσον σιγᾶν,
τούς τε κοπρῶνας καὶ τὰς λαύρας
καιναῖς πλίνθοισιν ἀνοικοδομεῖν,
καὶ τοὺς πρωκτοὺς ἐπικλείειν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως σιγήσομ᾽, ἢν μή μοι φράσῃς,
ὅποι πέτεσθαι διανοεῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δ᾽ ἄλλο γ᾽, ἢ
ὡς τὸν Δί᾽ ἐς τὸν οὐρανόν;

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

τίνα νοῦν ἔχων;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐρησόμενος ἐκεῖνον, Ἑλλήνων πέρι
ἁπαξαπάντων ὅ τι ποιεῖν βουλεύεται.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἐὰν δὲ μή σοι καταγορεύσῃ;

ΤΡΥ-

v. 98. Liber noſter ἀνθρώποις.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

γράψομαι
Μήδοισιν αὐτὸν προδιδόναι τὴν Ἑλλάδα.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

μὰ τὸν Διόνυσον, οὐδέποτε ζῶντός γ' ἐμοῦ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλ'.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἰοὺ, ἰοὺ, ἰού·
ὦ παιδί', ὁ πατὴρ ἀπολιπὼν ἀπέρχεται
ὑμᾶς ἐρήμους ἐς τὸν οὐρανὸν λάθρα.
ἀλλ' ἀντιβολεῖτε τὸν πατέρ', ὦ κακοδαίμονα.

ΚΟΡΗ.

ὦ πάτερ, ὦ πάτερ, ἆρ' ἔτυμός γε
δώμασιν ἡμετέροις φάτις ἥκει,
ὡς σὺ μετ' ὀρνίθων, προλιπὼν ἐμὲ,
ἐς κόρακας βαδιεῖ μεταμώνιος;
ἔστι τι τῶνδ' ἐτύμως; εἴπ', ὦ πάτερ, εἴ τι φιλεῖς με.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

δοξάσαι ἔστι, κόραι· τὸ δ' ἐτήτυμον, ἄχθομαι ὑμῖν,
ἡνίκ' ἂν αἰτίζητ' ἄρτον, πάππαν με καλοῦσαι,
ἔνδον δ' ἀργυρίου μηδὲ ψακὰς ἦν πάνυ πάμπαν.
ἢν δ' ἐγὼ εὖ πράξας ἔλθω πάλιν, ἕξετ' ἐν ὥρᾳ
κολλύραν μεγάλην, καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ.

ΚΟΡΗ.

v. 114. Ante hunc verſum, atque ita in poſterum collocatae ſunt in libro noſtro filiae *Trygaei*, quas alloquitur pater.

v. 120. In eodem libro deeſt ἂν.

ΚΟΡΗ.

καὶ τίς πόρος σοι τῆς ὁδοῦ γενήσεται;
ναῦς μὲν γὰρ οὐκ ἄξει σε ταύτην τὴν ὁδόν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πτηνὸς πορεύσει πῶλος. οὐ ναυσθλώσομαι.

ΚΟΡΗ.

τίς δ' ἡ 'πίνοια σοῦ 'στιν, ὥστε κάνθαρον
ζεύξαντ' ἐλαύνειν εἰς θεοὺς, ὦ παππία;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐν τοῖσιν Αἰσώπου λόγοις ἐξηυρέθη
μόνος πετεινῶν εἰς θεοὺς ἀφιγμένος.

ΚΟΡΗ.

ἄπιστον εἶπας μῦθον, ὦ πάτερ, πάτερ,
ὅπως κάκοσμον ζῶον ἦλθεν εἰς θεούς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἦλθεν κατ' ἔχθραν αἰετοῦ πάλαι ποτὲ,
ᾤ' 'κκυλίνδων, κἀντιτιμωρούμενος.

ΚΟΡΗ.

οὐκοῦν ἐχρῆν σε Πηγάσου ζεῦξαι πτερὸν,
ὅπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ', ὦ μέλε, ἄν μοι σιτίων διπλῶν ἔδει.

νῦν

v. 129. Rav. liber: ἐξευρέθη.
v. 137. Ita Rav. liber, ut Brunckius ex libro ſuo edidit. Vulgo: ἀλλ' ὦ μελέα μοι σιτίων διπλῶν ἔδει.

v. 136. τραγικώτερος) ἢ πίπτεται εἰς τὸν Πήγασον· καὶ ἀξιοπιστότερος. ἢ ἀτυχέστερος, αἰ- τὸν Βελλεροφόντην Εὐριπίδου.

νῦν δ' ἅττ' ἂν αὐτὸς καταφάγω τὰ σιτία,
τούτοισι τοῖς αὐτοῖσι τοῦτον χορτάσω.

ΚΟΡΗ.

τί δ', ἢν ἐς ὑγρὸν πόντιον πέσῃ βάθος;
πῶς ἐξολισθεῖν πτηνὸς ὢν δυνήσεται;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐπίτηδες εἶχον πηδάλιον, ᾧ χρήσομαι·
τὸ δὲ πλοῖον ἔσται Ναξιουργὴς κάνθαρος.

ΚΟΡΗ.

λιμὴν δὲ τίς σε δέξεται φορούμενον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐν Πειραεῖ δήπου 'στὶ Κανθάρου λιμήν.

ΚΟΡΗ.

ἐκεῖνο τήρει, μὴ σφαλεὶς καταῤῥυῇς
ἐντεῦθεν· εἶτα χωλὸς ὢν, Εὐριπίδῃ
λόγον παράσχῃς, καὶ τραγῳδία γένῃ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'. ἀλλὰ χαίρετε.
ὑμεῖς δέ γ', ὑπὲρ ὧν τοὺς πόνους ἐγὼ πονῶ,
μὴ βδεῖτε, μηδὲ χέζεθ' ἡμερῶν τριῶν·
ὡς εἰ μετέωρος οὗτος ὢν ὀσφρήσεται,
κατωκάρα ῥίψας με βουκολήσεται.
ἀλλ' ἄγε, Πήγασε, χώρει χαίρων,
χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίων
διακινήσας φαιδροῖς ὠσίν.
τί ποιεῖς; τί ποιεῖς; ποῖ παρακλίνεις

τοὺς

v. 155. *Suidas:* ψαλλίοις· χαλινοῖς. Ἀριστοφάνης· χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίων.

τοὺς μυκτῆρας πρὸς τὰς λαύρας;
ἴει σαυτὸν θαῤῥῶν ἀπὸ τῆς γῆς,
κᾆτα δρομαίαν πτέρυγ' ἐκτείνων,
ὀρθῶς χώρει Διὸς ἐς αὐλὰς,
ἀπὸ μὲν κάκκης τὴν ῥῖν' ἀπέχων,
ἀπό θ' ἡμερινῶν σίτων πάντων.
ἄνθρωπε, τί δρᾷς, οὗτος ὁ χέζων
ἐν Πειραιεῖ παρὰ ταῖς πόρναις;
ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς. οὐ κατορύξεις,
κἀπιφορήσεις τῆς γῆς πολλὴν,
κἀπιφυτεύσεις ἕρπυλλον ἄνω,
καὶ μύρον ἐπιχεῖς; ὡς ἤν τι πεσὼν
ἐνθένδε πάθω, τοῦ 'μοῦ θανάτου
πέντε τάλανθ' ἡ πόλις ἡ Χίων
διὰ τὸν σὸν πρωκτὸν ὀφλήσει.
οἴμ', ὡς δέδοικα, κοὐκέτι σκώπτων λέγω.
ὦ μηχανοποιὲ, πρόσεχε τὸν νοῦν ὡς ἐμέ.
ἤδη στροφεῖ τι πνεῦμα περὶ τὸν ὀμφαλόν.
κεἰ μὴ φυλάξεις, χορτάσω τὸν κάνθαρον.
ἀτὰρ ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν ἐμοὶ δοκῶ·
καὶ δὴ καθορῶ τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ Διός.
τίς ἐν Διὸς θύραισιν; οὐκ ἀνοίξετε;

ΕΡΜΗΣ.

πόθεν βροτοῦ με προσέβαλ'; ὦ 'ναξ Ἡράκλεις,
τουτὶ τί ἐστι τὸ κακόν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἱπποκάνθαρος.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ μιαρὲ, καὶ τολμηρὲ, κἀναίσχυντε σὺ,

καὶ

v. 159. Rav. liber: ἀπὸ τῆς γῆς, vulgo: ἀπὸ γῆς.
v. 165. ἐν Πειραιεῖ. Ariſtot. de Republ. V, 3. μᾶλλον δημοτικοὶ οἱ τὸν Πειραιᾶ οἰκοῦντες τῶν τὸ ἄστυ.
v. 177. ἀτὰρ ἐγγὺς liber noſter. Vulgo: ἀλλ' ἐγγὺς.

καὶ μιαρὲ, καὶ παμμίαρε, καὶ μιαρώτατε·
πῶς δεῦρ' ἀνῆλθες, ὦ μιαρῶν μιαρώτατε;
τί σοί ποτ' ἐστὶ τοὔνομ'; οὐκ ἐρεῖς;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μιαρώτατος.

ΕΡΜΗΣ.

ποδαπὸς τὸ γένος εἶ; φράζε μοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μιαρώτατος.

ΕΡΜΗΣ.

πατὴρ δέ σοι τίς ἐστιν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐμοί; μιαρώτατος.

ΕΡΜΗΣ.

οὔ τοι, μὰ τὴν γῆν, ἔσθ' ὅπως οὐκ ἀποθανεῖ,
εἰ μὴ κατερεῖς μοι τοὔνομ' ὅ τι ποτ' ἐστί σοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Τρυγαῖος Ἀθμονεὺς, ἀμπελουργὸς δεξιὸς,
οὐ συκοφάντης, οὐδ' ἐραστὴς πραγμάτων.

ΕΡΜΗΣ.

ἥκεις δὲ κατὰ τί;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τὰ κρέα ταυτί σοι φέρων.

ΕΡ-

v. 185. Rav. liber: τί σοί ποτ' ἐστὶν ὄνομ'. Verſus 188. eſt ſcriptus in libro noſtro, uti eum Dawveſius emendaverat, quem ſequutus eſt Brunckius. Vulgo: ἔσσεθ' ὡς οὐκ.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ δειλακρίων, πῶς ἦλθες;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ γλίσχρων, ὁρᾷς,
ὡς οὐκέτ' εἶναί σοι δοκῶ μιαρώτατος.
ἴθι νῦν, κάλεσόν μοι τὸν Δί'.

ΕΡΜΗΣ.

ἰὴ, ἰὴ, ἰὴ,
ὅτ' οὐδὲ μέλλεις ἐγγὺς ἰέναι τῶν θεῶν.
Φροῦδοι γὰρ ἐχθές εἰσιν ἐξῳκισμένοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ποῖ γῆς;

ΕΡΜΗΣ.

ἰδοὺ γῆς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλὰ ποῦ;

ΕΡΜΗΣ.

πόῤῥω πάνυ,
ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τοὐρανοῦ τὸν κύτταρον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πῶς οὖν σὺ δῆτ' ἐνταῦθα κατελείφθης μόνος;

ΕΡΜΗΣ.

τὰ λοιπὰ τηρῶ σκευάρια τὰ τῶν θεῶν,

v. 196. ὅτ' οὐδὲ Ravennas liber, ut vulgo. Brunckius: ὅτι οὐδὲ. v. ſeq. vulgo: εἰσιν ἐχθές.

v. 198. Vulgo: ποῖ loco ποῦ.

χυτρίδια, καὶ σανίδια, κἀμφορείδια.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐξῳκίσαντο δ' οἱ θεοὶ τίνος οὕνεκα;

ΕΡΜΗΣ.

Ἕλλησιν ὀργισθέντες. εἶτ' ἐνταῦθα μὲν,
ἵν' ἦσαν αὐτοὶ, τὸν Πόλεμον κατῴκισαν,
ὑμᾶς παραδόντες δρᾶν ἀτεχνῶς ὅ τι βούλεται·
αὐτοὶ δ' ἀνῳκίσανθ' ὅπως ἀνωτάτω,
ἵνα μὴ βλέποιεν μαχομένους ὑμᾶς ἔτι,
μηδ' ἀντιβολούντων μηδὲν αἰσθανοίατο.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τοῦ δ' οὕνεχ' ἡμᾶς ταῦτ' ἔδρασαν; εἴπ' ἐμοί.

ΕΡΜΗΣ.

ὅτι πολεμεῖν ᾑρεῖσθ', ἐκείνων πολλάκις
σπονδὰς ποιούντων· κεἰ μὲν οἱ Λακωνικοὶ
ὑπερβάλοιντο μικρὸν, ἔλεγον ἂν ταδί·
Ναὶ τὼ σιὼ, νῦν Ἀττικίων δώσει δίκην. —
εἰ δ' αὖ τι πράξαιντ' ἀγαθὸν Ἀττικωνικοὶ,
κἄλθοιεν οἱ Λάκωνες εἰρήνης πέρι,
ἐλέγετ' ἂν ὑμεῖς εὐθύς· Ἐξαπατώμεθα,
νὴ τὴν Ἀθηνᾶν· νὴ Δί', οὐχὶ πειστέον·
ἥξουσι καὖθις, ἢν ἔχωμεν τὴν Πύλον. —

ΤΡΥ-

v. 202. Rav. liber κἀμφορίδια, ut vulgo, nam errarunt ſaepe librarii in rebus huiusmodi.
v. 210. Rav. liber: οὕνεχ'.
v. 219. Ravennas liber: ἢν ἔχωμεν τὴν πόλιν.

v. 214. Ναὶ τὼ σιὼ) τοὺς Διοσκόρους οἱ Λακεδαιμόνιοι σιοὺς ἔλεγον, ὡς Ἀθηναῖοι θεὼ Δήμητραν καὶ Περσεφόνην. ἔθος δὲ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπὶ τοῦ νὴ τὼ θεὼ τρέπειν τὸ θ εἰς τὸ σ, καὶ τὸ ε εἰς τὸ ι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὁ γοῦν χαρακτὴρ ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων.

ΕΡΜΗΣ.

ὧν οὕνεκ' οὐκ οἶδ', εἴ ποτ' Εἰρήνην ἔτι
τολοιπὸν ὄψεσθ'.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλὰ ποῖ γὰρ οἴχεται;

ΕΡΜΗΣ.

ὁ Πόλεμος αὐτὴν ἐνέβαλ' εἰς ἄντρον βαθύ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἰς ποῖον;

ΕΡΜΗΣ.

εἰς τουτὶ τὸ κάτω. κἄπειθ' ὁρᾷς,
ὅσους ἄνωθεν ἐπεφόρησε τῶν λίθων,
ἵνα μὴ λάβητε μηδέποτ' αὐτήν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἴπ' ἐμοί,
ἡμᾶς δὲ δὴ τί δρᾷν παρασκευάζεται;

ΕΡΜΗΣ.

οὐκ οἶδα, πλὴν ἕν, ὅτι θυείαν ἑσπέρας
ὑπερφυᾶ τὸ μέγεθος εἰσηνέγκατο.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δῆτα ταύτῃ τῇ θυείᾳ χρήσεται;

v. 225. Rav. liber: ἄνωθεν ἐπεφόρησε, ut vulgo omnes libri. Brunck. dedit: ἐνεφόρησε.

ΕΡΜΗΣ.

τρίβειν ἐν αὐτῇ τὰς πόλεις βουλεύεται.
ἀλλ' εἶμι. καὶ γὰρ ἐξιέναι, γνώμην ἐμὴν,
μέλλει· θορυβεῖ γοῦν ἔνδον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οἴμοι δείλαιος·
φέρ', αὐτὸν ἀποδρῶ· καὶ γὰρ ὥσπερ ᾐσθόμην
καὐτὸς θυείας φθέγμα πολεμιστηρίας.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἰὼ βροτοὶ, βροτοὶ, βροτοὶ πολυτλήμονες·
ὡς αὐτίκα μάλα τὰς γνάθους ἀλγήσετε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ 'ναξ Ἄπολλον, τῆς θυείας τοῦ πλάτους.
ὅσον κακὸν καὶ τοῦ Πολέμου τὸ βλέμμα πως.
ἆρ' οὗτος ἔστ' ἐκεῖνος, ὃν καὶ φεύγομεν,
ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύρινος, ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν;

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἰὼ Πρασιαὶ τρισάθλιαι, καὶ πεντάκις,
καὶ πολλοδεκάκις, ὡς ἀπολεῖσθε τήμερον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τουτὶ μὲν, ἄνδρες, οὐδὲν ἡμῖν πρᾶγμά πω.
τὸ γὰρ κακὸν τοῦτ' ἐστι τῆς Λακωνικῆς.

ΠΟ-

v. 233. Rav. liber: ἔνδοθεν.

v. 239. Ita Rav. liber, niſi quod pro βλέμμα πως habet ut vulgo βλέμματος. Vulgo: καὶ τοῦ βλέμματος. Brunckius: ὅσον κακὸν δὴ τοῦ Πολέμου καὶ βλέμματος. Mihi certe videtur, manum Ariſtophanis propius aſſequi emendationem meam, aliamve huiuscemodi.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἰὼ Μέγαρα, Μέγαρ', ὡς ἐπιτρίψεσθ' αὐτίκα,
ἁπαξάπαντα καταμεμυττωτευμένα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

βαβαὶ, βαβαιάξ· ὡς μεγάλα καὶ δριμέα
τοῖσι Μεγαρεῦσιν ἐνέβαλεν τὰ κλαύματα.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἰὼ Σικελία, καὶ σὺ δ' ὡς ἀπόλλυσαι.
οἷα πόλις τάλαινα διακναισθήσεται.
φέρ' ἐπιχέω καὶ τὸ μέλι τουτὶ τἀττικόν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὗτος, παραινῶ σοι μέλιτι χρῆσθαι 'τέρῳ,
τετρώβολον τοῦτ' ἐστι· φείδου τἀττικοῦ.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

παῖ, παῖ Κυδοιμέ.

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

τί με καλεῖς;

ΠΟΛΕΜΟΣ.

κλαύσει μακρά.
ἕστηκας ἀργός; οὑτοσὶ γὰρ κόνδυλος
ὡς δριμύς.

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

οἴμοι μοι τάλας· ὦ δέσποτα,
μῶν τῶν σκορόδων ἐνέβαλες εἰς τὸν κόνδυλον;

v. 256. Rav. liber: σοὶ κόνδυλος.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

οἴσεις ἀλετρίβανον τρέχων;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ἀλλ', ὦ μέλε,
οὐκ ἔστιν ἡμῖν. ἐχθὲς εἰσῳκίσμεθα.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

οὔκουν παρ' Ἀθηναίων σὺ μεταθρέξει ταχύ;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ἔγωγε νὴ Δί'· εἰ δὲ μή γε, κλαύσομαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄγε δὴ, τί δρῶμεν, ὦ πόνηρ' ἀνθρώπια;
ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον ἡμῖν ὡς μέγας.
εἴπερ γὰρ ἥξει γε τὸν ἀλετρίβανον φέρων,
τούτῳ ταράξει τὰς πόλεις καθήμενος.
ἀλλ', ὦ Διόνυσ', ἀπόλοιτο, καὶ μὴ 'λθοι φέρων.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

οὗτος —

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

τί ἐστιν;

ΠΟΛΕΜΟΣ.

οὐ φέρεις;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

τὸ δεῖνα γὰρ,
ἀπόλωλ' Ἀθηναίοις ἀλετρίβανος, ὁρᾷς,
ὁ βυρσοπώλης, ὃς ἐκύκα τὴν Ἑλλάδα.

ΤΡΥ-

v. 261. Edidi hunc verſum, ut ſcriptus eſt in libro noſtro. Vulgo: παρ' Ἀθηναίους. Brunckius σὺ pronomen addidit, quod in omnibus libris deeſt.

v. 265. Deeſt γε particula in Rav. et v. 269. deeſt ὁρᾷς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὖ γ', ὦ πότνια δέσποιν' Ἀθηναία, ποιῶν
ἀπόλωλ' ἐκεῖνος, κἀν δέοντι τῇ πόλει,
ἢ πρίν γε τὸν μυττωτὸν ἡμῖν ἐγχέαι.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

οὔκουν ἕτερόν γ' ἔτ' ἐκ Λακεδαίμονος μέτει,
ἀνύσας τι;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ταῦτ', ὦ δέσποθ'.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἧκε νῦν ταχύ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ 'νδρες, τί πεισόμεσθα; νῦν ἀγὼν μέγας.
ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθρᾴκῃ τυγχάνει
μεμυημένος, νῦν ἐςὶν εὔξασθαι καλὸν,
ἀποςραφῆναι τοῦ μετιόντος τὼ πόδε.

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

οἴμοι τάλας· οἴμοι γε, κᾆτ' οἴμοι μάλα.

v. 271. Rav. liber: δέσποινα πότνι'.
v. 274. Rav. liber: γ' ἔτ' ἐκ. Vulgo: δῆτ' ἐκ.
v. 275. Rav. liber: χαρῶ ταῦτ' ὦ δέσποτε.

v. 277. ἐν Σαμοθρᾴκῃ) ἐν Σαμοθρᾴκῃ ἦσαν τελεταί τινες. ὡς ἐδόκουν τελεῖσθαι, προσαλέουν φάρμακά τινα κινδύνων. ἐν δὲ τῇ Σαμοθρᾴκῃ τὰ τῶν Κορυβάντων μυςήρια, καὶ τῆς Ἑκάτης, καὶ διαβόητον ἦν τὸ ζηρίνθον ἄντρον, ἔνθα τὴν Ἑκάτην ὀργιάζειν ἐλέγετο, καὶ τελετὰς ἦγον αὐτῇ, καὶ κύνας ἤσθιον.

v. 278. μεμυημένος) τὰ μυςήρια τῶν Καβείρων. δοκοῦσι δὲ οἱ μεμυημένοι ταῦτα ἔκ τῶν κακῶν σώζεσθαι, καὶ ἐκ χειμώνων.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

τί ἐστι; μῶν οὐκ αὖ φέρεις;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ἀπόλωλε γὰρ
καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοισι κακὸς ἀλετρίβανος.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

πῶς, ὦ πανοῦργ';

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ἐς τἀπὶ Θρᾴκης χωρία
χρήσαντες ἑτέροις αὐτὸν, εἶτ' ἀπώλεσαν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὖ γ', εὖ γε ποιήσαντες, ὦ Διοσκόρω.
ἴσως ἂν εὖ γένοιτο· θαῤῥεῖτ', ὦ βροτοί.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἀπόφερε τὰ σκεύη λαβὼν ταυτὶ πάλιν·
ἐγὼ δὲ δοίδυκ' εἰσιὼν ποιήσομαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

νῦν τοῦτ' ἐκεῖν' ἥκει τὸ Δάτιδος μέλος,
ὃ δεφόμενός ποτ' ᾖδε τῆς μεσημβρίας·
ὡς ἥδομαι, καὶ χαίρομαι, κεὐφραίνομαι.
νῦν ἐστὶν ἡμῖν, ὦνδρες Ἕλληνες, καλὸν
ἀπαλλαγεῖσι πραγμάτων τε καὶ μαχῶν,
ἐξελκύσαι τὴν πᾶσιν Εἰρήνην φίλην,
πρὶν ἕτερον αὖ δοίδυκα κωλῦσαι τινά.

ἀλλ',

v. 282. Rav. liber: Λακεδαιμονίοις ἀλετρίβανος.
v. 287. ἀπόφερε Rav. liber et Brunckius. Vulgo: ἀπόφυρε.
v. 291. Ita Rav. liber. Vulgo: καὶ τέρπομαι καὶ χαίρομαι.
v. 295. Supra δοίδυκα ſcriptum in libro noſtro: ἀντὶ τοῦ στρατηγόν.

ἀλλ', ὦ γεωργοὶ, κἄμποροι, καὶ τέκτονες,
καὶ δημιουργοὶ, καὶ μέτοικοι, καὶ ξένοι,
καὶ νησιῶται, δεῦρ' ἴτ', ὦ πάντες λεῴ,
ὡς τάχιστ' ἄμας λαβόντες, καὶ μοχλοὺς, καὶ σχοινία.
νῦν γὰρ ἡμῖν ἁρπάσαι πάρεστιν Ἀγαθοῦ Δαίμονος.

ΧΟΡΟΣ.

δεῦρο πᾶς χώρει προθύμως εὐθὺ τῆς σωτηρίας.
ὦ πανέλληνες, βοηθήσωμεν εἴπερ πώποτε,
τάξεων ἀπαλλαγέντες καὶ κακῶν φοινικικῶν.
ἡμέρα γὰρ ἐξέλαμψεν ἥδε μισολάμαχος.
πρὸς τάδ' ἡμῖν, εἴ τι χρὴ δρᾶν, φράζε, κἀρχιτεκτόνει,
οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως ἀπειπεῖν ἂν δοκῶ μοι τήμερον,
πρὶν μοχλοῖς καὶ μηχαναῖσιν εἰς τὸ φῶς ἀνελκύσαι
τὴν θεῶν πασῶν μεγίστην καὶ φιλαμπελωτάτην.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐ σιωπήσεσθ', ὅπως μὴ περιχαρεῖς τῷ πράγματι
τὸν Πόλεμον ἐκζωπυρήσετ' ἔνδοθεν κεκραγότες;

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἀκούσαντες τοιούτου χαίρομεν κηρύγματος.
οὐ γὰρ ἦν ἔχοντας ἥκειν σιτί' ἡμερῶν τριῶν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὐλαβεῖσθε νῦν, ἐκεῖνον τὸν κάτωθεν Κέρβερον,
μὴ

v. 313. τὸν κάτωθεν Κέρβερον Ravennas liber. En quam expectabat *Pierſonus* vir doctiſſimus ex libro optimo praeclariſſimam emendationem. Ita vulgo:

τὸν Κέρβερον καὶ δεδίττεσθε.

Florens, ut notat Brunckius, ita emendarat: δεδίττετε, et Pierſonus:

τὸν Κέρβερόν τε δαίδετε.

Brun-

μὴ παφλάζων καὶ κεκραγὼς, ὥσπερ ἡνίκ' ἐνθάδ' ἦν,
ἐμποδὼν ἡμῖν γένηται, τὴν θεὸν μὴ 'ξελκύσαι.

ΧΟΡΟΣ.

οὔτι καὶ νῦν ἐστὶν αὐτὴν ὅστις ἐξαιρήσεται,
ἢν ἅπαξ ἐς χεῖρας ἔλθῃ τὰς ἐμάς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἰοὺ, ἰού·
ἐξολεῖτέ μ', ὦ 'νδρες, εἰ μὴ τῆς βοῆς ἀνήσετε.
ἐκδραμὼν γὰρ πάντα ταυτὶ συνταράξει τοῖν ποδοῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς κυκάτω, καὶ πατείτω πάντα, καὶ ταραττέτω,
οὐ γὰρ ἂν χαίροντες ἡμεῖς τήμερον παυσαίμεθ' ἄν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί τὸ κακόν; τί πάσχετ', ὦ 'νδρες; μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν,
πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρητε διὰ τὰ σχήματα.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομ'· ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς,
οὐκ ἐμοῦ κινοῦντος, αὐτὼ τὼ σκέλη χορεύετον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μή τι καὶ νυνί γ' ἔτ'· ἀλλὰ παῦε, παῦ' ὀρχούμενος.

ΧΟΡΟΣ.

Brunckius vero poſtremus omnium ita verſum emendandum putavit:

ἐκεῖνον δεδιότες τὸν Κέρβερον.

Moleſtiam dedit viris doctis alterum illud verbum, quod ex manu interpretum in verſum migravit, perinde ac ſi ad ſententiam primum illud verbum non ſufficeret. Cavere enim iubet Trygaeus canem latitantem.

ΧΟΡΟΣ.

ἢν ἰδοὺ, καὶ δὴ πέπαυμαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Φῄς γε, παύει δ' οὐδέπω.

ΧΟΡΟΣ.

ἓν μὲν οὖν τουτί μ' ἔασον ἑλκύσαι, καὶ μηκέτι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τοῦτό νυν, καὶ μηκέτ' ἄλλο μηδὲν ὀρχήσεσθ' ἔτι.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἂν ὀρχησαίμεθ', εἴπερ ὠφελήσαιμέν τι σε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ', ὁρᾶτ', οὔπω πέπαυσθε.

ΧΟΡΟΣ.

τουτογὶ, νὴ τὸν Δία,
τὸ σκέλος ῥίψαντες ἤδη λήγομεν τὸ δεξιόν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐπιδίδωμι τοῦτό γ' ὑμῖν, ὥστε μὴ λυπεῖν ἔτι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ καὶ τἀριστερόν τοι μ' ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον.
ἥδομαι γὰρ καὶ γέγηθα, καὶ πέπορδα, καὶ γελῶ,
μᾶλλον ἢ τὸ γῆρας ἐκδὺς, ἐκφυγὼν τὴν ἀσπίδα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μηκέτ' οὖν νυνί γε χαίρετ'· οὐ γὰρ ἴστε πω σαφῶς.

ἀλλ'

v. 334. τοι μ' ἔστ' Rav. liber. Vulgo τι. Brunckius: τι μοί 'στ'. Verſu ſeq. idem liber πεπόρδακα.

v. 337. Rav. liber: μήτι καὶ νυνί γε χαίρετ'. Ita liber noſter.

ἀλλ' ὅταν λάβωμεν αὐτὴν, τηνικαῦτα χαίρετε,
καὶ βοᾶτε, καὶ γελᾶτ'· ἤ-
δη γὰρ ἐξέσαι τόθ' ὑμῖν
πλεῖν, μένειν, κινεῖν, καθεύδειν,
ἐς πανηγύρεις θεωρεῖν,
ἑςιᾶσθαι, κοτταβίζειν,
συβαρίζειν,
ἰοὺ, ἰοὺ κεκραγέναι.

ΧΟΡΟΣ.

εἰ γὰρ ἐκγένοιτ' ἰδεῖν ταύτην με τὴν ἡμέραν ποτέ.
πολλὰ γὰρ ἀνεσχόμην
πράγματά τε, καὶ ςιβάδας, ἃς ἔλαχε Φορμίων·
κοὐκέτ' ἄν μ' εὕροις δικαςὴν δριμὺν, οὐδὲ δύςκολον,
οὐδὲ τοὺς τρόπους γε δήπου σκληρὸν, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ,
ἀλλ' ἁπαλὸν ἄν μ' ἴδοις
καὶ πολὺ νεώτερον, ἀ-
παλλαγέντα πραγμάτων.
καὶ γὰρ ἱκανὸν χρόνον ἀ-
πολλύμεθα, καὶ κατετρίμ-
μεθα, πλανώμενοι
ἐς Λυκεῖον, κἀκ Λυκείου, σὺν δορὶ, σὺν ἀσπίδι.

ἀλλ'

ſter. Vulgo: μηκέτ' οὖν νυνί γε χαίρετ'. Superiori v. 326. μήτι καὶ νυνί γ' ἔτ'.

v. 346. εἰ γὰρ ἐκγένοιτ' ἰδεῖν ταύτην με τὴν ἡμέραν ποτέ. Ita Rav. liber. Vulgo:

εἰ γάρ μοι γένοιτ' ἰδεῖν ταύτην τὴν etc.

Brunckius ex ingenio totum verſum ita reſtauravit:

εἴθε μοι ταύτην ἰδεῖν γένοιτό ποτε τὴν ἡμέραν.

v. 347. Videtur eſſe ſcriptum in libro Rav. καὶνεσχόμην.

v. 355. Edidi hos verſus, uti ſcripti ſunt in libro noſtro. Vulgo:

πολλύμεθα, καὶ κατατετρίμμεθα, πλανώμενοι
ἐς Λυκεῖον κἀκ Λυκείου,
σὺν δορὶ σὺν ἀσπίδι τε.
ἀλλ' ὅτι μάλιςα χαριούμεθα ποιοῦντες ἄγε.

ἀλλ' ὅτι μάλιστα χαρι-
ούμεθα ποιοῦντες, ἄγε
φράζε· σὲ γὰρ αὐτοκράτο-
ρ' εἵλετ' ἀγαθή τις ἡμῖν τύχη.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

φέρε δὴ κατίδω, ποῖ τοὺς λίθους ἀφέλξομεν.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ μιαρὲ, καὶ τολμηρὲ, τί ποιεῖν διανοεῖ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐδὲν πονηρὸν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλλικῶν.

ΕΡΜΗΣ.

ἀπόλωλας, ὦ κακόδαιμον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐκοῦν, ἢν λάχω.
Ἑρμῆς γὰρ ὢν, κλήρῳ ποιήσεις οἶδ' ὅ τι.

ΕΡΜΗΣ.

ἀπόλωλας, ἐξόλωλας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐς τίν' ἡμέραν;

ΕΡΜΗΣ.

ἐς αὐτίκα μάλ'.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲν ἠμπόληκά πω,
οὔτ' ἄλφιτ', οὔτε τυρὸν, ὡς ἀπολούμενος.

ΕΡΜΗΣ.

καὶ μὴν ἐπιτέτριψαί γε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κᾆτα τῷ τρόπῳ
οὐκ ᾐσθόμην ἀγαθὸν τοσουτονὶ λαβών;

ΕΡΜΗΣ.

ἆρ' οἶσθα, θάνατον ὅτι προεῖφ' ὁ Ζεὺς, ὃς ἂν
ταύτην ἀνορύττων εὑρεθῇ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

νῦν ἆρ' ἐμὲ
ἅπασ' ἀνάγκη 'στ' ἀποθανεῖν;

ΕΡΜΗΣ.

εὖ ἴσθ' ὅτι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐς χοιρίδιόν μοί νυν δάνεισον τρεῖς δραχμάς.
δεῖ γὰρ μυηθῆναί με, πρὶν τεθνηκέναι.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ Ζεῦ κεραυνοβρόντα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μὴ, πρὸς τῶν θεῶν,
ἡμῶν κατείπῃς, ἀντιβολῶ σε, δέσποτα.

ΕΡΜΗΣ.

οὐκ ἂν σιωπήσαιμι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ναὶ, πρὸς τῶν κρεῶν,
ἅ 'γὼ προθύμως σοι φέρων ἀφικόμην.

ΕΡΜΗΣ.

ΕΡΜΗΣ.

ἀλλ', ὦ μέλε', ὑπὸ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι,
εἰ μὴ τετορήσω ταῦτα καὶ λακήσομαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μὴ νῦν λακήσῃς, λίσσομαί σ', ὦ 'ρμίδιον.
εἶπ' ἐμοὶ, τί πάσχετ', ὦ'νδρες; ἕστατ' ἐκπεπληγμένοι.
ὦ πόνηροι, μὴ σιωπᾶτ'· εἰ δὲ μὴ, λακήσεται.

ΧΟΡΟΣ.

μηδαμῶς, ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, μὴ, μηδαμῶς, μηδαμῶς,
εἴ τι κεχαρισμένον
χοιρίδιον οἶσθα παρ' ἐμοῦ γε κατεδηδοκὼς,
τοῦτο μὴ φαῦλον νομίζων ἐν τῷδε τῷ πράγματι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐκ ἀκούεις, οἷα θωπεύουσί σ', ὦ'ναξ δέσποτα;

ΧΟΡΟΣ.

μὴ γένῃ παλίγκοτος
ἀντιβολοῦσιν ἡμῖν,
ὥστε τήνδε μὴ λαβεῖν·
ἀλλὰ χάρισ', ὦ φιλαν-

θρω-

v. 381. Liber noſter: ὑπὸ τοῦ Διός.
v. 385. Rav. liber: καὶ μή.
v. 386. Vulgo: μηδαμῶς, μὴ, μηδαμῶς.
v. 388. Deeſt vulgo particula γε.
v. 389. Ita eum exhibent omnes libri. Sollicitum ſe praebet Brunckius, ut hunc verſum emendet claudicantem in quinto pede. Sed hanc ſibi, ut ſaepe alias, comicus poeta licentiam ſumere potuit. Vellet enim Brunckius pro ἐν τῷδε legere non ſine levi mutatione τουτῳΐ.
v. 391. et 92. Hi duo elegantiſſimi verſus ita, unius verſus finibus coanguſtati, vulgo circumferuntur:

θρωπότατε, καὶ μεγαλο-
δωρότατε δαιμόνων,
εἴ τι Πεισάνδρου βδελύττει τοὺς λόφους καὶ τὰς
ὀφρῦς.
καί σε θυσίαισιν ἱε-
ρᾶισι, προσόδοις τε μεγά-
λαισι διαπαντὸς, ὦ
δέσποτ', ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἴθ' ἀντιβολῶ σ', ἐλέησον αὐτῶν τὴν ὄπα,
ἐπεί σε καὶ τιμῶσι μᾶλλον ἢ πρὸ τοῦ.

ΕΡΜΗΣ.

κλέπται γάρ εἰσι νῦν γε μᾶλλον, ἢ πρὸ τοῦ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

καί σοι φράσω τι πρᾶγμα δεινὸν καὶ μέγα,
ὃ τοῖς θεοῖς ἅπασιν ἐπιβουλεύεται.

ΕΡΜΗΣ.

ἴθι δὴ, κάτειπ'· ἴσως γὰρ ἂν πείσαις ἐμέ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἡ γὰρ Σελήνη, χὠ πανοῦργος Ἥλιος,
ὑμῖν ἐπιβουλεύοντες πολὺν ἤδη χρόνον,
τοῖς βαρβάροισι προδίδοτον τὴν Ἑλλάδα.

ΕΡΜΗΣ.

μὴ γένῃ παλίγκοτός τις ἀντιβολοῦσιν ἡμῖν γε.
Quem Brunckius ita emendavit:
ἡμῖν ἀντιβολοῦσιν, ὦ ἄναξ, μὴ γένῃ παλίγκοτος.

v. 394. Brunckius: ἀλλὰ χάρισαι φιλ. Ravennas liber ut vulgo.

v. 399. ἡμεῖς ἀεί. Ita Kuſterus et liber noſter, quod Brunckio non placet.

v. 409. ἐπιβουλεύοντες Ravennas liber. Vulgo: ἐπιβουλεύουσι.

ΕΡΜΗΣ.

ἵνα τί δὲ τοῦτο δρᾶτον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὁτιὴ, νὴ Δία,
ἡμεῖς μὲν ὑμῖν θύομεν· τούτοισι δὲ
οἱ βάρβαροι θύουσι. διὰ τοῦτ' εἰκότως
βούλοιντ' ἂν ὑμᾶς πάντας ἐξολωλέναι,
ἵνα τὰς τελετὰς λάβοιεν αὐτοὶ τῶν θεῶν.

ΕΡΜΗΣ.

ταῦτ' ἄρα πάλαι τῶν ἡμερῶν παρεκλεπτέτην,
καὶ τοῦ κύκλου παρέτρωγον ὑφ' ἁρματωλίας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ναὶ μὰ Δία. πρὸς ταῦτ', ὦ φίλ' Ἑρμῆ, ξύλλαβε
ἡμῖν προθύμως, τήνδε καὶ ξυνέλκυσον.
καί σοι τὰ μεγάλ' ἡμεῖς Παναθήναι' ἄξομεν,
πάσας τε τὰς ἄλλας τελετὰς τὰς τῶν θεῶν,
Μυστήρι' Ἑρμῆ, Διϊπόλει', Ἀδώνια·
ἄλλαι τέ σοι πόλεις, πεπαυμέναι κακῶν,
Ἀλεξικάκῳ θύσουσιν Ἑρμῆ πανταχοῦ.
χ' ἅτερ' ἔτι πόλλ' ἕξεις ἀγαθά. πρῶτον δέ σοι
δῶρον δίδωμι τήνδ', ἵνα σπένδειν ἔχῃς.

ΕΡΜΗΣ.

οἴμ' ὡς ἐλεήμων εἴμ' ἀεὶ τῶν χρυσίδων.
ὑμέτερον ἐντεῦθεν ἔργον, ὦνδρες· ἀλλὰ ταῖς ἄμαις
εἰσιόντες ὡς τάχιστα τοὺς λίθους ἀφέλκετε.

v. 411. Rav. liber: ὁτιὴ νὴ Δία, ubi vulgo: ὅτινὴ τὼ Δία.
v. 414. Deeſt in libro noſtro.
v. 416. Rav. liber: παρεκλέπτετον, ut vulgo.

ΧΟΡΟΣ.

ταῦτα δράσομεν· σὺ δ' ἡμῖν, ὦ θεῶν σοφώτατε,
ἅττα χρὴ ποιεῖν, ἐφεστὼς φράζε δημιουργικῶς·
τἄλλα δ' εὑρήσεις ὑπουργεῖν ὄντας ἡμᾶς οὐ κακούς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄγε δὴ σὺ ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως
ἔργῳ φιαλοῦμεν, εὐξάμενοι τοῖσιν θεοῖς.

ΕΡΜΗΣ.

σπονδὴ, σπονδή·
εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

σπένδοντες εὐχώμεσθα, τὴν νῦν ἡμέραν
Ἕλλησιν ἄρξαι πᾶσι πολλῶν κἀγαθῶν·
χὤστις προθύμως ξυλλάβοι τῶν σχοινίων,
τοῦτον τὸν ἄνδρα μὴ λαβεῖν ποτ' ἀσπίδα.

ΧΟΡΟΣ.

μὰ Δί' ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ διάγειν με τὸν βίον,
ἔχονθ' ἑταίραν, καὶ σκαλεύοντ' ἄνθρακας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅστις δὲ πόλεμον μᾶλλον εἶναι βούλεται,
μηδέποτε παύσασθ' αὐτὸν, ὦ Διόνυσ' ἄναξ,
ἐκ τῶν ὀλεκράνων ἀκίδας ἐξαιρούμενον.

ΧΟΡΟΣ.

κεἴ τις ἐπιθυμῶν ταξιαρχεῖν, σοὶ φθονεῖ
εἰς φῶς ἀνελθεῖν, ὦ πότνιά γ', ἐν ταῖς μάχαις
πάσχοι γε τοιαῦθ', οἷά περ Κλεώνυμος.

ΤΡΥ-

v. 439. ξυλλάβοι Rav. lib. ut vulgo. Brunck. ξυλλάβῃ.
v. 447. Rav. liber: ὦ πότνι' ἐν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κεἴ τις δορυξὸς, ἢ κάπηλος ἀσπίδων,
ἵν' ἐμπολᾷ βέλτιον, ἐπιθυμεῖ μαχῶν,
ληφθεὶς ὑπὸ λῃστῶν ἐσθίοι κριθὰς μόνας.

ΧΟΡΟΣ.

κεἴ τις, στρατηγεῖν βουλόμενος, μὴ ξυλλάβῃ,
ἢ δοῦλος αὐτομολεῖν παρεσκευασμένος,
ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γ' ἕλκοιτο μαστιγούμενος·
ἡμῖν δ' ἀγαθὰ γένοιτ'. ἰὴ Παιὼν, ἰή.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄφελε τὸ παίειν, ἀλλ' ἰὴ μόνον λέγε.

ΧΟΡΟΣ.

ἰὴ τοίνυν, ἰὴ, ἰὴ μόνον λέγω.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ερμῇ, Χάρισιν, Ωραισιν, Αφροδίτῃ, Πόθῳ.

ΧΟΡΟΣ.

Αρεῖ δέ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μὴ, μή.

ΧΟΡΟΣ.

μηδ' Ενυαλίῳ γε;

v. 449. Rav. liber: κἄ τις δορυξὸς. Vulgo: κεἴ τις δορυξὸς. Brunckius tamen praetulit δορυξόος.
v. 450. ἵν' ἐμπολᾷ. Ita perſpicue ſcriptum in libro noſtro. Brunck. ἐμπολῇ.
v. 452. κεἴ... ξυλλάβῃ. Ita libri omnes. Brunckius arbitrio ſuo κἤν.
v. 457. Ita liber Rav. Brunckius: ἰὴ, ἰὴ τοίνυν, ἰὴ μόνον λέγω, idemque liber v. ſeq. ὤραις.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μή.

ΧΟΡΟΣ.

ὑπότεινε δὴ πᾶς, καὶ κάταγε τοῖσιν κάλοις.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ εἶα.

ΧΟΡΟΣ.

εἶα μάλα.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ εἶα.

ΧΟΡΟΣ.

ἔτι μάλα.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ εἶα, ὦ εἶα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὐχ ἕλκουσ' ἄνδρες ὁμοίως.
οὐ ξυλλήψεσθ'; οἷ' ὀγκύλλε-
σθ'. οἰμώξεσθ', ὦ Βοιωτοί.

ΕΡΜΗΣ.

εἶα νῦν.

ΤΡΥ-

v. 460. κάλοις Kuſterus ex libris vetuſtis et liber noſter. Alii κάλως.

v. 464. ἔτι μάλα Rav. liber. Vulgo: ἆα ἔτι μάλα.

v. 467. οὐ ξυλλήψεσθ' Rav. liber uti Brunckius e ſuo libro emendarat. Ante verſum 475. poſui ex libro noſtro *Trygaeum*, qui vulgo verſus *Choro* tribuitur. Ex eodemque verſui 481. *Chorum*, ubi erat *Mercurius*, et verſui 483. *Mercurium*, ubi erat *Chorus*, praepoſui.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶα ὦ.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγετον, ξυνέλκετον καὶ σφώ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔκουν ἕλκω, κἀξαρτῶμαι,
κἀπεμπίπτω, καὶ σπουδάζω;

ΕΡΜΗΣ.

πῶς οὖν οὐ χωρεῖ τοὖργον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ Λάμαχ', ἀδικεῖς ἐμποδὼν καθήμενος.
οὐδὲν δεόμεθ', ὦ 'νθρωπε, τῆς σῆς μορμόνος.

ΕΡΜΗΣ.

οὐδ' οἵδε γ' εἷλκον οὐδὲν Ἀργεῖοι πάλαι,
ἀλλ' ἢ κατεγέλων τῶν ταλαιπωρουμένων,
καὶ ταῦτα διχόθεν μισθοφοροῦντες ἄλφιτα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' οἱ Λάκωνες, ὦ 'γάθ', ἕλκουσ' ἀνδρικῶς.

ΧΟΡΟΣ.

ἆρ' οἶσθ'; ὅσοι γ' αὐτῶν ἔχονται τοῦ ξύλου,
μόνοι προθυμοῦντ'· ἀλλ' ὁ χαλκεὺς οὐκ ἐᾷ.

v. 476. διχόθεν) ὡς τῶν Ἀργείων ἐπαμφοτεριζόντων, καὶ ἀποκλινόντων ὁπότε δοκοίη αὐτοῖς καὶ πρὸς Λακεδαιμονίους. καὶ ὁ Φιλόχορός φησι, πολεμοποιοῦντας πάλιν Κορινθίους προσλαμβάνεσθαι καὶ τοὺς Ἀργείους. ἀπεμφαίνει οὖν καὶ ταῦτα διχόθεν μισθοφοροῦντες.

ΕΡΜΗΣ.

οὐδ' εἰ Μεγαρῆς δρῶσ' οὐδέν· ἕλκουσιν δ' ὅμως
γλισχρότατα σαρκάζοντες, ὥσπερ κυνίδια,
ὑπὸ τοῦ γε λιμοῦ, νὴ Δί', ἐξολωλότες.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐδὲν ποιοῦμεν, ὦ 'νδρες, ἀλλ' ὁμοθυμαδὸν
ἅπασιν ἡμῖν αὖθις ἀντιληπτέον.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ εἶα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶα μάλα.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ εἶα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶα νὴ Δία.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ εἶα, ὦ εἶα.

ΧΟΡΟΣ.

μικρόν γε κινοῦμεν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐ δεινὸν τοὺς μὲν τείνειν,

τοὺς

v. 492. deeſt in libro noſtro. Sequens vero cum duobus aliis ita vulgo circumfertur:

μικρόν γε κινοῦμεν.— οὐ δεινὸν,
τοὺς μὲν τείνειν, τοὺς δ' ἀντισπᾶν;

Brunckius primo verſui hanc medelam appoſuit:

μικρὸν κινοῦμέν γ'.

τοὺς δ' ἀντισπῶν;
πληγὰς λήψεσθ', ὦ 'ργεῖοι.

ΕΡΜΗΣ.

εἶα νῦν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶα ὦ.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς κακόνοι τινές εἰσιν ἐν ἡμῖν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὑμεῖς μὲν οὖν οἱ κιττῶντες
τῆς εἰρήνης, σπᾶτ' ἀνδρείως.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εἴσ', οἱ κωλύουσιν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄνδρες Μεγαρῆς, οὐκ ἐς κόρακας ἐῤῥήσετε;
μισεῖ γὰρ ὑμᾶς ἡ θεὸς μεμνημένη.
πρῶτοι γὰρ αὐτὴν τοῖς σκορόδοις ἠλείψατε.
καὶ τοῖς Ἀθηναίοισι παύσασθαι λέγω,
ἐντεῦθεν ἐχομένοις, ὅθεν νῦν ἕλκετε·
οὐδὲν γὰρ ἄλλο δρᾶτε, πλὴν δικάζετε.
ἀλλ', εἴπερ ἐπιθυμεῖτε τήνδ' ἐξελκύσαι,
πρὸς τὴν θάλατταν ὀλίγον ὑποχωρήσατε.

v. 499. Scriptus eſt hic verſus in libro Ravennate, uti eum Brunckius ex ingenio emendavit; Vulgo:

ὡς κακὸν, ἅ τινες εἰσὶν ἐν ἡμῖν.

Cum Brunckio et libro noſtro *Suidas* in κακόνοι ab eo laudatus conſentit.

v. 501. ἀνδρείως ut Brunckius emendavit, Vulgo libri omnes ἀνδρικῶς.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγ', ὦνδρες, αὐτοὶ δὴ μόνοι λαβώμεθ' οἱ γεωργοί.

ΕΡΜΗΣ.

χωρεῖ γέ τοι τὸ πρᾶγμα πολλῷ μᾶλλον, ὦνδρες, ὑμῖν.

ΧΟΡΟΣ.

χωρεῖν τὸ πρᾶγμά φησιν· ἀλλὰ πᾶς ἀνὴρ προθυμοῦ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οἵ τοι γεωργοὶ τοὔργον ἐξέλκουσι, κἄλλος οὐδείς.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγε νῦν, ἄγε πᾶς
καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδη.
μὴ νῦν ἀνῶμεν, ἀλλ' ἐπεν-
τείνωμεν ἀνδρικώτερον.
ἤδη 'στὶ τοῦτ' ἐκεῖνο.
ὢ εἶα νῦν, ὢ εἶα πᾶς.
ὢ εἶ', εἶα, εἶα, εἶα, εἶα, εἶα.
ὢ εἶα, εἶα, εἶα, εἶα, εἶα πᾶς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ πότνια βοτρυόδωρε, τί προσείπω σ' ἔπος;
πόθεν ἂν λάβοιμι ῥῆμα μυριάμφορον,

ὅτῳ

v. 512. γέ τοι τό. Ravennas liber; vulgo: γε δὴ τό.

v. 514. Rav. liber: οἵ τοι γεωργοί. Vulgo: νῦν οἱ.

516. Ita liber Ravennas. Vulgo: ἤδ' ἐγγύς, quod ex interpretibus eſſe Toupius iam et Brunckius viderunt.

v. 521. et 22. Edidi uti ſcripti ſunt in libro noſtro.

v. 523. Deeſt in libro noſtro τί.

ἔτω προσείπω σ'; οὐ γὰρ εἶχον οἴκοθεν.
ὦ χαῖρ' Ὀπώρα, καὶ σὺ δ', ὦ Θεωρία.
οἷον δ' ἔχεις τὸ πρόσωπον, ὦ Θεωρία·
οἷον δὲ πνεῖς, ὡς ἡδὺ κατὰ τῆς καρδίας,
γλυκύτατον, ὥσπερ ἀστρατείας καὶ μύρου.

ΕΡΜΗΣ.

μῶν οὖν ὅμοιον καὶ γυλίου στρατιωτικοῦ;

ΧΟΡΟΣ.

ἀπέπτυσ' ἐχθροῦ φωτὸς ἔχθιστον πλέκος.
τοῦ μὲν γὰρ ὄζει κρομμυοξυρεγμίας·
ταύτης δ', ὀπώρας, ὑποδοχῆς, Διονυσίων,
αὐλῶν, τραγῳδῶν, Σοφοκλέους μελῶν, κιχλῶν,
ἐπυλλίων Εὐριπίδου. —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κλαῦσ' ἄρα σὺ,
ταύτης καταψευδόμενος. οὐ γὰρ ἥδεται
αὕτη ποιητῇ ῥηματίων δικανικῶν.

ΧΟΡΟΣ.

κιττοῦ, τρυγοίπου, προβατίων βληχωμένων,

κόλπου

v. 530. Tribuitur hic vulgo *Trygaeo*, inepte, ut videtur. Eum ex libro noſtro *Mercurio* attribui.

v. 532. Supra κρομμυοξυρεγμίας ſcriptum eſt in libro noſtro ἀπεψίας.

v. 535. κλαῦσ' ἄρα. Rav. liber.

v. 534. αὐλῶν) ἐπεὶ καθόλου μὲν ὁ αὐλὸς ἐν εὐωχίαις ἀεὶ καὶ θαλίαις ἐξετάζεται· ἐν δὲ τοῖς ἱσταμένοις χοροῖς, οὓς συνίστασαν οἱ χορηγοὶ διὰ τῶν Διονυσίων, πάντως καὶ αὐλητὰς ἔδει προσιέναι· ὡς Δημοσθένης ἐν τοῖς κατὰ Μειδίου μαρτυρεῖ οὕτως λέγων· εἰ μέντοι Δεφάνης ὁ αὐλητὴς ἀνδρῶν βέλτιστος περὶ ἐμὲ ἐγένετο.

κόλπου γυναικῶν διατρεχουσῶν εἰς ἀγρὸν,
δούλης μεθυούσης, ἀνατετραμμένου χοῶς,
ἄλλων τε πολλῶν κἀγαθῶν.

ΕΡΜΗΣ.

ἴθι νῦν, ἄθρει,
οἷον πρὸς ἀλλήλας λαλοῦσιν αἱ πόλεις
διαλλαγεῖσαι, καὶ γελῶσιν ἄσμεναι,
καὶ ταῦτα δαιμονίως ὑπωπιασμέναι
ἁπαξάπασαι, καὶ κυάθοις προσκείμεναι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

καὶ τῶνδε τοίνυν τῶν θεωμένων σκόπει
τὰ πρόσωφ', ἵνα γνῷς τὰς τέχνας.

ΕΡΜΗΣ.

αἰβοῖ τάλας,
ἐκεινονὶ γοῦν τὸν λοφοποιὸν οὐχ ὁρᾷς
τίλλονθ' ἑαυτόν; ὁ δέ γε τὰς σμινύας ποιῶν
κατέπαρδεν ἄρτι τοῦ ξιφουργοῦ κεινουΐ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὁ δὲ δρεπανουργὸς, οὐχ ὁρᾷς, ὡς ἥδεται,
καὶ τὸν δορυξόον οἷον ἐσκιμάλισεν;

ΕΡΜΗΣ.

ἴθι νῦν ἄνειπε τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀκούετε λεῴ· τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι,
τὰ γεωργικὰ σκεύη λαβόντας, εἰς ἀγρὸν
ὡς τάχιστ', ἄνευ δορατίου, καὶ ξίφους, κἀκοντίου·

ὡς

v. 539. εἰς ἀγρὸν Rav. liber. Alii εἰς ἰπνόν.
v. 548. γοῦν Rav. liber. Vulgo: γάρ.
v. 550. Idem κατέπαρδεν; vulgo πέπαρδεν.

ὡς ἅπαντ' ἤδη 'στὶ μεστὰ τἀνθάδ' εἰρήνης σαπρᾶς.
ἀλλὰ πᾶς χώρει πρὸς ἔργον εἰς ἀγρὸν παιωνίσας.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ ποθεινὴ τοῖς δικαίοις καὶ γεωργοῖς ἡμέρα,
ἄσμενός σ' ἰδὼν, προσειπεῖν βούλομαι τὰς ἀμπέλους·
τάς τε συκᾶς, ἃς ἐγὼ 'φύτευον, ὢν νεώτερος,
ἀσπάσασθαι θυμὸς ἡμῖν ἐστι πολλοστῷ χρόνῳ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

νῦν μὲν οὖν, ὦ 'νδρες, προσευξώμεσθα πρῶτον τῇ θεῷ,
ἥπερ ἡμῶν τοὺς λόφους ἀφεῖλε, καὶ τὰς Γοργόνας·
εἶθ' ὅπως λιταργιοῦμεν οἴκαδ' ἐς τὰ χωρία,
ἐμπολήσαντές τι χρηστὸν εἰς ἀγρὸν ταρίχιον.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ Πόσειδον, ὡς καλὸν τὸ στῖφος αὐτῶν φαίνεται,
καὶ πυκνὸν, καὶ γοργὸν, ὥσπερ μᾶζα καὶ πανδαισία.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

νὴ Δί', ἡ γὰρ σφύρα λαμπρὸν ἦν ἄρ' ἐξωπλισμένη,
αἵ τε θρίνακες διαστίλβουσι πρὸς τὸν ἥλιον.
ἦ καλῶς αὐτῶν ἀπαλλάξειεν ἂν μετόρχιον,
ὥστ' ἔγωγ' ἤδη 'πιθυμῶ καὐτὸς ἐλθεῖν εἰς ἀγρὸν,
καὶ τριαινοῦν τῇ δικέλλῃ διὰ χρόνου τὸ γήδιον.

ἀλλ'

v. 569. Rav. liber: νὴ τὸν Δί', et ἦν ἄρ', ubi vulgo ἦν ἄν.

v. 573. Rav. δυκέλλῃ, et v. 576. ἡμῖν recte, non ὑμῖν, ut Brunckius voluit. Recolit namque Trygaeus veterum agreſtium hominum parſimoniam ac vitam, eratque ipſe veluti agreſtium ipſorum anteſignanus.

ἀλλ' ἀναμνησθέντες, ὦ 'νδρες,
τῆς διαίτης τῆς παλαιᾶς,
ἣν παρεῖχ' αὕτη ποθ' ἡμῖν,
τῶν τε παλασίων ἐκείνων,
τῶν τε σύκων, τῶν τε μύρτων,
τῆς τρυγός τε τῆς γλυκείας,
τῆς ἰωνιᾶς τε τῆς πρὸς
τῷ φρέατι,
τῶν τ' ἐλαῶν, ὧν ποθοῦμεν,
ἀντὶ τούτων τήνδε νυνὶ τὴν θεὸν προσείπατε.

ΧΟΡΟΣ.

χαῖρε, χαῖρ', ὦ φιλτάθ', ὡς
ἀσμένοισιν ἡμὶν ἦλθες.
σῷ γὰρ ἐδάμημεν πόθῳ,
δαίμονα βουλόμενοι
εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι.
ἦσθα γὰρ τὸ μέγιστον ἡμῖν κέρδος, ὦ ποθουμένη
πᾶσιν, ὁπόσοι γεωργι-
κὸν βίον ἐτρίβομεν.
μόνη γὰρ ἡμᾶς ὠφέλεις.
πολλὰ γὰρ ἐπάσχομεν
πρίν ποτ' ἐπὶ σοῦ γλυκέα,
κἀδάπανα, καὶ φίλα.
τοῖς ἀγροίκοισιν γὰρ ἦσθα
χίδρα, καὶ σωτηρία,

ὥστε

v. 581. et ſeq. Hos edidi, ut ſcripti ſunt in libro Ravennate. Vulgo fere ut Brunckius, qui ita eos disponit:

τῷ φρέατι τῶν τ' ἐλαῶν
ὧν ποθοῦμεν ἀντὶ τούτων
τήνδε νυνὶ
τὴν θεὸν προσείπατε.

v. 589. Ita hic verſus vulgo editus eſt:

ἦσθα γὰρ τὸ μέγιστον ἡμῖν
κέρδος, ὦ ποθουμένη.

ὥςε σὲ τά τ' ἀμπέλια,
καὶ τὰ νέα συκίδια,
τἄλλα θ' ὅσα γ' ἐςὶ φυτὰ,
προσγελάσεταί σε λαβόντ' ἄσμενα.
ἀλλὰ ποῦ ποτ' ἦν ἀφ' ἡμῶν τὸν πολὺν τοῦτον χρόνον
ἥδε, τοῦθ' ἡμᾶς δίδαξον, ὦ θεῶν εὐνούςατε.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ σοφώτατοι γεωργοὶ, τἀμὰ δὴ ξυνίετε
ῥήματ', εἰ βούλεσθ' ἀκοῦσαι τήνδ', ὅπως ἀπώλετο.
πρῶτα μὲν γὰρ αὐτῆς ἦρξε Φειδίας πράξας κακῶς·
εἶτα Περικλέης φοβηθεὶς μὴ μετάσχῃ τῆς τύχης,
τὰς φύσεις ὑμῶν δεδοικὼς, καὶ τὸν αὐτοδὰξ τρόπον,
πρὶν παθεῖν τι δεινὸν, αὐτὸς ἐξέφλεξε τὴν πόλιν·
ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος,
ἐξεφύσησεν τοσοῦτον πόλεμον, ὥςε τῷ καπνῷ
πάντας Ελληνας δακρῦσαι, τούς τ' ἐκεῖ, τούς τ' ἐνθάδε.
ὡς δ' ἅπαξ τοπρῶτον ἤκουσ', ἐψόφησεν ἄμπελος,
καὶ πίθος πληγεὶς ὑπ' ὀργῆς ἀντελάκτισεν πίθῳ·
οὐκέτ' ἦν οὐδεὶς ὁ παύσων, ἥδε δ' ἠφανίζετο.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ταῦτα τοίνυν, μὰ τὸν Ἀπόλλω, 'γὼ 'πεπύσμην οὐδενὸς,
οὐδ' ὅπως αὐτῇ προσήκοι Φειδίας ἠκηκόην.

ΧΟ.

v. 600. Rav. liber ut vulgo. Brunckius arbitrio ſuo eum ita emendavit:

τἄλλα θ' ὅσα γ' ἐςὶ φυτά.

Sequentem verſum edidi, ut eſt in libro noſtro. Vulgo: προσγελάσοντας (alii προσγελάσεται) σε λαβόντ' ἄσμενα.

v. 608. Liber Rav. ἡμῶν, quod a re non alienum eſt.

ΧΟΡΟΣ.

οὐδ᾽ ἔγωγε, πλήν γε νυνί. ταῦτ᾽ ἄρ᾽ εὐπρόσωπος ἦν,
οὖσα συγγενὴς ἐκείνου. πολλά γ᾽ ἡμᾶς λανθάνει.

ΕΡΜΗΣ.

κᾆτ᾽, ἐπειδὴ ᾿γνωσαν ὑμᾶς αἱ πόλεις, ὧν ἤρχετε,
ἠγριωμένους ἐπ᾽ ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας,
πάντ᾽ ἐμηχανῶντ᾽ ἐφ᾽ ὑμῖν, τοὺς φόρους φοβούμεναι,
κἀνέπειθον τῶν Λακώνων τοὺς μεγίστους χρήμασιν.
οἱ δ᾽, ἅτ᾽ ὄντες αἰσχροκερδεῖς καὶ διειρωνόξενοι,
τήνδ᾽ ἀποῤῥίψαντες αἰσχρῶς, τὸν πόλεμον ἀνήρπασαν·
κᾆτα τἀκείνων γε κέρδη τοῖς γεωργοῖς ἦν κακά.
αἱ γὰρ ἐνθένδ᾽ αὖ τριήρεις ἀντιτιμωρούμεναι
οὐδὲν αἰτίων ἂν ἀνδρῶν τὰς κράδας κατήσθιον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐν δίκῃ μὲν οὖν, ἐπεί τοι τὴν κορώνεών γ᾽ ἐμοῦ
ἐξέκοψαν, ἣν ἐγὼ ᾿φύτευσα κἀξεθρεψάμην.

ΧΟΡΟΣ.

v. 619. οὖσα συγγενὴς ἐκείνου, *cognata iſtius cum ſit. Paulus* in leg. 10. §. 1. D. de gradib. et affin. *Nomen cognationis*, inquit, *a graeca voce dictum videtur.* συγγενεῖς *enim illi vocant*, *quos nos cognatos appellamus.*

v. 628. αἰτίων ἂν ἀνδρῶν Rav. liber. Vulgo: αἰτίων ἀνδρῶν γε. Brunckius ex ingenio αἰτίων περ ἀνδρῶν.

v. 629. et 31. Reſtitui ex eodem libro perſonas. In eodem verſu 629. κορώνεων legitur in libro noſtro. Et v. 630. idem eſt error in libro noſtro, qui in ceteris:

ἣν ἐγὼ φυτεύσας ἐξεθρεψάμην.

Davveſii emendationem *Euripidis* verſus confirmat Brunckio allatus ex *Medea* 1349.

ὦ παῖδες, οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην.

ΧΟΡΟΣ.

νὴ Δί', ὦ μέλ', ἐνδίκως δῆτ', ἐπεὶ δὴ κἀμοῦ, λίθον
ἐμβαλόντες, ἑξμέδιμνον κυψέλην ἀπώλεσαν.

ΕΡΜΗΣ.

κᾆτα δ', ὡς ἐκ τῶν ἀγρῶν ξυνῆλθεν οὐργάτης λεὼς,
τὸν τρόπον πωλούμενος τὸν αὐτὸν οὐκ ἐλάνθανεν,
ἀλλ', ἅτ' ὢν ἄνευ γιγάρτων, καὶ φιλῶν τὰς ἰσχάδας,
ἔβλεπεν πρὸς τοὺς λέγοντας· οἱ δὲ γιγνώσκοντες εὖ
τοὺς πένητας ἀσθενοῦντας, κἀποροῦντας ἀλφίτων,
τήνδε μὲν δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασι,
πολλάκις φανεῖσαν αὐτὴν τῆσδε τῆς χώρας πόθῳ·
τῶν δὲ συμμάχων ἔσειον τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους,
αἰτίας ἂν προστιθέντες, ὡς φρονεῖ τὰ Βρασίδου.
εἶτ' ἂν ὑμεῖς τοῦτον, ὥσπερ κυνίδι', ἐσπαράττετε.
ἡ πόλις γὰρ ὠχριῶσα, κἀν φόβῳ καθημένη,
ἅττ' ἂν διαβάλοι τις αὐτῇ, ταῦτ' ἂν ἥδιστ' ἤσθιεν.
οἱ δὲ τὰς πληγὰς ὁρῶντες, ἃς ἐτύπτονθ', οἱ ξένοι
χρυσίῳ τῶν ταῦτα ποιούντων ἐβύουν τὸ στόμα,
ὥστ' ἐκείνους μὲν ποιῆσαι πλουσίους· ἡ δ' Ἑλλὰς ἂν
ἐξερημωθεῖσ' ἂν ὑμᾶς ἔλαθε. ταῦτα δ' ἦν ὁ δρῶν
βυρσοπώλης.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

παῦε, παῦ', ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, μὴ λέγε·
ἀλλ' ἔα τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον, οὗπερ ἔστ', εἶναι κάτω.

οὐ

v. 631. Ita Rav. liber, niſi quod δὴ ex Brunckii coniectura adieci, deficiente libro. Vulgo: δῆτά γ' ἐπεὶ κἀμοῦ τὸν λίθον; Brunckius vero δῆτ' ἄγε δὴ κἀμοῦ λίθον.

v. 643. Rav. liber: ὠχριῶσα — ἀσθενοῦσα.

v. 645. ἐτύπτον θ' οἱ ξένοι. Ita liber noſter, qui v. ſeq. habet ἐβόνουν.

οὐ γὰρ ἡμέτερος ἔτ' ἔστ' ἐκεῖνος ἀνὴρ, ἀλλὰ σός.
ἅττ' ἂν οὖν λέγῃς ἐκεῖνον,
κεἰ πανοῦργος ἦν, ὅτ' ἔζη,
καὶ λάλος, καὶ συκοφάντης,
καὶ κύκηθρον, καὶ τάρακτρον,
ταῦθ' ἁπαξάπαντα νυνὶ
τοὺς σεαυτοῦ λοιδορεῖς.
ἀλλ' ὅ τι σιωπᾷς, ὦ πότνια, κάτειπέ μοι.

ΕΡΜΗΣ.

ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποι πρός γε τοὺς θεωμένους.
ὀργὴν γὰρ αὐτοῖς, ὧν ἔπαθε, πολλὴν ἔχει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἡδ' ἀλλὰ πρὸς σὲ μικρὸν εἰπάτω μόνον.

ΕΡΜΗΣ.

εἴφ', ὅ τι νοεῖς αὐτοῖσι, πρὸς ἔμ', ὦ φιλτάτη.
ἴθ', ὦ γυναικῶν μισοπορπακιστάτη.
εἶέν γ', ἀκούω. — ταῦτ' ἐπικαλεῖς; — μανθάνω.
ἀκούσαθ' ὑμεῖς, ὧν ἕνεκα μομφὴν ἔχει.
ἐλθοῦσα, φησὶν, αὐτομάτη μετὰ τἀν Πύλῳ
σπονδῶν φέρουσα τῇ πόλει κίστην πλέαν,
ἀποχειροτονηθῆναι τρὶς ἐν τῇ 'κκλησίᾳ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἡμάρτομεν ταῦτ'· ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε·
ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἦν τότ' ἐν τοῖς σκύτεσιν.

ΕΡΜΗΣ.

v. 651. Ita belle Rav. liber. Vulgo: τις ἔτ' ἔστ' ἐκεῖνος. Brunckius vero ita de ſuo verſum concinniorem vult facere:

οὐ γὰρ ἔστ' ἐκεῖνος ἀνὴρ ἡμέτερος ἔτ', ἀλλὰ σός.

v. 657. Rav. liber hunc et antecedentem verſum uno complectitur et pro σεαυτοῦ habet σαυτοῦ, et v. 659. habet ἄποιμι, et v. 662. αὐτοῖς, et v. 664. deeſt γ', et v. 668. τρεῖς.

ΕΡΜΗΣ.

ἴθι νῦν ἄκουσον, οἷον ἄρτι μ' ἤρετο·
ὅϛις κακόνους αὐτῇ μάλιϛ' ἦν ἐνθάδε,
χὤς τις φίλος, κἄσπευδεν εἶναι μὴ μάχας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὐνούϛατος μὲν ἦν μακρῷ Κλεώνυμος.

ΕΡΜΗΣ.

ποῖός τις οὖν εἶναι δοκεῖ τὰ πολεμικὰ
ὁ Κλεώνυμος;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ψυχὴν ἄριϛος, πλήν γ' ὅτι
οὐκ ἦν ἄρ', οὗπερ φησὶν εἶναι, τοῦ πατρός.
εἰ γάρ ποτ' ἐξέλθοι ϛρατιώτης, εὐθέως
ἀποβολιμαῖος τῶν ὅπλων ἐγίγνετο.

ΕΡΜΗΣ.

ἔτι νῦν ἄκουσον, οἷον ἄρτι μ' ἤρετο·
ὅς τις κρατεῖ νῦν τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ Πυκνῇ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ὑπέρβολος νῦν τοῦτ' ἔχει τὸ χωρίον.
αὕτη, τί ποιεῖς; τὴν κεφαλὴν ποῖ περιάγεις;

ΕΡΜΗΣ.

ἀποϛρέφεται τὸν δῆμον, ἀχθεσθεῖσ', ὅτι

v. 675. In libro Rav. deeſt οὖν, in eodemque v. ſeq. γ' ἄριϛος ut vulgo, quod Brunckius expulit.

v. 677. οὗπερ φησὶν. Ita nemo non videt eſſe debere. Vulgo: ὥσπερ φησὶν: inepte Rav. liber ὅπερ.

v. 681. 'ν τῇ πυκνῇ Rav. liber ex conſtantiſſimo eius uſu, quem evertere nolui.

αὐτῷ πονηρὸν προστάτην ἐπεγράψατο.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὐκέτ' αὐτῷ χρησόμεθ' οὐδὲν, ἀλλὰ νῦν
ἀπορῶν ὁ δῆμος ἐπιτρόπου, καὶ γυμνὸς ὢν,
τοῦτον τέως τὸν ἄνδρα περιεζώσατο.

ΕΡΜΗΣ.

πῶς οὖν ξυνοίσει ταῦτ', ἐρωτᾷ, τῇ πόλει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὐβουλότεροι γενησόμεθα.

ΕΡΜΗΣ.

τρόπῳ τίνι;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅτι τυγχάνει λυχνοποιὸς ὤν. προ τοῦ μὲν οὖν
ἐψηλαφῶμεν ἐν σκότῳ τὰ πράγματα·
νυνὶ δ' ἅπαντα πρὸς λύχνον βουλεύσομεν.

ΕΡΜΗΣ.

ὢ, ὤ·
οἷά μ' ἐκέλευσεν ἀναπυθέσθαι σου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τὰ τί;

ΕΡΜΗΣ.

πάμπολλα, καὶ τἀρχαῖ' ἃ κατέλιπεν τότε.
πρῶτον δ', ὅ τι πράττει Σοφοκλέης, ἀνήρετο.

ΤΡΥ-

v. 685. Rav. liber: ἐπεγράψατο — ἐχειροτόνησεν, κατέστησεν.
v. 690. τρόπῳ τίνι. Haec verba inepte vulgo ipſi *Trygaeo* tribuuntur. Recte puto, me ex libro noſtro Mercurium ante ea verba collocaſſe.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὐδαιμονεῖ· πάσχει δὲ θαυμαστόν.

ΕΡΜΗΣ.

τὸ τί;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐκ τοῦ Σοφοκλέους γίγνεται Σιμωνίδης.

ΕΡΜΗΣ.

Σιμωνίδης; πῶς;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅτι, γέρων ὢν καὶ σαπρὸς,
κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι·

ΕΡΜΗΣ.

τί δαί; Κρατῖνος ὁ σοφὸς ἔστιν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀπέθανεν,
ὅθ' οἱ Λάκωνες ἐνέβαλον.

ΕΡΜΗΣ.

τί παθών;

v. 698. Rav. liber: *γίνεται* ex more ſuo.
v. 700, *ἐπὶ ῥιπός*. Ita Rav. liber et Brunckius ex libro ſuo.

v. 698. ἐκ τοῦ Σοφοκλέους) ὁ Σιμωνίδης δοκεῖ πρῶτος σμικρολογίαν εἰσενεγκεῖν εἰς τὰ ᾄσματα καὶ γράψαι ᾆσμα μισθοῦ. τοῦτο δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς Πυθιονίκαις φησὶν αἰνιττόμενος. τὸ μέντοι περὶ κιβωτῶν ἐπὶ Σιμωνίδου λεγόμενον, ὅτι παρακειμένας εἶχε δύο, τὴν μὲν κενὴν τὴν δὲ μεστήν. καὶ τὴν κενὴν χαρίτων ἔλεγεν εἶναι γνώριμον. πλὴν τοῦτο λέγω περιφερόμενον εὑρίσκεται.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅ τι;
ὠρακιάσας. οὐ γὰρ ἐξηνέσχετο
ἰδὼν πίθον καταγνύμενον οἴνου πλέων.
χ' ἅτερα πόσ' ἄττ' οἴει γεγενῆσθ' ἐν τῇ πόλει;
ὥστ' οὐδέποτ', ὦ δέσποιν', ἀφησόμεσθά σου.

ΕΡΜΗΣ.

ἴθι νυν, ἐπὶ τούτοις τὴν Ὀπώραν λάμβανε
γυναῖκα σαυτῷ τήνδε· κᾆτ' ἐν τοῖς ἀγροῖς
ταύτῃ ξυνοικῶν, ἐκποιοῦ σαυτῷ βότρυς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ φιλτάτη, δεῦρ' ἐλθὲ, καὶ δός μοι κύσαι.
ἆρ' ἂν βλαβῆναι διὰ χρόνου τι σοὶ δοκῶ,
ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, τῆς Ὀπώρας κατελάσας;

ΕΡΜΗΣ.

οὐκ, εἴ γε κυκεῶν' ἐπιπίοις βληχωνίαν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα τήνδε τὴν Θεωρίαν
ἀπάγαγε τῇ Βουλῇ λαβὼν, ἧσπέρ ποτ' ἦν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ μακαρία Βουλὴ σὺ τῆς Θεωρίας,

ὅσον

v. 704. Rav. liber ἰδὼν ut vulgo, cuius loco Brunckius maluit ex libro ſuo ὁρῶν, et v. ſeq. γεγενῆσθ' ἐν τῇ πόλει, vulgo γεγενῆσθαι τῇ πόλει.

v. 706. ἀφησόμεσθα, vulgo legitur ἀφεξόμεσθα.

v. 716. σὺ Βουλὴ omnes libri et Ravennas. Brunckius, ne *ſpondeus* in quarta ſede eſſet, emendavit Βουλὴ σύ. Graeca ſane poeſis recte conſideranti parum aut nihil ab Itala diſſentire videtur: in qua tamen per ſummam elegantiam ſuaviſſimis poetis noſtris ſaepe licuit a vulgari ratione diſcedere, nemine contradicente, cum ſuos verſus numeros aurium iudicio haberet.

ὅσον ῥοφήσεις ζωμὸν ἡμερῶν τριῶν·
ὅσας δὲ κατέδει χόλικας ἑφθὰς καὶ κρέα.
ἀλλ', ὦ φίλ' Ἑρμῆ, χαῖρε πολλά.

ΕΡΜΗΣ.

καὶ σύ γε
ὦ 'νθρωπε, χαίρων ἄπιθι, καὶ μέμνησό μου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ κάνθαρ', οἴκαδ', οἴκαδ' ἀποπετώμεθα.

ΕΡΜΗΣ.

οὐκ ἐνθάδ', ὦ 'τάν ἐστι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ποῖ γὰρ οἴχεται;

ΕΡΜΗΣ.

ὑφ' ἅρματ' ἐλθὼν Ζηνὸς ἀστραπηφορεῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πόθεν οὖν ὁ τλήμων ἐνθάδ' ἕξει σιτία;

ΕΡΜΗΣ.

τὴν τοῦ Γανυμήδους ἀμβροσίαν σιτήσεται.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πῶς δῆτ' ἐγὼ καταβήσομαι;

ΕΡΜΗΣ.

τάρσει καλῶς·
τηδὶ παρ' αὐτὴν τὴν θεόν.

v. 726. τάρσει liber noſter, ut vulgo, quod quia Tragicum eſt, ſuſtulit Brunckius, et eius in ſede θάῤῥει collocavit.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

δεῦρ', ὦ κόραι,
ἕπεσθον ἅμ' ἐμοὶ θᾶττον, ὡς πολλοὶ πάνυ
ποθοῦντες ὑμᾶς ἀναμένουσ' ἑστηκότες.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἴθι χαίρων· ἡμεῖς δὲ τέως τάδε τὰ σκεύη παραδόντες,
τοῖς ἀκολούθοις δῶμεν σώζειν, ὡς εἰώθασι μάλιστα
περὶ τὰς σκηνὰς πλεῖστοι κλέπται κυπτάζειν καὶ κακοποιεῖν.
ἀλλὰ φύλαττε σὺ ταῦτ' ἀνδρείως· ἡμεῖς δ' αὖ τοῖσι θεαταῖς
ἣν ἔχομεν ὁδὸν, λόγον εἴπωμεν, χὤσα τε νοῦς αὐτὸς ἔχει γε.

Χρῆν μὲν τύπτειν τοὺς ῥαβδούχους, εἴ τις κωμῳδοποιητὴς
αὑτὸν ἐπῄνει πρὸς τὸ θέατρον παραβὰς ἐν τοῖς ἀναπαίστοις.
εἰ δ' οὖν εἰκός τινα τιμῆσαι, θύγατερ Διὸς, ὅστις ἄριστος
κωμῳδοδιδάσκαλος ἀνθρώπων καὶ κλεινότατος γεγένηται,
ἄξιος εἶναι φήσ' εὐλογίας μεγάλης ὁ διδάσκαλος ἡμῶν.
πρῶτον μὲν γὰρ τοὺς ἀντιπάλους μόνος ἀνθρώπων κατέπαυσεν
ἐς τὰ ῥάκια σκώπτοντας ἀεὶ, καὶ τοῖς φθειρσὶν πολεμοῦντας·
τούς θ' Ἡρακλέας τοὺς μάττοντας, καὶ τοὺς πεινῶντας ἐκείνους,
τοὺς φεύγοντας, κἀξαπατῶντας, καὶ τυπτομένους ἐπίτηδες,

ἐξήλασ'

v. 733. In libro Rav. deeſt σὺ, et v. ſeq. ὅσα τε νοῦς ἔχει.

ἐξήλασ' ἀτιμώσας πρῶτος· καὶ τοὺς δούλους κατέλυσεν,
οὓς ἐξῆγον κλάοντας ἀεὶ, καὶ τούτους οὕνεκα τουδὶ,
ἵν' ὁ σύνδουλος σκώψας αὐτοῦ, τὰς πληγὰς εἶτ' ἐπανέροιτο.
Ὦ κακόδαιμον, τί τὸ δέρμ' ἔπαθες; μῶν ὑστριχὶς εἰσέβαλέν σοι
εἰς τὰς πλευρὰς πολλῇ στρατιᾷ, κἀδενδροτόμησε τὰ νῶτα; —
τοιαῦτ' ἀφελὼν κακὰ καὶ φόρτον, καὶ βωμολοχεύματ' ἀγεννῆ,
ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν, κἀπύργωσ' οἰκοδομήσας
ἔπεσιν μεγάλοις, καὶ διανοίαις, καὶ σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις,
οὐκ ἰδιώτας ἀνθρωπίσκους κωμῳδῶν, οὐδὲ γυναῖκας·
ἀλλ' Ἡρακλέους ὀργήν τιν' ἔχων, τοῖσι μεγίστοις ἐπιχειρεῖ,
διαβὰς βυρσῶν ὀσμὰς δεινὰς, κἀπειλὰς βορβοροθύμους.
καὶ πρῶτον μὲν μάχομαι πάντων αὐτῷ τῷ καρχαρόδοντι,
οὗ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτῖνες ἔλαμπον,

v. 746. ἐπανέροιτο libri omnes, quod ſollicitare Brunckius haudquaquam debebat, qui facit εἶτ' ἀνέροιτο. Nam potuit Ariſtophanes trochaeum adhibere.

v. 748. τὸν νωτὸν Rav. liber.

v. 754. ὀσμὰς δεινάς. In Nubibus v. 1007. δεινῶν, ubi Ravennas liber ἀντὶ τοῦ μεγάλων. In Veſpis v. 26. δεινὸν *portentum.* In Avibus rurſus v. 1175. δεινότατά μοι πεισόμεσθα *infanda nobis eveniunt*, et v. 1237. δεινόν γε, εἰ.... *grave accideret, ſi....*, tum v. 514. ὃ δὲ δεινότατόν ἐστιν *ſed quod gravius eſt*, aliaque plura huiusmodi.

ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωξομένων ἐλιχμῶντο
περὶ τὴν κεφαλὴν, φωνὴν δ' εἶχεν χαράδρας ὄλεθρον τετοκυίας,
φώκης δ' ὀσμὴν, Λαμίας ὄρχεις ἀπλύτους, πρωκτὸν δὲ καμήλου.
τοιοῦτον ἰδὼν τέρας οὐ κατέδεισ'· ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν πολεμίζων,
ἀντεῖχον ἀεὶ, καὶ τῶν ἄλλων νήσων. ὧν οὕνεκα νυνὶ
ἀποδοῦναί μοι τὴν χάριν ὑμᾶς εἰκὸς, καὶ μνήμονας εἶναι.
καὶ γὰρ πρότερον πράξας κατὰ νοῦν, οὐχὶ παλαίστρας περινοστῶν
παῖδας ἐπείρων· ἀλλ' ἀράμενος τὴν σκευὴν εὐθὺς ἐχώρουν,
παῦρ' ἀνιάσας, πόλλ' εὐφράνας, πάντα παρασχὼν τὰ δέοντα.
πρὸς ταῦτα χρεὼν εἶναι μετ' ἐμοῦ
καὶ τοὺς ἄνδρας καὶ τοὺς παῖδας·
καὶ τοῖς φαλακροῖσι παραινοῦμεν
ξυσπουδάζειν περὶ τῆς νίκης.
πᾶς γάρ τις ἐρεῖ, νικῶντος ἐμοῦ,
κἀπὶ τραπέζῃ καὶ ξυμποσίοις·
Φέρε τῷ φαλακρῷ, δὸς τῷ φαλακρῷ
τῶν τρωγαλίων, καὶ μὴ 'φαίρει
γενναιοτάτου τῶν ποιητῶν,
ἀνδρὸς τὸ μέτωπον ἔχοντος.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Μοῦσα, σὺ μὲν πολέμους
ἀπωσαμένη, μετ' ἐμοῦ
τοῦ φίλου χόρευσον,

κλείου-

v. 769. Rav. liber: ξυνσπουδάζειν, nec ſecus in hac ipſa Comoedia v. 1118. συνσπλαγχνεύετε.
v. 775. Rav. liber: τὸ μέτωπον — λάμπει λαμπρόν.

κλείουσα θεῶν τε γάμους,
ἀνδρῶν τε δαῖτας καὶ θαλίας.
σοὶ γὰρ τάδ' ἐξ ἀρχῆς μέλει.
ἢν δέ σε Καρκίνος ἐλθὼν
ἀντιβολεῖ μετὰ τῶν
παίδων χορεῦσαι,
μήθ' ὑπακούσῃς, μήτ' ἔλ-
θῃς συνέριθος αὐτοῖς·
ἀλλὰ νόμιζε πάντας
ὄρτυγας οἰκογενεῖς,
γυλιαύχενας ὀρχηστὰς
ναννοφυεῖς, σφυράδων ἀποκνίσματα,
μηχανοδίφας.
καὶ γὰρ ἔφασχ' ὁ πατὴρ, ὃ παρ' ἐλπίδας
εἶχε τὸ δράμα, γαλῆν
τῆς ἑσπέρας ἀπάγξαι.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Τοιάδε χρὴ Χαρίτων
δαμώματα καλλικόμων
τὸν σοφὸν ποιητὴν
ὑμνεῖν, ὅταν ἠρινὰ μὲν
φωνῇ χελιδὼν ἑζομένη κελαδῇ,

χορὸν

v. 780. Ita hic verſus eſt in libro Ravennate. Vulgo:
ἀνδρῶν τε δαῖτας,
καὶ θαλίας μακάρων,
quod non probandum eſt.

v. 783. et ſeq. Ita vulgo diſtincti ſunt, acceditque auctoritas libri Ravennatis, qui v. 790. habet ὑποκνίσματα. ἢν . . . ἀντιβολεῖ libri omnes. Brunckius ex ingenio ἀντιβολῇ.

v. 790. Vulgo in duos verſus diſtributus eſt. Toto hoc loco verſus edidimus ex auctoritate libri noſtri. Vulgo namque in duos verſiculos diviſi ſunt verſus 792. 799. 809., et 811.

v. 798. ἠρινὰ bene Rav. liber, ut Brunckius.

χορὸν δὲ μὴ ᾽χῃ Μόρσιμος,
μηδὲ Μελάνθιος· οὗ δὴ
πικροτάτην ὄπα γη-
ρύσαντος ἤκουσ᾽,
ἡνίκα τῶν τραγῳδῶν
τὸν χορὸν εἶχον ἀδελ-
φός τε καὶ αὐτὸς, ἄμφω
Γοργόνες ὀψοφάγοι,
βατιδοσκόποι, ἅρπυιαι,
γραοσόβαι, μιαροὶ, τραγομάσχαλοι,
ἰχθυολῦμαι·
ὧν καταχρεμψαμένη μέγα καὶ πλατὺ,
Μοῦσα θεὰ, μετ᾽ ἐμοῦ
ξύμπαιζε τὴν ἑορτήν.

v. 811. καταχρεμψαμένη — καταπτύσασα Rav. lib.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ, ΟΙΚΕΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ὡς χαλεπὸν ἐλθεῖν ἦν ἄρ' εὐθὺ τῶν θεῶν.
ἔγωγέ τοι πεπόνηκα κομιδῇ τὼ σκέλη.
μικροὶ δ' ὁρᾶν ἄνωθεν ἦσ' ἔμοιγέ τοι·
ἀπ' οὐρανοῦ φαίνεσθε κακοήθεις πάνυ·
ἐντευθενὶ δὲ πολύ τι κακοηθέστεροι.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ὦ δέσποθ', ἥκεις;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὥς ἐγὼ 'πυθόμην τινός.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τί δ' ἔπαθες;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἤλγουν τὼ σκέλη, μακρὰν ὁδὸν
διεληλυθώς.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἴθι νυν, κάτειπέ μοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τὸ τί;

ΟΙΚΕ-

v. 814. Brunck. ed. χαλεπὸν ἦν ἐλθεῖν ἄρ'.
v. 817. Liber noſter: ἀπό τ' οὐρανοῦ φαίνεσθαι, et v. ſeq. ἔγωγ' ἐπυθόμην.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἄλλον τιν' εἶδες ἄνδρα κατὰ τὸν ἀέρα
πλανώμενον, πλὴν σαυτόν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔκ, εἰ μή γε που
ψυχὰς δύ' ἢ τρεῖς διθυραμβοδιδασκάλων.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τί δ' ἔδρων;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμεναι,
τὰς ἐνδιαεριανερινηχέτους τινάς.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οὐκ ἦν ἄρ' οὐδ' ἃ λέγουσι κατὰ τὸν ἀέρα,
ὡς ἀστέρες γιγνόμεθ', ὅταν τις ἀποθάνῃ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μάλιστα.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

καὶ τίς ἐστιν ἀστὴρ νῦν ἐκεῖ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ἴων ὁ Χῖος, ὅσπερ ἐποίησεν πάλαι
ἐνθάδε τὸν Ἀοῖόν ποθ', ὡς δ' ἦλθ' εὐθέως
Ἀοῖον αὐτὸν πάντες ἐκάλουν ἀστέρα.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τίνες γάρ εἰσ' οἱ διατρέχοντες ἀστέρες,
οἳ καόμενοι θέουσιν;

ΤΡΥ-

v. 831. ὡς δ' ἦλθ' εὐθέως. Ita elegantiſſime Ravennas liber. Vulgo iugulata ſententia: ὥστε γ' εὐθέως.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀπὸ δείπνου τινὲς
τῶν πλουσίων οὗτοι βαδίζουσ' ἀστέρων,
ἰπνοὺς ἔχοντες, ἐν δὲ τοῖς ἰπνοῖσι πῦρ.
ἀλλ' εἴσαγ' ὡς τάχιστα ταυτηνὶ λαβὼν,
καὶ τὴν πύελον κατάκλυζε, καὶ θέρμαιν' ὕδωρ·
στόρνυ τ' ἐμοὶ καὶ τῇδε κουρίδιον λέχος.
καὶ ταῦτα δράσας ἧκε δεῦρ' αὖθις πάλιν·
ἐγὼ δ' ἀποδώσω τήνδε τῇ Βουλῇ τέως.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

πόθεν δ' ἔλαβες ταῦτα σύ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πόθεν; ἐκ τοὐρανοῦ.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οὐκ ἂν ἔτι δοίην τῶν θεῶν τριώβολον,
εἰ πορνοβοσκοῦσ', ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοί.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔκ· ἀλλὰ κἀκεῖ ζῶσιν ἀπὸ τούτων τινές.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἄγε νυν ἴωμεν. εἰπέ μοι, δῶ καταφαγεῖν
ταύτῃ τι;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μηδέν. οὐ γὰρ ἐθελήσει φαγεῖν,
οὔτ' ἄρτον, οὔτε μᾶζαν, εἰωθυῖ' ἀεὶ
παρὰ τοῖς θεοῖσιν ἀμβροσίαν λείχειν ἄνω.

ΟΙΚΕ-

v. 840. Rav. liber: αὖθι.
v. 842. Edidi ut eſt ſcriptus in libro noſtro. Vulgo: ταῦτα σύ.... ἐκ τῶν οὐρανῶν. Brunckius σὺ eiecit.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

λείχειν; ἆρ' αὐτῇ κἀνθάδε σκευαστέον;

ΧΟΡΟΣ.

εὐδαιμονικῶς ὁ πρε-
σβύτης, ὅσα γ' ὧδ' ἰδεῖν,
τανῦν τάδε πράττει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δῆτ', ἐπειδὰν νυμφίον μ' ὁρᾶτε λαμπρὸν ὄντα;

ΧΟΡΟΣ.

ζηλωτὸς ἔσει, γέρον,
αὖθις νέος ὢν πάλιν,
μύρῳ κατάλειπτος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οἴμοι. τί δῆθ', ὅταν ξυνὼν τῶν τιτθίων ἔχωμαι;

ΧΟΡΟΣ.

εὐδαιμονέστερος φανεῖ τῶν Καρκίνου στροβίλων.

ΤΡΥ-

v. 850. Ita belle Ravennas liber. Vulgo inepte:

λείχειν; ἆρ' αὐτῇ καὶ κανᾶ σκευαστέον.

Propius ad rem *Fracinus*: καὶ κἀνθάδε. Brunckius ex ingenio iocum frigidiſſimum poetae apponit:

λείχειν; ἆρ' αὐτῇ καὶ λεκάνην σκευαστέον,

et *Martialis* verſus, quos affert, parum cum loco Ariſtophanis conveniunt. Verſus, ut eum nos edidimus, totum iocum, foedum illum quidem, continet: *Numne parandum eſt etiam ei nobis quomodo lingat.*

v. 852. ὅσα γ' ὧδ' ἰδεῖν
τανῦν τάδε πράττει.

Ita Rav. liber. Brunckius ita hunc locum profert partim ut vulgo, partim ex ingenio emendatum:

. . . . ὅσα γ' ἔστ' ἰδεῖν
τανῦν ὅδε πράττει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔκουν δικαίως; ὅϛις, εἰς
ὄχημα κανθάρου 'πιβὰς,
ἔσωσα τοὺς Ἕλληνας, ὥϛ' ἐν τοῖς ἀγροῖς
ἅπαντας ὄντας ἀσφαλῶς κινεῖν τε καὶ καθεύδειν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἡ παῖς λέλουται, κἄ τα τῆς πυγῆς καλά·
ὁ πλακοῦς πέπεπται, σησαμῆ ξυμπλάττεται,
καὶ τἄλλ' ἁπαξάπαντα· τοῦ πέους δὲ δεῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἴθι νυν ἀποδῶμεν τήνδε τὴν Θεωρίαν
ἀνύσαντε τῇ Βουλῇ ταυτηΐ.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τί φῄς;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

αὕτη Θεωρία 'ϛὶν, ἣν ἡμεῖς ποτε
ἐπαίο-

v. 860. Alio modo hi verſus vulgo circumferuntur:
οὔκουν δικαίως; ὅϛις εἰς ὄχημα κανθάρου βὰς,
ἔσωσα τοὺς Ἕλληνας, ὥϛ' ἐν τοῖς ἀγροῖσιν αὐτοὺς
ἅπαντας etc.

v. 864. κἄ τα τῆς Rav. liber. Vulgo: καὶ τὰ τῆς, et v. ſeq. ut vulgo σησαμῆ, non ut Brunckius ſine ullius libri auctoritate σησαμοῦς.

v. 868. τῇ βουλῇ ταυτηΐ — τί φῄς. Ita Rav. liber. Aeque bonum eſt, quod vulgo legitur:
τῇ βουλῇ — τίς ἔσθ' αὕτη; τί φῄς.
Quamquam ridiculum videtur eſſe, ut ſervus ille callidus, qui tot iam de his feminis dixerat, modo interroget dominum:
τίς ἔσθ' αὕτη; τί φῄς;
Mihi praebere meliora Ravennas liber videtur.

ἐπαίομεν Βραυρωνάδ' ὑποπεπωκότες·
σάφ' ἴσθι, κἀλήφθη γε μόλις.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ὦ δέσποτα,
ὅσην ἔχει τὴν πρωκτοπεντετηρίδα

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶεν· τίς ἔσθ' ὑμῶν δίκαιος; τίς ποτε,
τίς διαφυλάξει τήνδε τῇ Βουλῇ λαβών;
οὗτος, τί περιγράφεις;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τὸ δεῖν', ἐς Ἴσθμια
σκηνὴν ἐμαυτοῦ τῷ πέει καταλαμβάνω.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔπω λέγεθ' ὑμεῖς, τίς ὁ φυλάξων; δεῦρο σύ·
καταθήσομαι γὰρ εἰς μέσους αὐτοὺς ἄγων.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἐκεινοσὶ νεύει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τίς;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ὅστις; Ἀριφράδης,
ἄγειν παρ' αὐτὸν ἀντιβολῶν.

ΤΡΥ-

v. 870. Rav. liber ut vulgo: ὑποπεπτωκότες.

v. 876. ἐς Ἰσθμία) οἱ γὰρ θέλοντες θεωρεῖν προκαταλαμβάνουσιν ἑαυτοῖς τόπους. εἰς Ἴσθμια δὲ εἴρηκεν, ἅμα ὅτι καὶ ἀγὼν Ἴσθμια, καὶ διὰ τὴν στενότητα τοῦ αἰδοίου τῆς πόρνης. δι' ὃ καὶ εἶπεν τῷ πέει σκηνὴν ποιῶ· στενὸς δὲ καὶ ὁ Ἰσθμός. πάσας δὲ πανηγύρεις θεωρίας ἐκάλουν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ', ὦ μέλε,
τὸν ζωμὸν αὐτῆς προσπεσὼν ἐκλάψεται.
ἄγε δὴ σὺ κατάθου πρῶτα τὰ σκεύη χαμαί.
Βουλὴ, Πρυτάνεις, ὁρᾶτε τὴν Θεωρίαν.
σκέψασθ' ὅσ' ὑμῖν ἀγαθὰ παραδώσω φέρων,
ὥς' εὐθέως ἄραντας ὑμᾶς τὼ σκέλη
ταύτης μετέωρα καταγαγεῖν ἀνάῤῥυσιν.
τουτὶ δ' ὁρᾶτε τοὐπτάνιον ὑμῖν καλόν.
διὰ ταῦτα καὶ κεκάπνικ' ἆρ'· ἐνταῦθα γὰρ
πρὸ τοῦ πολέμου τὰ λάσανα τῇ Βουλῇ ποτ' ἦν.
ἔπειτ' ἀγῶνά τ' εὐθὺς ἐξέσαι ποιεῖν
ταύτην ἔχουσιν αὔριον καλὸν πάνυ,
ἐπὶ γῆς παλαίειν, τετραποδηδὸν ἑςάναι,
πλαγίαν καταβάλλειν, ἐς γόνατα κύβδ' ἑςάναι,
καὶ παγκράτιόν γ' ὑπαλειψαμένοις νεανικῶς
παίειν, ὀρύττειν, πὺξ ὁμοῦ καὶ τῷ πέει·

v. 887. Rav. liber: ἡμῖν ὡς καλόν.

v. 888. Brunckius metri cauſa ſcribi iubet: κεκάπνικεν ἆρ'.

v. 893. πλαγίαν καταβάλλειν, ἐς γόνατα κύβδ' ἑςάναι.
Edimus hunc verſum ex libro Ravennate, qui in impreſſis deeſt. In *Theſmophoriazuſis* feminam agens *Mneſilochus* haec aït v. 494.

— — εἶτ' ἠρειδόμην
παρὰ τὸν Ἀγυιᾶ, κύβδ' ἐχομένη τῆς δάφνης.

Hic vero ἐς γόνατα κύβδ' ἑςάναι. Pertinent haec aliaque plura, quibus toto hoc loco Ariſtophanes verſatur, ad *figuras ex Elephantidos libellis*, quas *Philenis enarrat*, ut in *Luſibus* ſcriptum eſt. Eiusdemque generis eſt illud, atque in eundem ſenſum ad figuram exprimendam comparatum, quod eſt in *Equitibus* v. 365. ubi nos edidimus:

ἐγὼ δ' ἐξελέγξω σε τῆς πυγῆς θύραζε κύβδα.

v. 894. Rav. liber: παγκράτειον. Apuleius in ſecundo: *Praeliare*, inquit, *et fortiter praeliare. Nec enim tibi cedam nec terga vertm etc.*

τρίτη δὲ μετὰ ταῦθ᾽ ἱπποδρομίαν ἄξετε,
ἵνα δὴ κέλης κέλητα παρακελητιεῖ,
ἅρματα δ᾽ ἐπ᾽ ἀλλήλοισιν ἀνατετραμμένα,
φυσῶντα καὶ πνέοντα προσκινήσεται·
ἕτεροι δὲ κείσονταί γ᾽ ἀπεψωλημένοι
περὶ ταῖσι κάμπαις ἡνίοχοι πεπτωκότες.
ἀλλ᾽, ὦ Πρυτάνεις, δέχεσθε τὴν Θεωρίαν.
θέασ᾽ ὡς προθύμως ὁ Πρύτανις παρεδέξατο.
ἀλλ᾽ οὐκ ἄν, εἴ τι προῖκ᾽ ἂν προσαγαγεῖν σ᾽ ἔδει·
ἀλλ᾽ εὗρον ἄν σ᾽ ὑπέχοντα τὴν ἐκεχειρίαν.

ΧΟΡΟΣ.

ἦ χρηστὸς ἀνὴρ πολί-
της ἐστὶν ἅπασιν, ὅσ-
τις γ᾽ ἐστὶ τοιοῦτος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅταν τρυγᾶτ᾽, εἴσεσθε πολλῷ μᾶλλον οἷός εἰμι.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ νῦν σύ γε δῆλος εἶ·
σωτὴρ γὰρ ἅπασιν ἀν-
θρώποις γεγένησαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

φήσεις, ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου νέου λεπαστήν;

ΧΟΡΟΣ.

v. 897. ἵνα δὴ κέλης. Ita Rav. liber. Vulgo: ἡνίκα δὲ κέλης, Brunckius: ἡνίκα γε κέλης.

v. 901. Rav. liber: περὶ δὲ ταῖσι.

v. 903. Rav. liber: θέασ᾽ ὡς, quod Brunckius in ſuo quoque libro eſſe teſtatur. Vulgo: ἴδ᾽ ὡς, quod ex adnotatione in verſum irrupit.

v. 904. Rav. liber: προῖκ᾽ ἄν. Vulgo: προῖκα.

v. 913. Ita Rav. liber. Vulgo: φήσεις τί δῆτ᾽ ἐπειδάν.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ, πλήν γε τῶν θεῶν, ἀεί σ' ἡγησόμεσθα πρῶτον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πολλῶν γὰρ ὑμῖν ἄξιος
Τρυγαῖος ὡ'θμονεὺς ἐγὼ,
δεινῶν ἀπαλλάξας πόνων τὸν δημότην ὅμιλον,
καὶ τὸν γεωργικὸν λεὼν, Ὑπέρβολόν τε παύσας.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγε δὴ, τί νῷν ἐντευθενὶ ποιητέον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δ' ἄλλο γ', ἢ ταύτην ἱδρυτέον χύτραις.

ΧΟΡΟΣ.

χύτραισιν; ὥσπερ μεμφόμενον Ἑρμίδιον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δαὶ δοκεῖ; βούλεσθε λαρινῷ βοΐ;

ΧΟΡΟΣ.

βοΐ; μηδαμῶς, ἵνα μὴ βοηθεῖν ποι δέοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' ὑῒ παχείᾳ καὶ μεγάλῃ;

ΧΟΡΟΣ.

μὴ, μή.

v. 916. ὡ 'θμονεύς. Ita legendum eſſe bene Brunckius animadvertit. Rav. liber ut vulgo Ἀθμονεύς.
v. 922. Rav. liber: βούλεσθαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τιή;

ΧΟΡΟΣ.

ἵνα μὴ γένηται Θεαγένους ὑηνία.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τῷ δὴ δοκεῖ σοι δῆτα τῶν λοιπῶν;

ΧΟΡΟΣ.

οἴ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οἴ;

ΧΟΡΟΣ.

ναὶ μὰ Δί'.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλὰ τοῦτό γ' ἔσ' Ἰωνικὸν
τὸ ῥῆμά γ'.

ΧΟΡΟΣ.

ἐπίτηδές γ', ἵν', ἐν τῇ 'κκλησίᾳ
ὡς χρὴ πολεμεῖν λέγοι τις, οἱ καθήμενοι
ὑπὸ τοῦ δέους λέγωσ' Ἰωνικῶς οἴ. —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὖ τοι λέγεις.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ τἄλλα γ' ὦσιν ἤπιοι·
ὥς' ἐσόμεθ' ἀλλήλοισιν ἀμνοὶ τοὺς τρόπους,
καὶ τοῖσι συμμάχοισι πρᾳότεροι πολύ.

ΤΡΥ-

v. 926. τῷ δὴ. Recte Rav. liber. Alii τί δή.
v. 928. ῥῆμα — ἐπίτηδές γ' ἵν' ἐν τῇ 'κκλησίᾳ Rav. liber. Alii: εἰ τῇ 'κκλησίᾳ. — εἴ τις λέγει. Brunckius λέγοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἴθι νυν, ἄγ' ὡς τάχιςα τὸ πρόβατον λαβών·
ἐγὼ δὲ ποριῶ βωμὸν ἐφ' ὅτου θύσομεν.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς πάνθ' ὅσ' ἂν θεὸς θέλῃ γε, χ' ἡ Τύχη κατορθοῖ,
χωρεῖ κατὰ νοῦν, ἕτερον δ' ἑτέρῳ
τούτων κατὰ καιρὸν ἀπαντᾷ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὡς ταῦτα δῆλά γ' ἔσθ'· ὁ γὰρ βωμὸς θύρασι καὶ δή.

ΧΟΡΟΣ.

ἐπείγετε νῦν, ἐν ὅσῳ
σοβαρὰ θεόθεν
κατέχει πολέμου
μετάτροπος αὔρα.
νῦν γὰρ δαίμων φανερῶς
εἰς ἀγαθὰ μεταβιβάζει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τὸ κανοῦν πάρεςιν, ὀλὰς ἔχον, καὶ ςέμμα, καὶ μάχαιραν,
καὶ πῦρ γε τουτὶ, κοὐδὲν ἴσχει, πλὴν τὸ πρόβατον, ἡμᾶς.

v. 936. Deeſt in libro noſtro particula γε, idemque liber diſtinctos exhibet verſus 941. et ſeq. qui coniuncti ſunt vulgo.

v. 946. Rav. liber: πάρεςʼ.

ΧΟΡΟΣ.

οὔκουν ἁμιλλήσεσθον;
ὡς, ἢν Χαῖρις ὑμᾶς ἴδῃ,
πρόσεισιν αὐλήσων ἄκλη-
τος, κᾆτα, τοῦτ' εὖ οἶδ' ὅτι,
φυσῶντι καὶ πονουμένῳ
προσδώσετε δήπου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄγε δὴ, τὸ κανοῦν λαβὼν σὺ καὶ τὴν χέρνιβα,
περίϊθι τὸν βωμὸν ταχέως ἐπιδέξια.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἰδού· λέγοις ἂν ἄλλο· περιελήλυθα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

φέρε δὴ, τὸ δᾳδίον τόδ' ἐμβάψω λαβών.
σείου σὺ ταχέως· σὺ δὲ πρότεινε τῶν ὀλῶν,
καὐτός τε χερνίπτου, παραδοὺς ταύτην ἐμοὶ,
καὶ τοῖσι θεαταῖς ῥίπτε τῶν κριθῶν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἰδού.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἔδωκας ἤδη;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

νὴ τὸν Ἑρμῆν, ὥστε γε
τούτων, ὅσοιπερ εἰσὶ, τῶν θεωμένων
οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὅστις οὐ κριθὴν ἔχει.

ΤΡΥ-

v. 949. et ſeq. Male hos verſus Brunckius reprehendit, tamquam in metri leges peccantes: de qua re iam alibi ſaepe dixi.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐχ αἱ γυναῖκές γ' ἔλαβον;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἀλλ' εἰς ἑσπέραν
δώσουσιν αὐταῖς ἄνδρες.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' εὐχώμεθα.
τίς τῇδε; ποῦ ποτ' εἰσὶ πολλοὶ κᾀγαθοί;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τοισδὶ φέρε δῶ· πολλοὶ γάρ εἰσι κᾀγαθοί.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τούτους ἀγαθοὺς ἐνόμισας;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οὐ γάρ, οἵτινες,
ἡμῶν καταχεόντων ὕδωρ τοσουτονὶ
ἐς ταυτὸ τοὔθ' ἑστᾶσ' ἰόντες χωρίον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' ὡς τάχιστ' εὐχώμεθ', εὐχώμεσθα δή.
ὦ σεμνοτάτη βασίλεια, θεὰ
πότνι' Εἰρήνη,
δέσποινα χορῶν, δέσποινα γάμων,
δέξαι θυσίαν τὴν ἡμετέραν.

ΧΟΡΟΣ.

δέξαι δῆτ', ὦ πολυτιμήτη,
νὴ Δία, καὶ μὴ ποίει γ', ἅπερ αἱ
μοιχευόμεναι δρῶσι γυναῖκες.

v. 967. τοισδὶ φέρε. Ita Rav. liber. Vulgo: τοῖσι. Brunckius vellet τούτοις.

καὶ γὰρ ἐκεῖναι παρακλίνασαι
τῆς αὐλείας παρακύπτουσιν·
κἄν τις προσέχει τὸν νοῦν αὐταῖς,
ἀναχωροῦσιν·
κᾆτ', ἢν ἀπίῃ, παρακύπτουσιν.
τούτων σὺ ποίει μηδὲν ἔθ' ἡμᾶς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἀπόφηνον ὅλην σαυτὴν
γενναιοπρεπῶς τοῖσιν ἐρασταῖς
ἡμῖν, οἵ σου τρυχόμεθ' ἤδη
τρία καὶ δέκ' ἔτη.
λῦσον δὲ μάχας καὶ κορκορυγὰς,
ἵνα Λυσιμάχην σε καλῶμεν.
παῦσον δ' ἡμῶν τὰς ὑπονοίας
τὰς περικόμψους, αἷς στωμυλλόμε-
θ' εἰς ἀλλήλους· μῖξον δ' ἡμᾶς
τοὺς Ελληνας πάλιν ἐξ ἀρχῆς
φιλίας χυλῷ, καὶ ξυγγνώμῃ
τινὶ πρᾳοτέρᾳ κέρασον τὸν νοῦν.
καὶ τὴν ἀγορὰν ἡμῖν ἀγαθῶν
ἐμπλησθῆναι, μεγάλων σκορόδων,
σικύων πρῴων, μήλων, ῥοιῶν,
δούλοισι χλανισκιδίων μικρῶν·
κἀκ Βοιωτῶν γε φέροντας ἰδεῖν
χῆνας, νήττας, φάττας, τροχίλους·
καὶ Κωπαΐδων ἐλθεῖν σπυρίδας,
καὶ περὶ ταύτας ἡμᾶς ἀθρόους
ὀψωνοῦντας τυρβάζεσθαι

Μορύ-

v. 981. κἂν τις προσέχει. Ita plane Rav. liber. Brunckius προσέχῃ.

v. 992. Rav. liber: στω βυλλόμεθ'.

Μορύχῳ, Τελέᾳ, Γλαυκέτῃ, ἄλλοις
τένθαις πολλοῖς. κᾆτα Μελάνθιον
ἥκειν ὕϛερον εἰς τὴν ἀγοράν·
τὰς δὲ πεπρᾶσθαι, τὸν δ᾽ ὀτοτύζειν·
εἶτα μονῳδεῖν ἐκ Μηδείας,
ὀλόμαν, ὀλόμαν, ἀποχειρωθεὶς
τᾶς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας·
τοὺς δ᾽ ἀνθρώπους ἐπιχαίρειν.
ταῦτ᾽, ὦ πολυτίμητ᾽, εὐχομένοις ἡμῖν δίδου.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

λαβὲ τὴν μάχαιραν· εἶθ᾽ ὅπως μαγειρικῶς
σφάξεις τὸν οἶν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ᾽ οὐ θέμις.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τιὴ τί δή;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐχ ἥδεται δήπουθεν Εἰρήνη σφαγαῖς,
οὐδ᾽ αἱματοῦται βωμός. ἀλλ᾽ εἴσω φέρων,
θύσας, τὰ μηρί᾽ ἐξελὼν δεῦρ᾽ ἔκφερε,
χ᾽ οὕτω τὸ πρόβατον τῷ χορηγῷ σώζεται.

ΧΟΡΟΣ.

v. 1009. Rav. liber: ὀτοτύζειν — θρηνεῖν.

v. 1013. Supra ſcriptum in Rav.: τοὺς ὁρῶντας ἐπιχαίρειν αὐτῷ θρηνοῦντι.

v. 1006. Μορύχῳ, Τελέᾳ) καὶ τούτους αἰεὶ ἀπεῖναι βούλεται τῶν ὄψων· διὰ τοῦτο αὐτοὺς κολάζει ὡς γαϛριμάργους· ὥς φησιν ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσιν. νῦν δὲ οὐκ οἶδα, ὅπως τὸ ἐ...... ἴσως οὖν τῇ παρουσίᾳ τούτων Μελάνθιον λυπῆσαι βούλεται ὄντα καὶ αὐτὸν λίχ.... ἦν τραγῳδίας ποιητής, ὡς προείρηται.

ΧΟΡΟΣ.

σὲ δὴ θύραισι χρὴ μένοντα νῦν
σχίζας δευρὶ τιθέναι ταχέως
τά τε πρόσφορ' ἅπαντ' ἐπὶ τούτοις.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔκουν δοκῶ σοι μαντικῶς τὸ φρύγανον τίθεσθαι;

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δ' οὐχί; τί γάρ σε πέφευγ', ὅσα χρὴ
σοφὸν ἄνδρα; τί δ' οὐ σὺ φρονεῖς,
ὁπόσ' ἂν χρεὼν ἐστι τὸν σοφῇ δόκιμον
φρενὶ, πορίμῳ τε τόλμῃ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἡ σχῖζα γοῦν ἐνημμένη τὸν Στιλβίδην πιέζει,
καὶ τὴν τράπεζαν οἴσομαι, καὶ παιδὸς οὐ δεήσει.

ΧΟΡΟΣ.

τίς ἂν οὖν οὐκ ἐπαινέσει-
εν ἄνδρα τοιοῦτον, ὅσ-

τις

v. 1021. Ravennas liber: σέ τοι et τοίνυν. Niſi forte legendum ſit:

σὲ δή τοι θύραισι χρὴ μένοντα τοίνυν.

v. 1026. Ita hi verſus vulgo circumferuntur:

σοφὸν ἄνδρα; τί δ' οὐ σὺ φρονεῖς, ὁπόσα
ἐστὶ χρεὼν τόν γε σοφῇ δόκιμον
φρενὶ καὶ πορίμῳ τῇ τόλμῃ.

Errores, quibus hi poſtremi duo turpiter abundabant, Brunckius ingenio ſuo eiecit.

v. 1031. et ſeq. Ita editi vulgo ſunt hi verſiculi:

τίς οὐκ ἂν ἐπαινέσαι-
εν ἄνδρα τοιοῦτον, ὅσ-
τις etc.

v. 1022. σχίζας δευρὶ) σχίζας κυρίως ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὰ ἐπὶ ταῖς θυσίαις τιθέμενα ξύλα· ὡς καὶ Ὅμηρος·

καῖε δ' ἐπὶ σχίζαις ὁ γέρων.

τις πόλλ' ἀνατλὰς, ἔσω-
σε τὴν ἱερὰν πόλιν;
ὥϛ' οὐχὶ μὴ παύσει ποτ' ὢν
ζηλωτὸς ἅπασιν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ταυτὶ δέδραται. τίθεσο τὼ μηρὼ λαβών.
ἐγὼ δ' ἐπὶ σπλάγχν' εἶμι καὶ θυλήματα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'· ἀλλ' ἥκειν ἐχρῆν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἰδοὺ πάρειμι. μῶν ἐπισχεῖν σοι δοκῶ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὄπτα καλῶς νῦν ταῦτα· καὶ γὰρ οὑτοσὶ
προσέρχεται δάφνῃ τις ἐϛεφανωμένος.
τίς ἄρα ποτ' ἐϛίν;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ὡς ἀλαζὼν φαίνεται
μάντις τις ἐϛιν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐ μὰ Δί', ἀλλ' Ἱεροκλέης.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οὗτός γε, ποῦ 'σθ' ὁ χρησμολόγος, οὑξ Ὠρεοῦ;
τί ποτ' ἄρα λέξει;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

δῆλος ἔσθ' οὗτός γ', ὅτι
ἐναντιώσεταί τι ταῖς διαλλαγαῖς.

ΟΙΚΕ-

v. 1038. Rav. liber: θηλύματα.
v. 1045. Ita Rav. liber. Vulgo: αὐτός γε.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οὔκ' ἀλλὰ κατὰ τὴν κνίσσαν εἰσελήλυθε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μὴ νῦν ὁρᾷν δοκῶμεν αὐτόν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

εὖ λέγεις.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

τίς ἡ θυσία ποθ' αὑτηῒ, καὶ τῷ θεῶν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὄπτα σὺ σιγῇ, κἄπαγ' ἀπὸ τῆς ὀσφύος.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ὅτῳ δὲ θύετ', οὐ φράσεθ';

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἡ κέρκος ποιεῖ
καλῶς;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

καλῶς δῆτ', ὦ πότνι' Εἰρήνη φίλη.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἄγε νυν ἀπάρχου, κᾆτα δὸς τἀπάργματα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὀπτᾷν ἄμεινον πρῶτον.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἀλλὰ ταυταγὶ
ἤδη 'στὶν ὀπτά.

ΤΡΥ-

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πολλὰ πράττεις, ὅϛις εἶ.
κατάτεμνε. ποῦ τράπεζα; τὴν σπονδὴν φέρε.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἡ γλῶττα χωρὶς τέμνεται.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μεμνήμεθα.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἢν φράσῃς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μὴ διαλέγου
νῷν μηδέν· Εἰρήνῃ γὰρ ἱερὰ θύομεν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ὦ μέλεοι θνητοὶ, καὶ νήπιοι —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐς κεφαλὴν σοι.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οἵ τινες, ἀφραδίῃσι θεῶν νόον οὐκ ἀΐοντες,
συνθήκας πεποίησθ' ἄνδρες χαροποῖσι πιθήκοις —

ΟΙΚΕΤΗΣ.

αἰβοῖ, βοῖ.

ΤΡΥ-

v. 1057. Perſonas, ut vulgo ſunt, accedente libri noſtri auctoritate, reliquimus. Nihil enim in iis reprehendi poteſt.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί γελᾷς;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἥσθην χαροποῖσι πιθήκοις.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

καὶ κέπφοι τρήρωνες ἀλωπεκιδεῦσι πέπεισθε,
ὧν δόλιαι ψυχαί, δόλιαι φρένες.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἴθε σου εἶναι
ὤφελεν, ὦ 'λαζών, οὑτωσὶ θερμὸς ὁ πλεύμων.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

εἰ γὰρ μὴ Νύμφαι γε θεαὶ Βάκιν ἐξαπάτασκον,
μηδὲ Βάκις θνητούς, μηδ' αὖ Νύμφαι Βάκιν αὐτὸν—

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐξώλης ἀπόλοι', εἰ μὴ παύσαιο βακίζων.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὔπω θέσφατον ἦν Εἰρήνης δέσμ' ἀναλῦσαι,
ἀλλὰ τόδε πρῶτον —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τοῖς ἁλσί γε πάσεα ταυτί.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὐ γάρ πω τοῦτ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσι
φυλό-

v. 1065. Tzetz. ad Lycophr. v. 72. et 76. κέπφος θαλάσσιον ὄρνεον λαρωειδὲς, ὅπερ ἀμφῶ θηρῶσιν οἱ παῖδες τῶν ἁλιέων.
v. 1072. Ita ſcriptus eſt in libro Ravennate:
ἀλλὰ τόγε πρότερον — τοῖς δ' ἁλσί γε etc., et v. 1074. πρὶν καὶ et ὑμετέροι.

φυλόπιδος λῆξαι, πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

καὶ πῶς, ὦ κατάρατε, λύκος ποτ' ἂν οἶν ὑμεναιοῖ.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ὡς ἡ σφονδύλη φεύγουσα πονηρότατον βδεῖ,
χ' ἡ κώδων ἀκαλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει,
τουτάκις οὔπω χρῆν τὴν εἰρήνην πεποιῆσθαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλὰ τί χρῆν; ἡμᾶς οὐ παύσασθαι πολεμοῦντας,
ἢ διακαυνιάσαι, πότεροι κλαυσούμεθα μείζω,
ἐξὸν σπεισαμένους κοινῇ τῆς Ἑλλάδος ἄρχειν;

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὔ ποτε ποιήσεις τὸν καρκίνον ὀρθὰ βαδίζειν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔ ποτε δειπνήσεις ἔτι τοῦ λοιπ' ἐν Πρυτανείῳ,
οὐδ' ἐπὶ τῷ πραχθέντι ποιήσεις ὕστερον οὐδέν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὐδέποτ' ἂν θείης λεῖον τὸν τραχὺν ἐχῖνον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἆρα φενακίζων ποτ' Ἀθηναίους ἔτι παύσει;

ΙΕΡΟ-

v. 1075. Hic verſus ex libro Ravennate, quo carent vulgo editi. Sollicitandum ergo non eſt in verſu ſequenti ὡς ἡ, cuius loco Brunckius ἕως ἡ ingenio ſuo poſuit.

v. 1080. Rav. liber: κλαυσούμεσθα μεῖζον.

v. 1083. ἔτι τοῦ λοιπ' ἐν. Ita Rav. liber. Vulgo: τοῦ λοιποῦ γ' ἐν.

v. 1086. φενακίζων. Cum alibi, tum in Nubibus φενακίζειν occurrit, ubi Rav. liber: φενακίζειν γὰρ τὸ ἐξαπατᾶν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ποῖον γὰρ κατὰ χρησμὸν ἐκαύσατε μῆρα θεοῖσιν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅνπερ κάλλιστον δήπου πεποίηκεν Ὅμηρος·
Ὡς οἱ μὲν, νέφος ἐχθρὸν ἀπωσάμενοι πολέμοιο,
Εἰρήνην εἵλοντο, καὶ ἱδρύσανθ' ἱερείῳ.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
ἔσπενδον δεπάεσσιν· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον·
χρησμολόγῳ δ' οὐδεὶς ἐδίδου κώθωνα φαεινόν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὐ μετέχω τούτων· οὐ γὰρ ταῦτ' εἶπε Σίβυλλα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' ὁ σοφός τοι, νὴ Δί', Ὅμηρος δεξιὸν εἶπεν·
Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος,
ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου ὀκρυόεντος.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

Φράζεο δή, μή πώς σε δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας
ἰκτῖνος μάρψῃ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τουτὶ μέντοι σὺ φύλαττου,
ὡς οὗτος φοβερὸς τοῖς σπλάγχνοις ἐστὶν ὁ χρησμός.
ἔγχει δὲ σπονδήν, καὶ τῶν σπλάγχνων φέρε δευρί.

ΙΕΡΟ-

v. 1094. Rav. liber: ἆπεν.

v. 1095. Verſus ſunt ex *Homeri Iliade I*, 63. et 64.

v. 1098. Rav. liber: δὴ νῦν μὴ.

v. 1100. Pone hunc ſcriptum eſt ex eadem manu in libro noſtro παρεπιγραφή.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἀλλ', εἰ ταῦτα δοκεῖ, κἀγὼ 'μαυτῷ βαλανεύσω.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

σπονδὴ, σπονδή.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἔγχει δὴ κἀμοὶ, καὶ σπλάγχνων μοῖραν ὄρεξον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὔπω τοῦτ' ἐςὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν·
ἀλλὰ τόδε πρότερον, σπένδειν ἡμᾶς, σὲ δ' ἀπελθεῖν.
ὦ πότνι' Εἰρήνη, παράμεινον τὸν βίον ἡμῖν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

πρόσφερε τὴν γλῶτταν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

σὺ δὲ τὴν σαυτοῦ γ' ἀπένεγκε.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

σπονδή.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

καὶ ταυτὶ μετὰ τῆς σπονδῆς λαβὲ θᾶττον.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὐδεὶς δώσει μοι τῶν σπλάγχνων;

v. 1108. Rav. liber: γ' ἀπένεγκον.
v. 1110. Rav. liber: προδώσει μοι, quod exſcriptor mutuatus eſt ex v. ſequenti, ubi vulgo πρὶν δεδόναι, πρὶν καὶ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐ γὰρ οἷόν τε
ἡμῖν προδιδόναι, πρὶν καὶ λύκος οἶν ὑμεναιοῖ.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

καὶ πρὸς τῶν γονάτων.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄλλως, ὦ 'τᾶν ἱκετεύεις·
οὐ γὰρ ποιήσεις λεῖον τὸν τραχὺν ἐχῖνον.
ἄγε δή, θεαταί, δεῦρο συσπλαγχνεύετε
μετὰ νῷν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

τί δ' ἔγωγε;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τὴν Σίβυλλαν ἔσθιε.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὔ τοι, μὰ τὴν Γῆν, ταῦτα κατέδεσθον μόνω,
ἀλλ' ἁρπάσομαι σφῷν αὐτά. κεῖται δ' ἐν μέσῳ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ παῖε, παῖε τὸν Βάκιν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

μαρτύρομαι.

ΤΡΥ-

v. 1118. ὦ παῖε, παῖε. Ita Rav. liber. Atque ita in hac comoedia in verſibus 1354. etc. ex noſtro libro editis:
ὦ χαίρετε χαίρετ' ἄνδρες.
Vulgo: παῖε, παῖε, cum metri labe. Quare Davveſius, et cum eo Brunckius: παῖ, παῖε, παῖε, eſſe emendandum ſibi putavit.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κἀγὼγ', ὅτι τένθης εἶ σὺ κἀλαζὼν ἀνήρ.
παῖ' αὐτὸν, ἐπέχων τῷ ξύλῳ τὸν ἀλαζόνα.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

σὺ μὲν οὖν· ἐγὼ δὲ τουτονὶ τῶν κωδίων,
ἃ 'λάμβαν' αὐτὸς ἐξαπατῶν, ἐκβολβιῶ.
οὐ καταβαλεῖς τὰ κώδι', ὦ θυηπόλε;
ἤκουσας; ὁ κόραξ οἷος ἦλθ' ἐξ Ὠρεοῦ.
οὐκ ἀποπετήσει θᾶττον εἰς Ἐλύμνιον;

ΧΟΡΟΣ.

ἥδομαί γ', ἥδομαι,
κράνους ἀπηλλαγμένος,
τυροῦ τε καὶ κρομμύων.
οὐ γὰρ φιληδῶ μάχαις,
ἀλλὰ πρὸς πῦρ διέλκων μετ' ἀν-
δρῶν ἑταίρων φίλων,
ἐκκέας τῶν ξύλων, ἅττ' ἂν ᾖ
δανότατα τοῦ θέρους
ἐκπεπιεσμένα,
κἀνθρακίζων τοῦ 'ρεβίνθου,
τήν τε φηγὸν ἐμπυρεύων,
χἄμα τὴν Θρᾶτταν κυνῶν,

v. 1122. Liber noſter: ἐκβολιῶ.
v. 1126. Vulgo: Ημιχορ. ἥδομαι, ἥδομαι.
v. 1130. et ſeq. Ita vulgo hi verſus editi ſunt:

ἀλλὰ πρὸς πῦρ διέλκων
μετ' ἀνδρῶν ἑτέρων φίλων
οὐ ἐᾶς τῶν ξύλων, ἅττ' ἂν ᾖ.

In penultimo Brunckius ex veteribus libris ſuis poſuit ἑταίρων, ultimum vero ita emendavit συγκέας τῶν etc. Recte quoque *Berglerus* ἐκκέας ex ingenio ante Brunckium coniecit, quae docti illius hominis coniectura a libro noſtro vetuſtiſſimo ſuſtentatur.
v. 1134. ἐκπεπρισμένα liber noſter.
v. 1137. κυνῶν, vide quae diximus ad *Ranas* v. 546.

τῆς γυναικὸς λουμένης.
οὐ γὰρ ἔσθ' ἥδιον, ἢ τυχεῖν μὲν ἤδη 'σπαρμένα,
τὸν θεὸν δ' ἐπιψεκάζειν, καί τιν' εἰπεῖν γείτονα·
Εἰπέ μοι, τί τηνικαῦτα δρῶμεν, ὦ Κωμαρχίδη;
ἐμπιεῖν ἔμοιγ' ἀρέσκει, τοῦ θεοῦ δρῶντος καλῶς.
ἀλλ' ἄφαυε τῶν φασήλων, ὦ γύναι, τρεῖς χοίνικας,
τῶν τε πυρῶν μῖξον αὐτοῖς, τῶν τε σύκων ἔξελε,
τόν τε Μανῆν ἡ Σύρα βωστρησάτω 'κ τοῦ χωρίου.
οὐ γὰρ οἷόν τ' ἐστὶ πάντως οἰναρίζειν τήμερον,
οὐδὲ τυντλάζειν, ἐπειδὴ παρδακὸν τὸ χωρίον·
κἀξ ἐμοῦ δ' ἐνεγκάτω τις τὴν κίχλην καὶ τὼ σπίνω·
ἦν δὲ καὶ πυός τις ἔνδον, καὶ λαγῷα τέτταρα,
εἴ τι μὴ 'ξήνεγκεν αὐτῶν ἡ γαλῆ τῆς ἑσπέρας·
ἐψόφει γοῦν ἔνδον οὐκ οἶδ' ἅττα, κἀκυδοιδόπα·
ὧν ἔνεγκ', ὦ παῖ, τρί' ἡμῖν, ἓν δὲ δοῦναι τῷ πατρί.
μυρρίνας τ' αἴτησον ἐξ Αἰσχινάδου τῶν καρπίμων·
χἄμα τῆς αὐτῆς ὁδοῦ Χαρινάδην τις βωσάτω,
ὡς ἂν ἐμπίῃ μεθ' ἡμῶν,
εὖ ποιοῦντος, κὠφελοῦντος
τοῦ θεοῦ τἀρώματα.
ἡνίκα δ' ἂν ἀχέτας
ᾄδῃ τὸν ἡδὺν νόμον,

διασκο-

v. 1141. Rav. liber vt vulgo τί τηνικάδε. Facile exſcriptores τηνικαῦτα, quod ex ingenio Brunckius reſtituit, in eum modum corrumpere potuerunt. Ceterum non repugnarem, ſi quis veterum librorum omnium ſcripturam adoptaret, de qua re nullus certe magiſter Ariſtophanem in ius vocaret.

v. 1145. 'κ τοῦ χωρίου. Ita recte Ravennas liber. Vulgo deeſt praepoſitio.

v. 1149. Rav. liber: ποιός τις.

v. 1151. Rav. liber: καὶ κυδοιδόπα.

v. 1158. Ita Rav. liber. Vulgo:
Ημιχ. ἡνίκ' ἂν ἀχέτας.

διασκοπῶν ἥδομαι
τὰς Λημνίας ἀμπέλους,
εἰ πεπαίνουσιν ἤδη· τὸ γὰρ
φίτυ πρῷον φύει·
τόν τε φῆληχ' ὁρῶν οἰδαίνοντ'. εἶθ' ὁπόταν ᾖ πέπων,
ἐσθίω, κἀπέχω,
χἄμα φήμ', Ὧραι φίλαι· καὶ
τοῦ θύμου τρίβων κυκῶμαι·
κᾆτα γίγνομαι παχὺς
τηνικαῦτα τοῦ θέρους
μᾶλλον, ἢ θεοῖσιν ἐχθρὸν ταξίαρχον προσβλέπων,
τρεῖς λόφους ἔχοντα, καὶ φοινικίδ' ὀξεῖαν πάνυ,
ἣν ἐκεῖνός φησιν εἶναι βάμμα Σαρδιανικόν·
ἢν δέ που δέῃ μάχεσθ' ἔχοντα τὴν φοινικίδα,
τηνικαῦτ' αὐτὸς βέβαπται βάμμα χεζικηνικόν·
κᾆτα φεύγει πρῶτος, ὥσπερ ξουθὸς ἱππαλεκτρυὼν,
τοὺς λόφους σείων· ἐγὼ δ' ἕστηκα λινοπτώμενος.
ἡνίκα δ' ἂν οἴκοι γένωνται, δρῶσιν οὐκ ἀνασχετὰ,
τοὺς μὲν ἐγγράφοντες ἡμῶν, τοὺς δ' ἄνω τε καὶ κάτω
ἐξαλείφοντες δὶς ἢ τρίς. Αὔριον δ' ἔσθ' ἡ 'ξοδος·
τῷ δὲ σιτί' οὐκ ἐώνητ'· οὐ γὰρ ᾔδειν ἐξιών·
εἶτα προστὰς πρὸς τὸν ἀνδριάντα τὸν Πανδίονος,
εἶδεν αὐτὸν, κἀπορῶν θεῖ τῷ κακῷ βλέπων ὀπόν.

v. 1162. et ſeq. Vulgo:
εἰ πεπαίνουσιν ἤδη·
τὸ γὰρ φίτυ πρῷον φύει.
Rav. liber: φύσει.
v. 1173. Rav. liber: σαρδανικόν.
v. 1175. Rav. liber: κυζικηνόν, quo loco vulgo κυζικηνικόν. Faceta *Marklandi* emendatio (*Euripid. Supplic.* v. 1181) a Brunckio laudata, quam retinuimus.
v. 1178. Rav. liber: ἡνίκ' ἂν δ' οἴκοι.
v. 1183. θεῖ τῷ κακῷ βλέπων ὀπόν. Ita Rav. liber plana ſententia. Vulgo: ἔθει τὸ κακόν. Brunckius:
ἔθει κακὸν βλέπων ὀπόν.

ταῦτα δ' ἡμᾶς τοὺς ἀγροίκους δρῶσι· τοὺς δ' ἐξ ἄστεος
ἧττον, οἱ θεοῖσιν οὗτοι κἀνδράσιν ῥιψάσπιδες.
ὧν ἔτ' εὐθύνας ἐμοὶ δώσουσιν, ἢν θεὸς θέλῃ.
πολλὰ μὲν γάρ μ' ἠδίκησαν,
ὄντες οἴκοι μὲν λέοντες,
ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκες.

v. 1186. Liber noſter: ὧν ἐντεῦθεν εὐθύνας. Idemque v. ſeq. γάρ μ'. Vulgo: δή μ'.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ, ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ, ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ, ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ, ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ, ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ, ΔΟΡΥΞΟΟΣ, ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ, ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ, ΧΟΡΟΣ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ἰού, ἰού.
ὅσον τὸ χρῆμ᾽ ἐπὶ δεῖπνον ἦλθ᾽ ἐς τοὺς γάμους.
ἔχ᾽, ἀποκάθαιρε τὰς τραπέζας ταυτηί·
πάντως γὰρ οὐδὲν ὄφελος ἔστ᾽ αὐτῆς ἔτι.
ἔπειτ᾽ ἐπείσφερε τὰς ἀμύλους καὶ τὰς κίχλας,
καὶ τῶν λαγώων πολλά, καὶ τοὺς κολλάβους.

ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ.

ποῦ, ποῦ Τρυγαῖός ἐστιν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀναβράττω κίχλας.

ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ.

ὦ φίλτατ᾽, ὦ Τρυγαῖ᾽, ὅσ᾽ ἡμᾶς τἀγαθὰ
δέδρακας, εἰρήνην ποιήσας· ὡς πρὸ τοῦ
οὐδεὶς ἐπρίατ᾽ ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύβου·
νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν αὔτ᾽ ἐμπολῶ·

v. 1193. Rav. liber: ἐπισφόρει τοὺς ἀμύλους.
v. 1199. In libro Rav. deeſt αὔτ᾽, ut vulgo, quod recte ex ingenio Brunckius appoſuit.

οἱδὶ δὲ τριδράχμους τοὺς κάδους εἰς τοὺς ἀγρούς.
ἀλλ', ὦ Τρυγαῖε, τῶν δρεπάνων τε λάμβανε,
καὶ τῶνδ' ὅ τι βούλει, προῖκα· καὶ ταυτὶ δέχου.
ἀφ' ὧν γὰρ ἀπεδόμεσθα, κἀκερδαίνομεν,
τὰ δῶρα ταυτί σοι φέρομεν εἰς τοὺς γάμους.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἴθι νυν, καταθέμενοι παρ' ἐμοὶ ταῦτ', εἴσιτε
ἐπὶ δεῖπνον ὡς τάχιστα· καὶ γὰρ οὑτοσὶ
ὅπλων κάπηλος ἀχθόμενος προσέρχεται.

ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.

οἴμ', ὡς προθέλυμνόν μ', ὦ Τρυγαῖ', ἀπώλεσας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δ' ἐστὶν, ὦ κακόδαιμον; οὔ τι που λοφᾷς;

ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.

ἀπώλεσάς μου τὴν τέχνην καὶ τὸν βίον,
καὶ τουτουῒ, καὶ τοῦ δορυξοῦ κεινουΐ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δῆτα τουτοινὶ καταθῶ σοι τοῖν λόφοιν;

ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.

αὐτὸς σὺ τί δίδως;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅ τι δίδωμ'; αἰσχύνομαι;
ὅμως δ' ὅτι τὸ σφήκωμ' ἔχει πόνον πολύν.

δοίην

v. 1200. οἱδὶ δὲ. Ita Rav. liber. Vulgo: ὁδὶ δὲ.
v. 1214. Ita voces arbitrio ſuo Brunckius collocat:
τὸ σφήκωμα πολὺν ἔχει πόνον.
v. ſeq. liber noſter αὐτοῖν, ut vulgo. Brunckius ex libro ſuo αὐτεῖν.

δοίην ἂν αὐτῶν ἰσχάδων τρεῖς χοίνικας,
ἵν' ἀποκαθαίρω τὴν τράπεζαν τουτῳΐ.

ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.

ἔνεγκε τοίνυν εἰσιὼν τὰς ἰσχάδας.
κρεῖττον γὰρ, ὦ 'τάν, ἐστιν ἢ μηδὲν λαβεῖν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀπόφερ', ἀπόφερ' ἐς κόρακας ἀπὸ τῆς οἰκίας.
τριχορρυεῖτον, οὐδὲν ἐστόν. τὼ λόφω
οὐκ ἂν πριαίμην οὐδ' ἂν ἰσχάδος μιᾶς.

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

τί δαὶ δεκάμνῳ τῷδε θώρακος κύτει
ἐνημμένῳ κάλλιστα χρήσομαι τάλας;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὗτος μὲν οὐ μή σοι ποιήσει ζημίαν.
ἀλλ' αἶρέ μοι τοῦτόν γε τῆς ἰσωνίας.
ἐναποπατεῖν γάρ ἐστ' ἐπιτήδειος πάνυ —

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

παῦσαί μ' ὑβρίζων τοῖς ἐμοῖσι χρήμασι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὡδί, παραθέντι τρεῖς λίθους. οὐ δεξιῶς;

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

ποίᾳ δ' ἀποψήσει ποτ', ὦ 'μαθέστατε;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τηδί, διεὶς τὴν χεῖρα διὰ τῆς θαλαμίας,
καὶ τῇδ' —

ΘΩΡΑ-

v. 1219. ἀπὸ τῆς. Liber noſter. Vulgo: ἐκ τῆς.
v. 1222. Rav. liber: θώρηκος.

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

ἅμ᾽ ἀμφοῖν δῆτ᾽;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἔγωγε, νὴ Δία,
ἵνα μή γ᾽ ἀλῶ τρύπημα κλέπτων τῆς νεώς.

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

ἔπειτ᾽ ἐπὶ δεκάμνῳ χεσεῖ καθήμενος;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἔγωγε, νὴ Δί᾽, ὦ ᾽πίτριπτ᾽· οἴει γὰρ ἂν
τὸν πρωκτὸν ἀποδόσθαι με χιλίων δραχμῶν;

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

ἴθι δὴ ᾽ξένεγκε τἀργύριον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ᾽, ὦ ᾽γαθὲ,
θλίβει τὸν ὄρρον· ἀπόφερ᾽, οὐκ ὠνήσομαι.

ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ.

τί δ᾽ ἆρα τῇ σάλπιγγι τῇδε χρήσομαι;
ἣν ἐπριάμην δραχμῶν ποθ᾽ ἑξήκοντ᾽ ἐγώ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μέλυβδον ἐς τουτὶ τὸ κοῖλον ἐγχέας,
ἔπειτ᾽ ἄνωθεν ῥάβδον ἐνθεὶς ὑπόμακρον,
γενήσεταί σοι τῶν κατακτῶν κοττάβων.

ΣΑΛ-

v. 1238. Ita Rav. liber ut vulgo: τί δ᾽ ἆρα τῇ. Brunckius ex libro ſuo: τί δ᾽ ἔγωγ᾽ ἆρα τῇ.

v. 1240. Et paulo poſt Ravennas liber: μέλυβδον, ut Brunckius edidit.

ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ.

οἴμοι καταγελᾷς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' ἕτερον παραινέσω.
τὸν μὲν μόλυβδον, ὥσπερ εἶπον, ἔγχεον·
ἐντευθενὶ δὲ σπαρτίοις ἠρτημένην
πλάστιγγα πρόσθες, κᾀυτό σοι γενήσεται
τὰ σῦκ' ἐν ἀγρῷ τοῖς οἰκέταισιν ἱστάναι.

ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.

ὦ δυσκάθαρτε δαῖμον, ὥς μ' ἀπώλεσας,
ὅτ' ἀντέδωκά γ' ἀντὶ τῶνδε μνᾶν ποτε·
καὶ νῦν τί δράσω; τίς γὰρ αὔτ' ὠνήσεται;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πώλει βαδίζων αὐτὰ τοῖς Αἰγυπτίοις.
ἔστιν γὰρ ἐπιτήδεια συρμαίαν μετρεῖν.

ΔΟΡΥΞΟΟΣ.

οἴμ', ὦ κρανοποί', ὡς ἀθλίως πεπράγαμεν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὗτος μὲν οὐ πέπονθεν οὐδέν.

ΚΡΑ-

v. 1247. Rav. liber: ἱστάναι.
v. 1249. Rav. liber: ὅτ' ἀντέδωκ' ἀντὶ.
v. 1253. Σαλπι. οἴμ', ὦ. Ita emendate Rav. liber. Vulgo: Δορυξο. οἴμοι, ὦ.
v. 1253. ὡς ἀθλίως πεπράγαμεν. Paulo ante, ἐξ οὐδενὸς μεγάλα πράττει *cum nihili eſſet, magnorum modo negotiorum arbiter eſt.* In Avibus v. 134. ὅτ' ἂν ἐγὼ πράττω κακῶς *cum utar adverſa fortuna*, et ruſus εὖ πράττειν *ſecunda fortuna vivere*, et κακῶς πράττειν *adverſa.* Et alio loco ὅσα δεῖ πράττειν ῥώμῃ *quaecumque corporis viribus perficienda ſunt*, et ὅσα γνώμῃ βουλεύειν δεῖ, *quae peragenda conſilio*: aliaque paſſim huiuscemodi.

ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.

ἀλλὰ τί
ἔτ' ἐςὶ τοῖσι κράνεσιν ὅ τι τις χρήσεται;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐὰν τοιαυτασὶ μάθῃ λαβὰς ποιεῖν,
ἄμεινον ἢ νῦν αὔτ' ἀποδώσεται πολύ.

ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.

ἀπίωμεν, ὦ δορυξέ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μηδαμῶς γ', ἐπεὶ
τούτῳ γ' ἐγὼ τὰ δόρατα ταῦτ' ὠνήσομαι.

ΔΟΡΥΞΟΟΣ.

πόσον δίδως δῆτ';

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἰ διαπρισθεῖεν δίχα,
λάβοιμ' ἂν αὔτ' ἐς χάρακας, ἑκατὸν τῆς δραχμῆς.

ΔΟΡΥΞΟΟΣ.

ὑβριζόμεθα. χωρῶμεν, ὦ 'τάν, ἐκποδών.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

νὴ τὸν Δί', ὡς τὰ παιδία γ' ἤδη 'ξέρχεται
οὐρησόμενα τὰ τῶν ἐπικλήτων δεῦρ', ἵνα,
ἅττ' ᾄσεται, προαναβάληταί, μοι δοκεῖ.

ἀλλ'

v. 1255. Rav. liber: ἔνεςι τοῖς, et v. ſeq. μάθῃς.

v. 1258. Vulgo: ἐπεί.

v. 1259. Deeſt vulgo particula γ'.

v. 1261. Deeſt vulgo ἂν, et pro τῆς δραχμῆς eſt τρεῖς δραχμῆς.

v. 1263. Rav. liber: παιδί' ἤδη.

ἀλλ' ὅ τι περ ᾄδειν ἐπινοεῖς, ὦ παιδίον,
αὐτοῦ παρ' ἐμὲ στὰν, πρότερον ἀναβαλοῦ 'νθαδί.

ΠΑΙΣ Α.

Νῦν αὖθ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

παῦσαι
ὁπλοτέρους ᾄδων, καὶ ταῦτ', ὦ τρισκακόδαιμον,
εἰρήνης οὔσης· ἀμαθές γ' εἶ καὶ κατάρατον.

ΠΑΙΣ Α.

Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλήλλοισιν ἰόντες,
σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀσπίδας; οὐ παύσει μεμνημένος ἀσπίδας ἡμῖν;

ΠΑΙΣ Α.

Ἐνθάδ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀνδρῶν οἰμωγή; κλαύσει, νὴ τὸν Διόνυσον,
οἰμωγὰς ᾄδων, καὶ ταύτας ὀμφαλοέσσας.

ΠΑΙΣ Α.

ἀλλὰ τί δῆτ' ᾄδω; σὺ γὰρ εἰπέ μοι, οἷς τισι χαί-
ρεις.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ὣς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὶ τὰ τοιαυτί
Ἄριστον προτίθεντο, καὶ ἅττ' ἥδιστα πάσασθαι.

ΠΑΙΣ

v. 1268. Ante hunc verſum eſt in libro noſtro ſcriptum παῖδες, atque ita deinceps.
v. 1269. Deeſt in libro noſtro ὁπλοτέρους.

ΠΑΙΣ Α.

Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὐχένας ἵππων
ἔκλυνον ἱδρώοντας, ἐπεὶ πολέμου ἐκόρεσθεν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶεν· ἐκόρεσθεν τοῦ πολέμου, κᾆτ' ἤσθιον.
ταῦτ' ᾆδε, ταῦθ', ὡς ἤσθιον κεκορημένοι.

ΠΑΙΣ Α.

Θωρήσσοντ' ἄρ' ἔπειτα πεπαυμένοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄσμενοι, οἶμαι.

ΠΑΙΣ Α.

Πύργων δ' ἐξεχέοντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κάκιστ' ἀπόλοιο, παιδάριον, αὐταῖς μάχαις·
οὐδὲν γὰρ ᾄδεις, πλὴν πολέμους. τοῦ καί ποτ' εἶ;

ΠΑΙΣ Α.

ἐγώ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

σὺ, μέντοι, νὴ Δί'.

ΠΑΙΣ Α.

υἱὸς Λαμάχου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

αἰβοῖ·
ἦ γὰρ ἐγὼ 'θαύμαζον ἀκούων, εἰ σὺ μὴ εἴης
ἀνδρὸς

v. 1283. κεκορημένοι liber noſter. Brunckius cum Daweſio κεκορεσμένοι.

v. 1289. εἰ σὺ μὴ εἴης. Ita Rav. liber, ut Davveſius ex in-

genio

ἀνδρὸς βουλομάχου καὶ κλαυσιμάχου τινὸς υἱός.
ἄπερρε, καὶ τοῖς λογχοφόροισιν ᾆδ' ἰόν.
ποῦ μοι τὸ τοῦ Κλεωνύμου 'στὶ παιδίον;
ᾆσον, πρὶν εἰσιέναι, τι· σὺ γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι
οὐ πράγματ' ᾄσεις· σώφρονος γὰρ εἶ πατρός.

ΠΑΙΣ Β.

Ἀσπίδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ
ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἰπ' ἐμοί, ὦ πόσθων, εἰς τὸν σαυτοῦ πατέρ' ᾄδεις;

ΠΑΙΣ Β.

Ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κατῄσχυνας δὲ τοκῆων.
ἀλλ' εἰσίωμεν. εὖ γὰρ οἶδ' ἐγὼ σαφῶς,
ὅτι ταῦθ', ὅσ' ᾖσας ἄρτι περὶ τῆς ἀσπίδος,
οὐ μὴ 'πιλάθῃ ποτ', ὢν ἐκείνου τοῦ πατρός.

ὑμῶν

genio emendarat. Vulgo: εἰ σὺ μὴ ἦς. Nec minus eleganter ex libro ſuo Brunckius: εἰ σὺ μὴ ἦσθα. v. ſeq. Liber noſter: κλασιμάχου.

v. 1294. ᾄσεις. Ita ut vulgo liber noſter, quod etſi Brunckius aliique non probent, perinde ac ſi hoc futuro numquam uſus ſit Ariſtophanes, a libri tamen noſtri auctoritate diſcedere nolui.

v. 1298. Rav. liber: τοκῆας.

ὑμῶν τὸ λοιπὸν ἔργον ἤδη ’νταῦθα τῶν μενόντων
φλᾷν ταῦτα πάντα καὶ σποδεῖν, καὶ μὴ κενὰς παρέλκειν·
ἀλλ’ ἀνδρικῶς ἐμβάλλετον,
καὶ σμώχετ’ ἀμφοῖν τοῖν γνάθοιν.
οὐδὲν γὰρ, ὦ πόνηροι,
λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἐςʼ, ἢν μή τι καὶ μάσωνται.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμῖν μελήσει ταῦτά γ’· εὖ ποιεῖς δὲ καὶ σὺ φράζων.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ’, ὦ πρὸ τοῦ πεινῶντες, ἐμβάλλεσθε τῶν λαγώων·
ὡς οὐχὶ πᾶσαν ἡμέραν
πλακοῦσιν ἐςὶν ἐντυχεῖν πλανωμένοις ἐρήμοις.
πρὸς ταῦτα βρύκετ’, ἢ τάχ’ ὑμῖν φημὶ μεταμελήσειν.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

εὐφημεῖν χρὴ καὶ τὴν νύμφην ἔξω τινὰ δεῦρο κομίζειν;

δᾷδάς

v. 1303. φλᾷν ταῦτα πάντα. In Nubibus Rav. liber: ἔφλα—ἔτυπτε. Αἰολ. Frag. XIII. ἄνδρες, ὦ γυναῖκες, φλῶσιν ἡμᾶς πᾶσι κακοῖσιν *macerant nos, o feminae, omni malorum genere viri.*

v. 1304. Rav. liber: ἐμβάλλετον. Vulgo: ἐμβάλλετε.

v. 1305. Rav. liber: καὶ σμόχετ’ ἀμφοῖν τοῖν. v. ſeq. Vulgo: οὐδὲ.

v. 1329. Hic et qui ſequuntur usque ad verſum 1330. Try-

δᾷδάς τε φέρειν, καὶ πάντα λεὼν ξυγχαίρειν, κἀπικελεύειν,
καὶ τὰ σκεύη πάλιν εἰς τὸν ἀγρὸν νυνὶ χρὴ πάντα κομίζειν
ὀρχησαμένους καὶ σπείσαντας, καὶ Ὑπέρβολον ἐξελάσαντας·
κἀπευξαμένους τοῖσι θεοῖς
διδόναι πλοῦτον τοῖς Ἕλλησιν,
κριθάς τε ποιεῖν ἡμᾶς πολλὰς,
πάντας ὁμοίως, οἶνόν τε πολὺν,
σῦκά τε τρώγειν·
τάς τε γυναῖκας τίκτειν ἡμῖν·
καὶ τἀγαθὰ πάνθ᾽, ὅσ᾽ ἀπωλέσαμεν,
ξυλλέξασθαι πάλιν ἐξ ἀρχῆς·
λῆξαί τ᾽ αἴθωνα σίδηρον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

δεῦρ᾽, ὦ γύναι, εἰς ἀγρὸν,
χὤπως μετ᾽ ἐμοῦ καλὴ
καλῶς κατακείσει.

Trygaeo vulgo tribuuntur. Nos primi ex libro praeſtantiſſimo Ravennate totum hunc locum integrum edimus, attributis ex eodem libro unicuique verſui perſonis ſuis, inductisque duobus ſemichoris, tum v. 1313. et 1323., tum 1329. 43. 50. 51.

v. 1315. Rav. liber: νῦν.

v. 1317. κἀπευξαμένους τοῖσι θεοῖς. Ita Rav. liber. Vulgo: ἐπευξαμένοις. Brunckius ex ingenio κἄπειτ᾽ εὐξαμένους.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ὑμὴν, Ὑμέναι᾽ ὦ.
ὦ τρισμάκαρ, ὡς δικαί-
ως τἀγαθὰ νῦν ἔχεις.

Ὑμὴν,

v. 1329. et ſeq. Plura deſunt in libris editis toto hoc loco, et nonnulla ex adnotationibus inter verſus inepte manarunt. Proponam locum eum ut Brunckius edidit, ab ineptiis quibusdam expurgatum, ut cognoſci inde poſſit, quantum praeſtet liber Ravennas ceteris iis, quos hactenus viri docti noverunt:

Ὑμὴν, Ὑμέναι᾽ ὦ. Ὑμὴν, Ὑμέναι᾽ ὦ.
ὦ τρισμάκαρ, ὡς δικαίως
τἀγαθὰ νῦν ἔχεις.
Ὑμὴν, Ὑμέναι᾽ ὦ. Ὑμὴν, Ὑμέναι᾽ ὦ.
τί δράσομεν αὐτήν;
τί δράσομεν αὐτήν;
τρυγήσομεν αὐτήν.
τρυγήσομεν αὐτήν.
ἀλλ᾽ ἀράμενοι φέρωμεν
οἱ προστεταγμένοι
τὸν νυμφίον, ὦ᾽νδρες.
Ὑμὴν, Ὑμέναι᾽ ὦ. Ὑμὴν, Ὑμέναι᾽ ὦ.
Χορ. οἰκήσετε γοῦν καλῶς,
οὐ πράγματ᾽ ἔχοντες,
ἀλλὰ συκολογοῦντες.
Ὑμὴν, Ὑμέναι᾽ ὦ. Ὑμὴν, Ὑμέναι᾽ ὦ.
τοῦ μὲν μέγα καὶ παχὺ,
τῆς δ᾽ ἡδὺ τὸ σῦκον.
φήσεις γοῦν, ὅταν ἐσθίῃς,
οἶνόν τε πίῃς πολύν.
Ὑμὴν, Ὑμέναι᾽ ὦ. Ὑμὴν, Ὑμέναι᾽ ὦ.

* * *

Χορ. πλακοῦντας ἔδεσθε.

Non

Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὤ·
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὤ.
τί δράσομεν αὐτήν;
τί δράσομεν αὐτήν;
τρυγήσομεν αὐτήν.
τρυγήσομεν αὐτήν.
ἀλλ' ἀράμενοι φέρω-
μεν οἱ προστεταγμένοι,
τὸν νυμφίον, ὦ 'νδρες.
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὤ·
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὤ.
οἰκήσετε γοῦν καλῶς,
οὐ πράγματ' ἔχοντες,
ἀλλὰ συκολογοῦντες.
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὤ·
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὤ.
τοῦ μὲν μέγα καὶ παχὺ,
τῆς δ' ἡδὺ τὸ σῦκον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Φήσεις γ', ὅταν ἐσθίῃς,
οἶνόν τε πίῃς πολύν.
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὤ.
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὤ.

Non placet Brunckio, quod eſt in v. 1340. οἱ προστεταγμένοι. Ego vero nihil in eo video, quod ineptum ſit. In tanto agreſtium hominum numero, qui duos choros eſſormant, non ineptum videtur eſſe, horum alterum iuberi, ſponſum ad menſam et lectum comitetur.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ χαίρετε, χαίρετ᾽ ἄνδρες,
κἂν ξυνέπησθέ μοι,
πλακοῦντας ἔδεσθε.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Λυσιστράτη τις Ἀθήνησιν τῶν πολιτίδων, καὶ τῶν
Πελοποννησίων,
ἔτι δὲ καὶ Βοιωτίων γυναικῶν σύλλογον ἐποιήσατο· διαλ-
λαγὰς μηχανωμένη τοῖς Ἕλλησιν· ὀμόσαι δὲ ἀναπεί-
σασα
μὴ πρότερον τοῖς ἀνδράσι συνουσιάζειν, πρὶν ἂν πο-
λεμοῦντες ἀλλήλων παύσωνται, τὰς μὲν εξωπίους
ἐμπειλὰς καταλιποῦσα ὀπίσω, αὐτὴ δὲ πρὸ προστὰς
κατειληφυίας τὴν ἀκρόπολιν μετὰ τῶν
οἰκείων ἀπαντᾷ. συνδραμόντων δὲ πρεσβυτῶν
πολιτῶν μετὰ λαμπάδων καὶ πυρὸς πρὸς τὰς
πύλας, τὴν ἀναστολὴν ποιεῖται ἐξελθοῦσα,
καὶ Προβούλου τινὸς μετ' ὀλίγον παραβιάσασθαι
μετὰ το-
ξοτῶν ὁρμήσαντος, εἶτα δὲ ἀποκρουσθέντος,
καὶ διαπυνθανομένου, τί βουλόμεναι ταῦτα δεδρά-

 κασιν,

Adnotationes in Lyſiſtratam.

Duo haec argumenta, quae alia ratione vulgo edita ſunt a Kuſtero et Brunckio (ante illos enim nulla argumenta fabula haec habuit) ego, ut ſcripta ſunt in libro Ravennate, ſine ullo alio ſtudio edenda curavi. Varietates nullius momenti hae ſunt: Ἀθήνησι Edit. Brunckii, Rav. liber: Ἀθήνησιν

ἀλλήλοις — ἀλλήλων.

πρὸς τὰς κατειληφυίας — πρὸ προστὰς κατειληφυίας.

δεδράκασι — δεδράκασιν.

καταπλαγεὶς — καταπληγεὶς.

σφίσιν οἱ Ἀθηναῖοι πρέσβεις αὐτοκράτορας ἀποστέλλουσιν. οἱ μεν —
σφίσιν πρέσβεις αὐτοκράτορας. οἱ μὲν. πρέσβεις .... — πρέσβεις καὶ.

Poſtrema Brunck. ſic explevit: ἀναμνήσασα (τῆς) παλαιᾶς εἰς ἀλλήλας γενομένης (εὐνοίας).

κασιν, τὸ μὲν πρῶτον, φασὶν, ὅτι ἐγκρατεῖς γενόμεναι τοῦ ἀργυρίου, μὴ ἐπιτρέψουσι τοῖς ἀνδράσιν ἀπὸ τούτου πολεμεῖν· δεύτερον δὲ, ὅτι πολὺ ἄμεινον ταμιεύσονται, καὶ τὸν παρόντα πόλεμον τάχιςα καταπαύσουσιν. οὗτος μὲν οὖν καταπληγεὶς τοῦ θράσους, ὡς τοὺς συμπροβούλους οἴχεται, ταῦτα μὴ παύσας· οἱ δὲ γέροντες ὑπομένοντες ταῖς γυναιξὶ λοιδοροῦνται. μετὰ ταῦτα αὐτῶν τινες αὐτομολοῦσαι μάλα γελοίως, δι' ἀκρασίαν, ὡς τοὺς ἄνδρας, ἁλίσκονται· ἐγκαρτεροῦσι δὲ, Λυσιςράτης ἱκετευούσης. Κινησίας τις τῶν πολιτῶν, ἀκρατῶς ἔχων τῆς γυναικὸς, παραγίνεται· ἡ δὲ χυτροτομοῦσα αὐτὸν, ἐπαγγέλλεται μὲν, τὰ περὶ τῶν διαλλαγῶν δὲ σπουδάζει. ἀφικνοῦνται δὲ καὶ παρὰ Λακεδαιμονίων περὶ σπονδῶν κήρυκες, ἐμφανίζοντες ἅμα καὶ τὰς προτέρας γυναῖκας. συνταχθέντες δὲ σφίσιν πρέσβεις αὐτοκράτορας. οἱ μὲν γέροντες εἰς ταυτὸν ταῖς γυναιξὶν ἀποκαταςάντες, ἕνα χορὸν ἐκ τῆς διχορίας ἀποςέλλουσι· καὶ Λυσιςράτη τοὺς παραγενομένους πρὸς αὐτὴν ἐκ Λακεδαίμονος πρέσβεις καὶ ὀργῶντας διαλλάττεσθαι προσέλκει· καὶ ἑκατέρους ἀναμνήσασα παλαιᾶς εἰς ἀλλήλους γενομένης διαλλάττει ἐν φανερῷ· καὶ ξενίσασα κοινῇ, παραδίδωσι τὰς γυναῖκας ἑκάςοις ἄγεσθαι. ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος, τοῦ μετὰ Κλεόκριτον ἄρξαντος· εἰσῆκται δὲ διὰ Καλλιςράτου· ἐκλήθη Λυσιςράτη παρὰ τὸ λῦσαι τὸν ςρατόν.

ΑΛΛΩΣ.

Α Λ Λ Ω Σ.

Λυσιϛράτη καλέσασα τὰς πολίτιδας, ὑπέθετο φεύγειν, μὴ δὲ μίγνυσθ' ἄῤῥεσιν, ὅπως, γενομένης νῦν ϛάσεως ἐμφυλίου, τὸν πρὸς Λάκωνας πόλεμον αἴρωσιν λόγῳ μένωσί τ' οἴκοι πάντες. ὡς δὲ συνέθετο, τινὲς μὲν αὐτῶν τὴν ἀκρόπολιν διεκρά-
τουν· τινὲς δ' ἀπεχώρουν. αἵ τ' ἀπὸ
Σπάρτης πάλιν ταυτὸν διεβουλεύοντο.
κήρυξ ἔρχεται λέγων περὶ τούτων· τῆς δ' ὁμονοίας
γενομένης, σπονδὰς θέμενοι, τὸν πόλεμον
ἐξέῤῥησαν.

Haec ap. Brunck. ita per verſus ſunt deſcripta, ut in verbis πολίτιδας — ἄῤῥεσιν — ἐμφυλίου — λόγῳ — συνέθε-το — διεκράτουν — πάλιν — ἔρχεται — γενομένης — verſus terminentur.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.
ΚΑΛΟΝΙΚΗ.
ΜΥΡΡΙΝΗ.
ΛΑΜΠΙΤΩ.
ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.
ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.
ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.
ΚΙΝΗΣΙΑΣ.
ΠΑΙΣ.
ΚΗΡΥΞ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.
ΠΡΕΣΒΕΙΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.
ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ.
ΑΓΟΡΑΙΟΙ ΤΙΝΕΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ.
ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΤΙΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ, ΚΑΛΟΝΙΚΗ, ΜΥΡΡΙΝΗ, ΛΑΜΠΙΤΩ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἀλλ' εἴ τις εἰς Βακχεῖον αὐτὰς ἐκάλεσεν,
ἢ 'ς Πανὸς, ἢ 'πὶ Κωλιάδ', ἢ 'ς Γενετυλλίδος,
οὐδ' ἂν διελθεῖν ἦν ἂν ὑπὸ τῶν τυμπάνων.
νῦν δ' οὐδεμία πάρεστιν ἐνταυθοῖ γυνή·
πλὴν ἥ γ' ἐμὴ κωμῆτις ἥδ' ἐξέρχεται.
χαῖρ', ὦ Καλονίκη.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

καὶ σύ γ', ὦ Λυσιστράτη.
τί συντετάραξαι; μὴ σκυθρώπαζ', ὦ τέκνον.
οὐ γὰρ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ', ὦ Καλονίκη, κάομαι τὴν καρδίαν,
καὶ πόλλ' ὑπὲρ ἡμῶν τῶν γυναικῶν ἄχθομαι,
ὅτιὴ παρὰ μὲν τοῖς ἀνδράσι νενομίσμεθα
εἶναι πανοῦργοι.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

καὶ γάρ ἐσμεν, νὴ Δία.

ΛΥ-

v. 1. τις εἰς liber noſter ut vulgo. Brunckius ἐς.
v. 7. μὴ σκυθρώπαζ'. Explicat vim verbi huiusce, quod ſequitur: οὐ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς.
Eadem ſignificatio apud D. Lucam, cap. 24. v. 17. τίνες οἱ λόγοι οὗτοι . . . . , καὶ ἐστὲ σκυθρωποί;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

εἰρημένον δ' αὐταῖς ἀπαντᾷν ἐνθάδε,
βουλευσομέναισιν οὐ περὶ φαύλου πράγματος,
εὕδουσι, κοὐχ ἥκουσιν.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ἀλλ', ὦ φιλτάτη,
ἥξουσι· χαλεπή τοι γυναικῶν ἔξοδος.
ἡ μὲν γὰρ ἡμῶν περὶ τὸν ἄνδρ' ἐκύπτασεν·
ἡ δ' οἰκέτην ἤγειρεν· ἡ δὲ παιδίον
κατέκλινεν· ἡ δ' ἔλουσεν· ἡ δ' ἐψώμισεν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ' ἕτερα γὰρ ἦν γε τῶνδε προὐργιαίτερα
αὐταῖς.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

τί δ' ἐστὶν, ὦ φίλη Λυσιστράτη,
ἐφ' ὅ τι ποθ' ἡμᾶς τὰς γυναῖκας συγκαλεῖς;
τί τὸ πρᾶγμα; πηλίκον τι;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

μέγα.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

μῶν καὶ παχύ;

ΛΥ-

v. 16. χαλεπή τε ut vulgo Rav. liber. Brunckius τοι ex libris ſuis.

v. 20. Deeſt in libro noſtro particula γε, quae et vulgo deeſt.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

καὶ, νὴ Δία, παχύ.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

κᾆτα πῶς οὐχ ἥκομεν;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

οὐχ οὗτος ὁ τρόπος· ταχὺ γὰρ ἂν ξυνήλθομεν.
ἀλλ' ἔϛιν ὑπ' ἐμοῦ πρᾶγμ' ἀνεζητημένον,
πολλαῖσί τ' ἀγρυπνίαισιν ἐῤῥιπτασμένον.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ἦπου τι λεπτόν ἐϛι τοὐῤῥιπτασμένον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

οὕτω γε λεπτὸν, ὥσθ' ὅλης τῆς Ελλάδος
ἐν ταῖς γυναιξὶν ἐϛὶν ἡ σωτηρία.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ἐν ταῖς γυναιξίν; ἐπ' ὀλίγου γὰρ εἴχετο.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὡς ἔϛ' ἐν ἡμῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα,
ἢ μηκέτ' εἶναι, μήτε Πελοποννησίους.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

βέλτιϛα τοίνυν μηκέτ' εἶναι, νὴ Δία.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Βοιωτίους τε πάντας ἐξολωλέναι.

ΚΑ-

v. 24. Brunckius ex libris ſuis νὴ τὸν Δία.
v. 27. Brunckius: πολλαῖσιν ἀγρυπνίαισιν.
v. 31. ἐπ' ὀλίγου γὰρ ὔχετο, ut plane ſcriptum eſt in libro noſtro, quod in libris ſuis Brunckius inveniſſe teſtatur. Alii vulgo aut γὰρ οἴχετο, aut γ' ἆρ' οἴχεται.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

μὴ δῆτα πάντας γ᾽· ἀλλ᾽ ἄφελε τὰς ἐγχέλεις.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

περὶ τῶν Αθηνῶν δ᾽ οὐκ ἐπιγλωττήσομαι
τοιοῦτον οὐδέν· ἀλλ᾽ ὑπονόησον σύ μοι.
ἢν δὲ ξυνέλθωσ᾽ αἱ γυναῖκες ἐνθάδε,
αἵ τ᾽ ἐκ Βοιωτῶν, αἵ τε Πελοποννησίων,
ἡμεῖς τε, κοινῇ σώσομεν τὴν Ελλάδα.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

τί δ᾽ ἂν γυναῖκες φρόνιμον ἐργασαίατο,
ἢ λαμπρὸν, αἳ καθήμεθ᾽ ἐξηνθισμέναι,
κροκωτὰ φοροῦσαι, καὶ κεκαλλωπισμέναι,
καὶ Κιμβερίκ᾽ ὀρθοστάδια, καὶ περιβαρίδας;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ταῦτ᾽ αὐτὰ γάρτοι κἄσθ᾽, ἃ σώσειν προσδοκῶ,
τὰ κροκωτίδια, καὶ τὰ μύρα, καὶ περιβαρίδες,
χ᾽ ἡ ᾽γχουσα, καὶ τὰ διαφανῆ χιτώνια.

ΚΑ-

v. 36. Brunckius ex libris ſuis πάντας γ᾽.

v. 48. Hic verſus, ut vulgo, ita etiam in libro noſtro male poſt verſum 45. collocatus eſt. Quare eum bene Kuſterus et Brunckius ex auctoritate librorum ſuorum huc transtulerunt. *Muliebres munditias et laevitatem ac polituram corporis*, ut ait Seneca *N. Q.* Lib. VII. cap. 31. Lyſiſtrata hoc loco commemorat, quibus ad viros pro armis ſe uſuram dicit. Sunt vero διαφανῆ χιτώνια veſtes illae, quas *rallas* latini appellarunt, quam rem *Plautus*, *Petronius*, aliique meminerunt. *Nonius* namque in libro *de genere veſtimentorum rallam veſtem dictam a raritate teſtatur.* Apuleius in decimo: *tenui pallio bombycino inumbrabat ſpectabilem pubem.* Teſtis eſt *Plinius* Lib. XXXV. *H. N.* cap. 9., Polygnotum Thaſium ante nonageſimam Olympiadem

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

τίνα δὴ τόπον ποθ';

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὥϛε τῶν νῦν μηδένα
ἀνδρῶν ἐπ' ἀλλήλοισιν αἴρεσθαι δόρυ.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

κροκωτὸν ἆρα, νὴ τὼ θεὼ, 'γὼ βάψομαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

μήτ' ἀσπίδα λαβεῖν.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Κιμβερικὸν ἐνδύσομαι.

ΛΥ-

piadem mulieres *lucida veſte* primum omnium pinxiſſe, eumque, teſtatur Aelianus (*Var. Hiſtor.* Lib. IV. cap. 3.) belle imitatum eſſe Dionyſium Colophonem, praeſertim cum pingeret ἱματίων λεπτότητας. Eiusdem fere generis fuere veſtes ſericae, de quibus haec *Seneca* in *ſeptimo de Beneficiis cap.* 9.: *video ſericas veſtes, ſi veſtes vocandae ſunt, in quibus nihil eſt, quo defendi aut corpus, aut denique pudor poſſit, quibus ſumtis, mulier parum liquido nudam ſe non eſſe iurabit. Haec ingenti ſumma ab ignotis etiam ad commercium gentibus accerſuntur, ut matronae noſtrae ne adulteris quidem plus ſui in cubiculo, quam in publico oſtendant.* Quod alibi ſaepe ipſe confirmat, cum viveret eo tempore, quo veſtes ſericae licet plurimi venirent, frequenti tamen in uſu apud omnes ordines erant, ut ex multis *Athenaei, Catulli, Dionis, Ammiani, Lampridii, Vopiſci, Apuleii, Plutarchi, Aeliani, Pollionis, Martialis,* veterumque iurisconſultorum locis intelligimus. Poſtremo *Athenaeus*, ne plura perſequar, quae de perlucida veſte dici poſſent, teſtatur, Tarantinos omnes πορφυρῆν διαφανῆ adhibuiſſe, εἰς νῦν ὁ τῶν γυναικῶν, ut ait ille, ἁβρύνεται βίος.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

μήτε ξιφίδιον.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

κτήσομαι περιβαρίδας.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἆρ' οὐ παρεῖναι τὰς γυναῖκας δῆτ' ἐχρῆν;

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

οὐ γὰρ μὰ Δί' ἀλλὰ πετομένας ἥκειν πάλαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ', ὦ μέλ', ὄψει γε σφόδρ' αὐτὰς Αττικὰς,
ἅπαντα δρώσας τοῦ δέοντος ὕςερον.
ἀλλ' οὐδὲ Παράλων οὐδεμία γυνὴ πάρα,
οὐδ' ἐκ Σαλαμῖνος.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ἀλλ' ἐκεῖναί γ' οἶδ' ὅτι
ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεβήκασ' ὄρθριαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

οὐδ' ἃς προσεδόκων κἀλογιζόμην ἐγὼν
πρώτας παρέσεσθαι δεῦρο τὰς Αχαρνέων
γυναῖκας, οὐχ ἥκουσιν.

ΚΑ-

v. 56. ὄψει γε ut vulgo. Brunckius ex libris ſuis ὄψει τοι.

v. 61. Brunckius ἐγὼ, quando libri omnes editi, cum quibus noſter liber conſentit, ἐγὼν habent.

v. 62. τὰς Αχαρνέων) εἰκότως, ἐπεὶ ὁ δῆμος τῶν Αχαρνέων ἐτετίμητο, διὰ τοῦτο τὰς ἐκεῖθεν προσδοκᾷ γυναῖκας. ὁ δὲ Θεογένης κοππάτης ἀχαρνεύς· ἐπειδὴ δὲ κέλητα εἶπεν, ἐπήγαγεν ἀκάτιον.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ἡ γοῦν Θεαγένους,
ὡς δεῦρ' ἰοῦσα, θουκάτειον ἤρετο.
αὐτὰρ αἵδε καὶ δή σοι προσέρχονταί τινες·
αἵδ' αὖθ' ἕτεραι χωροῦσί τινες. ἰοὺ, ἰού·
πόθεν εἰσίν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἀναγυρουντόθεν.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

νὴ τὸν Δία·
ὁ γοῦν Ἀνάγυρός μοι κεκινῆσθαι δοκεῖ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

μῶν ὕστεραι πάρεσμεν, ὦ Λυσιστράτη;
τί φῄς; τί σιγᾷς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

οὐκ ἐπαινῶ Μυῤῥίνην,
ἥκουσαν ἄρτι περὶ τοιούτου πράγματος.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

μόλις γὰρ εὗρον ἐν σκότῳ τὸ ζώνιον.
ἀλλ' εἴ τι πάνυ δεῖ, ταῖς παρούσαισιν λέγε.

v. 64. θουκάτειον ἤρετο. Certiſſima emendatio haec eſt Bentleji viri clariſſimi *Callim. Frag.* 227., quam probarunt merito Kuſterus et Brunckius. Vulgo libri τἀκάτιον ἤρετε vel ἤρετο, quo nil melius hoc loco praebet liber noſter.

v. 65. αὐτὰρ liber noſter, vulgo ἀτάρ.

v. 70. Rav. liber Μυῤῥίνην eleganter, ubi vulgo Μυῤῥίνη.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἐπαναμείνωμεν ὀλίγου γ' εἵνεκα
τάς τ' ἐκ Βοιωτῶν, τάς τε Πελοποννησίων
γυναῖκας ἐλθεῖν.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

πολὺ σὺ κάλλιον λέγεις.
ἡδὶ δὲ καὶ δὴ Λαμπιτὼ προσέρχεται.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὦ φιλτάτη Λάκαινα, χαῖρε Λαμπιτοῖ.
οἷον τὸ κάλλος, γλυκυτάτη, σοῦ φαίνεται·
ὡς δ' εὐχροεῖς, ὡς δὲ σφριγᾷ τὸ σῶμά σου.
κἂν ταῦρον ἄγχοις.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

μάλα γὰρ οἴω, ναὶ σιώ.
γυμνάδδομαί γα, καὶ ποτὶ πυγὰν ἅλλομαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὡς δὴ καλὸν τὸ χρῆμα τιτθίων ἔχεις.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

ἅπερ ἱερεῖόν τοί μ' ὑποψαλάσσετε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἡδὶ δὲ ποδαπὴ 'σθ' ἡ νεᾶνις ἡτέρα;

ΛΑΜΠΙΤΩ.

πρέσβειρά τοι, ναὶ τὼ σιώ, Βοιωτία
ἵκει ποθ' ὑμέ.

ΛΥ-

v. 74. Rav. liber εἵνεκα, quod ſaepe alias et vulgo, et in libro noſtro occurrit, tametſi Brunckius neget, eo quandoque Atticos poetas uſos eſſe.
v. 79. Rav. liber: ὦ γλυκυτάτη.
v. 83. Rav. liber: τᾶν τιτθίων.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

νὴ Δί', ὦ Βοιωτία,
καλόν γ' ἔχουσα τὸ πεδίον.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

καὶ, νὴ Δία,
κομψότατα τὴν βληχώ γε παρατετιλμένη.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τίς δ' ἡ 'τέρα παῖς;

ΛΑΜΠΙΤΩ.

χαΐα, ναὶ τὼ σιὼ,
Κορινθία δ' αὖ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

χαΐα, νὴ τὸν Δία,
δήλη 'στιν οὖσα ταυταγὶ τἀντευθενί.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

τίς δ' αὖ συναλίαξε τόνδε τὸν στόλον
τὸν τᾶν γυναικῶν;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἥδ' ἐγώ.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

μύσιδδέ τοι
ὅ τι λῇς ποθ' ἀμέ.

v. 90. Ita Rav. liber. Vulgo:
τίς δ' ἡτέρα παῖς — χαΐα μὲν, ναὶ τὼ σιώ.
Brunckius vero μὲν retinuit, expulitque τώ.

v. 93. συναλίαξε. Ita Rav. liber et Auguſtanus a Brunckio collatus.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

νὴ Δί', ὦ φίλη γύναι.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

λέγε δῆτα τὸ σπουδαῖον ὅ τι τοῦτ' ἐϛί σοι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

λέγοιμ' ἂν ἤδη: πρὶν λέγειν, ὑμᾶς τοδὶ
ἐπερήσομαί τι μικρόν.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ὅ τι βούλει γε σύ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τοὺς πατέρας οὐ ποθεῖτε τοὺς τῶν παιδίων
ἐπὶ ϛρατιᾶς ἀπόντας; εὖ γὰρ οἶδ', ὅτι
πάσαισιν ὑμῖν ἐϛὶν ἀποδημῶν ἀνήρ.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ὁ γοῦν ἐμὸς ἀνὴρ πέντε μῆνας, ὦ τάλαν,
ἄπεϛιν ἐπὶ Θρᾴκης φυλάττων Εὐκράτην.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὁ δ' ἐμός γε τελέους ἑπτὰ μῆνας ἐν Πύλῳ.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

ὁ δ' ἐμός γα, κἂν ἐκ τᾶς ταγᾶς ἔλσῃ πόκα,

πορ-

v. 97. πρὶν λέγειν Rav. ubi vulgo πρὶν δὲ λέγειν.

v. 100. Male hoc loco et alibi ſaepe tota hac in ſabula diſtinctae vulgo perſonae. Eas ad ſententiam cuiusque ſuam ubique accommodavimus ex libri Ravennatis auctoritate.

v. 101. Vulgo: ἡμῖν ἐϛίν.

πορπακισάμενος φροῦδος ἀμπτάμενος ἔβα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ' οὐδὲ μοιχοῦ καταλέλειπται φεψάλυξ.
ἐξ οὗ γὰρ ἡμᾶς προὔδοσαν Μιλήσιοι,
οὐκ εἶδον οὐδ' ὄλισβον ὀκτωδάκτυλον,
ὃς ἦν ἂν ἡμῖν σκυτίνη 'πικουρία.
ἐθέλοιτ' ἂν οὖν, εἰ μηχανὴν εὕροιμ' ἐγὼ,
μετ' ἐμοῦ καταλῦσαι τὸν πόλεμον;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

νὴ τὼ θεώ.
ἐγὼ δέ γ' ἂν, κἂν εἴ με χρείη τοὔγκυκλον
τουτὶ καταθεῖσαν ἐκπιεῖν αὐθήμερον.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ἐγὼ δέ γ' ἂν, κἂν ὡσπερεὶ ψῆτταν δοκῶ
δοῦναι ἂν ἐμαυτῆς παρταμοῦσα θἤμισυ.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

ἐγὼ δὲ καί κα ποττὸ Ταΰγετόν γ' ἄνω
ἔλσοιμ', ὅπα μέλλοιμί γ' εἰράναν ἰδεῖν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

λέγοιμ' ἄν· οὐ δεῖ γὰρ κεκρύφθαι τὸν λόγον.
ἡμῖν γὰρ, ὦ γυναῖκες, εἴπερ μέλλομεν
ἀναγκάσειν τοὺς ἄνδρας εἰρήνην ἄγειν,
ἀφεκτέ' ἐστιν —

ΜΥΡΡΙΝΗ.

τοῦ; φράσον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ποιήσετ' οὖν;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ποιήσομεν, κἂν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέῃ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀφεκτέα τοίνυν ἡμῖν ἐστι τοῦ πέους.
τί μοι μεταστρέφεσθε; ποῖ βαδίζετε;
αὗται, τί μοι μυᾶτε, κἀνανεύετε;
τί χρὼς τέτραπται; τί δάκρυον κατείβεται;
ποιήσετ', ἢ οὐ ποιήσετ'; ἢ τί μέλλετε;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

οὐκ ἂν ποιήσαιμ'· ἀλλ' ὁ πόλεμος ἑρπέτω.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ

μὰ Δί' οὐδ' ἔγωγ' ἄρ'· ἀλλ' ὁ πόλεμος ἑρπέτω.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ταυτὶ σὺ λέγεις, ὦ ψῆττα; καὶ μὴν ἄρτι γε
ἔφησθα σαυτῆς κἂν παρατεμεῖν θἤμισυ.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ἄλλ', ἄλλ' ὅ τι βούλει· κἄν με χρῇ, διὰ τοῦ πυρὸς
ἐθέλω βαδίζειν· τοῦτο μᾶλλον τοῦ πέους.
οὐδὲν γὰρ οἷον, ὦ φίλη Λυσιστράτη.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τί δαὶ σύ;

ΛΑΜΠΙΤΩ.

κἀγὼ βούλομαι διὰ τοῦ πυρός.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὦ παγκατάπυγον θἠμέτερον ἅπαν γένος.
οὐκ ἐτὸς ἀφ' ἡμῶν εἰσὶν αἱ τραγῳδίαι.
οὐδὲν γάρ ἐσμεν πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη.

ἀλλ',

ἀλλ', ὦ φίλη Λάκαινα, σὺ γὰρ ἐὰν γένῃ
μόνη μετ' ἐμοῦ, τὸ πρᾶγμ' ἀνασωσαίμεσθ' ἔτι,
ξυμψήφισαί μοι.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

χαλεπὰ μὲν, ναὶ τὼ σιὼ,
γυναῖκας ἔσθ' ὑπνῶν, ἄνευ ψωλᾶς, μόνας.
ὅμως γα μὰν δεῖ· δεῖ γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὦ φιλτάτη σὺ, καὶ μόνη τούτων γυνή.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

εἰ δ' ὡς μάλιστ' ἀπεχοίμεθ' οὗ σὺ δὴ λέγεις,
ὃ μὴ γένοιτο, μᾶλλον ἂν διὰ τουτογὶ . . .

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

γένοιτ' ἂν εἰρήνη.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

πολύ γε, νὴ τὼ θεώ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

εἰ γὰρ καθήμεθ' ἔνδον ἐντετριμμέναι,

v. 141. ἀνασωσαίμεσθ'. Ita Brunckius ex veteribus libris. Vulgo ut liber noſter ἂν σωσαίμεσθ' ἔτι, qui quidem Brunckius ἔτι in ἔτ' ἂν convertit. Et v. ſeq. Liber noſter: ξυνψήφισαί μοι.

v. 144. Ita eleganter Toupius ad Suidam. Neque enim aliter ſcribere Ariſtophanem potuiſſe videtur. Rav. liber ut vulgo:
ὅμως γα μὰν (vulgo γε μ' ἂν) δεῖ. τᾶς γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ.

v. 145. et ſeq. Hoc loco perſonas appoſuimus ſecuti auctori-

v. 149. καθήμεθ') . . . ἢ μητρός. τήθας δὲ καὶ τὰς τροφοὺς ὄστρεα. Ομηρος· πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε τήθεα διφῶν.

κᾀν τοῖς χιτωνίοισι τοῖς ἀμοργίνοις
γυμναὶ παρίοιμεν, δέλτα παρατετιλμέναι,
ςύοιντ' ἂν ἄνδρες, κᾀπιθυμοῖεν πλεκοῦν,
ἡμεῖς δὲ μὴ προσίοιμεν, ἀλλ' ἀπεχοίμεθα,
σπονδὰς ποιήσαιντ' ἂν ταχέως, εὖ οἶδ' ὅτι.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

ὁ γῶν Μενέλαος τᾶς Ελένας τὰ μᾶλά πο
γυμνὰς παρεσιδὼν, ἐξέβαλ', οἴω, τὸ ξίφος.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

τί δ', ἢν ἀφίωσ' ἄνδρες ἡμᾶς, ὦ μέλε;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τὸ τεῦ Φερεκράτους. κύνα δέρειν δεδαρμένην.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

φλυαρία ταῦτ' ἐςὶ τὰ μεμιμημένα.
ἐὰν δὲ λαβόντες δ' ἐς τὸ δωμάτιον βίᾳ
ἕλκωσιν ἡμᾶς;

ΛΥ-

ctoritatem libri Ravennatis. Atque ut caetera taceam, obſervanda eſt diviſio verſus 148., quae ſane elegantiſſima eſt. Nam *Lyſiſtrata* dicenti feminae occurrit *fiet pax*, illaque per ironiam, *omnino per deos*, reſpondet. Nam ſaepe in hanc ſignificationem adverbium iſtud occurrit. *Vide infra* v. 588. Alii alio modo perſonas collocarunt. v. ſeq. Rav. liber: καθήμεθ', ut vulgo. Non probo itaque Brunckii emendationem arbitrio ſuo factam καθοίμεθ', perinde ac ſi particula ἂν perpetuo optativi modi tempus neceſſario ſibi vindicaret, de quo alibi tractavimus.
v. 155. πο ex libro noſtro, alii πα.
v. 160. Brunckius ex libris ſuis λαβόντες ἐς.

v. 155. μᾶλά πω) καὶ μαστοὺς μῆλά φησιν· ἡ ἱστορία παρὰ Ἰβύκῳ. καὶ Εὐριπίδης· ἀλλ' ὡς ἐσεῖδε μαστὸν, ἐκβαλὼν ξίφος φίλημ' ἐδέξω.

v. 157. ἢν ἀφίωσ') ἐὰν παρίδωσιν οἱ ἄνδρες.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀντέχου σὺ τῶν θυρῶν.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ἐὰν δὲ τύπτωσι;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

παρέχειν χρὴ κακὰ κακῶς.
οὐ γὰρ ἔνι τούτοις ἡδονὴ, τοῖς πρὸς βίαν.
κἄλλως ὀδυνᾷν χρή· κἀμέλει ταχέως πάνυ
ἀπεροῦσιν. οὐ γὰρ οὐδέποτ' εὐφρανθήσεται
ἀνὴρ, ἐὰν μὴ τῇ γυναικὶ ξυμφέρῃ.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

εἴ τοι δοκεῖ σφῷν ταῦτα, χ' ἡμῖν ξυνδοκεῖ.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

καὶ τὼς μὲν ἁμῶν ἄνδρας ἅμες πείσομες,
παντᾶ δικαίως ἄδολον εἰράναν ἄγειν·
τὸν τῶν Ἀσαναίων γα μὰν ῥυγχάχετον
πᾶ καί τις ἂν πείσειεν αὖ μὴ πλαδδιῆν;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἡμεῖς ἀμέλει σοι τά γε παρ' ἡμῖν πείσομεν.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

οὐχ ἁς σποδᾶς ἔχωντι ταὶ τριήρεες,

καὶ

v. 162. In libro Rav. ſcriptum eſt χρὴ κακῶς.

v. 167. Rav. liber:
εἴ τοι δοκεῖ ταῦτα σφῷν, ταῦτα χ' ἡμῖν ξυνδοκεῖ.

v. 170. ῥυγχάχετον. Rav. liber ut vulgo, cuius auctoritate emendandus eſt *Heſychius*, quem ſequitur Brunckius, qui legendum eſſe putat ῥυάχετον.

v. 171. πλαδδιῆν Rav. liber. Alii vulgo πλαδδικῶ.

v. 173. Ita Rav. liber, qui tamen praebet σπουδᾶς. Aliis placuit ἔχοντι.

καὶ τἀργύριον τἄβυσσον ᾖ παρὰ τᾷ σιῷ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ' ἔστι καὶ τοῦτ' εὖ παρεσκευασμένον.
καταληψόμεθα γὰρ τὴν ἀκρόπολιν τήμερον.
ταῖς πρεσβυτάταις γὰρ προστέτακται τοῦτο δρᾶν,
ἕως ἂν ἡμεῖς ταῦτα συντιθώμεθα,
θύειν δοκούσαις καταλαβεῖν τὴν ἀκρόπολιν.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

παντᾷ κ' ἔχοι, καὶ τᾷδε γὰρ λέγεις καλῶς.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τί δῆτα ταῦτ' οὐχ ὡς τάχιστα, Λαμπιτοῖ,
ξυνωμόσαμεν, ὅπως ἂν ἀῤῥήκτως ἔχῃ;

ΛΑΜΠΙΤΩ.

πάρφαινε μὰν τὸν ὅρκον, ὡς ὀμιώμεθα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

καλῶς λέγεις. ποῦ 'σθ' ἡ Σκύθαινα; ποῖ βλέπεις;
θὲς ἐς τὸ πρόσθεν ὑπτίαν τὴν ἀσπίδα.
καί μοι δότω τὰ τομιά τις.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Λυσιστράτη,
τίν' ὅρκον ὁρκώσεις ποθ' ἡμᾶς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὅν τινα;
εἰς ἀσπίδ', ὥσπερ φάσ' ἐν Αἰσχύλῳ ποτὲ,
μηλοσφαγοῦσαι.

ΚΑ-

v. 180. ὥσπερ φάσ' ἐν Αἰσχύλῳ ποτὲ μηλοσφαγοῦσαι. Ita plane ſcriptum eſt in libro Ravennate, qui a libris im-

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

μὴ σύ γ', ὦ Λυσιστράτη,
εἰς ἀσπίδ' ὀμόσῃς μηδὲν εἰρήνης πέρι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τίς ἂν οὖν γένοιτ' ἂν ὅρκος;

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

εἰ λευκόν ποθεν
ἵππον λαβοῦσαι, τόμιον ἐντεμοίμεθα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ποῖ λευκὸν ἵππον;

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ἀλλὰ πῶς ὀμούμεθα
ἡμεῖς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἐγώ σοι, νὴ Δί', ἢν βούλῃ, φράσω.

θεῖσαι

impreſſis omnibus parum diſſentit. Eum ſequor. Nihil eſt enim, quod impedimento ſit, ne poetam ita ſcripſiſſe credamus. Adumbrare namque ille potuit hoc loco, quod ego pro certo habeo, comoediam quamdam vulgo celebrem, cui titulus eſſet *Aeſchylus*, in quo eſſent ridiculo aliquo modo viri feminaeve ſacrificantes. Brunckius:

ὥσπερ, φασὶν, Αἰσχύλος ποτὲ μηλοσφαγοῦσας.

Ravennatis libri ſententia planiſſima eſt. *Quae vis, quomodo iurare debeamus? Ad clypeum, ut quondam illae in Aeſchylo dixerunt, ſacrificare, hoc iuramentum eſt.* *Clypeus* in inſtrumento pictorum fuit. Lex 5. §. 12. ff. *de his qui effuder.* Facili hinc coniectura aſſequimur, *Clypeum* illum, quem Lyſiſtrata ſtatuendum curavit, ut feminae apud eum iurarent, picturam prae ſe tuliſſe ridiculam, et maxime illi rei, quae agenda ab iis erat, accommodatam.

θεῖσαι μέλαιναν κύλικα μεγάλην ὑπτίαν,
μηλοσφαγοῦσαι Θάσιον οἴνου ϛαμνίον,
ὀμόσωμεν ἐς τὴν κύλικα μὴ 'πιχεῖν ὕδωρ.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

φεῦ δᾶ τὸν ὅρκον ἄφατον ὡς ἐπαινιῶ.
φερέτω κύλικά τις ἔνδοθεν καὶ ϛαμνίον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὦ φίλταται γυναῖκες, ὄχλος κεραμῶν ὅσος
ταύτην μὲν ἄν τις εὐθὺς ἥσθείη λαβών.
καταθεῖσα ταύτην, προσλαβοῦ μοι τοῦ κάπρου.
δέσποινα Πειθοῖ, καὶ κύλιξ φιλοτησία,
τὰ σφάγια δέξαι ταῖς γυναιξὶν εὐμενής.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

εὔχρων γε θαῖμα, κἀποπυττίζει καλῶς.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

καὶ μὰν ποτόδδει γ' ἁδὺ, ναὶ τὸν Κάϛορα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἐᾶτε πρώτην μ', ὦ γυναῖκες, ὀμνύναι.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ, ἐάν γε μὴ λάχῃς.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

λάζυσθε πᾶσαι τῆς κύλικος; ὦ Λαμπιτοῖ·

λεγέτω

v. 197. ὀμόσωμεν. Ita Rav. liber ut Davveſius et Brunckius.

v. 200. ὄχλος κεραμῶν ὅσος. Ita ex Toupio Brunckius. Deeſt ὄχλος ab omnibus libris atque a Ravennate, in quo κεραμῶν. Vulgo vero κεραμέων. Emendatio elegans eſt.

v. 205. κἀποπυττίζει Rav. liber, ut vulgo.

v. 209. λάζυσθε ut Brunckius, ubi vulgo λάζοισθε.

λεγέτω δ' ὑπὲρ ὑμῶν μί' ἅπερ ἂν κἀγὼ λέγω.
ὑμεῖς δ' ἐπομεῖσθε ταὐτὰ, κἀμπεδώσετε.
„Οὐκ ἔςιν οὐδεὶς οὐδὲ μοιχὸς, οὐδ' ἀνὴρ —

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Οὐκ ἔςιν οὐδεὶς οὐδὲ μοιχὸς, οὐδ' ἀνὴρ —

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„ὅςις πρὸς ἐμὲ πρόσεισιν ἐςυκώς. „λέγε.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ὅςις πρὸς ἐμὲ πρόσεισιν ἐςυκώς. παπαὶ
ὑπολύεταί μου τὰ γόνατ', ὦ Λυσιςράτη.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον —

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον —

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„κροκωτοφοροῦσα καὶ κεκαλλωπισμένη.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

κροκωτοφοροῦσα καὶ κεκαλλωπισμένη.

ΛΥ-

v. 211. Rav. liber: ταὐτοῦ.
v. 212. μοιχὸς non raro inſtrumenti feminei loco occurrit. Pudet ac taedet perſequi ſcriptorum loca. Praeter Acharnenſes et Fragmentum Δαιδ. III. elegantiſſimi Ariſtophanis verſus in Θεσμοφοριαζ. B. conſulendi ſunt, ubi recenſentur ea, quibus ornatiores, mundiores, atque elegantiores fiunt feminae: qui quidem Ariſtophanis verſus digni ſunt, qui cum univerſo *Digeſtorum* titulo *de auro et argento etc.* conferantur, potiſſimum vero *cum leg.* 23. §. 2. l. 25. 26. 32. §. 9.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„ὅπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτυφῇ μάλιστά μου.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ὅπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτυφῇ μάλιστά μου.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„κοὐδέποθ' ἑκοῦσα τἀνδρὶ τῷ 'μῷ πείσομαι.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

κοὐδέποθ' ἑκοῦσα τἀνδρὶ τῷ 'μῷ πείσομαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„ἐὰν δέ μ' ἄκουσαν βιάζηται βίᾳ —

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ἐὰν δέ μ' ἄκουσαν βιάζηται βίᾳ —

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„κακῶς παρέξω, κοὐχὶ προσκινήσομαι.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

κακῶς παρέξω, κοὐχὶ προσκινήσομαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰ Περσικά.

ΚΑ·

v. 221. ἀνήρ. Ita libri omnes, cum quibus Ravennas liber conſentit. Male putat Brunckius articulum hoc loco neceſſarium eſſe, ut determinata ſit viris oratio. Orationem namque ſatis determinant tum ea, quae antecedunt, tum quae ſequuntur. Nam quod eſt in verſu 213. οὐδὲ μοιχὸς οὐδ' ἀνὴρ unaquaeque iſtarum impudentium feminarum de adultero deque viro ſuo ſingillatim et determinate dicit.

v. 229. τὰ περσικά. Ita plane, ut vulgo ſcriptum eſt, in libro noſtro. Sollicitandus ergo locus non eſt.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

σὺ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰ Περσικά.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„οὐ στήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδος.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

οὐ στήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδος.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„ταῦτ' ἐμπεδοῦσα μὲν πίοιμ' ἐντευθενί.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ταῦτ' ἐμπεδοῦσα μὲν πίοιμ' ἐντευθενί.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„εἰ δὲ παραβαίην, ὕδατος ἐμπλῇθ' ἡ κύλιξ.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

εἰ δὲ παραβαίην, ὕδατος ἐμπλῇθ' ἡ κύλιξ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ξυνεπόμνυθ' ὑμεῖς ταῦτα πᾶσαι;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

νὴ Δία.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

φέρ' ἐγὼ καθαγίσω τήνδε.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

τὸ μέρος τ', ὦ φίλη,

ὅπως

v. 235. Ita Davveſius et Brunckius. Ravennas liber ut vulgo: ἐμπλησθῇ κύλιξ.

ὅπως ἂν ὦμεν εὐθὺς ἀλλήλων φίλαι.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

τίς ἅδ' ὀλολυγά;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ταῦτ' ἐκεῖν' οὑγὼ 'λεγον.
αἱ γὰρ γυναῖκες τὴν ἀκρόπολιν τῆς θεοῦ
ἤδη κατειλήφασιν. ἀλλ', ὦ Λαμπιτοῖ,
σὺ μὲν βάδιζε, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν εὖ τίθει,
τασδὶ δ' ὁμήρους κατάλιφ' ἡμῖν ἐνθάδε.
ἡμεῖς δὲ ταῖς ἄλλαισι ταῖσιν ἐν πόλει
ξυνεμβάλωμεν εἰσιοῦσαι τοὺς μοχλούς.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

οὔκουν ἐφ' ἡμᾶς ξυμβοηθήσειν οἴει
τοὺς ἄνδρας εὐθύς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὀλίγον αὐτῶν μοι μέλει.
οὐ γὰρ τοσαύτας οὐδ' ἀπειλὰς, οὐδὲ πῦρ,
ἥξουσ' ἔχοντες, ὥς' ἀνοῖξαι τὰς πύλας
ταύτας, ἐὰν μὴ 'φ' οἷσιν εἴπομεν.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐδέποτέ γ'· ἄλλως γὰρ ἂν
ἄμαχοι γυναῖκες καὶ μιαραὶ κεκλήμεθ' ἄν.

v. 240. Rav. liber: τίς ἀολολυγά, et οὖν ἐγὼ 'λεγον.
v. 253. Rav. liber: κεκλήμεθ' ἄν.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ, ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΓΥΝΗ ΤΙΣ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Χώρει, Δράκης, ἡγοῦ βάδην, εἰ καὶ τὸν ὦμον ἀλγεῖς,
κορμοῦ τοσουτονὶ φέρων βάρος χλωρᾶς ἐλάας.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἦ πόλλ' ἄελπτ' ἔς' ἐν
τῷ μακρῷ βίῳ. φεῦ.
ἐπεὶ τίς ἄν ποτ' ἤλπισ', ὦ
Στυμμόδωρ', ἀκοῦσαι,

v. 254. Χορὸς ἀνδρῶν γερόντων liber noſter.

v. 256. Hunc verſum edidi, uti ſcriptus eſt in libro noſtro. Vulgo:

ἦ πόλλ' ἄελπτ' ἐςὶν ἐν.

Brunckius ex ingenio:

ἦ πόλλ' ἀελπτά γ' ἐςὶν ἐν.

Superiorem quoque verſum Brunckius ſollicitat. Nam quia ille ſexto verſus loco *ſpondeum* non probat, idcirco verſus verba ita ex arbitrio ſuo collocat:

κορμοῦ τοσουτονὶ βάρος χλωρᾶς φέρων ἐλάας.

Neque hic modo Brunckius, vir praeſtantiſſimus, ita ſibi agendum putavit, ſed aliis pluribus locis harum fabularum. Sed, ut alibi quoque diximus, conſtituenda ſunt ex his exempla certiſſima, quando libri veteres omnes conſentiunt, et nequaquam eſt ſcriptura ſollicitanda. Non enim haec in uno aut altero tantum verſu, ſed ſaepe occurrunt, neque ab uno tantum

γυναῖκας, ἃς ἐβόσκομεν
κατ' οἶκον ἐμφανὲς κακὸν,
κατὰ μὲν ἅγιον ἔχειν βρέτας,
κατά τ' ἀκρόπολιν ἐμὰν λαβεῖν,
μοχλοῖς δὲ καὶ κλήθροισι
τὰ προπύλαια πακτοῦν;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ὡς τάχιστα πρὸς πόλιν σπεύσωμεν, ὦ Φιλοῦργε,
ὅπως ἂν αὐταῖς ἐν κύκλῳ θέντες τὰ πρέμνα ταυτὶ,
ὅσαι τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐνεστήσαντο καὶ μετῆλθον,
μίαν πυρὰν νήσαντες, ἐμπρήσωμεν αὐτόχειρες
πάσας, ὑπὸ ψήφου μιᾶς· πρώτην δὲ τὴν Λύκωνος.
οὐ γὰρ, μὰ τὴν Δήμητρ', ἐμοῦ
ζῶντος ἐγχανοῦνται·
ἐπεὶ οὐδὲ Κλεομένης, ὃς αὐ-
τὴν κατέσχε πρῶτος,
ἀπῆλθεν ἀψάλακτος. ἀλ-
λ' ὅμως Λακωνικὸν πνέων
ᾤχεθ' ὅπλα παραδοὺς ἐμοὶ,
σμικρὸν ἔχων πάνυ τριβώνιον,

πινῶν, tum veteri libro et modicae auctoritatis, ſed ab omnibus libris antiquis, et maximae auctoritatis ſuſtinentur, ita ut, ſi liceret haec emendare, omnia quidem eſſent rerum novarum, atque ab uſu communi diſcedentium exempla revocanda. Ante hunc verſum 256. in libro noſtro non pars Chori, ſed Δράκης eſt collocatus. — ἐστὶν ἐν vitio librariorum verti debet. Ii enim frequentiſſime extremas ſyllabas, quas metrum reſpuebat, deſcribere, neſcio quo malo, voluerunt, ex quo plurimi iique maximi errores in veteres poetas manarunt.

v. 264. Rav. liber: μοχλοῖσιν δὲ καὶ κλήθροισιν.

v. 277. Totum locum hunc Brunckius ex arbitrio ſollicitat contra librorum omnium auctoritatem. Edidit: ᾤχετο θὤπλα.

πινῶν, ῥυπῶν, ἀπαράτιλτος,
ἓξ ἐτῶν ἄλουτος.
οὕτω δ' ἐπολιόρκησ' ἐγὼ τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον ὅμως
ἐφ' ἑπτακαίδεκ' ἀσπίδων πρὸς ταῖς πύλαις καθεύδων.
τασδὶ δὲ τὰς Εὐριπίδῃ θεοῖς τε πᾶσιν ἐχθρὰς
ἐγὼ οὐκ ἄρα σχήσω παρὼν τολμήματος τοσούτου;
μὴ νῦν ἔτ' ἐν τετραπόλει τοὐμὸν τρόπαιον εἴη.
ἀλλ' αὐτὸ γάρ μοι τῆς ὁδοῦ
λοιπὸν ἐστὶ χωρίον
τὸ πρὸς πόλιν, τὸ σιμὸν, οἷ σπουδὴν ἔχω·
χὤπως ποτ' ἐξαμπρεύσομεν
τοῦτ' ἄνευ κανθηλίου.
ὡς ἐμοῦ γε τὼ ξύλω τὸν ὦμον ἐξιπώκατον·
ἀλλ' ὅμως βαδιστέον,
καὶ τὸ πῦρ φυσητέον,

v. 281. ἐκεῖνον ὅμως. Ita liber Rav. ut vulgo. Brunckius, ut ad vulgatas metrorum leges verſum accommodet, eum ita emendat:

ἐγὼ τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον ὅμως.

In hoc verſu liber ipſe noſter pro οὕτως habet οὕτω δ'. Tum v. 285. libri omnes exhibent τετραπόλει, producta ſecunda ſyllaba. Quod cum confirmat ſententiam noſtram alibi ſaepe inculcatam, nil videlicet curae apud poetam, comicum praeſertim, fuiſſe, ut verſus omnes pedes ad communes regulas eſſent accommodati, dummodo aures in iisdem conquieſcerent; tum Brunckium conturbat, emunctae certe naris et doctiſſimum hominem, qui legendum eſſe putat ob eam cauſam τετράπτολιν, ut eſt apud *Euripidem Heracl.* 81.

v. 289. ἐξαμπρεύσομεν. Ita Rav. liber et Brunckius. Vulgo: ἐξαμπρεύσωμεν.

v. 291. Vulgo omnes atque ita liber noſter ἐξεπιώκατον, qui error antiquiſſimus eſt. Aliis ergo placet ἐξεπιάκατον, ut *Florenti*, aliis, ut Brunckio, ἐξιπώκατον, quod retinendum eſt, quoniam meliora ne a libris quidem veteribus ſperare poſſumus.

μή μ' ἀποσβεσθὲν λάθῃ πρὸς τῇ τελευτῇ τῆς ὁδοῦ.
Φῦ, φῦ.
ἰοὺ, ἰοὺ τοῦ καπνοῦ.
ὡς δεινὸν, ὦ'ναξ Ἡράκλεις,
προσπεσόν μ' ἐκ τῆς χύτρας,
ὥσπερ κύων λυττῶσα, τὠ 'φθαλμὼ δάκνει·
κἄςι Λήμνιον τὸ πῦρ
τοῦτο πάσῃ μηχανῇ.
οὐδ' ἂν γάρ ποθ' ὧδ' ὀδὰξ ἔβρυκε τὰς λήμας ἐμοῦ.
σπεῦδε πρόσθεν ἐς πόλιν,
καὶ βοήθει τῇ θεῷ,
εἰ πότ' αὐτῇ μᾶλλον ἢ νῦν, ὦ Λάχης, ἀρήξομεν;
Φῦ, φῦ.
ἰοὺ, ἰοὺ τοῦ καπνοῦ.
τουτὶ τὸ πῦρ ἐγρήγορεν θεῶν ἕκατι καὶ ζῇ.
οὔκουν ἂν, εἰ τὼ μὲν ξύλω θείμεσθα πρῶτον αὐτοῦ,
τῆς ἀμπέλου δ' ἐς τὴν χύτραν τὸν φανὸν ἐγκαθέντες,
ἅψαντες, εἶτ' ἐς τὴν θύραν κριηδὸν ἐμπέσοιμεν;
κἂν μὴ, καλούντων, τοὺς μοχλοὺς χαλῶσιν αἱ γυναῖκες,
ἐμπιμπράναι χρὴ τὰς θύρας, καὶ τῷ καπνῷ πιέζειν.
θώμεσθα δὴ τὸ φορτίον. φεῦ τοῦ καπνοῦ, βαβαιάξ.

τίς

v. 294. τῆς ὁδοῦ. Has voces, quae vulgo deerant, repoſuit ex libris ſuis Brunckius. Eae quoque ſunt in libro Ravennate.

v. 301. οὐδ' ἂν γάρ. Vulgo: οὐδὲ γάρ. Liber Ravennas, a quo excidit particula, ἂν ita ſe habet: οὐ δὲ. Brunckius οὐ γὰρ ἂν.

v. 304. Liber noſter: ἀρήξομην.

v. 307. Ita liber Ravennas verſum hunc exhibet:
οὐκ' οὖν ἂν οὖν τὼ μὲν ξύλω θώμεσθα πρῶτον αὐτοῦ.

v. 311. Rav. liber: ἐμπιμπρᾶναι, ut Brunckius edidit.

τίς ξυλλάβοιτ' ἂν τοῦ ξύλου τῶν ἐν Σάμῳ στρατηγῶν;
ταυτὶ μὲν ἤδη τὴν ῥάχιν θλίβοντά μου πέπαυται·
σὸν δ' ἔστιν ἔργον, ὦ χύτρα, τὸν ἄνθρακ' ἐξεγείρειν,
τὴν λαμπάδα θ' ἡμμένην ὅπως πρώτως ἐμοὶ προσοίσεις.
δέσποινα Νίκη ξυγγενοῦ, τῶν τ' ἐν πόλει γυναικῶν
τοῦ νῦν παρεστῶτος θράσους θέσθαι τρόπαιον ἡμᾶς.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

λιγνὺν δοκῶ μοι καθορᾶν καὶ καπνὸν, ὦ γυναῖκες,
ὥσπερ πυρὸς καομένου· σπευστέον ἐστὶ θᾶττον.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ

πέτου, πέτου, Νικοδίκη,
πρὶν ἐμπεπρῆσθαι Καλύκην
τε καὶ Κριτύλλαν περιφυσήτῳ
ὑπό τε νόμων ἀργαλέων,
ὑπό τε γερόντων ὀλέθρων.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ φοβοῦμαι τόδε. μῶν ὑστερόπους βοηθῶ;
νῦν δὴ γὰρ ἐμπλησαμένη τὴν ὑδρίαν κνεφαία
μόγις ἀπὸ κρήνης ὑπ' ὄχλου καὶ θορύβου,

v. 313. τοῦ ξύλου. Ita Rav. liber, ut vulgo. Ac bene quidem. Significat enim hic poeta lignum illud, quo veluti ariete, incenſa olla ipſi addita, expugnare portam tentabat. Brunckius ex ſuis libris τοῖν ξύλοιν.

v. 314. Rav. liber: ἤδη ῥάχιν.

v. 316. Rav. liber: λαμπάθ... ὅπως πρῶτον ἐμοὶ.

v. 320. Rav. liber: ὡς πυρὸς.

v. 327. Rav. liber: τὴν οἰκίαν pro ὑδρίαν. Toto hoc loco ſecuti ſumus verſuum diſtinctionem, quam exhibet liber noſter.

καὶ πατάγου χυτρείου,
δούλησιν ὠστιζομένη,
στιγματίαις θ᾽, ἁρπαλέως
ἀραμένη, ταῖσιν ἐμαῖς
δημότισιν καομέναις
φέρουσ᾽ ὕδωρ βοηθῶ.
ἤκουσα γὰρ τυφογέρον-
τας ἄνδρας ἔρρειν, στελέχη
φέροντας, ὥσπερ βαλανεύσοντας,
ἐς πόλιν, ὡς τριτάλαντον βάρος,
δεινότατ᾽ ἀπειλοῦντας ἐπῶν,
ὡς πυρὶ χρὴ τὰς μυσαρὰς γυναῖκας ἀνθρακεύειν·
ἅς, ὦ θεά, μή ποτ᾽ ἐγὼ πιμπραμένας ἴδοιμι,
ἀλλὰ πολέμου καὶ μανιῶν ῥυσαμένας
Ἑλλάδα καὶ πολίτας·
ἐφ᾽ οἷσπερ, ὦ χρυσολόφα
πολιοῦχε, σὰς ἔσχον ἕδρας.
καί σε καλῶ σύμμαχον, ὦ
Τριτογένει᾽, ἤν τις ἐκείνας
ὑποπίμπρησιν ἀνὴρ,
φέρειν ὕδωρ μεθ᾽ ἡμῶν.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

ἔασον ὦ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

τουτὶ τί ἦν; ὦ ᾽νδρες πόνῳ πονηροί·
οὐ γάρ ποτ᾽ ἂν χρηστοί γ᾽ ἔδρων, οὐδ᾽ εὐσεβεῖς τάδ᾽ ἄνδρες.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

τουτὶ τὸ πρᾶγμ᾽ ἡμῖν ἰδεῖν ἀπροσδόκητον ἥκει·
ἑσμὸς γυναικῶν οὑτοσὶ θύραισιν αὖ βοηθεῖ.

ΧΟΡΟΣ

v. 352. Liber noſter omittit ἰδεῖν, et v. ſeq. θυραῖσιν.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

τί βδύλλεθ' ἡμᾶς; οὔ τι που πολλαὶ δοκοῦμεν εἶναι;
καὶ μὴν μέρος γ' ἡμῶν ὁρᾶτ' οὔπω τὸ μυριοστόν.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ὦ Φαιδρία, ταύτας λαλεῖν ἐάσομεν τοσαυτί;
οὐ περικατάξαι τὸ ξύλον τύπτοντ' ἐχρῆν τιν' αὐτάς;

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

θώμεσθα δὴ τὰς κάλπιδας χ' ἡμεῖς χαμᾶζ', ὅπως ἄν,
ἢν προσφέρῃ τὴν χεῖρά τις, μὴ τοῦτό μ' ἐμποδίζῃ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

εἰ νὴ Δί' ἤδη τὰς γνάθους τούτων τις ἢ δὶς ἢ τρὶς
ἔκοψεν, ὥσπερ Βουπάλου, φωνὴν ἂν οὐκ ἂν εἶχον.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

καὶ μὴν ἰδοὺ παταξάτω τις· ϛᾶσ' ἐγὼ παρέξω,
κού μή ποτ' ἄλλη σοῦ κύων τῶν ὄρχεων λάβηται.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

εἰ μὴ σιωπήσει, θένων ἐκκοκκιῶ τὸ γῆρας.

v. 356. Rav. liber: τοσαῦτα, et v. ſeq. τύπτοντ' ἐχρῆν ut vulgo. Brunckius ex libris ſuis τύπτοντα χρῆν.

v. 358. Rav. liber: χ' ἡμᾶς ὅπως.

v. 360. Rav. liber: εἰ νὴ Δία τάς. In toto hoc dialogo vulgo pro *Stratyllide*, quam ex auctoritate appoſuimus libri noſtri, *Chorus* minus recte eſt ſenum hominum.

v. 362. Ita Rav. liber. Vulgo: καὶ ϛᾶσ' ἐγώ.

v. 364. γῆρας σου liber noſter ut vulgo, quod manifeſtum vitium ſapit.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

ἅπτου μόνον Στρατυλλίδος τῷ δακτύλῳ προσελθών.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

τί δ', ἢν σποδῶ τοῖς κονδύλοις; τί μ' ἐργάσει τὸ δεινόν;

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

βρύκουσά σου τοὺς πνεύμονας καὶ τἄντερ' ἐξαμήσω.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

οὐκ ἔς' ἀνὴρ Εὐριπίδου σοφώτερος ποιητής·
οὐδὲν γὰρ ὧδι θρέμμ' ἀναιδές ἐςιν, ὡς γυναῖκες.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

αἰρώμεθ' ἡμεῖς θοὔδατος τὴν κάλπιν, ὦ Ῥοδίππη.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

τί δ', ὦ θεοῖς ἐχθρά, σὺ δεῦρ' ὕδωρ ἔχουσ' ἀφίκου;

ΣΤΡΑ-

v. 365. Huic verſui praetuli ex auctoritate libri Ravennatis *Stratyllidis* perſonam, quae eleganter ſe veluti ad ſingulare certamen ſenibus offert. Eidem ſunt etiam iure optimo deinceps attributi in ipſo libro omnes ii verſus, qui vulgo mulierum Choro tribuuntur. Eodemque in verſu liber noſter ἅπτου ut vulgo; Brunckius ex libris ſuis ἅψαι.

v. 366. Liber noſter: δακτύλοις; τί μ' ἐργάσῃ, quod et in Auguſtano libro Brunckius inveniſſe fatetur. Et v. ſeq. πνεύμονας uti alias liber noſter. Brunckius πλεύμονας ex libris ſuis.

v. 368. Brunckius: οὐκ ἔςιν ἀνήρ.

v. 369. ὧδι. Ita Rav. liber et Brunckius. Vulgo: οὕτω. Idemque liber noſter v. 370. ἡμᾶς ὕδατος, et v. 372. ὡς σεαυτόν.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

τί δὲ δὴ σὺ πῦρ, ὦ τύμβ', ἔχων; ὡς σαυτὸν ἐμπυρεύσων;

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ἐγὼ μὲν, ἵνα νήσας πυρὰν τὰς σὰς φίλας ὑφάψω.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

ἐγὼ δέ γ', ἵνα τὴν σὴν πυρὰν τούτῳ κατασβέσαιμι.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

τοὐμὸν σὺ πῦρ κατασβέσεις;

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

τοὔργον τάχ' αὐτὸ δείξει.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

οὐκ οἶδας, εἰ τῇδ', ὡς ἔχω, τῇ λαμπάδι σαθεύσω.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

εἰ ῥύμμα τυγχάνεις ἔχων, λουτρὸν ἐγὼ παρέξω.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ἐμοὶ σὺ λουτρὸν, ὦ σαπρά;

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

καὶ ταῦτα νυμφικόν γε.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ἤκουσας αὐτῆς τοῦ θράσους;

ΣΤΡΑ-

v. 377. σοὶ λουτρὸν. Pronomen, quod in libris omnibus deeſt, Brunckius in verſum intulit.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

ἐλευθέρα γάρ εἰμι.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

σχήσω σ᾽ ἐγὼ τῆς νῦν βοῆς.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

ἀλλ᾽ οὐκ ἔθ᾽ ἡλιάξεις.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ἔμπρησον αὐτῆς τὰς κόμας.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

σὸν ἔργον, ὦ ᾽χελῷε.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

οἴμοι τάλας.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

μῶν θερμὸν ἦν;

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ποῖ θερμόν; οὐ παύσει; τί δρᾷς;

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

ἄρδω σ᾽, ὅπως ἀναβλαστάνῃς.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ἀλλ᾽ αὖος εἴμ᾽ ἤδη τρέμων.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

οὐκοῦν ἐπειδὴ πῦρ ἔχεις σὺ, χλιανεῖς σεαυτόν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἆρ᾽ ἐξέλαμψε τῶν γυναικῶν ἡ τρυφὴ,

χὠ

χὠ τυμπανισμὸς, χοἱ πυκνοὶ Σαβάζιοι,
ὅ τ' Ἀδωνιασμὸς οὗτος οὐπὶ τῶν τεγῶν,
οὗ 'γώ ποτ' ὢν ἤκουον ἐν τῇ 'κκλησίᾳ;
ἔλεγεν δ' ὁ μὴ ὥρασι μὲν Δημόστρατος
πλεῖν εἰς Σικελίαν· ἡ γυνὴ δ' ὀρχουμένη,
Αἲ, αἲ Ἄδωνιν, φησίν, ὁ δὲ Δημόστρατος
ἔλεγεν ὁπλίτας καταλέγειν Ζακυνθίων·

ἡ δ'

v. 388. πυκινοὶ. Ita Rav. liber. Vulgo: ποικινοὶ, Brunckius ex libro ſuo πυκνοὶ.

Πυκινοὶ Σαβάζιοι. In Avibus Φρυγίλῳ Σαβαζίῳ, in Veſpis ἀλλ' ὕπνος μ' ἔχει τις ἐκ Σαβαζίου, et rurſus τὸν αὐτὸν ἀρ' ἐμοὶ βουκολεῖς Σαβάζιον. De Sabazio *Cicero* de Natura Deorum Lib. III. c. 23., et de Legibus Lib. II. c. 15. *Novos vero deos*, inquit, *et in iis colendis nocturnas pervigilationes ſic Ariſtophanes facetiſſimus poeta veteris comoediae vexat, ut apud eum Sabazius, et quidam alii dii peregrini iudicati a civitate eiiciantur.* Grammaticus libri Ravennatis v. 873. Σαβαζίῳ) παίζει πρὸς τὸ ὄνομα· ἐπεὶ Φρύγες τὸ εὐάζειν σαβάζειν λέγουσι· ἐκ τούτου Σαβάζιον τὸν Διόνυσον λέγουσι· σάβους δὲ ἔλεγον καὶ τοὺς ἀφιερωμένους αὐτῷ τόπους καὶ τὰς βάκχας τοῦ θεοῦ. ὁ αὐτὸς δὲ υἱὸς καὶ εὔιος καλεῖται. Ariſtophanis imitator *Lucianus* eumdem peregrinitate in Icaromenippo notavit: καί με ὁ Ἑρμῆς.... κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα καὶ Κορύβαντας, καὶ τὸν Ἄττιν καὶ τὸν Σαβάζιον τοὺς μετοίκους τούτους καὶ ἀμφιβόλους θεούς: quam quidem ego ſententiam illam eſſe puto, quam Cicero Ariſtophanis eſſe teſtatur. Praeter Suidam, Valerium, aliosque extant in Sabazium pſeudoorphei verſus, qui ita in Chartaceo manuſcripto Vaticano libro leguntur:

Σαβαζίου θυμίαμα ἀρώματα.

κλῦθι πάτερ κρόνε υἱὲ Σαβάζιε κύδιμε δαῖμον — ὃς βάκχα Διόνυσσον ἐρίκρον (ἐρίβρομον) εἰραφιώτην μηρῷ ἐγκατέρεψας ὅπως τετελεσμένος ἔλθῃ — τμῶλος εἰς (ἐς) ἠγάθεον παρίππον καλλιπάρῃον. ἀλλὰ μάκαρ Φρυγίης μεδέων βασιλεύτατε πάντων — εὐμενέων ἐπαρωγὸς ἐπέλθοις μυστιπόλοισιν. v. ſeq. Rav. liber ἀδωνισμὸς.

v. 393. Idem ἄδωνιν, quae forma ſemper deinceps hoc in nomine occurrit.

ἡ δ' ὑποπεπωκυῖ', ἡ γυνὴ 'πὶ τοῦ τέγους,
Κόπτεσθ' Ἄδωνιν, φησίν· ὁ δ' ἐβιάζετο
ὁ θεοῖσιν ἐχθρὸς καὶ μιαρὸς Χολοζύγης.
τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν ἐστιν ἀκόλαστ' ᾄσματα.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

τί δῆτ' ἄν, εἰ πύθοιο καὶ τὴν τῶνδ' ὕβριν;
αἳ τἄλλα θ' ὑβρίκασι, κἀκ τῶν καλπίδων
ἔλουσαν ἡμᾶς, ὥστε θαἰματίδια
σείειν πάρεστι, ὥσπερ ἐνεουρηκότας.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ τὸν ἁλυκὸν, δίκαιά γε.
ὅταν γὰρ αὐτοὶ ξυμπονηρευώμεθα
ταῖσιν γυναιξὶ, καὶ διδάσκωμεν τρυφᾷν,
τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν βλαστάνει βουλεύματα.
οἳ λέγομεν ἐν τῶν δημιουργῶν τοιαδί·
Ω χρυσοχόε, τὸν ὅρμον, ὃν ἐπεσκεύασας,
ὀρχουμένης μου τῆς γυναικὸς ἑσπέρας.
ἡ βάλανος ἐκπέπτωκεν ἐκ τοῦ τρήματος.
ἐμοὶ μὲν οὖν ἔστ' ἐς Σαλαμῖνα πλευστέα·
σὺ δ', ἢν σχολάσῃς, πάσῃ τέχνῃ, πρὸς ἑσπέραν
ἐλθὼν, ἐκείνῃ τὴν βάλανον ἐνάρμοσον.
ἕτερος δέ τις πρὸς σκυτοτόμον ταδὶ λέγει,
νεανίαν, καὶ πέος ἔχοντ' οὐ παιδικόν·
Ω σκυτοτόμε, τῆς μου γυναικὸς τοὺς πόδας,

τὸ

v. 398. ὑπ' αὐτῶν liber noſter ut vulgo. Brunckius ex libris ſuis ἀπ' αὐτῶν· Ante verſum ſequentem in libro noſtro perſona haec eſt ἄγγελος γερόντων, qui perſonas illorum ſuſtinet.

v. 402. Brunckius: πάρεστι σείειν.

v. 403. Rav. liber: ἁλυκῷ.

v. 416. τοὺς πόδας, τὸ δακτυλίδιον. Ita Rav. liber. Vulgo: τοῦ ποδὸς, quod ineptum mihi quodammodo videtur. Calcei namque premere non aliud certe poterant, quam digitos pedis. Alibi iam coniunctam orationem

ſine

τὸ δακτυλίδιον πιέζει τὸ ζυγὸν,
ἅθ' ἁπαλὸν ὄν· τοῦτ' οὖν σὺ, τῆς μεσημβρίας
ἐλθὼν, χάλασον, ὅπως ἂν εὐρυτέρως ἔχῃ.
τοιαῦτ' ἀπήντηκ' εἰς τοιαυτὶ πράγματα,
ὅτε γ' ὢν ἐγὼ Πρόβουλος, ἐκπορίσας ὅπως
κωπῆς ἔσονται, τἀργυρίου νυνὶ δέον,
ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἀποκέκλεισμαι τῶν πυλῶν.
ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ἑστάναι. φέρε τοὺς μοχλοὺς,
ὅπως ἂν αὐτὰς τῆς ὕβρεως ἐγὼ σχέθω.
ποῖ κέχηνας, ὦ δύστηνε; ποῖ δ' αὖ σὺ βλέπεις,
οὐδὲν ποιῶν ἄλλ', ἢ καπηλεῖον σκοπῶν;
οὐχ ὑποβαλόντες τοὺς μοχλοὺς ὑπὸ τὰς πύλας
ἐντεῦθεν ἐκμοχλεύσετ', ἐνθενδὶ δ' ἐγὼ
ξυνεκμοχλεύσω;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

μηδὲν ἐκμοχλεύετε·
ἐξέρχομαι γὰρ αὐτομάτη. τί δεῖ μοχλῶν;
οὐ γὰρ μοχλῶν δεῖ μᾶλλον, ἢ νοῦ καὶ φρενῶν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἄληθες, ὦ μιαρὰ σύ; ποῦ 'σθ' ὁ τοξότης;

ξυλ-

ſine tamen ulla copula adnotavimus. Vulgarem hinc poeta et hominum plebeiorum loquendi normam, rationemque dicendi imitatur.

v. 423. Rav. liber: ἀποκεκλίσομαι.

v. 426. Ita Rav. liber ut vulgo. Kuſterus:

τί κέχηνας . . . ποῖ δ' αὖ σὺ βλέπεις.

Brunckius ex libris ſuis:

τί κέχηνας . . . ποῖ δὲ σὺ βλέπεις.

Quando nulla potior eſt ratio, quamobrem veteribus libris contradicere neceſſe ſit, affectati hominis eſt ac nimium diligentis illorum auctoritatem effugere.

v. 429. Rav. liber: ἐνθένδε γ' ἐγώ.

v. 430. Rav. liber: ἐκμοχλεύσετε.

v. 433. Ante hunc verſum et plures hinc deinceps poſitum eſt in libro noſtro Ὑπηρέτης.

ξυλλάμβαν' αὐτὴν, κᾦπίσω τὼ χεῖρε δεῖ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

εἴ τ' ἆρα, νὴ τὴν Ἄρτεμιν, τὴν χεῖρά μοι
ἄκραν προσοίσει δημόσιος ὢν, κλαύσεται.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἔδεισας, οὗτος; οὐ ξυναρπάσει μέσην,
καὶ σὺ μετὰ τούτου, κἀνύσαντε δήσετον;

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

εἴ τ' ἆρα, νὴ τὴν Πάνδροσον, ταύτῃ μόνον
τὴν χεῖρ' ἐπιβαλεῖς, ἐπιχεσεῖ πατούμενος.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἰδού γ' ἐπιχεσεῖ. ποῦ 'στιν ἕτερος τοξότης;
ταύτην προτέραν ξύνδησον, ὁτιὴ καὶ λαλεῖ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

εἴ τ' ἆρα, νὴ τὴν Φωσφόρον, τὴν χεῖρ' ἄκραν
ταύτῃ προσοίσεις, κύαθον αἰτήσεις τάχα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

τουτὶ τί ἦν; ποῦ τοξότης; ταύτης ἔχου.
παύσω τιν' ὑμῶν τῆσδ' ἐγὼ τῆς ἐξόδου.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

εἴ τ' ἆρα, νὴ τὴν Ταυροπόλον, ταύτῃ πρόσει,
ἐκκοκκιῶ σου τὰς στενοκωκύτους τρίχας.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

οἴμοι κακοδαίμων· ἐπιλέλοιφ' ὁ τοξότης.
ἀτὰρ οὐ γυναικῶν οὐδέποθ' ἔστ' ἡττητέα
ἡμῖν· ὁμόσε χωρῶμεν αὐταῖς, ὦ Σκύθαι,
ξυνταξάμενοι.

v. 449. Rav. liber: ἐπιλέλοιπ'.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

νὴ τὼ θεὼ, γνώσεσθ᾽ ἄρα,
ὅτι καὶ παρ᾽ ἡμῖν εἰσι τέτταρες λόχοι
μαχίμων γυναικῶν ἔνδον ἐξωπλισμένων.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἀποστρέφετε τὰς χεῖρας αὐτῶν, ὦ Σκύθαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ω ξύμμαχοι γυναῖκες, ἐκθεῖτ᾽ ἔνδοθεν,
ὦ σπερμαγοραιολεκιθολαχανοπώλιδες,
ὦ σκοροδοπανδοκευτριαρτοπώλιδες,
οὐκ ἐξέλκετ᾽, οὐ παιήσετ᾽, οὐκ ἀρήξετε;
οὐ λοιδορήσετ᾽, οὐκ ἀναισχυντήσετε;
παύεσθ᾽, ἐπαναχωρεῖτε, μὴ σκυλεύετε.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

οἴμ᾽, ὡς κακῶς πέπραγέ μου τὸ τοξικόν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλὰ τί γὰρ ᾤου; πότερον ἐπὶ δούλας τινὰς
ἥκειν ἐνόμισας, ἢ γυναιξὶν οὐκ οἴει
χολὴν ἐνεῖναι;

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ μάλα
πολλήν γ᾽, ἐάνπερ πλησίον κάπηλος ᾖ.

ΧΟΡΟΣ

v. 459. οὐκ ἐξέλκετ᾽. Ita Rav. liber ut vulgo. Kuſterus et Brunckius ex antiquis libris οὐχ ἕλξετ᾽.
v. 461. παύεσθ᾽ ut Brunckius ex libris ſuis. Vulgo παύσασθ᾽; liber vero noſter παύσεσθ᾽; qui verſ. ſeq. οἴμοι κακῶς, quod etiam Ariſtophanicum eſt.
v. 465. Rav. liber: μὰ τὸν.
v. 466. Rav. liber: γ᾽ ἐὰν πλησίον.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ὦ πόλλ' ἀναλώσας ἔπη, Πρόβουλε τῆσδε τῆς γῆς,
τί τοῖσδε σαυτὸν εἰς λόγους τοῖς θηρίοις συνάπτεις;
οὐκ οἶσθα λουτρὸν, οἷον αἵδ' ἡμᾶς ἔλουσαν ἄρτι
ἐν τοῖσιν ἱματιδίοις, καὶ ταῦτ' ἄνευ κονίας;

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ἀλλ', ὦ μέλ', οὐ χρὴ προσφέρειν τοῖς πλησίοισιν εἰκῇ
τὴν χεῖρ'· ἐὰν δὲ τοῦτο δρᾷς, κυλοιδιᾷν ἀνάγκη.
ἐπεὶ θέλω 'γὼ σωφρόνως, ὥσπερ κόρη, καθῆσθαι,
λυποῦσα μηδέν' ἐνθαδὶ, κινοῦσα μηδὲ κάρφος·
ἢν μή τις ὥσπερ σφηκιὰν βλίττῃ με κἀρεθίζῃ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ὦ Ζεῦ, τί ποτε χρησόμεσθα
τοῖσδε τοῖσι κνωδάλοις;
οὐ γὰρ ἔστ' ἀνεκτὰ τάδ'. ἀλλὰ βασανιστέον
τόδε σοι πάθος μετ' ἐμοῦ,
ὅ τι βουλόμεναί ποτε τὴν Κραναὰν
κατέλαβον, ἐφ' ὅ τι τε
μεγαλόπετρον, ἄβατον,
ἀκρόπολιν, ἱερὸν τέμενος.
ἀλλ' ἀνερώτα, καὶ μὴ πείθου, καὶ πρόσφερε πάντας ἐλέγχους,
ὡς αἰσχρὸν ἀκωδώνιστον ἐᾷν τοιοῦτον πρᾶγμα μεθέντας.

ΠΡΟ-

v. 467. Rav. liber ut vulgo: τῆσδε γῆς.

v. 468. εἰς λόγον Rav. liber. Vulgo: ἐς λόγους.

v. 472. Rav. liber: κοιλιδιᾷν.

v. 479. Rav. liber: τόδε σοι τὸ πάθος.

v. 484. Rav. liber: πιθοῦ, et v. ſeq. τὸ τοιοῦτο.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

καὶ μὴν αὐτῶν τοῦτ' ἐπιθυμῶ, νὴ τὸν Δία, πρῶτα πυθέσθαι,
ὅ τι βουλόμεναι τὴν πόλιν ἡμῶν ἀπεκλείσατε τοῖς μοχλοῖς.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἵνα τἀργύριον σῶν παρέχοιμεν, καὶ μὴ πολεμοῖτε δι' αὐτό.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

διὰ τἀργύριον πολεμοῦμεν γάρ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

καὶ τἄλλα γε πάντ' ἐκυκήθη.
ἵνα γὰρ Πείσανδρος ἔχοι κλέπτειν, χοἱ ταῖς ἀρχαῖς ἐπέχοντες,
ἀεί τινα κορκορυγὴν ἐκύκων. οἱ δ' οὖν τοῦδ' εἵνεκα δρώντων
ὅ τι βούλονται· τὸ γὰρ ἀργύριον τοῦτ' οὐκέτι μὴ καθέλωσιν.

v. 487. Ita liber Ravennas. Editorum alii:

τὴν ἀκρόπολιν ἡμῶν ἀπεκλείσατε μοχλοῖς,

alii:

τὴν πόλιν ἡμῶν . . . τοῖς μοχλοῖς,

uti liber noſter. Davveſio et Brunckio placuit ſine teſte legere τοῖσι μοχλοῖσιν, propterea quod hanc vocem poeta numquam niſi ſyllaba prima correpta adhibuit. Sed tenere memoria debemus, ſaepe apud Ariſtophanem haec huiuscemodi occurrere, quae cum ſuſtineantur auctoritate librorum veterum omnium, cuique planum atque exploratum faciunt, eum voluiſſe, ut eadem illa ſibi licerent.

v. 491. αἰεὶ et ἕνεκα Rav. liber, idemque v. 494. τί δαιὸν, et ſeq. οὐ καί.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἀλλὰ τί δράσεις;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τοῦτό μ' ἐρωτᾷς; ἡμεῖς ταμιεύσομεν αὐτό.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ὑμεῖς ταμιεύσετε τἀργύριον;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τί δὲ δεινὸν τοῦτο νομίζεις;
οὐ γὰρ τἄνδον χρήματα πάντως ἡμεῖς ταμιεύομεν ὑμῖν;

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἀλλ' οὐ ταὐτόν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

πῶς οὐ ταὐτόν;

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

πολεμητέον ἔστ' ἀπὸ τούτου.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ' οὐδὲν δεῖ πρῶτον πολεμεῖν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

πῶς γὰρ σωθησόμεθ' ἄλλως;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἡμεῖς ὑμᾶς σώσομεν.

ΠΡΟ-

v. 497. Rav. liber: σωθησώμεσθ'.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ὑμεῖς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἡμεῖς μέντοι.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

σχέτλιόν γε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὡς σωθήσει, κἂν μὴ βούλῃ.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

δεινόν γε λέγεις.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀγανακτεῖς·
ἀλλὰ ποιητέα ταῦτ' ἐςὶν ὅμως.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

νὴ τὴν Δήμητρ', ἄδικόν γε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

σωςέον, ὦ 'τάν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

κεἰ μὴ δέομαι;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τοῦδ' εἵνεκα καὶ πολὺ μᾶλλον.

v. 499. Rav. lib. quem verſum primus in hanc comoediam Brunckius intulit, δεινὸν λέγεις.

v. 500. ἀλλὰ ποιητέα. Ita Rav. liber et Brunckius. Vulgo alii ἀλλ' ἀποκτέα, alii vero ἀλλ' ἀποδεκτέα. v. ſeq. in Rav. libro deeſt καὶ. Idem habet ἕνεκα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ὑμῖν δὲ πόθεν περὶ τοῦ πολέμου τῆς τ' εἰρήνης ἐμέλησεν;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἡμεῖς φράσομεν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

λέγε δὴ ταχέως, ἵνα μὴ κλάῃς.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀκροῶ δὴ,
καὶ τὰς χεῖρας πειρῶ κατέχειν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἀλλ' οὐ δύναμαι. χαλεπὸν γὰρ
ὑπὸ τῆς ὀργῆς αὐτὰς ἴσχειν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

κλαύσει τοίνυν πολὺ μᾶλλον.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

τοῦτο μὲν, ὦ γραῦ, σαυτῇ κρώξαις· σὺ δ' ἐμοὶ λέγε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ταῦτα ποιήσω.
ἡμεῖς, τὸν μὲν πρότερον πόλεμον καὶ τὸν χρόνον, ἠνεχόμεσθα,
ὑπὸ σωφροσύνης τῆς ἡμετέρας, τῶν ἀνδρῶν, ἅττ' ἐποιεῖτε.
οὐ γὰρ γρύζειν εἴαθ' ἡμᾶς. κᾆτ' οὐκ ἠρέσκετέ γ' ἡμᾶς.
ἀλλ' ᾐσθανόμεσθα καλῶς ὑμῶν· καὶ πολλάκις, ἔνδον ἂν οὖσαι,
ἠκούσα-

v. 508. Rav. liber: ἅττ' ἂν 'ποεῖτε, et v. ſeq. ἠρέσκετ' ἡμᾶς.

ἠκούσαμεν ἄν τι κακῶς ὑμᾶς βουλευσαμένους μέγα πρᾶγμα·
εἶτ' ἀλγοῦσαι τἄνδοθεν, ὑμᾶς ἐπανηρόμεθ' ἂν γελάσασαι·
Τί βεβούλευται περὶ τῶν σπονδῶν ἐν τῇ στήλῃ παραγράψαι
ἐν τῷ δήμῳ τήμερον ὑμῖν; Τί δέ σοι ταῦτ'; ἦδ' ὃς ἂν ἀνὴρ
οὐ σιγήσει; κἀγὼ 'σίγων.

ΓΥΝΗ.

ἀλλ' οὐκ ἂν ἐγώ ποτ' ἐσίγων.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

κἂν ὤμωξάς γ', εἰ μὴ 'σίγας.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τοιγὰρ ἔγωγ' ἔνδον ἐσίγων.
ἕτερόν τι πονηρότερον δήπου βούλευμ' ἐπεπύσμεθ' ἂν ὑμῶν.
εἶτ' ἠρόμεθ' ἄν· Πῶς ταῦτ', ὦ 'νερ, διαπράττεσθ' ὧδ' ἀνοήτως;
ὁ δ' ἔμ' εὐθὺς ὑποβλέψας Ἔφασκεν ἄν· κεἰ μὴ τὸν στήμονα νήσεις,
ὀτοτύξεσθαί τοι μακρὰ τὴν κεφαλήν· πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει.

v. 514. Rav. liber: ταῦτ' et ἀνὴρ ut vulgo. Brunckius τοῦτ' et ὦ 'νήρ.

v. 516. In libro Rav. deeſt ἔγωγ'.

v. 517. In eod. deeſt δήπου, quod ex veteri libro Brunckius addidit.

v. 519. Ita Rav. liber. Vulgo; ὑποβλέψας ἔφασκεν. *Orvillius ad Charitonem* ita eum emendavit ὑποβλέψας φάσκεν. Brunckius, qui bellum ei, viro ſane doctiſſimo,

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ὀρθῶς γε λέγων, νὴ Δί', ἐκεῖνος.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

πῶς ὀρθῶς, ὦ κακόδαιμον,
εἰ μηδὲ κακῶς βουλευομένοις ἐξῆν ὑμῖν ὑποθέσθαι;
ὅτε δ' ἤδ' ὑμῶν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς φανερῶς ἠκούομεν ἤδη,
Οὐκ ἔστιν ἀνὴρ ἐν τῇ χώρᾳ, μὰ Δί', οὐ δῆτ' ἔσθ' ἕτερός τις·
μετὰ ταῦθ' ἡμῖν εὐθὺς ἔδοξεν σῶσαι τὴν Ἑλλάδα κοινῇ

ταῖσι

ſimo, indixit, falſo quoque putans, coniungens orationem adverbium huic loco neceſſarium non eſſe ante εἰ μὴ τὸν στήμονα, ſui libri ope, in quo caſu videtur ſcriptum eſſe νήσεις pro νήσαι, coniunctum cum ἐτοτύξεσθαι, ita cum *Valckenario* ex ingenio totum locum emendat:

ὁ δ' ἔμ' εὐθὺς ἔφασκεν ὑποβλέψας· εἰ μὴ τὸν στήμονα νήσεις, ὀτοτύξει τοι μακρὰ τὴν etc.

Magni certe eſt animi, flocci facere omnem veterum librorum auctoritatem. Ipſe etiam Brunckius primum emendaverat ὑποβλέψας φάσκεν ἄν. Quod vero ad καὶ ſpectat, eſt hominis continuo alterius orationem intercipientis copula uti, quam in rem apud bonos ſcriptores utriusque linguae exempla frequentiſſima occurrunt.

v. 523. ὅτε δ' ἤδ' ὑμῶν. Rav. liber, ut vulgo. Interea animadverte, quod Berglerus, a Brunckio correptus, adnotavit, ultimam ἤδη ſyllabam ſupprimere iam ob metrum bonos quandoque poetas conſueviſſe; quod ne Brunckius probare videretur, ex ſuo libro edidit δῆθ'. Aequiorem ego Brunckium hominibus his doctis optarem.

v. 524. δῆτ' ἔσθ'. Ita ex ingenio Brunckius. Deeſt enim ἔσθ' vel aliud quoddam huiuscemodi ab omnibus libris.

ταῖσι γυναιξὶ ξυλλεχθείσαις. ποῖ γὰρ καὶ χρῆν ἀναμεῖναι;
ἢν οὖν ἡμῶν χρηστὰ λεγουσῶν ἐθελήσητ' ἀντακροᾶσθαι,
κἀντισιωπᾶν, ὥσπερ χ' ἡμεῖς, ἐπανορθώσαιμεν ἂν ὑμᾶς.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ὑμεῖς ἡμᾶς; δεινόν γε λέγεις, κοὐ τλητὸν ἔμοιγε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

σιώπα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

σοί γ', ὦ κατάρατε, σιωπῶ 'γώ; καὶ ταῦτα κάλυμμα φορούσῃ
περὶ τὴν κεφαλήν; μή νυν ζῴην.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ' εἰ τοῦτ' ἐμπόδιόν σοι,
παρ' ἐμοῦ τουτὶ τὸ κάλυμμα λαβὼν,
ἔχε καὶ περίθου περὶ τὴν κεφαλὴν,
κᾆτα σιώπα,
καὶ τουτονὶ τὸν καλαθίσκον·
κᾆτα ξαίνειν συζωσάμενος,
κυάμους τρώγων·
πόλεμος δὲ γυναιξὶ μελήσει.

v. 526. Liber noſter: ταῖς γυναιξὶν, et v. ſeq. ἂν ἀκροᾶσθαι, quam particulam ipſe omittit v. 528.

v. 530. et ſeq. Uti Brunckius ex ſuis libris hunc locum reſtituit, ita ipſe omnino in libro Ravennate ſcriptus eſt.

v. 535. Rav. liber: καὶ τουτονὶ; vulgo τοῦτον.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ἀπαίρετ᾽, ὦ γυναῖκες, ἀπὸ τῶν καλπίδων, ὅπως ἂν
ἐν τῷ μέρει χ᾽ ἡμεῖς τι ταῖς φίλαισι συλλάβωμεν.
ἐγὼ γὰρ οὔποτ᾽ ἂν κάμοιμ᾽ ὀρχουμένη,
οὐδὲ τὰ γόνατα κόπος ἑλεῖ μου καματηρός.
ἐθέλω δ᾽ ἐπὶ πᾶν ἰέναι
μετὰ τῶνδ᾽, ἀρετῆς ἕνεχ᾽, αἷς
ἔνι φύσις, ἔνι χάρις,
ἔνι δὲ θράσος, ἔνι δὲ
σοφὸν, ἔνι φιλόπολις
ἀρετὴ φρόνιμος.
ἀλλ᾽, ὦ τηθῶν ἀνδρειοτάτων καὶ μητριδίων ἀκαληφῶν,
χωρεῖτ᾽ ὀργῇ, καὶ μὴ τέγγεσθ᾽· ἔτι γὰρ νῦν οὔρια θεῖτε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ᾽ ἤνπερ ὁ γλυκύθυμος Ἔρως, χ᾽ ἡ Κυπρογένει᾽ Ἀφροδίτη
ἵμερον ἡμῶν κατὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν μηρῶν καταπνεύσῃ,
κᾆτ᾽ ἐντέξῃ τέτανον τερπνὸν τοῖς ἀνδράσι καὶ ῥοπαλισμοὺς,
οἶμαί ποτε Λυσιμάχας ἡμᾶς ἐν τοῖς Ἕλλησι καλεῖσθαι.

ΠΡΟ-

v. 539. Rav. liber: αἴρεσθ᾽ ut vulgo. Brunckius ex ingenio ἀπαίρετ᾽ reſtituit.

v. 541. Brunckius ex veteri libro: οὔποτ᾽ ἂν κάμοιμ᾽. Quo loco liber noſter ut vulgo: οὔποτε κάμοιμ᾽ ἄν.

v. 542. οὐδὲ et ἂν ἑλῇ. Ita Rav. liber, ut vulgo omnes. Brunckius οὔτε et ἕλοι.

v. 543. et 44. Ita vulgo editi ſunt hi verſus:
ἐθέλω δ᾽ ἐπὶ πᾶν ἰέναι μετὰ τῶνδ᾽,
ἀρετῆς ἕνεχ᾽, αἷς.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

τί ποιησάσας;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἢν παύσωμεν πρώτιστον μὲν ξὺν ὅπλοισιν
ἀγοράζοντας, καὶ μαινομένους.

ΓΥΝΗ.

νὴ τὴν Παφίαν Ἀφροδίτην.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

νῦν μὲν γὰρ δὴ καὶ ταῖσι χύτραις καὶ τοῖς λαχάνοισιν ὁμοίως
περιέρχονται κατὰ τὴν ἀγορὰν ξὺν ὅπλοις, ὥσπερ Κορύβαντες.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

νὴ Δία· χρὴ γὰρ τοὺς ἀνδρείους.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

καὶ μὴν τόγε πρᾶγμα γέλοιον,
ὅταν ἀσπίδ' ἔχων καὶ Γοργόνα τις, κᾆτ' ὠνεῖται κορακίνους.

ΑΛΛΗ ΓΥΝΗ.

νὴ Δί' ἔγωγ' οὖν ἄνδρα κομήτην φυλαρχοῦντ' εἶδον ἐφ' ἵππου
ἐς τὸν χαλκοῦν ἐμβαλλόμενον πῖλον λέκιθον παρὰ γραός·
ἕτερος δὲ Θρᾷξ πέλτην σείων κἀκόντιον, ὥσπερ ὁ Τηρεύς,
ἐδεδίσκετο τὴν ἰσχαδόπωλιν, καὶ τὰς δρυπέπεις κατέπινε.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

πῶς οὖν ὑμεῖς δύνατον παῦσαι τεταραγμένα πράγματα πολλὰ
ἐν ταῖς χώραις, καὶ διαλῦσαι;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Φαύλως πάνυ.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

πῶς; ἀπόδειξον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὥσπερ κλωστὴρ ὅταν ἡμῖν ᾖ τεταραγμένος, ὧδε λαβοῦσαι,
ἐπενεγκοῦσαι τοῖσιν ἀτράκτοις, τὸ μὲν ἐνταυθοῖ, τὸ δ' ἐκεῖσε·
οὕτως καὶ τὸν πόλεμον τοῦτον διαλύσομεν, ἤν τις ἐάσῃ,
διενεγκοῦσαι διὰ πρεσβειῶν, τὸ μὲν ἐνταυθοῖ, τὸ δ' ἐκεῖσε.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἐξ ἐρίων δὴ καὶ κλωστήρων καὶ ἀτράκτων πράγματα δεινὰ
παύσειν οἴεσθ', ὦ ἀνόητοι;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

κἂν ὑμῖν γ' εἴ τις ἐνῆν νοῦς,

ἐκ

v. 565. δύνατον. Ita Kuſterus emendavit. Nam et in libro noſtro legitur, ut vulgo, δύνασθε, quod metro non quadrat. Brunckius nihil curans verae ſcripturae veſtigia pro δύνατον ex arbitrio apponit ἕξετε.
v. 568. Liber noſter: ὑπενεγκοῦσαι et ἐνταυθὶ.
v. 569. Rav. liber: διαλύσαιμεν.
v. 570. Rav. liber: ἐνταυθὶ pro ἐνταυθοῖ.
v. 572. Rav. liber: ὑμῖν γ' ἐνῆν νοῦς.

ἐκ τῶν ἐρίων τῶν ἡμετέρων ἐπολιτεύεσθ' ἂν ἅπαντα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

πῶς δή; φέρ' ἴδω.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

πρῶτον μὲν ἐχρῆν, ὥσπερ πόκον ἐν βαλανείῳ,
ἐκπλύναντας τὴν οἰσπώτην, ἐκ τῆς πόλεως ἐπικλίνεῖς
ἐκραβδίζειν τοὺς μοχθηροὺς, καὶ τοὺς τριβόλους ἀπολέξαι·
καὶ τούς γε συνισαμένους τούτους, καὶ τοὺς θλίβοντας ἑαυτοὺς
ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖσι διαξῆναι, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτῖλαι·
εἶτα ξαίνειν εἰς καλαθίσκον κοινὴν εὔνοιαν ἅπαντας,
καταμιγνύντας τούς τε μετοίκους, κεἴ τις ξένος, ἢ φίλος ὑμῖν,
κεἴ τις ὀφείλει τῷ δημοσίῳ, καὶ τούτους ἐγκαταμίξαι·
καὶ νὴ Δία τάς τε πόλεις, ὁπόσαι τῆς γῆς τῆσδ' εἰσὶν ἄποικοι,
διαγιγνώσκειν ὅτι ταῦθ' ἡμῖν ὥσπερ τὰ κατάγματα κεῖται
χωρὶς ἕκασον· κᾆτ' ἀπὸ τούτων πάντων τὸ κάταγμα λαβόντας,
δεῦρο ξυνάγειν καὶ συναθροίζειν εἰς ἕν· κᾄπειτα ποιῆσαι
τολύπην μεγάλην· κᾆτ' ἐκ ταύτης τῷ Δήμῳ χλαῖναν ὑφῆναι.

ΠΡΟ-

v. 576. Rav. liber: ἀπολέσαι, quem errorem Kuſterus ſuſtulit.

v. 577. θλίβοντας. Ita Rav. liber. Vulgo: πιλοῦντας, in eodemque v. 580. deeſt τε, quod eſt in v. 582. pro γε. Tum v. ſeq. deeſt τά.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

οὔκουν δεινὸν ταυτὶ ταύτας ῥαβδίζειν καὶ τολυπεύειν,
αἷς οὐδὲ μετῆν πάνυ τοῦ πολέμου;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

καὶ μὴν, ὦ παγκατάρατε,
πλεῖν ἢ γε διπλοῦν αὐτὸν φέρομεν. πρώτιστον μέν γε τεκοῦσαι
κἀκπέμψασαι παῖδας ὁπλίτας.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

σίγα, μὴ μνησικακήσῃς.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

εἶθ' ἡνίκα χρῆν εὐφρανθῆναι, καὶ τῆς ἥβης ἀπολαῦσαι,
μονοκοιτοῦμεν διὰ τὰς στρατιάς. καὶ θἠμέτερον μὲν ἐᾶτε·
περὶ τῶν δὲ κορῶν ἐν τοῖς θαλάμοις γηρασκουσῶν ἀνιῶμαι.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

οὔκουν γ' ἄνδρες γηράσκουσιν;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

μὰ Δί' ἀλλ' οὐκ εἶπας ὅμοιον.
ὁ μὲν ἥκων γὰρ, κἂν ᾖ πολιὸς, ταχὺ παῖδα κόρην γεγάμηκε·
τῆς δὲ γυναικὸς μικρὸς ὁ καιρός· κἂν τούτου μὴ 'πιλάβηται,
οὐδεὶς ἐθέλει γῆμαι ταύτην· ὀττευομένη δὲ κάθηται.

ΠΡΟ-

v. 592. Rav. liber: διὰ τὰς στρατείας καθ'.
v. 594. Brunckius ex libris suis κἄνδρες.
v. 595. Rav. liber: ὁ μὲν γὰρ ἥκων. Brunck ὁ γὰρ ἥκων μέν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἀλλ' ὅστις ἔτι στῦσαι δυνατὸς —

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

σὺ δὲ δὴ τί μαθὼν οὐκ ἀποθνήσκεις;
χωρίον ἐστίν· σορὸν ὠνήσει·
μελιτοῦτταν ἐγὼ καὶ δὴ μάξω.
λαβὲ ταυτὶ καὶ στεφάνωσαι.

ΓΥΝΗ Α.

καὶ ταυτασὶ δέξαι παρ' ἐμοῦ.

ΓΥ-

v. 598. Rav. liber: ἐστὶ ut vulgo.

v. 599. τί μαθὼν libri omnes, quod alibi ſaepe occurrit; *Lucianus* ſaepe τί παθὼν, in quo videndum eſſet, num ei reſtitui ſaepe debeat μαθὼν, ut planiſſime ſemper ſcriptum eſt in veteribus Ariſtophanis libris.

v. 600. χωρίον. Ita Rav. liber ut vulgo. Diſplicuit id nonnullis. Alii namque ex impreſſis libris καίριον prae ſe ferunt, et Brunckius, qui ex ea voce nullam ſignificationem credidit exprimi poſſe, quae huic loco eſſet accommodata, emendavit ex ingenio ſuo καίριος ἐσσί γε. Sed miror doctos huiuſcemodi viros elegantem ſignificationem, quam habet hoc loco χωρίον, prorſus deſpicere. Accommodata eſt enim rei, de qua tractatur, *loculi* ſignificatio. Eius enim vocis natura haec eſt, ut loca certis quibusdam finibus, aut certa latitudine ac longitudine coanguſtata, deſignet, ut exempla demonſtrant a Stephano allata, aliaque eiuſcemodi. Hac ipſa in fabula v. 1170.

— κᾆτα κινήσομεν;
— ἕτερόν γ' ἀπαιτεῖτ' ἀντὶ τούτου χωρίον.

Ut nos ex libro Ravennati edidimus. Ambigua ſane vox, et iocis his, quos perſequitur in hac Comoedia Ariſtophanes, aptiſſima. Hic enim ſpectat ad illud, quod *glabellum feminal Apuleius* nuncupavit. Illic vero ad loculos condendis cadaveribus comparatos.

v. 601. Liber noſter: μελιτοῦσαν.

ΓΥΝΗ Β.

καὶ τουτονδὶ λαβὲ τὸν στέφανον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τοῦ δέει; τί ποθεῖς;
χώρει εἰς τὴν ναῦν.
ὁ Χάρων σε καλεῖ·
σὺ δὲ κωλύεις ἀνάγεσθαι.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

εἶτ' οὐχὶ ταῦτα δεινὰ πάσχειν ἔστ' ἐμέ;
νὴ τὸν Δί' ἀλλὰ τοῖς Προβούλοις ἄντικρυς
ἐμαυτὸν ἐπιδείξω, βαδίζων ὡς ἔχω.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

μῶν ἐγκαλεῖς, ὅτι οὐχὶ προὐθέμεσθά σε;
ἀλλ' ἐς τρίτην τὴν γοῦν ἡμέραν πρῴ πάνυ
ἥξει παρ' ἡμῶν τὰ τρίτ' ἐπεσκευασμένα.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

οὐκ ἔτ' ἔργον ἐγκαθεύδειν, ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος·
ἀλλ' ἐπαποδυώμεθ', ἄνδρες, τουτῳὶ τῷ πράγματι.

ἤδη

v. 605. et ſeq. Tres hos verſus Brunckius non probavit. Quare duos primos ita ex arbitrio contraxit contra librorum omnium auctoritatem:

τί σε δεῖ; τί ποθεῖς; χώρει ἐς ναῦν.

v. 612. ὅτι οὐχί. Ita Rav. liber.

v. 613. Ita belle Rav. liber. Vulgo:

ἀλλ' ἐς τρίτην γοῦν ἡμέραν πρωῒ πάνυ.

Brunckius ex ingenio:

σοι πρῴ πάνυ.

Sed melius liber noſter.

v. 614. ἐπεσκευασμένα. Ita Brunckius ex libris veteribus. Liber noſter ut vulgo ἐσκευασμένα, idemque verſu 616. ut vulgo ἄνθρωποι.

ἤδη γὰρ ὄζειν γε ταδὶ μειζόνων καὶ πλειόνων
πραγμάτων μοι δοκεῖ·
καὶ μάλιϛ' ὀσφραίνομαι τῆς Ἱππίου τυραννίδος·
καὶ πάνυ δέδοικα, μὴ
τῶν Λακώνων τινὲς
δεῦρο συνεληλυθότες
ἄνδρες ἐς Κλεισθένους,
τὰς θεοῖς ἐχθρὰς γυναῖκας ἐξεπαίρωσιν δόλῳ,
καταλαβεῖν τὰ χρήμαθ' ἡμῶν,
τόν τε μισθὸν, ἔνθεν ἔζων ἐγώ.
δεινὰ γάρτοι τάσδε γ' ἤδη τοὺς πολίτας νουθετεῖν,
καὶ λαλεῖν γυναῖκας οὔσας ἀσπίδος χαλκῆς πέρι,
καὶ διαλλάττειν πρὸς ἡμᾶς ἀνδράσιν Λακωνικοῖς,
οἷσιν οὐδὲν πιϛὸν, εἰ μή περ λύκῳ κεχηνότι.
ἀλλὰ ταῦθ' ὕφηναν ἡμῖν, ἄνδρες, ἐπὶ τυραννίδι.
ἀλλ' ἐμοῦ μὲν οὐ τυραννεύσουσ'· ἐπεὶ φυλάξομαι,
καὶ φορήσω τὸ ξίφος τολοιπὸν ἐν μύρτου κλαδὶ,
ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριϛογείτονι,
ὧδέ θ' ἑϛήξω παρ' αὐτόν· αὐτὸς γάρ μοι γίγνεται
τῆς θεοῖς ἐχθρᾶς πατάξαι τῆσδε γραὸς τὴν γνάθον.

ΧΟΡΟΣ

v. 617. Ita Brunckius ex libris ſuis. Vulgo ut in libro noſtro: ὄζειν τὰ δὶ πλειόνων. Emendationis vero huiusce, quam ei libri veteres ſuppeditarunt, Brunckium ipſum poenituit, et verſum neſcio quam ob cauſam bifariam ita paxtitus eſt:

ἤδη γὰρ ὄζειν πλειόνων καὶ μειζόνων
πραγμάτων ταδὶ δοκεῖ μοι.

v. 626. ἔζων ἐγώ. Ita libri omnes. Non debebat ergo Brunckius, ut hunc verſum antecedentis ſimilem faceret, contra librorum omnium auctoritatem poſtremam vocem de verſu deiicere.

v. 630. Liber noſter: οἷσιν πιϛὸν οὐδέν.

v. 636. Rav. liber: τῆς θεοῖσιν.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

οὐ γὰρ εἰσιόντας οἴκαδ' ἡ τεκοῦσα γνώσεται.
ἀλλὰ θώμεσθ', ὦ φίλαι γρᾶες, ταδὶ πρῶτον χαμαί.
ἡμεῖς γὰρ, ὦ πάντες ἀστοὶ, λόγων κατάρχομεν
τῇ πόλει χρησίμων·
εἰκότως, ἐπεὶ χλιδῶσαν ἀγλαῶς ἔθρεψέ με.
ἑπτὰ μὲν ἔτη γεγῶ-
σ' εὐθὺς ἠρρηφόρουν·
εἶτ' ἀλετρὶς ἦ δεκέτις
οὖσά τ' Ἀρχηγέτι
καταχέουσα τὸν κρόκωτον ἄρκτος ἦ Βραυρωνίοις·
κἀκανηφόρουν ποτ' οὖσα
παῖς καλὴ, ῎χουσ' ἰσχάδων ὁρμαθόν.
ἆρα προὐφείλω τι χρηστὸν τῇ πόλει παραινέσαι;
εἰ δ' ἐγὼ γυνὴ πέφυκα, τοῦτο μὴ φθονεῖτέ μοι,
ἢν ἀμείνω γ' εἰσενέγκω τῶν παρόντων πραγμάτων.
τοὐ 'ράνου γάρ μοι μέτεστι· καὶ γὰρ ἄνδρας εἰσφέρω,
τοῖς δὲ δυστήνοις γέρουσιν οὐ μέτεσθ' ὑμῖν· ἐπεὶ
τὸν ἔρανον τὸν λεγόμενον παππῷον ἐκ τῶν Μηδικῶν
εἶτ' ἀναλώσαντες, οὐκ ἀντεισφέρετε τὰς εἰσφοράς.
ἀλλ' ὑφ' ὑμῶν διαλυθῆναι προσέτι κινδυνεύομεν.
ἆρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν; εἰ δὲ λυπήσεις τί με,
τῷδέ γ' ἀψήκτῳ πατάξω τῷ κοθόρνῳ τὴν γνάθον.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ταῦτ' οὐχ ὕβρις τὰ πράγματ' ἐστὶ
πολλή; κἀπιδώσειν μοι δοκεῖ

τὸ

v. 646. καταχέουσα τὸν κρόκωτον. Ita Rav. liber et Brunckius.

v. 648. ῎χουσ'. Vulgo ἔχουσ'. Brunckius σχοῦσ'.

v. 659. et ſeq. Ita hi verſus ſcripti ſunt in libro noſtro, niſi quod pro οὐχ in primo verſu οὖν extat. Aliter hos legendos Brunckius putat.

τὸ χρῆμα μᾶλλον.
ἀλλ' ἀμυντέον τὸ πρᾶγμ', ὅςις γ' ἐνόρχης ἔς' ἀνήρ.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ' ἐκδυώμεθ', ὡς τὸν ἄνδρα δεῖ
ἀνδρὸς ὄζειν εὐθύς· ἀλλ' οὐκ ἐντεθριῶσθαι πρέπει.
ἀλλ' ἄγετε λυκόποδες,
οἵπερ ἐπὶ Λειψύδριον
ἤλθομεν, ὅτ' ἦμεν ἔτι,
νῦν δεῖ,
νῦν ἀνηβῆσαι πάλιν,
κἀναπτερῶσαι
πᾶν τὸ σῶμα, κἀποσείσα-
σθαι τὸ γῆρας τόδε.
εἰ γὰρ ἐνδώσει τις ἡμῶν ταῖσδε κἂν σμικρὰν λαβὴν,
οὐδὲν ἐλλείψουσιν αὗται λιπαροῦς χειρουργίας·
ἀλλὰ καὶ ναῦς τεκτανοῦνται, κἀπιχειρήσουσ' ἔτι
ναυμαχεῖν, καὶ πλεῖν ἐφ' ἡμᾶς, ὥσπερ Ἀρτεμισία·
ἢν δ' ἐφ' ἱππικὴν τράπωνται, διαγράφω τοὺς ἱπ-
πέας.
ἱππικώτατον γάρ ἐςι χρῆμα κἄποχον γυνή.
κοὐκ ἂν ἀπολίσθοι τρέχοντος· τὰς δ' Ἀμαζόνας
σκόπει,
ἃς Μίκων ἔγραψ' ἐφ' ἵππων μαχομένας τοῖς ἀνδρά-
σιν.

v. 663. Ante hunc verſum in libro noſtro poſita eſt Πρόβουλος. Ita enim hic Chorus hominum ſenum ſequenti mulierum Choro reſpondet, quem una excipiens mulier, ei finem eleganter imponit.

v. 672. Hunc verſum contra libros omnes ita emendandum eſſe Brunckius exiſtimavit:

σθαι τοδὶ τὸ γῆρας.

v. 674. Liber noſter ut vulgo λιπαρᾶς.

v. 677. διαγράφω. Ita liber noſter et Brunckius, iidemque v. 679. οὐκ ἂν ἀπολίσθοι τρέχοντος, quo loco mira ſunt in libris editis.

ἀλλὰ τούτων χρῆν ἁπασῶν ἐς τετρημένον ξύλον
ἐγκαθαρμόσαι λαβόντας τουτονὶ τὸν αὐχένα.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

εἰ, νὴ τὼ θεώ, με ζωπυρήσεις,
λύσω τὴν ἐμαυτῆς ὗν ἐγὼ δὴ,
καὶ ποιήσω τήμερον
τοὺς δημότας βωστρεῖν σ' ἐγὼ πεκτούμενον.
ἀλλὰ χ' ἡμεῖς, ὦ γυναῖκες, θᾶττον ἐκδυώμεθα,
ὡς ἂν ὄζωμεν γυναικῶν αὐτοδὰξ ὠργισμένων.
νῦν πρὸς ἔμ' ἴτω τις, ἵνα
μή ποτε φάγῃ σκόροδα,
μηδὲ κυάμους μέλανας·
ὡς εἰ
καὶ μόνον κακῶς ἐρεῖς,
ὑπερχολῶ γὰρ,
αἰετὸν τίκτοντα κάνθα-
ρός σε μαιεύσομαι.

ΓΥΝΗ ΤΙΣ.

οὐ γὰρ ὑμῶν φροντίσαιμ' ἂν, ἢν ἐμοὶ ζῇ Λαμπιτὼ,
ἥ τε Θηβαία φίλη παῖς εὐγενὴς Ἰσμηνία.
οὐ γὰρ ἔσαι δύναμις, οὐδ' ἢν ἑπτάκις σὺ ψηφίσῃ,
ὅστις, ὦ δύστην', ἀπήχθου πᾶσι καὶ τοῖς γείτοσιν.
ὥστε κἀχθὲς τῇ 'κάτῃ ποιοῦσα παιγνίαν ἐγὼ,

τοῖσι

v. 684. Ita vulgo hi verſus editi ſunt:

λύσω τὴν ἐμαυτῆς ὗν ἐγὼ δὴ,
καὶ ποιήσω
τήμερον τοὺς δημότας βωστρεῖν σ' ἐγὼ πεκτούμενον.

v. 701. Ἑκάτῃ. Non alienum erit attuliſſe Grammaticum Apollonii Lib. III. v. 1213. ad ea verba πέριξ (ita Cod. Valic.) δέ μιν ἐστεφάνωντο — Σμερδαλέοι δρυΐνοισι μετὰ πτόρθοισι δράκοντες) ὅτι δράκουσι καὶ δρυΐνῳ κλάδῳ ἡ Ἑκάτη ἐστεφανοῦτο. καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ῥιζοτόμοις τὸν χορὸν πεποίηκε λέγοντα „ἥλιε δέσποτα καὶ πῦρ ἱερὸν τῆς ἐνοδίας (εἰνοδίας) Ἑκάτης,

τοῖσι παισὶ τὴν ἑταίραν ἐκάλεσ' ἐκ τῶν γειτόνων,
παῖδα χρηστὴν κἀγαπητὴν ἐκ Βοιωτῶν ἔγχελυν·
οἱ δὲ πέμψειν οὐκ ἔφασκον διὰ τὰ σὰ ψηφίσματα.
κοὐχὶ μὴ παύσησθε τῶν ψηφισμάτων τούτων, πρὶν ἂν
τοῦ σκέλους ὑμᾶς λαβών τις ἐκτραχηλίσῃ φέρων.

της, ἔγχος δ' ἥτις Ὀλύμπου πιλοῦσα φέρει καὶ γῆς νικίουσ' ἱερὰς τριόδους σεφακωσαμένη δρυσὶ καὶ πλείστους ὤμους σπείρουσι δράκοντες." Ita longe diverſum ab editis ſaepe dictus Vaticanus membranaceus liber.

v. 703. κἀγαπητὴν. Ita poſt *Biſetum* Brunckius ex libris ſuis. Vulgo καμπητὴν, liber vero noſter καμπτὴν, qua in corrupta voce nemo ſane veſtigia optimae lectionis non deprehendit.

v. 705. κοὐχὶ μὴ παύσησθε. Ita plane Rav. liber, ut vulgo. Brunckius cum Davveſio ob particulas negantes οὐ μὴ emendat ex ingenio παύσεσθε; deletque penitus in Attico ſcriptore exemplum, cui dicunt teſtimonium libri omnes, quodque ſuſtentandis aliorum ſcriptorum locis aptiſſimum eſt.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, ΓΕΡΩΝ ΤΙΣ.

ΓΥΝΗ Α.

Ἄνασσα πράγους τοῦδε καὶ βουλεύματος,
τί μοι σκυθρωπὸς ἐξελήλυθας δόμων;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

κακῶν γυναικῶν ἔργα, καὶ θήλεια φρὴν
ποιεῖ μ' ἄθυμον, περιπατεῖν τ' ἄνω κάτω.

ΓΥΝΗ Α.

τί φής; τί φής;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀληθῆ, ἀληθῆ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

τί δ' ἐστὶ δεινόν; φράζε ταῖς σαυτῆς φίλαις.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ' αἰσχρὸν εἰπεῖν, καὶ σιωπῆσαι βαρύ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

μή νυν με κρύψῃς, ὅ τι πεπόνθαμεν κακόν.

ΛΥ-

v. 707. Vulgo ante hunc verſum et nonnullos ſequentes eſt Chorus. Ravennas liber hos, melius, ut mihi videtur, uni ex iſtis feminis attribuit.

v. 715. Rav. liber: *τί πεπόνθαμεν.*

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

βινητιῶμεν, ἧ βράχιστον τοῦ λόγου.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ἰὼ Ζεῦ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τί Ζῆν' ἀϋτεῖς; ταῦτα δ' οὖν οὕτως ἔχει.
ἐγὼ μὲν οὖν αὐτὰς ἀποσχεῖν οὐκέτι
οἵα τ' ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν· ἀποδιδράσκουσι γάρ.
τὴν μέν γε πρώτην διαλέγουσαν τὴν ὀπὴν
κατέλαβον, ἧ τοῦ Πανός ἐστι ταὐλίον·
τὴν δ' ἐκ τροχιλίας αὖ κατειλυσπωμένην·
τὴν δ' αὐτομολοῦσαν· τὴν δ' ἐπὶ στρουθοῦ μίαν
ἤδη πέτεσθαι διανοουμένην κάτω
ἐς Ορσιλόχου χθὲς τῶν τριχῶν κατέσπασα.
πάσας τε προφάσεις, ὥστ' ἀπελθεῖν οἴκαδε,
ἕλκουσιν. ἤδη γοῦν τις αὐτῶν ἔρχεται.
αὕτη σὺ, ποῖ θεῖς;

ΓΥΝΗ Α.

οἴκαδ' ἐλθεῖν βούλομαι.
οἴκοι γάρ ἐστιν ἔριά μοι Μιλήσια,
ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ποίων σέων;
οὐκ εἶ πάλιν;

ΓΥΝΗ Α.

ἀλλ' ἥξω ταχέως, νὴ τὼ θεώ,

 ὅσον

v. 723. Rav. liber: τροχειλίας.
v. 731. κατακοπτόμενα. Ita Rav. liber ut vulgo; et v. ſeq. διαπετάννυε, ut vulgo. Brunckius ex libris ſuis διαπετάννυ, allatis exemplis.

ὅσον διαπετάσασ᾽ ἐπὶ τῆς κλίνης μόνον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

μὴ διαπετάννυε, μηδ᾽ ἀπέλθῃς μηδαμῇ.

ΓΥΝΗ Α.

ἀλλ᾽ ἐῶ ᾽πολέσθαι τἄρι᾽;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἢν τούτου δέῃ.

ΓΥΝΗ Β.

τάλαιν᾽ ἐγὼ, τάλαινα τῆς ἀμόργιδος,
ἣν ἄλοπον οἴκοι καταλέλοιπ᾽.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

αὖθ᾽ ἡτέρα
ἐπὶ τὴν ἄμοργιν τὴν ἄλοπον ἐξέρχεται.
χώρει πάλιν δεῦρ᾽.

ΓΥΝΗ Β.

ἀλλὰ, νὴ τὴν Φωσφόρον,
ἔγωγ᾽ ἀποδείρασ᾽ αὐτίκα μάλ᾽ ἀπέρχομαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

μὴ, μὴ ᾽ποδείρῃς. ἢν γὰρ ἄρξῃ τούτου σὺ,
ἑτέρα γυνὴ ταὐτὸν ποιεῖν βουλήσεται.

ΓΥΝΗ Γ.

ὦ πότνι᾽ Εἰλείθυι᾽, ἐπίσχες τοῦ τόκου,
ἕως ἂν εἰς ὅσιον μόλω ᾽γὼ χωρίον.

ΛΥ-

v. 736. ΑΛΛΗ ΓΥΝΗ. Rav. liber.

v. 741. ἄρξῃ τούτου. Ita Rav. liber. Vulgo: ἄρξῃ τοῦτο.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τί ταῦτα ληρεῖς;

ΓΥΝΗ Γ.

αὐτίκα μάλα τέξομαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ' οὐκ ἐκύεις σύ γ' ἐχθές.

ΓΥΝΗ Γ.

ἀλλὰ τήμερον.
ἀλλ' οἴκαδέ μ' ὡς τὴν μαῖαν, ὦ Λυσιστράτη,
ἀπόπεμψον ὡς τάχιστα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τίνα λόγον λέγεις;
τί τοῦτ' ἔχεις τὸ σκληρόν;

ΓΥΝΗ Γ.

ἄῤῥεν παιδίον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐ σύ γ'· ἀλλὰ χαλκίον
ἔχειν τι φαίνει κοῖλον· εἴσομαι δ' ἐγώ.
ὦ καταγέλαστ', ἔχουσα τὴν ἱερὰν κυνῆν,
κυεῖν ἔφασκες;

ΓΥΝΗ Γ.

καὶ κυῶ γε, νὴ Δία.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τί δῆτα ταύτην εἶχες;

v. 750. Rav. liber: ἀλλὰ χαλκίον. Brunckius ex libris ſuis: ἀλλ' ἢ χαλκίον.

ΓΥΝΗ Γ.

ἵνα, μ' εἰ καταλάβοι
ὁ τόκος ἔτ' ἐν πόλει, τέκοιμ' ἐς τὴν κυνῆν
ἐσβᾶσα ταύτην, ὥσπερ αἱ περιστεραί.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τί λέγεις; προφασίζει περιφανῆ τὰ πράγματα;
οὐ τἀμφιδρόμια τῆς κυνῆς αὐτοῦ μενεῖς;

ΓΥΝΗ Δ.

ἀλλ' οὐ δύναμ' ἔγωγ' οὐδὲ κοιμᾶσθ' ἐν πόλει,
ἐξ οὗ τὸν ὄφιν εἶδον τὸν οἰκουρόν ποτε.

ΓΥΝΗ Ε.

ἐγὼ δ' ὑπὸ τῶν γλαυκῶν γε τάλαιν' ἀπόλλυμαι
ταῖς ἀγρυπνίαισι κακκαβιζουσῶν ἀεί.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὦ δαιμόνιαι, παύσασθε τῶν τερατευμάτων.
ποθεῖτ' ἴσως τοὺς ἄνδρας· ἡμᾶς δ' οὐκ οἴει
ποθεῖν ἐκείνους; ἀργαλέας εὖ οἶδ' ὅτι
ἄγουσι νύκτας. ἀλλ' ἀνάσχεσθ', ὦ 'γαθαί,

v. 755. Liber noſter: ὁ τόκος ἐν.

v. 757. Ita Rav. liber. Brunckius ex ingenio ſuo:

τί λέγεις; τί προφασίζει περιφανῆ πράγματα.

Vulgo:

τί λέγεις; προφασίζῃ περιφανῆ τὰ πράγματα.

v. 759. Ita Rav. liber. Vulgo: δύναμαι 'γωγ' Brunckius: δύναμαί γ' ἔτ' οὐδὲ.

v. 760. τὸν οἰκουρὸν ὄφιν. Lapis Romae in Hortis Iuſtinianis quandam feminam DOMISEDAM vocat. Graeci quoque feminas libenter domi manentes οἰκουροὺς appellant. Confer *Spon. Miſcell.* Sect. IV. p. 151.

v. 765. Ita Rav. liber, ut vulgo. Particulas omnes Brunckius de verſu deiecit ex ſuorum librorum auctoritate.

καὶ προσταλαιπωρήσατέ γ' ὀλίγον χρόνον,
ὡς χρησμὸς ἡμῖν ἐστιν ἐπικρατεῖν, ἐὰν
μὴ στασιάσωμεν· ἔστι δ' ὁ χρησμὸς οὑτοσί.

ΓΥΝΗ Δ.

λέγ' αὐτὸν ἡμῖν ὅ τι λέγει.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

σιγᾶτε δή.
ἀλλ' ὁπόταν πτήξωσι χελιδόνες εἰς ἕνα χῶρον,
τοὺς ἔποπας φεύγουσαι, ἀπόσχωνταί τε φαλήτων,
παῦλα κακῶν ἔσται· τὰ δ' ὑπέρτερα νέρτερα θήσει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης —

ΓΥΝΗ Δ.

ἐπάνω κατακεισόμεθ' ἡμεῖς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἢν δὲ δ' ἀποστῶσιν, κἀναπτῶνται πτερύγεσσιν
ἐξ ἱεροῦ ναοῖο χελιδόνες, οὐκέτι δόξει
ὄρνεον οὐδ' ὁτιοῦν καταπυγωνέστερον εἶναι.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

σαφὴς ὁ χρησμὸς, νὴ Δί'. ὦ πάντες θεοί,
μὴ νῦν ἀπείπωμεν ταλαιπωρούμεναι,
ἀλλ' εἰσίωμεν. καὶ γὰρ αἰσχρὸν τουτογί,
ὦ φίλταται, τὸν χρησμὸν εἰ προδώσομεν.

ΧΟΡΟΣ

v. 767. Ita Rav. liber, et Brunckius.
v. 769. Rav. liber: στασιῶμεν.
v. 770. Huic et nonnullis aliis praepoſita eſt in libro noſtro mulier. Brunckius iis Chorum ex ſuis libris praepoſuit.
v. 775. Ita Ravennas liber. Vulgo:
ἢν δὲ διαστῶσιν κἀναπτῶνται.
Brunckius ex libris ſuis:
ἢν δὲ διαστῶσι καὶ ἀναπτῶνται.
v. 778. Brunckius: σαφής γ' ὁ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

μῦθον βούλομαι λέξαι
τιν' ὑμῖν, ὅν ποτ' ἤκου-
σ' αὐτὸς ἔτι παῖς ὤν,
οὕτως.
ἦν νεανίσκος Μελανίων τις, ὃς
φεύγων γάμον,
ἀφίκετ' ἐς ἐρημίαν, κᾆν
τοῖς ὄρεσιν ᾤκει·
κᾆτ' ἐλαγωθήρει
πλεξάμενος ἄρκυς,
καὶ κύνα τιν' εἶχεν,
κοὐκέτι κατῆλθεν πάλιν οἴκαδ' ὑπὸ μίσους.
οὕτω

τὰς

v. 782. et ſeq. Vulgo ita hi verſus editi ſunt:

μῦθον βούλομαι
λέξαι τιν' ὑμῖν, ὅν ποτ' ἤκουσ'
αὐτὸς etc.

v. 786. Vulgo: Μελανίων, liber noſter hic et paulo poſt Μιλανίων. Vulgo ſequentes verſus ita ſe habent:

φεύγων
γάμον, ἀφίκετ' εἰς ἐρημίαν,
κᾆν τοῖς ὄρεσιν ᾤκει.

v. 790. Libri omnes vel ἐλαγοθήρα vel ἐλαγοθήρει. Brunckius ita primus verſum emendavit.

v. 793. Ita Rav. liber ut vulgo. Brunckius eam ob cauſam, ut videlicet hic verſus verſiculo pari ſuo 816. reſpondeat, ita arbitrio ſuo verſum immutat:

κοὐκέτι κατῆλθ' οἴκαδ' ὑπὸ μίσους,

aitque, inutile eſſe πάλιν illud ſententiae. Verumtamen neque eiiciendum verbum ullum e graecis verſibus eſt, eo quod inutile videatur (ſecus enim verſus plurimi graecorum poetarum corrumpendi eſſent) neque neceſſitatem hanc ſibi poeta ſemper impoſuit, ut in aequabili reſpondentium ſibi verſuum menſura et temperatione laboraret: quod et alibi a nobis dictum eſt, et praeſens hic *Chorus* ex auctoritate libri vetuſtiſſimi Ravennatis demonſtrat.

τὰς γυναῖκας ἐβδελύχθη
κεῖνος· ἡμεῖς τ', οὐδὲν ἧττον
τοῦ Μελανίωνος, οἱ σώφρονες.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

βούλομαί σε, γραῦ, κύσαι.

ΓΥΝΗ.

κρόμμυόν τ' ἄρ' οὐκ ἔδει.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

κἀνατείνας τὸ σκέλος λακτίσαι.

ΓΥΝΗ.

τὴν λόχμην πολλὴν φορεῖς.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

καὶ Μυρωνίδης γὰρ ἦν
τραχὺς ἐντεῦθεν, μελάμπυ-
γός τε τοῖς ἐχθροῖς ἅπασιν,
ὡς δὲ καὶ Φορμίων.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

κἀγὼ βούλομαι
μῦθόν τιν' ὑμῖν ἀντιλέξαι
τῷ Μελανίωνι.
Τίμων

τις

v. 798. Ante hunc verſum in libro noſtro eſt πρέβευλος, vulgo vero Γερωντις.

v. 801. Rav. liber: λόγχμην.

v. 809. et ſeq. Edidi ut ſcripti ſunt in libro noſtro. Vulgo: Τίμων — τις ἦν etc. εὐσκώλοισι omnes libri. Brunckius: ἐν σκώλοισι.

τις ἦν ἀΐδρυτος ἀβάτοισιν εὐ-
σκώλοι-
σι τὸ πρόσωπον περιειργμένος,
Ἐρινύων ἀποῤῥώξ.
οὗτος οὖν ὁ Τίμων
ᾤχεθ' ὑπὸ μίσους
πολλὰ κατηρασάμενος ἀνδράσιν πονηροῖς.
οὕτω
κεῖνος ὑμῶν ἀντεμίσει
τοὺς πονηροὺς ἄνδρας ἀεί·
ταῖσι δὲ γυναιξὶν ἦν φίλτατος.

ΓΥΝΗ ΤΙΣ.

τὴν γνάθον βούλει θένω;

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

μηδαμῶς ἔδεισά γε.

ΓΥΝΗ.

ἀλλὰ κρούσω τῷ σκέλει —

ΠΡΟ-

v. 810. et 11. Ita Rav. liber. Vulgo:

. . . . ἀβάτοισιν εὐ-
σκώλοις —

Brunckius: ἐν σκώλοισι . . . .

v. 816. et ſeq. Vulgo:

πολλὰ καταρασά-
μενος ἀνδράσιν πονηροῖς.

Quos verſiculos ſic ſententia ſua Brunckius emendavit:

πολλὰ καταρασά-
μενος κάκ' ἀνδράσιν πονηροῖς.

v. 822. Huic praepoſitus verſui Chorus Senum, et ſequenti Chorus mulierum eſt in libro noſtro. Vulgo alteri praepoſitus ſenex, alteri mulier. Mihi videtur alteri πρόβουλον praeponendum eſſe, tamquam ille qui in tota fabula ſenum virorum partes agit.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

τὸν σάκανδρον ἐκφανεῖς.

ΓΥΝΗ.

ἀλλ᾽ ὅμως ἂν οὐκ ἴδοις,
καίπερ οὔσης γραὸς, ὄντ᾽ αὐ-
τὸν κομήτην, ἀλλ᾽ ἀπεψι-
λωμένον τῷ λύχνῳ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ,
ΜΥΡΡΙΝΗ, ΚΙΝΗΣΙΑΣ, ΠΑΙΣ,
ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἰοὺ, ἰοὺ γυναῖκες, ἴτε δεῦρ' ὡς ἐμὲ
ταχέως.

ΓΥΝΗ Α.

τί δ' ἐστίν; εἰπ' ἐμοὶ, τίς ἡ βοή;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἄνδρ', ἄνδρ' ὁρῶ προσιόντα παραπεπληγμένον,
τοῖς τῆς Ἀφροδίτης ὀργίοις εἰλημμένον.

ΓΥΝΗ Β.

ὦ πότνια, Κύπρου καὶ Κυθήρων καὶ Πάφου
μεδέουσ', ἴθ' ὀρθὴν, ἥνπερ ἔρχει, τὴν ὁδόν,

ΓΥΝΗ Α.

ποῦ δ' ἐστὶν, ὅστις ἐστί;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

παρὰ τὸ τῆς Χλόης.

ΓΥΝΗ Α.

ὢ νὴ Δί', ἐστὶ δῆτα. τίς κἀστιν ποτέ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὁρᾶτε' γιγνώσκει τις ὑμῶν;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

νὴ Δία,
ἔγωγε· κἄστιν οὑμὸς ἀνὴρ Κινησίας.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

σὸν ἔργον εἴη τοῦτον ὀπτᾷν καὶ στρέφειν,
κἀξηπεροπεύειν, καὶ φιλεῖν, καὶ μὴ φιλεῖν,
καὶ πάνθ' ὑπέχειν, πλὴν ὧν σύνοιδεν ἡ κύλιξ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἀμέλει, ποιήσω ταῦτ' ἐγώ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

καὶ μὴν ἐγὼ
συνηπεροπεύσω παραμένουσά γ' ἐνθαδί,
καὶ ξυσταθεύσω τοῦτον. ἀλλ' ἀπέλθετε.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, οἷος ὁ σπασμός μ' ἔχει,
χὠ τέτανος, ὥσπερ ἐπὶ τροχοῦ στρεβλούμενον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τίς οὗτος οὑντὸς τῶν φυλάκων ἑστώς;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἐγώ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀνήρ;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἀνὴρ δῆτ'.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

οὐκ ἄπει δῆτ' ἐκποδών;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

σὺ δ' εἶ τίς ἡ 'κβάλλουσά μ';

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἡμεροσκόπος.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

πρὸς τῶν θεῶν νυν ἐκκάλεσόν μοι Μυῤῥίνην.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἰδοὺ, καλέσω τὴν Μυῤῥίνην σοι; σὺ δὲ τίς εἶ;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἀνὴρ ἐκείνης, Παιονίδης Κινησίας.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὦ χαῖρε φίλτατ'· οὐ γὰρ ἀκλεὲς τοὔνομα
τὸ σὸν παρ' ἡμῖν ἐστιν, οὐδ' ἀνώνυμον.
ἀεὶ γὰρ ἡ γυνή σ' ἔχει διὰ στόμα.
κἂν ᾠὸν ἢ μῆλον λάβῃ, Κινησίᾳ
τουτὶ γένοιτο, φησίν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ὢ πρὸς τῶν θεῶν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

νὴ τὴν Ἀφροδίτην· κἂν περὶ ἀνδρῶν γ' ἐμπέσῃ
λόγος τις, εἴρηκ' εὐθέως ἡ σὴ γυνὴ,
ὅτι λῆρός ἐστι τἄλλα πρὸς Κινησίαν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἴθι νυν, κάλεσον αὐτήν.

ΛΥ-

v. 851. Ita plane Rav. liber, qui v. ſeq. habet: παιονίδης.

v. 859. Rav. liber: εἴρηκεν εὐθέως. Vulgo: εἴρηκ' εὐθέως.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τί οὖν; δώσεις τι μοι;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἔγωγε, νὴ τὸν Δία, ἣν βούλῃ γε σύ·
ἔχω δὲ τοῦθ᾽ ὅπερ οὖν ἔχω, δίδωμί σοι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

φέρε νυν καλέσω καταβᾶσά σοι.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ταχύ νυν πάνυ.
ὡς οὐδεμίαν ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν,
ἐξ οὗπερ αὐτὴ 'ξῆλθεν ἐκ τῆς οἰκίας·
ἀλλ᾽ ἄχθομαι μὲν εἰσιών· ἔρημα δὲ
εἶναι δοκεῖ μοι πάντα· τοῖς δὲ σιτίοις
χάριν οὐδεμίαν οἶδ᾽ ἐσθίων. ἔστυκα γάρ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

φιλῶ, φιλῶ 'γὼ τοῦτον· ἀλλ᾽ οὐ βούλεται
ὑπ᾽ ἐμοῦ φιλεῖσθαι. σὺ δ᾽ ἐμὲ τούτῳ μὴ κάλει.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ὦ γλυκύτατον Μυῤῥινίδιον, τί ταῦτα δρᾷς;
κατάβηθι δεῦρο.

v. 862. *ἔγωγε, νὴ τὸν Δία, ἣν βούλῃ γε σύ.* Ita Rav. liber. Omnes vulgo libri *νὴ τὸν Δί᾽.* Perpetuum vitium fuit exſcriptorum ac librariorum omittere in poetis exſcribendis eas litteras, quarum ſimilis ſequeretur. Quod ſecerunt quoque ſemper, ſi vocalis quaeque littera ſuccederet. Ita hoc loco evenit. Ex quo certum ſit, poetam ſcripſiſſe *νὴ τὸν Δία*, licet Brunckio verſus parum elegans videatur, tametſi non unus huius ſimillimus apud quosvis poetas occurrat. Itaque ille ſic verſum arbitrio ſuo emendat:

νὴ Δί᾽ αὐτίκ᾽, ἣν βούλῃ γε σύ.

v. 866. Omnes libri: *ξυνῆλθεν.*

ΜΥΡΡΙΝΗ.

μὰ Δί᾽ ἐγὼ μὲν αὐτόσ᾽ οὐ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἐμοῦ καλοῦντος, οὐ καταβήσει, Μυῤῥίνη;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

οὐ γὰρ δεόμενος οὐδὲν ἐκκαλεῖς ἐμέ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἐγὼ οὐ δεόμενος; ἐπιτετριμμένος μὲν οὖν.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἄπειμι.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

μὴ δῆτ᾽, ἀλλὰ τῷ γοῦν παιδίῳ,
ὑπάκουσον· οὗτος, οὐ καλεῖς τὴν μαμμίαν;

ΠΑΙΣ.

μαμμία, μαμμία, μαμμία.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

αὕτη, τί πάσχεις; οὐδ᾽ ἐλεεῖς τὸ παιδίον,
ἄλουτον ὂν κἄθηλον ἕκτην ἡμέραν;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἔγωγ᾽ ἐλεῶ δῆτ᾽· ἀλλ᾽ ἀμελὴς αὐτῷ πατὴρ
ἐστιν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

κατάβηθ᾽, ὦ δαιμονία, τῷ παιδίῳ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

οἷον τὸ τεκεῖν· καταβατέον.

ΚΙ-

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

τί γὰρ πάθω;
ἐμοὶ γὰρ αὕτη καὶ νεωτέρα δοκεῖ
πολλῷ γεγενῆσθαι, κἀγανώτερον βλέπειν·
χ' ἃ δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται,
ταῦτ' αὐτὰ δή 'σθ', ἅ κἄμ' ἐπιτρίβει τῷ πόθῳ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ὦ γλυκύτατον σὺ τεκνίδιον κακοῦ πατρὸς,
φέρε σε φιλήσω γλυκύτατον τῇ μαμμίᾳ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

τί, ὦ πονηρὰ, ταῦτα ποιεῖς, χ' ἀτέραις
πείθει γυναιξί; κἀμέ τ' ἄχθεσθαι ποιεῖς,
αὐτή με λυπεῖ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

μὴ πρόσαγε τὴν χεῖρά μοι.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

τὰ δ' ἔνδον ὄντα τἀμὰ καὶ σὰ χρήματα
χεῖρον διατιθεῖς.

v. 884. Κιν. τί γὰρ πάθω; — ἐμοὶ γὰρ etc. Ita libri omnes eleganter quidem. Nam *Cineſias* uxorem ad ſe venientem expectans, animo recogitans pulchriorem amabilioremque effectam uxorem eſſe, inquietus et petulans eſt, ruptus tentigine, ut v. 952.:

ἀπολώλεκέν με κἀπιτέτριφεν ἡ γυνή·
οἴμοι τί πάθω; τίνα βινήσω;

Brunckius ita hunc locum frigide, ut mihi videtur, conſtituit, tribuens verba τί γὰρ πάθω feminae, et γὰρ ſecundum deiiciens.

v. 893. αὐτή με λυπεῖ. Ita vulgo et Rav. liber. In quo nihil eſt, quod reprehendi poſſit. Aeque bonum eſt, quod ex libris ſuis Brunckius poſuit αὐτή τε λυπεῖ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ὀλίγον αὐτῶν μοι μέλει.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ὀλίγον μέλει σοι τῆς κρόκης φορουμένης
ὑπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἔμοιγε, νὴ Δία.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἱέρ' ἀνοργίαστά σοι
χρόνον τοσοῦτόν ἐστιν. οὐ βαδιεῖ πάλιν;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἢν μὴ διαλλαχθῆτέ γε,
καὶ τοῦ πολέμου παύσησθε.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

τοιγὰρ, ἂν δοκῇ,

ποιήσομεν καὶ ταῦτα.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

τοιγὰρ, ἂν δοκῇ,
κᾄγωγ' ἄπειμ' ἐκεῖσε· νῦν δ' ἀπομώμοκα,

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

σὺ δ' ἀλλὰ κατακλίθητι μετ' ἐμοῦ διὰ χρόνου.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

οὐ δῆτα· καίτοι σ' οὐκ ἐρῶ γ' ὡς οὐ φιλῶ.

ΚΙ-

v. 902. Hunc verſum, qui in libro quoque noſtro extat, ab omnibus praetermiſſum, primus omnium Brunckius ex ſuis libris appoſuit.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

φιλεῖς; τί οὖν οὐ κατεκλίνης, ὦ Μυῤῥίνιον;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ὦ καταγέλαστ', ἐναντίον τοῦ παιδίου;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

μὰ Δί'· ἀλλὰ τοῦτό γ' οἴκαδ', ὦ Μανῆ, φέρε.
ἰδοὺ, τὸ μέν σοι παιδίον καὶ δὴ 'κποδών·
σὺ δ' οὐ κατακλινεῖ;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ποῦ γὰρ ἄν τις καὶ, τάλαν,
δράσειε τοῦθ';

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ὅπου τὸ τοῦ Πανὸς, καλόν.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

καὶ πῶς ἔθ' ἁγνὴ δῆτ' ἂν ἔλθοιμ' ἐς πόλιν;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

κάλλιστα δήπου, λουσαμένη τῇ Κλεψύδρᾳ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἔπειτ' ὀμόσασα δῆτ' ἐπιορκήσω, τάλαν;

v. 906. Μυῤῥίνιον. Ita vulgo et liber noſter. Quod non video, cur retineri nequeat. Sic etiam ante v. 872., ut ſuavius uxorem compellaret ſuam, Μυῤῥινίδιον eam vocavit. Brunckius ex libris ſuis Μύῤῥιον, in qua forma vel librarii error, vel compendium aliquod latet, quae aliquando ita barbare ſuerunt excogitata, ut in iis nihil rationis ineſſet.

v. 908. Liber noſter; τοῦτό δ'.

v. 911. Rav. liber: τοῦ τό. Tum v. ſeq. πῶς ἔσθ' ἁγνὴ, quod aeque bonum eſt.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

εἰς ἐμὲ τράποιτο· μηδὲν ὅρκου φροντίσῃς.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Φέρε νυν ἐνέγκω κλινίδιον νῷν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

μηδαμῶς.
ἀρκεῖ χαμαὶ νῷν.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω, μή σ᾽ ἐγὼ,
καίπερ τοιοῦτον ὄντα, κατακλινῶ χαμαί.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἥ δὴ γυνὴ φιλεῖ με, δήλη ᾽στὶν, καλῶς.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἰδοὺ, κατάκεισ᾽ ἀνύσας τι· κἀγὼ ᾽κδύομαι.
καίτοι, τὸ δεῖνα, ψίαθός ἐστ᾽ ἐξοιστέα.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ποία ψίαθος; μὴ ᾽μοιγε.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

νὴ τὴν Ἄρτεμιν,
αἰσχρὸν γὰρ ἐπ᾽ ἐπιτόνου γε.

ΚΙ-

v. 919. Rav. liber: ἡ δὴ γυνὴ ut vulgo; Brunckius autem ex libris ſuis ἦ τοι.

v. 921. Hic atque alibi ſemper Rav. ψίεθος, quod obſervandum eſt.

v. 922. Rav. liber, ut unus illorum, quos conſuluit Brunckius, γὰρ ἐπιτόνου. Ex quo quisque facile intelligit

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

δός μοι νῦν κύσαι.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἰδού.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

παπαιάξ. ἧκε νῦν ταχέως πάνυ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἰδοὺ ψίαθος· κατάκεισο, καὶ δὴ 'κδύομαι.
καίτοι, τὸ δεῖνα, προσκεφάλαιον οὐκ ἔχεις.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἀλλ' οὐ δέομ' οὐδὲν ἔγωγε.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

νὴ Δί' ἀλλ' ἐγώ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἀλλ' ἢ τὸ πέος τόδ' Ἡρακλῆς ξενίζεται.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἀνίστασ', ἀναπήδησον.

ligit ἐπ' ἐπιτόνου ſcribi debere. Similes enim vel litteras vel praepoſitiones vel alia huiuscemodi verba ſaepiſſime ex ſcribendi regula, ſuis vulgo temporibus nota, praetermittebant. Hinc geminatio verborum fons maximus ſemper fuit optimarum emendationum. ἐπ' ἐπιτόνου vero iam libri editi nonnulli ſecum ferunt, quorum ceteri ἐπὶ τόνου.

v. 928. Liber noſter: ἀλλ' ἤ τοι τὸ πέος.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἤδη πάντ' ἔχω.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἅπαντα δῆτα;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

δεῦρο νῦν, ὦ χρύσιον.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

τὸ ςρόφιον ἤδη λύομαι. μέμνησο νῦν·
μή μ' ἐξαπατήσῃς τὰ περὶ τῶν διαλλαγῶν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

νὴ Δί' ἀπολοίμην ἄρα.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

σισύραν οὐκ ἔχεις.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

μὰ Δί' οὐ δέομαι 'γωγ'. ἀλλὰ βινεῖν βούλομαι.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἀμέλει, ποιήσεις τοῦτο· ταχὺ γὰρ ἔρχομαι.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἄνθρωπος ἐπιτρίψει με διὰ τὰ ςρώματα.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἔπαιρε σαυτόν.

ΚΙ-

v. 934. Rav. liber ut vulgo: δέομαί γ' ἀλλά.
v. 936. ἄνθρωπος. Ita libri omnes. Igitur praeter neceſſitatem Brunckius emendavit ἅνθρωπος. Ita etiam paulo poſt verſu 989. παλαιός γα . . . , ἄνθρωπος, ubi Brunckius ὤνθρωπος.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἀλλ' ἐπῆρται τοῦτό γε.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

βούλει μυρίσω σε;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω, μή με γε.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

νὴ τὴν Ἀφροδίτην, ἤν τε βούλει γ', ἤν τε μή.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

εἴθ' ἐκχυθείη τὸ μύρον, ὦ Ζεῦ δέσποτα.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

πρότεινε δὴ τὴν χεῖρα, κἀλείφου λαβών.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

οὐχ ἡδὺ τὸ μύρον, μὰ τὸν Ἀπόλλω, τουτογὶ,
εἰ μὴ διατριπτικόν γε, κοὐκ ὄζον γάμων.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

τάλαιν' ἐγὼ, τὸ Ῥόδιον ἤνεγκον μύρον.

ΚΙ-

v. 939. ἤν τε βούλει. Rav. liber. Brunckius βούλῃ. At liber ipſe v. 1035. huius fabulae communem uſum prae ſe fert:

ἤν τε βούλῃ γ', ἤν τε μή.

Ex quo facile intelligitur, non adeo ſocordes atque imperitos fuiſſe librarios omnes, qui formam ipſam corrumpere tot locis potuerint, quam ſaepe, atque in ipſa oratione, integro ac vulgari modo mox ſcripſerant.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἀγαθόν· ἔα αὔτ᾽, ὦ δαιμονία.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ληρεῖς ἔχων.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

κάκιστ᾽ ἀπόλοιθ᾽ ὁ πρῶτον ἑψήσας μύρον.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

λαβὲ τόνδε τὸν ἀλάβαστρον.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἀλλ᾽ ἕτερον ἔχω.
ἀλλ᾽ ᾦ 'ζυρὰ, κατάκεισο, καὶ μή μοι φέρε
μηδέν.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ποιήσω ταῦτα, νὴ τὴν Ἄρτεμιν.
ὑπολύομαι γοῦν. ἀλλ᾽ ὅπως, ὦ φίλτατε,
σπονδὰς ποιεῖσθαι ψηφιεῖ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

βουλεύσομαι.
ἀπολώλεκέν με κἀπιτέτριφεν ἡ γυνὴ,
τά τ᾽ ἄλλα πάντα, κἀποδείρασ᾽ οἴχεται.

οἴμοι

v. 945. ἔα αὔτ᾽. Ita libri omnes. Brunckius arbitrio ſuo, ne ingratum verſum faceret, quem tamen quomodo pronunciarint veteres inſtructiſſimi actores ignorat, ἔα 'ὔτ᾽.

v. 946. Rav. liber πρῶτον, ut vulgo; Brunckius vero ex ſuis libris πρῶτος. Huius illud Plauti ſimile:
Ut illum dii perdant, qui primus horas repperit.

v. 948. ᾦ 'ζυρά. Ita plane Rav. liber, uti in *Nubibus* v. 655.

οἴμοι τί πάθω; τίνα βινήσω,
τῆς καλλίστης πασῶν ψευσθείς;
πῶς ταύτην παιδοτροφήσω;
ποῦ Κυναλώπηξ;
μίσθωσόν μοι τὴν τίτθην.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ἐν δεινῷ γ', ὦ δύστηνε, κακῷ
τείρει ψυχήν, ἐξαπατηθείς.
κἄγωγ' οἰκτείρω σ'· αἶ, αἶ.
ποῖος γὰρ ἂν ἢ νέφρος ἀντίσχοι;
ποία ψυχὴ, ποῖοι δ' ὄρχεις,
ποία δ' ὀσφύς; ποῖος ἂν ὄῤῥος
κατατεινόμενος,
καὶ μὴ βινῶν τοὺς ὄρθρους;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ὦ Ζεῦ, δεινῶν ἀντισπασμῶν.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ταυτὶ μέντοι νυνί σ' ἐποίη-
σ' ἡ παμβδελυρὰ καὶ παμμυσαρά.

ΧΟΡΟΣ

v. 958. τὴν κύστιν perſpicue Rav. liber. Vulgo κύστην. Brunckius ex libris ſuis τίτθην.

v. 969. Liber noſter: πανβδελυρὰ et πανμυσαρά: idemque belle tribuit ſequentem verſum Choro Mulierum, quae modo apparent, cum hactenus Myrrinae iocum latentes ſpectaſſent. Ineptum certe eſt, haec Myrrinam ex animo dicere, quae ex animo virum deceperat, eique nimis turpiter luſerat.

v. 963. ποία ψυχή) πῶς δύνῃ αὐτὸν ἐπισχεῖν οὐκ ἠρεθισμένος. παρὰ τὰ ἐξ Ἀνδρομέδας. ποῖαι αἰλιβάδ', ποῖος ὀῤῥός.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

μὰ Δί' ἀλλὰ φίλη καὶ παγγλυκερά.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ποία γλυκερά; μιαρὰ, μιαρὰ
δῆτ'. ὦ Ζεῦ, Ζεῦ,
εἴθ' αὐτὴν, ὥσπερ τοὺς θωμοὺς,
μεγάλῳ τυφῷ καὶ πρηστῆρι
ξυστρέψας καὶ ξυγγογγυλίσας,
οἴχοιο φέρων, εἶτα μεθείης·
ἡ δὲ φέροιτ' αὖ πάλιν εἰς τὴν γῆν,
κᾆτ' ἐξαίφνης
περὶ τὴν ψωλὴν περιβαίη.

v. 970. Inepte hic verſus vulgo *Cineſiae* tribuitur. Mulierum Chorum ei ex libro Ravennate reſtituimus, ex quo ubique fere loco ſuo motas vulgo perſonas appoſuimus.

ΚΗΡΥΞ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ, ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ,
ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ,
ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ΚΗΡΥΞ.

Πᾶ τᾶν Ἀσανᾶν ἐστιν ἁ γεροχία,
ἤτοι Πρυτάνιες; λῶ τι μυσίξαι νέον.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

σὺ δ' εἶ πότερον ἄνθρωπος, ἢ Κονίσαλος;

ΚΗΡΥΞ.

κάρυξ ἐγὼν, ὦ κυρσάνιε, ναὶ τὼ σιώ,
ἔμολον ἀπὸ Σπάρτας περὶ τᾶν διαλλαγᾶν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

κᾆπειτα δόρυ δῆθ' ὑπὸ μάλης ἥκεις ἔχων;

ΚΗΡΥΞ.

οὐ τὸν Δί' οὐκ ἐγώνγα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ποῖ μεταστρέφει;
τί δὴ προβάλλει τὴν χλαμύδ'; ἢ βουβωνιᾷς
ὑπὸ τῆς ὁδοῦ;

ΚΗΡΥΞ.

v. 980. γεροχία. Rav. liber ut vulgo. Brunckius ex libro ſuo γερωσία. v. ſeq. Liber noſter ut Brunckius πρυτάνιες.

v. 982. Rav. liber: κονίσαλος. Brunck. Κονίσαλος.

v. 986. οὐ τὸν Δί', οὐκ. Ita Rav. liber, ut ſequenti verſu 990. Vulgo: μὰ τὸν Δί' οὐκ ἐγώνγα.

ΚΗΡΥΞ.

παλαιός γα, ναὶ τὸν Κάϛορα, ὤνθρωπος.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἀλλ' ἔϛυκας, ὦ μιαρώτατε.

ΚΗΡΥΞ.

οὐ τὸν Δί', οὐκ ἐγώνγα· μηδ' αὖ πλαδδίη.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

τί δ' ἐϛί σοι τοδί;

ΚΗΡΥΞ.

σκυτάλα Λακωνικά.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

εἴπερ γε χ' αὕτη 'ϛὶ σκυτάλη Λακωνική,
ἀλλ' ὡς πρὸς εἰδότα με σὺ τἀληθῆ λέγε.
τί τὰ πράγμαθ' ὑμῖν ἐϛὶ τὰ 'ν Λακεδαίμονι;

ΚΗΡΥΞ.

ὀρσὰ Λακεδαίμων πᾶα, καὶ τοὶ σύμμαχοι
ἅπαντες ἐϛύκαντι· Πελλάνας δὲ δεῖ.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἀπὸ τοῦ δὲ τουτὶ τὸ κακὸν ὑμῖν ἐνέπεσεν;
ἀπὸ Πανός;

ΚΗΡΥΞ.

v. 988. Rav. liber: παλαιός γα, ut Brunckius: ubi vulgo πάλαι ὄργα, et παλεός γα. De lectione v. ſeq. vid. ad v. 936.

v. 991. et 92. σκυτάλα λακωνικὰ Rav. liber, qui tamen ſecunda vice habet λακωνική.

v. 997. Rav. liber: ἔπεσεν.

ΚΗΡΥΞ.

οὔκ. ἀλλ' ἀρχά γ' οἰῶ Λαμπιτώ·
ἔπειτα δ' ἄλλαι ταὶ κατὰ Σπάρταν ἅμα
γυναῖκες, ᾇπερ ἀπὸ μιᾶς ὑσπλαγίδος,
ἀπήλαον τὼς ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὑσσάκων.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

πῶς οὖν ἔχετε;

ΚΗΡΥΞ.

μογιῶμες. ἂν γὰρ τὰν πόλιν,
ᾇπερ λυχνοφοριῶντες, ἀποκεκύφαμες.
ταὶ γὰρ γυναῖκες οὐδὲ τῶ μύρτω σίγειν
ἐῶντι, πρὶν ἅπαντες ἐξ ἑνὸς λόγω
σπονδὰς ποιησώμεσθα ποττὰν Ἑλλάδα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

τουτὶ τὸ πρᾶγμα πανταχόθεν ξυνομώμοται
ὑπὸ τῶν γυναικῶν· ἄρτι νυνὶ μανθάνω.
ἀλλ' ὡς τάχιστα φράσον περὶ τῶν διαλλαγῶν
αὐτο-

v. 998. Ita libri omnes:

ἀπὸ Πανός — οὔκ. ἀλλ' ἀρχὰ μὲν οἰῶ Λαμπιτώ.

Non meliora his Rav. liber. Brunckius, cui non placuit verbum οἰῶ, ita verſum ex ingenio emendavit:

οὐκ ἀρχὰ μὲν οἷα Λαμπιτώ.

At οἰῶ, quod ſuffragio ſuſtinetur librorum omnium, retinendum eſt. Leviſſima correctione verſus emendatur, eiecto μὲν, quod factum eſt ex γε aut τε librariorum oſcitantia.

v. 1004. σιγῆν. Ita loco θ, quod eſt in Rav. libro, et veteribus editionibus, in quibus ut in libro noſtro θιγῆν. Duo verſus ſequentes ita edidi, ut ſcripti ii ſunt in eodem libro.

v. 1009. Ita Brunckius ex veteri libro ſuo. Noſter ut vulgo: φράζε περὶ διαλλαγῶν, et v. ſeq. πρέσβεις πέμπειν.

αὐτοκράτορας πρέσβεις ἀποπέμπειν ἐνθαδί.
ἐγὼ δ' ἑτέρους ἐνθένδε τῇ βουλῇ φράσω
πρέσβεις ἑλέσθαι, τὸ πέος ἐπιδείξας τοδί.

ΚΗΡΥΞ.

ποτάομαι, κράτιστα γὰρ παντᾶ λέγεις.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

οὐδέν ἐστι θηρίον γυναικὸς ἀμαχώτερον,
οὐδὲ πῦρ, οὐδ' ὧδ' ἀναιδὴς οὐδεμία πόρδαλις.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ταῦτα μέντοι σὺ ξυνιεῖς, εἶτα πολεμεῖς; εἶπ' ἐμοί,
ἐξόν, ὦ πόνηρε, σοί μ' ἔχειν βεβαίαν νῦν φίλην.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ὡς ἐγὼ μισῶν γυναῖκας οὐδέποτε παύσομαι.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ἀλλ' ὅταν βούλῃ σύ· νῦν δ' οὖν οὔ σε περιόψομαι
γυμνὸν ὄνθ' οὕτως. ὁρῶ γάρ, ὡς καταγέλαστος εἶ.
ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ' ἐνδύσω σε προσιοῦσ' ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ

v. 1013. Rav. liber: πωτάομαι.

v. 1016. et 17. Ita partim ex ingenio, partim ex auctoritate librorum veterum Brunckius hos verſus emendavit. In libro Ravennate primus caret pronomine σὺ, ut vulgo, alter ita ſe habet:

ἐξὸν, ὦ πόνηρε σύ, βεβαίαν μ' ἔχειν φίλην.

Vulgo vero ita eſt editus:

ἐξὸν, ὦ πόνηρε σύ, βεβαίαν νῦν μ' ἔχειν φίλην.

v. 1019. Ita ex libris ſuis Brunckius. Liber noſter: νῦν δ' οὔ σε. Vulgo: νυνὶ δ' οὔ σε.

v. 1020. et 23. Ita Rav. liber et Brunckius.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

τοῦτο μὲν μὰ τὸν Δί' οὐ πονηρὸν ἐποιήσατε·
ἀλλ' ὑπ' ὀργῆς γὰρ πονηρᾶς καὶ τότ' ἀπέδυν ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

πρῶτα μὲν φαίνει γ' ἀνήρ· εἶτ' οὐ καταγέλαστος εἶ.
κἂν με μὴ 'λύπεις, ἐγὼ σοῦ κἂν τόδε τὸ θηρίον
τοὐπὶ τῷ 'φθαλμῷ λαβοῦσ' ἐξεῖλον ἄν, ὃ νῦν ἔνι.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

τοῦτ' ἄρ' ἦν με τοὐπιτρίβον, δακτύλιος οὑτοσί·
ἐκσκάλευσον αὐτό· κᾆτα δεῖξον ἀφελοῦσά μοι·
ὡς τὸν ὀφθαλμόν γ' ἐμοῦ, νὴ τὸν Δία, πάλαι
δάκνει.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ἀλλὰ δράσω ταῦτα· καίτοι δύσκολος ἔφυς ἀνήρ.
ἦ μέγ', ὦ Ζεῦ, χρῆμ' ἰδεῖν τῆς ἐμπίδος ἔνεστί σοι.
οὐχ ὁρᾷς; οὐκ ἐμπίς ἐστιν ἥδε Τρικορυσία;

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

νὴ Δί' ὤνησάς γ' ἔμ', ὡς πάλαι γέ μ' ἐφρεωρύχει·
ὥστ' ἐπειδὴ 'ξῃρέθη, ῥεῖ μου τὸ δάκρυον πολύ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ἀλλ' ἀποψήσω σ' ἐγὼ, καίτοι γε πάνυ πόνηρος εἶ·
καὶ φιλήσω.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

μὴ φιλήσῃς.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ἤν τε βούλῃ γ', ἤν τε μή.

v. 1025. Liber noſter ut vulgo: κἂν μή με 'λυπῇς.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ἀλλὰ μὴ ὥρας ἵκοισθ᾽· ὡς ἐστὶ θωπικαὶ φύσει·
κἄστ᾽ ἐκεῖνο τοὔπος ὀρθῶς, κοὐ κακῶς, εἰρημένον·
οὔτε σὺν πανωλέθροισιν, οὔτ᾽ ἄνευ πανωλέθρων.
ἀλλὰ νυνὶ σπένδομαί σοι, καὶ τολοιπὸν οὐκέτι
οὔτε δράσω φλαῦρον οὐδὲν, οὔθ᾽ ὑφ᾽ ὑμῶν πείσομαι.
ἀλλὰ κοινῇ ξυσταλέντες τοῦ μέλους ἀρξώμεθα.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

οὐ παρασκευαζόμεσθα τῶν πολιτῶν οὐδέν᾽, ὦ ̓νδρες, φλαῦρον εἰπεῖν οὐδὲ ἕν·
ἀλλὰ πολὺ τοὔμπαλιν
πάντ᾽ ἀγαθὰ καὶ λέγειν,
καὶ δρᾶν. ἱκανὰ γὰρ τὰ κακὰ
καὶ τὰ παρακείμενα.
ἀλλ᾽ ἐπαγγελλέτω
πᾶς ἀνὴρ καὶ γυνὴ,
εἴ τις ἀργυρίδιον
δεῖται λαβεῖν, μνᾶς ἢ δύ᾽, ἢ
τρεῖς, ὡς πόλλ᾽ ἔσω ᾽στὶν,
κἄχομεν βαλάντια.
κἄν ποτ᾽ εἰρήνη φανῇ,
ὅστις ἂν νυνὶ δανείσηται,

παρ᾽

v. 1040. Hic verſus cum duobus ſequentibus attributus in libro noſtro Choro ſenum, incipitque a verſu 1043. Chorus mulierum. Nec temere factum id eſt. Principio quia ſenes, quorum fuerant hoc in bello deteriores partes, veniam primi petere, et ſpondere feminis pacem debebant. Poſtremo quia ſequentes verſus idem repetunt, quod iam in illis tribus dictum fuerat. Quare bis feminae, numquam vero ſenes pacem et concordiam ſpopondiſſent.

v. 1056. et ſeq. Ita Rav. liber. Vulgo:
ὅστις ἂν δανείσηται

παρ᾽

παρ' ἡμῶν ἅ'ν λάβῃ,
μηκέτ' ἀποδιδῶ.
ἑϛιᾶν δὲ μέλλομεν ξένους τινὰς Καρυϛίους,
ἄνδρας καλούς τε κἀγαθούς.
κἄϛιν ἔτνος τι, καὶ
δελφάκιον ἦν τι μοι,
καὶ τοῦτο τέθυχ' ὥϛε τὰ κρέα
ἔξεσθ' ἁπαλὰ καὶ καλά.
ἥκετ' οὖν εἰς ἐμοῦ
τήμερον· πρῲ δὲ χρὴ
τοῦτο δρᾶν λελουμένους,
αὐτούς τε καὶ τὰ παιδί'· εἶ-
τ' ἔσω βαδίζειν·
μηδ' ἔρεσθαι μηδ' ἕνα,
ἀλλὰ χωρεῖν ἄντικρυς,
ὥσπερ οἴκαδ' εἰς
ἑαυτῶν, γεννικῶς.
ἴσως δ' ἡ θύρα κεκλείσεται.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

καὶ μὴν ἀπὸ τῆς Σπάρτης οἱδὶ πρέσβεις ἕλκοντες ὑπήνας
χωροῦσ', ὥσπερ χοιροκομεῖον περὶ τοῖς μηροῖσιν ἔχοντες.

παρ' ἡμῶν ἂν νυνὶ λάβῃ
μηκέτ' ἀποδιδῶ.
Brunckius ita eos edidit ex libris ſuis:
ὅϛις ἂν νυνὶ δχνιάσηται παρ' ἡ-
μῶν ἅ'ν λάβῃ, μηκέτ' ἀποδῷ.
v. 1063. Ita Rav. liber ut vulgo. Brunckius ὡς τά.
v. 1069. et ſeq. Ita idem liber fere ut vulgo. Brunckius ex libris ſuis:
ἔσω βαδίζειν· μηδ' ἔρεσθαι μηδ' ἕνα.
v. 1073. et 74. Brunckius coniungit, quos libri omnes veteres ſeiunctos exhibent.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, ΠΡΕΣΒΕΙΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ, ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ, ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ, ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, ΑΓΟΡΑΙΟΙ ΤΙΝΕΣ, ΘΕΡΑΠΩΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΤΙΣ, ΧΟΡΟΣ ΛΑΚΩΝΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Ἄνδρες Λάκωνες πρῶτα μέν μοι χαίρετε·
εἶτ' εἴπαθ' ἡμῖν, πῶς ἔχοντες ἥκετε.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

τί δεῖ ποτ' ὔμμε πολλὰ μυσίδδειν ἔπη;
ὁρῆν γὰρ ἔξεσθ', ὡς ἔχοντες ἥκομες.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

βαβαί· νενεύρωται μὲν ἥδε συμφορὰ
δεινῶς· τεθερμῶσθαί γε χεῖρον φαίνεται.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἄφατα. τί κἄν λέγοι τις; ἀλλ' ὅπα σέλει
παντᾶ τις ἐλσὼν ἁμὶν εἰράναν σέτω.

ΧΟΡΟΣ

v. 1077. πρῶτα μέν μοι χαίρετε. Ita Rav. liber et Brunckius. In eodem libro ante verſum ab hinc alterum et deinceps loco Πρέσβυς eſt Λάκων. Tum in ſequentibus θέλω ἐλθὼν et alia huiusmodi, quae in libris non ſervata dialecti ratione poſita frequentiſſime reperiuntur, emendanda ſunt. Noſter etiam liber hac in re quandoque peccat; ſaepius vero conſtans ſibi eſt.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

καὶ μὴν ὁρῶ γε τούσδε τοὺς αὐτόχθονας,
ὥσπερ παλαιστὰς ἄνδρας ἀπὸ τῶν γαστέρων
θαἰμάτι' ἀποστέλλοντας· ὥστε φαίνεται
ἀσκητικὸν τὸ χρῆμα τοῦ νοσήματος.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ.

τίς ἂν φράσειε, ποῦ 'στιν ἡ Λυσιστράτη;
ὡς ἄνδρες ἡμεῖς οὑτοιῒ τοιουτοιΐ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

χ' αὕτη ξυνῴδει χ' ἁτέρα ταύτῃ νόσῳ.
ἦπου πρὸς ὄρθρον σπασμὸς ὑμᾶς λαμβάνει;

ΑΘΗΝΑΙΟΣ.

μὰ Δί', ἀλλὰ ταυτὶ δρῶντες ἐπιτετρίμμεθα.
ὥστ' εἴ τις ἡμᾶς μὴ διαλλάξει ταχύ,
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ Κλεισθένη βινήσομεν.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

εἰ σωφρονεῖτε, θαἰμάτια λήψεσθ', ὅπως
τῶν ἑρμοκοπιδῶν μή τις ὑμᾶς ὄψεται.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ.

νὴ τὸν Δί' εὖ μέντοι λέγεις.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ναὶ τὼ σιὼ
παντᾶ γε. φέρε τὸ ἔσθος ἐμβαλώμεθα.

ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ.

ὦ χαίρετ', ὦ Λάκωνες, αἰσχρά γ' ἐπάθομεν.

v. 1086. παλαιστὰς ἄνδρας. Ita Rav. liber. Vulgo: παῖδας.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ὦ Πολυχαρίδα, δεινά γ' αὖ πεπόνθαμες.
αἴ κ' εἶδον ἁμέ γ' ἄνδρες ἀναπεφλασμένως.

ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ.

ἄγε δή, Λάκωνες, αὖθ' ἕκαστα χρὴ λέγειν.
ἐπὶ τί πάρεστε δεῦρο;

ΠΡΕΣΒΥΣ.

περὶ διαλλαγᾶν
πρέσβεις.

ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ.

καλῶς δὴ λέγετε· χ' ἡμεῖς τουτογί.
τί οὐ καλοῦμεν δῆτα τὴν Λυσιστράτην,
ἥπερ διαλλάξειεν ἡμᾶς ἂν μόνη;

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ναὶ τὼ σιώ, κἂν λῆτε, τὸν Λυσίστρατον.

ΧΟΡΟΣ

v. 1102. Rav. liber ut vulgo: αἴ κ' ἴδον ἀμὲν ἄνδρες, et facili litterarum corruptione *Polycharides* ille, quem Brunckius actorem induxit a verſu 1089., cuius loco et ipſe et nos ex auctoritate libri noſtri unum ex Athenienſibus ſuppoſuimus, nunc primum a verſu 1100. ab eodem libro noſtro inducitur, eiusdemque perſona inter concionem Lyſiſtratae ſupprimitur. Eius partes, uti ſunt in ipſo libro, integras ei reſervavi, tum ut in auctoritate libri antiqui manerem, tum ut ſatisfacerem illi verſui ὦ χαίρετ' ὦ Λάκωνες, et alter ὦ Πολυχαρίδα; quorum primus actorem nunc primum venientem, alter vero hominem, qui numquam antea illi ſermoni convenerit, deſiderat. Nam ſi verſus ille ad Athenienſem hominem pertineret, affectata res eſſet, cum modo Spartanos ſalvere iubere, cum quibus iam ſermonem miſcuerat; nec minus affectati eſſent legati, hominem illum ſerius compellantes.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ἀλλ' οὐδὲν ὑμᾶς, ὡς ἔοικε, δεῖ καλεῖν·
αὐτὴ γὰρ, ὡς ἤκουσεν, ἤδ' ἐξέρχεται.

ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ.

χαῖρ', ὦ πασῶν ἀνδρειοτάτη· δεῖ δὴ νυνί σε γενέσθαι
δεινὴν, ἀγαθὴν, Φαύλην, σεμνὴν, ἀγανὴν, πολύπειρον·
ὡς οἱ πρῶτοι τῶν Ἑλλήνων τῇ σῇ ληφθέντες ἴϋγγι
ξυνεχώρησάν σοι, καὶ κοινῇ τἀγκλήματα πάντ' ἐπέτρεψαν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ' οὐχὶ χαλεπὸν τοὖργον, εἰ λάβοι γέ τις
ὀργῶντας, ἀλλήλων τε μὴ πειρωμένους.
τάχα δ' εἴσομαι 'γώ. ποῦ 'στιν ἡ Διαλλαγή;
πρόσαγε λαβοῦσα πρῶτα τοὺς Λακωνικοὺς,
καὶ μὴ χαλεπῇ τῇ χειρὶ, μηδ' αὐθαδικῇ,
μήθ' ὥσπερ ἡμῶν ἄνδρες ἀμαθῶς τοῦτ' ἔδρων·
ἀλλ', ὡς γυναῖκας εἰκὸς, οἰκείως πάνυ.
ἢν μὴ διδῷ τὴν χεῖρα, τῆς σάθης ἄγε.
ἴθι καὶ σὺ τούτους τοὺς Ἀθηναίους ἄγε·
οὗ δ' ἂν διδῶσι, πρόσαγε τούτους λαβομένη.
ἄνδρες Λάκωνες στῆτε παρ' ἐμὲ πλησίον,
ἐνθένδε θ' ὑμεῖς, καὶ λόγων ἀκούσατε.
ἐγὼ γυνὴ μέν εἰμι· νοῦς δ' ἔνεστί μοι·
αὐτὴ δ' ἐμαυτῆς οὐ κακῶς γνώμης ἔχω·
τοὺς δ' ἐκ πατρός τε καὶ γεραιτέρων λόγους
πολλοὺς ἀκούσασ', οὐ μεμούσωμαι κακῶς.
λαβοῦσα δ' ὑμᾶς, λοιδορῆσαι βούλομαι

v. 1109. Liber noſter: ἡμᾶς.

v. 1116. Videtur in Rav. ſcriptum eſſe μὴ 'κπειρωμένους.

v. 1125. Rav. liber: τ' ὑμᾶς, vulgo δ' ὑμᾶς.

κοινῇ δικαίως, οἱ μιᾶς τ' ἐκ χέρνιβος
βωμοὺς περιῤῥαίνοντες, ὥσπερ ξυγγενεῖς,
Ὀλυμπιᾶσιν, ἐν Πύλαις, Πυθοῖ· πόσους
εἴποιμ' ἂν ἄλλους, εἴ με μηκύνειν δέοι;
ἐχθρῶν παρόντων βαρβάρων, στρατεύμασιν
Ἕλληνας ἄνδρας καὶ πόλεις ἀπόλλυτε.
εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ.

ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαί γ' ἀπεψωλημένος.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

εἶτ', ὦ Λάκωνες, πρὸς γὰρ ὑμᾶς τρέψομαι,
οὐκ ἴσθ', ὅτ' ἐλθὼν δεῦρο Περικλείδας ποτὲ
ὁ Λάκων, Ἀθηναίων ἱκέτης καθέζετο
ἐπὶ τοῖσι βωμοῖς ὠχρὸς ἐν φοινικίδι,
στρατιὰν προσαιτῶν; ἡ δὲ Μεσσήνη τότε
ὑμῖν ἐπέκειτο, χὠ θεὸς σείων ἅμα.
ἐλθὼν δὲ σὺν ὁπλίταισι τετρακισχιλίοις
Κίμων, ὅλην ἔσωσε τὴν Λακεδαίμονα.
ταυτὶ παθόντες τῶν Ἀθηναίων ὕπο,
δῃοῦτε χώραν, ἧς ὑπ' εὖ πεπόνθατε;

ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ.

ἀδικοῦσιν οὗτοι, νὴ Δί', ὦ Λυσιστράτη.

ΠΡΕΣ-

v. 1132. οἱ μιᾶς τ' ἐκ χέρνιβος. Ita legi debet. Nam vitium hic locus ex eo contraxit, quod ſequens χ praecedens κ ſuſtulit. Liber enim noſter ut vulgo τε χέρνιβος. Brunckius: μιᾶς ἐκ χέρνιβος. *Athen.* L. IX. ἐστὶν χέρνιψ ὕδωρ, εἰς ὃ ἀπέβαπτον δαλὸν ἐκ τοῦ βωμοῦ. *Lycophr.* σφαγείων ἠδὲ χερνίβων πέλας. Omitto *Euripidem* aliosque.

v. 1137. Rav. liber ut vulgo στρατεύματι.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἀδικοῦμες· ἀλλ' ὁ πρωκτὸς ἄφατος καὶ καλός.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὑμᾶς δ' ἀφήσειν τοὺς Ἀθηναίους οἴει;
οὐκ ἴσθ' ὅθ' ὑμᾶς οἱ Λάκωνες αὖθις αὖ
κατωνάκας φοροῦντας, ἐλθόντες δορὶ
πολλοὺς μὲν ἄνδρας Θετταλῶν ἀπώλεσαν,
πολλοὺς δ' ἑταίρους Ἱππίου καὶ ξυμμάχους,
ξυνεκμαχοῦντες τῇ τόθ' ἡμέρᾳ μόνοι,
κἠλευθέρωσαν, κἀντὶ τῆς κατωνάκης
τὸν δῆμον ὑμῶν χλαῖναν ἤμπισχον πάλιν;

ΠΡΕΣΒΥΣ.

οὔπα γυναῖκ' ὄπωπα χαϊωτέραν.

ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ.

ἐγὼ δὲ κύσθον γ' οὐδέπω καλλίονα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τί δῆθ', ὑπηργμένων τε πολλῶν κἀγαθῶν,
μάχεσθε, κοὐ παύεσθε τῆς μοχθηρίας;
τί δ' οὐ διηλλάγητε; φέρε, τί τοὐμποδών;

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἀμές γε λῶμες, αἴτις ἀμὶν τ' ἔγκυκλον
λῇ τοῦτ' ἀπόδομεν. Λυσ. ποῖον, ὦ τᾶν; Λακ. τὰν Πύλον,
ὥσπερ πάλαι δεόμεσθα καὶ βλιμάδδομες.
Αθ. μὰ τὸν Ποσειδῶ, τοῦτο μέν γ' οὐ δράσετε.
Λυσ. ἄφετ', ὦ 'γαθ', αὐτοῖς. Αθ. κᾆτα τίνα κινήσομεν;

Λυσ.

v. 1156. Rav. liber: ἑταίρους ἱππίους.

v. 1165. Rav. liber: αἴτης' ἀμῖν, et v. ſeq. ἀποδῶμεν.

Λυσ. ἕτερόν γ' ἀπαιτεῖτ' ἀντὶ τούτου χωρίον.
Αθ. τὸ δεῖνα, τοίνυν παράδοθ' ἡμῖν τουτονὶ
πρώτιστα τὸν Ἐχινοῦντα, καὶ τὸν Μηλιᾶ
κόλπον τὸν ὄπισθεν, καὶ τὰ μεγαρικὰ σκέλη.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

οὐ τὼ Σιώ, οὐχὶ πάντα γ', ὦ λυσσάνιε.
Λυσ. ἐᾶτε· μηδὲν διαφέρου περὶ σκελοῖν.
Αθ. ἤδη γεωργεῖν γυμνὸς ἀποδὺς βούλομαι.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἐγὼ δὲ κοπραγωγῆν γα πρῶτα, ναὶ σιώ.
Λυσ. ἐπὴν διαλλαγῆτε, ταῦτα δράσετε.
ἀλλ' εἰ δοκεῖ δρᾶν ταῦτα, βουλεύσασθε, καὶ
τοῖς ξυμμάχοις ἐλθόντες ἀνακοινώσατε.
Αθ. ποίοισιν, ὦ τὰν, ξυμμάχοις; ἐστύκαμεν.
οὐ ταυτὰ δόξει τοῖσι συμμάχοισι νῷν,
βινεῖν ἅπασιν; Λακ. τοῖσι γ' ὦν, ναὶ τὼ σιώ,
ἁμοῖσι. Αθ. καὶ γὰρ, ναὶ μὰ Δία, Καρυστίοις.
Λυσ. καλῶς λέγετε. νῦν οὖν ὅπως ἁγνεύσετε·
ὅπως ἂν αἱ γυναῖκες ὑμᾶς ἐν πόλει
ξενίσωμεν, ὧν ἐν ταῖσι κίσταις εἴχομεν.
ὅρκους δ' ἐκεῖ καὶ πίστιν ἀλλήλοις δότε.
κᾄπειτα τὴν αὑτοῦ γυναῖχ' ὑμῶν λαβὼν,
ἄπεισ' ἕκαστος. Αθ. ἀλλ' ἴωμεν ὡς τάχος.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἄγ' ὅπα τὺ λῇς. Αθ. νὴ τὸν Δί', ὡς τάχιστά γε.
Λυσ. στρωμμάτων δὲ ποικίλων καὶ χλανιδίων, καὶ
ξυστίδων,

καὶ

v. 1170. τούτου χωρίον. Ita Rav. liber; quod iam Davveſius viderat. Vulgo χωρίου.

v. 1177. ναὶ σιώ. Ita Brunckius. Liber noſter, ut vulgo, ναὶ τὼ σιώ. Caetera ut Brunckius, nam ex editis alii inepte πρῶ ναὶ τὼ σιώ.

v. 1181. Liber noſter ut vulgo ἐστύκαμες.

καὶ χρυσίων, ὅσ' ἐστὶν ἐμοὶ,
οὐ φθόνος ἔνεστί μοι,
πᾶσιν παρέχειν, φέρειν τοῖς
παισὶν, ὁπόταν τε θυγάτηρ
τινὶ κανηφορῇ·
πᾶσιν ὑμῖν λέγω,
λαμβάνειν τῶν ἐμῶν
χρημάτων νῦν ἔνδοθεν.
καὶ μηδὲν οὕτως
εὖ σεσημάνθαι, τὸ μὴ οὐχὶ τοὺς ῥύπους ἀνασπάσαι,
χ' ἅ τ' ἔνδον ᾖ φορεῖν.
ὄψεται δ' οὐδὲν, σκοπῶν, εἰ μή τις
ὑμῶν ὀξύτερον ἐμοῦ βλέπει.
εἰ δέ τῳ μὴ σῖτος ὑμῶν ἐστι, βόσκει δ' οἰκέτας,
καὶ σμικρὰ πολλὰ παιδία,
ἔστι παρ' ἐμοῦ λαβεῖν
πυρίδια λεπτὰ μὲν,
ὁ δ' ἄρτος ἀπὸ χοίνικος
ἰδεῖν μάλα νεανίας.
ὅστις οὖν βούλεται
τῶν πενήτων, ἴτω
εἰς ἐμοῦ, σάκους ἔχων καὶ κωρύκους· ὡς
λήψεται πυρούς· ὁ Μανῆς δ' αὐτοῖς οὑμὸς ἐμβαλεῖ.
πρός γε μέντοι τὴν θύραν
προαγορεύω μὴ βαδίζειν τὴν ἐμὴν,
ἀλλ' εὐλαβεῖσθαι τὴν κύνα.

ΑΓΟΡΑΙΟΣ.

ἄνοιγε τὴν θύραν.

ΘΕ-

v. 1205. *Caelius ad Ciceronem* (Epiſt. Fam. Lib. VIII, 4.): *Niſi noſtri equites*, ait, *acutius vidiſſent, pene concedente adverſario ſuperaſſet.*

v. 1219. et ſeq. Ita diſtincte perſonae in libro noſtro, ut eas Brunckius conſtituerat. Verumtamen verſus

1224.,

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐ παραχωρεῖν θέλεις;
ὑμεῖς τί κάθησθε; μῶν ἐγὼ τῇ λαμπάδι
ὑμᾶς κατακαύσω; φορτικὸν τὸ χωρίον.

ΑΓΟΡΑΙΟΣ.

οὐκ ἂν ποιήσαιμ'.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

εἰ δὲ πάνυ δεῖ τοῦτο δρᾶν,
ὑμῖν χαρίζεσθαι, ταλαιπωρήσομεν.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

χ' ἡμεῖς γε μετὰ σοῦ ξυνταλαιπωρήσομεν.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐκ ἄπιτε; κωκύσεσθε τὰς τρίχας μακρά.
οὐκ ἄπιτ', ὅπως ἂν οἱ Λάκωνες ἔνδοθεν
καθ' ἡσυχίαν ἀπίωσιν εὐωχημένοι;

ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ.

οὔπω τοιοῦτον ξυμπόσιον ὄπωπ' ἐγώ.
ἦ καὶ χαρίεντες ἦσαν οἱ Λακωνικοί·
ἡμεῖς δ' ἐν οἴνῳ ξυμπόται σοφώτατοι.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ὀρθῶς γ', ὅτιὴ νήφοντες οὐχ ὑγιαίνομεν·

ἦν

1224., qui vulgo *Circumforaneo* illi tribuitur, recte in libro noſtro Choro Senum datus eſt; et verſus 1228. eidem *Athenienſi* datur, qui iam in ſcena fuerat, quique nunc egrediens, hilaritatem eius narrat, ita ut neceſſe non ſit, ut Brunckius putat, novum hunc actorem exiſtimare.

v. 1223. Liber noſter: προσκλαιπωρήσαιμεν.

v. 1231. ὅτι Rav. liber ut vulgo, deeſtque etiam particula γ'.

ἢν τοὺς Ἀθηναίους ἐγὼ πείσω λέγων,
μεθύοντες ἀεὶ πανταχοῦ πρεσβεύσομεν.
νῦν μὲν γὰρ ὅταν ἔλθωμεν ἐς Λακεδαίμονα
νήφοντες, εὐθὺς βλέπομεν ὅ τι ταράξομεν·
ὥσθ', ὅ τι μὲν ἂν λέγωσιν, οὐκ ἀκούομεν·
ἃ δ' οὐ λέγουσι, ταῦθ' ὑπονενοήκαμεν.
ἀγγέλλομεν δ' οὐ ταυτὰ τῶν αὐτῶν πέρι.
νυνὶ δ' ἅπαντ' ἤρεσκεν· ὥστ' εἰ μέν γε τις
ᾄδοι Τελαμῶνος, Κλειταγόρας ᾄδειν δέον,
ἐπῃνέσαμεν ἂν, καὶ προσεπιωρκήσαμεν.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἀλλ' οὑτοιὶ γὰρ αὖθις ἔρχονται πάλιν
ἐς ταυτόν. οὐκ ἐῤῥήσετ', ὦ μαστιγίαι;

ΑΓΟΡΑΙΟΣ.

νὴ τὸν Δί', ὡς ἤδη γε χωροῦσ' ἔνδοθεν.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ὦ Πολυχαρίδα, λαβὲ τὰ φυσατήρια,
ἵν' ἐγὼ διποδιάξω γε, κἀείσω καλὸν
ἐς τὼς Ἀσαναίως τε, κἠς ἡμᾶς ἅμα.

ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ.

λαβὲ δῆτα τὰς φυσαλλίδας, πρὸς τῶν θεῶν,

ὡς

v. 1233. πανταχοῦ. Ita libri omnes, quod ſollicitandum non eſt. Referri enim poteſt ad ea loca, quo legati mitti poſſunt.

v. 1246. Rav. liber: καἴσω καλὸν, quod ex vitio exſcriptoris eſt libri noſtri, qui auribus ea, quae ſcripturus erat, excipiebat.

v. 1247. κἠς ἡμᾶς. Ita Brunckius ex facili coniectura ſuorum librorum. Liber noſter, ut vulgo, non tamen cum vitio καὶ ἡμᾶς.

v. 1248. λαβὲ δῆτα. Ita Rav. liber ut vulgo. Brunckius ex libro ſuo: λαβὲ δή σύ.

ὡς ἥδομαί γ' ὑμᾶς ὁρῶν ὀρχουμένους.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ὅρμαον
τὼς κυρσανίως, ὦ Μναμόνα,
τὰν τεὰν μῶαν, ἅτις
οἶδεν ἀμὲ τώς τ' Ἀσαναίως,
ὄκα τοὶ μὲν ἐπ' Ἀρταμιτίῳ
πρόκροον θείκελοι
ποττὰ καλὰ, τὼς Μήδως τ' ἐνίκων.
ἀμὲ δ' αὖ Λεωνίδας,
ἄγεν ἅπερ τὼς κάπρως
θαγόντας, οἰῶ, τὸν ὀδόντα· πολὺς
δ' ἀμφὶ τὰς γένυας ἀφρὸς ἤνσει,
πολύς τ' ἅμα
καὶ κατὰ τῶν σκελῶν ἀφρὸς ἵετο.

ἦ γάρ

v. 1251. Alii Μναμοσύνα, et v. ſeq. τ' ἐμὰν μῶαν Brunckius. Vulgo ut Rav. liber itemque v. 1253. ἀμμὲ.

v. 1259. Ita Rav. liber. Alibi iam dixi, non omnia, quae neceſſaria non videntur eſſe in graecis verſibus, accedente praeſertim auctoritate librorum optimorum, poſſe eiici. Qua de re ſollicitandus hic verſus non eſt.

v. 1260. et duo ſeq. Eos edidi uti ſcripti ſunt in libro noſtro. Eos Brunckius praeter neceſſitatem ita emendavit:

δ' ἀμφὶ τὰς γένυας ἤνσει,
πολὺς δ' ἅμα
καττῶν σκελῶν ἀφρὸς ἵετο.

v. 1258. κάπρως) Λεωνίδας ϛρατηγὸς Λακεδαιμονίων· ὥσπερ κάπρους· συνεβοήθουν γὰρ κατὰ Περσῶν τοῖς Ἀθηναίοις οἱ Λακεδαιμόνιοι, πρὸς τὸ παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ.

v. 1262. ἀφρὸς) πολὺς δ' ἀφρὸς ἦν περὶ ϛόμα. καὶ Σοφοκλῆς. Αἰσχύλος δὲ· ἀφρὸς βροτείας ἐξέρυηκότα ϛόμα.

ἦν γάρ τ' ὦ'νδρες, οὐκ ἐλάσως
τᾶς ψάμμας τοὶ Πέρσαι.
ἀγροτέρ' Ἄρταμι σηροκτόνε,
μόλε δεῦρο, παρσένε σιὰ,
ποττὰς σπονδὰς, ὡς
συνέχῃς πολὺν ἄμμε χρόνον.
νῦν δ' αὖ
φιλία δ' αἰὲς εὔπορος εἴη
ταῖσιν συνθήκαις
καὶ τᾶν αἱμυλᾶν ἀλωπέκων
παυσαίμεθ'· ὦ
δεῦρ' ἴθι, δεῦρ', ὦ
κυναγὲ παρσένε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἄγε νῦν, ἐπειδὴ τ' ἄλλα πεπόνηται καλῶς,
ἀπάγεσθε ταύτας, ὦ Λάκωνες· τάσδε τε
ὑμεῖς. ἀνὴρ δὲ παρὰ γυναῖκα, καὶ γυνὴ
στήτω παρ' ἄνδρα. κᾆτ' επ' ἀγαθαῖς συμφοραῖς
ὀρχησάμενοι θεοῖσιν εὐλαβούμεθα
τὸ λοιπὸν αὖθις μὴ 'ξαμαρτάνειν ἔτι.

ΧΟΡΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ.

πρόσαγε χορὸν, ἔπαγε χάριτας·
ἐπὶ δὲ κάλεσον Ἄρτεμιν·
ἐπὶ δὲ δίδυμον ἀγέχορον ἰήϊον
εὔφρον'· ἐπὶ δὲ Νύσιον,

ὃς μετὰ Μαινάσι Βάκχειος ὄμμασι
δαίεται,
Δία τε πυρὶ φλεγόμενον,
ἐπί τε πότνιαν ἄλοχον ὀλβίαν,
εἶτα δὲ δαίμονας, οἷς ἐπὶ μάρτυσι
χρησόμεθ' οὐκ ἐπιλήσμοσιν
ἡσυχίας πέρι τῆς μεγαλόφρονος,
ἣν ἐποίησε θεὰ Κύπρις.
ἀλαλαὶ ἰὴ παιήων·
αἴρεσθ' ἄνω ἰαί.
ὡς ἐπὶ νίκῃ ἰαί.
εὐοί, εὐοί· εὐαί, εὐαί.
Λάκων πρόφαινε δὴ σὺ μοῦσαν
ἐπὶ νέα νέαν.

ΧΟΡΟΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.

Ταΰγετον αὖτ' ἐραννὸν ἐκλιπῶα, Μῶα
μόλε Λάκαινα πρεπτὸν ἁμὶν
Κλεῶα τὸν Ἀμύκλαις Ἀπόλλω σιὸν,
καὶ χαλκίοικον Ἀσάναν,
Τυνδαρίδας τ' ἀγασώς,
τοὶ δὴ παρ' Εὐρώταν ψιάδδοντι.
εἶα μάλα ἔμβη,

ὦία

v. 1300. Χορ. Λακεδ. Ita Rav. liber, et v. 1302. Ἀπόλλω, quod alii a poeta non eſſe putant, licèt in eum libri omnes vulgo, noſterque vetuſtiſſimus conſentiant.

v. 1306. ἔμβη. Ita liber noſter, et Brunckius cum libris aliquot editis. Ceteri ἔμβα. Hunc verſiculum cum

ὠῒα κοῦφα πάλλων,
ὡς Σπάρταν ὑμνιῶμες,
τᾷ σιῶν χοροὶ μέλοντι,
καὶ ποδῶν κτύπος·
ᾆτε πῶλοι καὶ κῶραι
παρὰ τὸν Εὐρώταν
ἀμπάλλοντι πυκνὰ ποδοῖν
ἐγκονιῶσαι
ταὶ δὲ κόμαι σείοντ', αἵπερ Βακχᾶν
θυρσαδδωᾶν καὶ παδδωᾶν.
ἁγῆται δ' αἱ Λήδας παῖς
ἁγνὰ χοραγὸς εὐπρεπής.
ἀλλ' ἄγε κόμαν
παραμπυκίδδε τε
χειρὶ, ποδοῖν τε πάδη

cum ſequenti edidi, ut eſt ſcriptus in eodem libro. Sequens verſus ita eſt ſcriptus in ipſo libro:

ὡς Σπάρταν ὑμνιῶμες.

v. 1309. Rav. liber: τῷ σιῶν χορὸι μέλλοντι.

v. 1314. Rav. liber: ἀγκονεύουσαι.

v. 1316. Vulgo ut liber noſter παδδωᾶν, Brunckius ex libris ſuis παιδδῶαν.

v. 1319. et 20. Ita ſcripti ſunt hi verſus in libro noſtro, uti vulgo ſunt editi. Brunckius ex iis unum fecit auctoritate librorum ſuorum. Poſtremo liber noſter in illorum altero habet: παραμπυκίδδε ται.

v. 1321. Liber noſter: χειρὶ ποδοῖν τε πάδη, vulgo πάδδη. Sequentes tres verſus, qui, ut vulgo, ſcripti ſunt in libro noſtro, ex auctoritate ſuorum librorum Brunckius contraxit, duosque effecit.

ἆ τις ἔλαφος·
κρότον δ' ἅμα ποί-
η χορωφελέταν.
καὶ τᾶν σιᾶν δ' αὖ τὰν κρατίσταν
χαλκίοικον ὕμνει
τὰν παμμάχον.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΑΧΑΡΝΗΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἐκκλησία ὑφέστηκεν Ἀθήνησιν ἐν τῷ φανερῷ, καθ' ἣν πολεμοποιοῦντας τοὺς ῥήτορας, καὶ προφανῶς τὸν δῆμον ἐξάπτοντας, Δικαιόπολίς τις τῶν αὐτουργῶν ἐξελέγχων παρεισάγεται. τούτου δὲ διά τινος, Ἀμφιθέου καλουμένου, σπεισαμένου κατ' ἰδίαν τοῖς Λάκωσιν, Ἀχαρνικοὶ γέροντες πεπυσμένοι τὸ πρᾶγμα, προσέρχονται διώκοντες ἐν Χοροῦ σχήματι· καὶ μετὰ ταῦτα θύοντα τὸν Δικαιόπολιν ὁρῶντες, ὡς ἐσπεισμένου τοῖς πολεμικωτάτοις καταλεύσειν ὁρμῶσιν. ὁ δὲ ὑποσχόμενος ὑπὲρ ἐπιξήνου τὴν κεφαλὴν ἔχων ἀπολογήσασθαι, ἐφ' ὅτ' ἂν μὴ πείσῃ τὰ δίκαια λέγων, τὸν τράχηλον ἀποκοπήσεσθαι, ἐλθὼν ὡς Εὐριπίδην, αἰτεῖ πτωχικὴν στολήν. καὶ στολισθεὶς τοῖς Τηλέφου ῥακώμασι, παρῳδεῖ τὸν ἐκείνου λόγον, οὐκ ἀχαρίτως καθαπτόμενος Περικλέους περὶ τοῦ Μεγαρικοῦ ψηφίσματος. παροξυνθέντων δέ τινων ἐξ αὐτῶν, ἐπὶ τὸ δοκεῖν συνηγορεῖν τοῖς πολεμίοις, εἶτα ἐπιφερομένων, ἐνισαμένων δὲ

Adnotationes in Acharnenſes.

Extat utrumque argumentum in libro Ravennate, ex quo ea ita exſcripſi, uti in illo ſcripta ſunt, apponamque ſcripturae varietatem.

Πολεμικωτάτοις. Alii πολεμιωτάτοις.

ἑτέρων, ὡς τὰ δίκαια αὐτοῦ εἰρηκότος, ἐπιφανεὶς Λάμαχος θορυβεῖν πειρᾶται. εἶτα γενομένου διελκυσμοῦ, κατενεχθεὶς ὁ Χορὸς ἀπολύει τὸν Δικαιόπολιν, καὶ πρὸς τοὺς δικαστὰς διαλέγεται περὶ τῆς τοῦ ποιητοῦ ἀρετῆς καὶ ἄλλων τινῶν. τοῦ δὲ Δικαιοπόλιδος ἄγοντος καθ' ἑαυτὸν εἰρήνην, τὸ μὲν πρῶτον Μεγαρικός τις παιδία ἑαυτοῦ, διεσκευασμένα εἰς χοιρίδια, φέρων ἐν σάκκῳ πράσιμα, παραγίνεται· μετὰ τοῦτον ἐκ Βοιωτῶν ἕτερος, ἐγχέλεις τε καὶ παντοδαπῶν ὀρνίθων γόνον ἀνατιθέμενος εἰς τὴν ἀγοράν. εἶς ἐπιφανέντων τινῶν συκοφαντῶν, συλλαβόμενος τινὰς ἐξ αὐτῶν ὁ Δικαιόπολις, καὶ βάλλων εἰς σάκκον, τοῦτον τῷ Βοιωτῷ ἀντίφορτον ἐξάγειν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν παραδίδωσι, καὶ προσαγόντων αὐτῷ πλειόνων, καὶ δεομένων μεταδοῦναι τῶν σπονδῶν, καθυπερηφανεῖ. παροικοῦντος δὲ αὐτῷ Λαμάχου, καὶ ἐνεστηκυίας τῆς τῶν Χοῶν ἑορτῆς, τοῦτον μὲν ἄγγελος, παρὰ τῶν στρατηγῶν ἥκων, κελεύει ἐξελθόντα μετὰ τῶν ὅπλων τὰς εἰσβολὰς τηρεῖν· τὸν δὲ Δικαιόπολιν περὶ τοῦ Διονύσου τοῦ ἱερέως τις καλῶν ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται. καὶ μετ' ὀλίγον ὁ μὲν τραυματίας καὶ κακῶς ἀπαλλάττων ἐπανήκει, ὁ δὲ Δικαιόπολις δεδειπνηκὼς καὶ μεθ' ἑταίρας ἀναλύων. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν εὖ σφόδρα πεποιημένων, καὶ ἐκ παντὸς τρόπου τὴν εἰρήνην προ-

ἀπολογήσασθαι ἐφ' ὅτ' ἂν — ἀπολογήσεσθαι ἐφ' ᾧτε ἐάν.
περὶ τοῦ — τοῦ τε.
ἐπὶ τὸ — ἐπὶ τῷ.
μὲν ἄγγελος παρὰ τὸν στρατηγὸν — ἄγγελος παρὰ τῶν στρατηγῶν.
περὶ τοῦ Διονύσου τοῦ ἱερέως τις καλῶν — παρὰ τοῦ ἱερέως τοῦ Διονύσου καλῶν τις.
ἐπανήκει in editis eſt poſt ἀναλύων.
σώζονται — σώζεται.

Secun-

προκαλούμενον. ἐδιδάχθη ἐπὶ Εὐθυμένους Αρχοντος ἐν Ληναίοις διὰ Καλλιςράτου· καὶ πρῶτος ἦν· δεύτερος Κρατῖνος Χειμαζομένοις. οὐ σώζεται. τρίτος Εὔπολις Νουμηνίαις.

Εκκλησίας οὔσης, παραγίνονταί τινες πρέσβεις παρὰ Περσῶν καὶ παρὰ Σιτάλκους, οἱ μὲν ςρατιὰν ἄγοντες· οἱ δὲ χρυσίον. παρὰ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ μετὰ τούτους τινὲς σπονδὰς φέροντες· οὓς Αχαρνεῖς οὐδαμῶς εἴασαν, ἀλλ' ἐξέβαλλον. ὧν καθάπτεται σκληρῶς ὁ ποιητής.

Secundum argumentum longe differt ab eo, quod vulgo verſibus editum eſt, quodque Ariſtophani grammatico ab aliis tribuitur. Quod eſt in libro noſtro deſinit in ποιητής. Adduntur haec vulgo:

αὐτὸ τὸ ψήφισμά τε
Μεγαρικὸν ἱκανῶς φησὶ, καὶ τὸν Περικλέα
οὐκ τῶν Λακώνων τῶνδε πάντων αἴτιον,
σπονδὰς, λύσιν τε τῶν ἐφεςώτων κακῶν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.
ΚΗΡΥΞ.
ΑΜΦΙΘΕΟΣ.
ΠΡΕΣΒΕΙΣ *Ἀθηναίων παρὰ Βασιλέως ἥκοντες.*
ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ.
ΘΕΩΡΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΑΧΑΡΝΕΩΝ.
ΓΥΝΗ *Δικαιοπόλιδος.*
ΘΥΓΑΤΗΡ *Δικαιοπόλιδος.*
ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
ΛΑΜΑΧΟΣ.
ΜΕΓΑΡΕΥΣ.
ΚΟΡΑΙ *θυγατέρες τοῦ Μεγαρέως.*
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.
ΒΟΙΩΤΟΣ.
ΝΙΚΑΡΧΟΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ *Λαμάχου.*
ΓΕΩΡΓΟΣ.
ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.
ΑΓΓΕΛΟΙ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΑΧΑΡΝΗΣ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΚΗΡΥΞ, ΑΜΦΙΘΕΟΣ, ΠΡΕΣΒΕΙΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ, ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ, ΘΕΩΡΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

Ὅσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν,
ἥσθην δὲ βαιὰ, πάνυ δὲ βαιὰ τέτταρα·
ἃ δ' ὠδυνήθην, ψαμμοκοσιογάργαρα.
φέρ' ἴδω, τί δ' ἥσθην ἄξιον χαιρηδόνος;
ἐγῷδ', ἐφ' ᾧ γε τὸ κέαρ εὐφράνθην ἰδὼν,
τοῖς πέντε ταλάντοις, οἷς Κλέων ἐξήμεσε.
ταῦθ' ὡς ἐγανώθην, καὶ φιλῶ τοὺς Ἱππέας
διὰ τοῦτο τοὖργον· ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι.
ἀλλ' ὠδυνήθην ἕτερον αὖ τραγῳδικὸν,
ὅτε δὴ κεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον·
ὁ δ' ἀνεῖπεν· Εἴσαγ', ὦ Θέογνι, τὸν χορόν —

πῶς

v. 10. ὅτε δὴ κεχήνη. Ita libri omnes. Brunckius cum *Etymologico Magno* δῆτ' ἐκεχήνη.

v. 6. πέντε ταλάντοις) παρὰ τῶν νησιωτῶν ἔλαβεν ε΄ τάλαντα ὁ Κλέων, ἵνα πείσηται Ἀθηναίους κουφίσαι αὐτοὺς τῆς εἰσφορᾶς· αἰσθόμενοι δὲ οἱ ἱππεῖς ἀντέλεγον καὶ ἀπήτησαν· αὐτοῦ μέμνηται Θεόπομπος· ἀπλήσας ἀλλοτρίους καταφαγὼν ἐξήμεσεν αὐτούς. ἐζημιώθη γὰρ ὁ Κλέων ε΄ τάλαντα διὰ τὸ ὑβρίζειν τοὺς ἱππέας.

πῶς τοῦτο ἔσεισέ μου, δοκεῖς, τὴν καρδίαν;
ἀλλ' ἕτερον ἥσθην, ἡνίκ' ἐπὶ μόσχῳ ποτὲ
Δεξίθεος εἰσῆλθ' ᾀσόμενος Βοιώτιον·
τῆτες δ' ἀπέθανον καὶ διεστράφην ἰδών,
ὅτε δὴ παρέκυψε Χαῖρις ἐπὶ τὸν ὄρθιον.
ἀλλ' οὐδεπώποτ', ἐξ ὅτου 'γὼ ῥύπτομαι,
οὕτως ἐδήχθην ὑπὸ κονίας γε τὰς ὀφρῦς,
ὡς νῦν, ὁπότ' οὔσης κυρίας ἐκκλησίας
ἑωθινῆς, ἔρημος ἡ Πνὺξ αὑτηί·
οἱ δ' ἐν ἀγορᾷ λαλοῦσι, κἄνω καὶ κάτω
τὸ σχοινίον φεύγουσι τὸ μεμιλτωμένον·
οὐδ' οἱ Πρυτάνεις ἥκουσιν· ἀλλ' ἀωρίαν
ἥκοντες, εἶτα δ' ὠστιοῦνται, πῶς δοκεῖς,
ἐλθόντες ἀλλήλοισι περὶ πρώτου ξύλου,
ἀθρόοι καταρρέοντες· εἰρήνη δ' ὅπως
ἔσται, προτιμῶσ' οὐδέν· ὦ πόλις, πόλις.
ἐγὼ δ' ἀεὶ πρώτιστος εἰς ἐκκλησίαν
νοστῶν κάθημαι· κᾆτ' ἐπειδὰν ὦ μόνος,
στένω, κέχηνα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι,
ἀπορῶ, γράφω, παρατίλλομαι, λογίζομαι,
ἀποβλέπων εἰς τὸν ἀγρόν, εἰρήνης ἐρῶν,
στυγῶν μὲν ἄστυ, τὸν δ' ἐμὸν δῆμον ποθῶν,
ὃς οὐδεπώποτ' εἶπεν· ἄνθρακας πρίω·
οὐκ ὄξος, οὐκ ἔλαιον, οὐδ' ᾔδει πρίω·
ἀλλ' αὐτὸς ἔφερε πάντα, χὡ πρίων ἀπῆν.
νῦν οὖν ἀτεχνῶς ἥκω παρεσκευασμένος

βοᾶν,

v. 12. Ita Ravennas liber ut vulgo, in quo nihil eſt, quod reprehendi poſſit, ſi eum bene interpunxeris. Itaque *Valckenarius*, quem ſequitur Brunckius, ſine neceſſitate eumdem ita emendavit:

πῶς τοῦτο σῆσαί μου δοκεῖς τὴν καρδίαν.

v. 35. ἤδει libri omnes. Brunckius in ſuo ᾔδη, quod in verſum intulit. Facile librarii ει in η, et contra verterunt.

v. 37. Rav. liber: ἀτεχνῶς — ἀσφαλῶς. At verſu 39. deeſt τις.

βοᾶν, ὑποκρούειν, λοιδορεῖν τοὺς ῥήτορας,
ἐάν τις ἄλλο πλὴν περὶ εἰρήνης λέγῃ.
ἀλλ' οἱ Πρυτάνεις γὰρ οὑτοιῒ μεσημβρινοί.
οὐκ ἠγόρευον; τοῦτ' ἐκεῖν' οὐγὼ 'λεγον·
ἐς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνὴρ ὠστίζεται.

ΚΗΡΥΞ.

πάριτ' ἐς τὸ πρόσθεν,
πάριθ', ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ἤδη τις εἶπε;

ΚΗΡΥΞ.

τίς ἀγορεύειν βούλεται;

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ἐγώ.

ΚΗΡΥΞ.

τίς ὤν;

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

Ἀμφίθεος.

ΚΗΡΥΞ.

οὐκ ἄνθρωπος;

ΑΜ-

v. 46. Nulla hoc loco neceſſitas aut ratio ſuadet, inducendos eſſe Prytanes, quos tantum poeta voluit, perſonam huic concioni accommodare. Si enim Prytanes hac in comoedia actores eſſent, alias iis pro dignitate partes poeta dediſſet. Neque hic neque alibi partem ullam ii habent, quod et res ipſa, et librorum omnium oſtendit auctoritas. Praeco has omnes partes gerit.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

οὔ.
ἀλλ' ἀθάνατος. ὁ γὰρ Ἀμφίθεος Δήμητρος ἦν,
καὶ Τριπτολέμου· τούτου δὲ Κελεὸς γίγνεται·
γαμεῖ δὲ Κελεὸς Φαιναρέτην τήθην ἐμὴν,
ἐξ ἧς Λυκῖνος ἐγένετ'· ἐκ τούτου δ' ἐγὼ
ἀθάνατος εἰμ'· ἐμοὶ δ' ἐπέτρεψαν οἱ θεοὶ
σπονδὰς ποιεῖσθαι πρὸς Λακεδαιμονίους μόνῳ.
ἀλλ' ἀθάνατος ὢν, ὦ 'νδρες, ἐφόδι' οὐκ ἔχω·
οὐ γὰρ διδόασιν οἱ Πρυτάνεις.

ΚΗΡΥΞ.

οἱ τοξόται —

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ὦ Τριπτόλεμε, καὶ Κελεὲ, περιόψεσθέ με;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ 'νδρες Πρυτάνεις, ἀδικεῖτε τὴν ἐκκλησίαν,
τὸν ἄνδρ' ἀπάγοντες, ὅστις ἡμῖν ἤθελε
σπονδὰς ποιῆσαι, καὶ κρεμάσαι τὰς ἀσπίδας.

ΚΗΡΥΞ.

κάθησο σῖγα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὐκ·
ἢν μὴ περὶ εἰρήνης γε πρυτανεύσητέ μοι.

ΚΗ-

v. 49. τήθην ἐμήν. Ita plane liber noſter.

v. 53. Rav. liber: ἀλλ' ἀθάνατος ὢν ἄνδρες.

v. 58. Rav. liber: ποιεῖσθαι.

ΚΗΡΥΞ.

οἱ πρέσβεις, οἱ παρὰ Βασιλέως.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ποίου βασιλέως; ἄχθομαι 'γὼ πρέσβεσι,
καὶ τοῖς ταῶσι, τοῖς τ' ἀλαζονεύμασι.

ΚΗΡΥΞ.

σῖγα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

βαβαιὰξ, ὦ 'κβάτανα, τοῦ σχήματος.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἐπέμψαθ' ἡμᾶς ὡς Βασιλέα τὸν Μέγαν,
μισθὸν φέροντας δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας
ἐπ' Εὐθυμένους Ἄρχοντος —

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οἴμοι τῶν δραχμῶν.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

καὶ δῆτ' ἐτρυχόμεθα παρὰ τῶν Καϋστρίων
πεδίων ὁδοιπλανοῦντες ἐσκηνημένοι,
ἐφ' ἁρμαμαξῶν μαλθακῶς κατακείμενοι,
ἀπολλύμενοι.

ΔΙ-

v. 61. Ita liber noſter. Non poeſeos elegantiam puto quaeſiviſſe Ariſtophanem in iis, quae Praeco, veras imitatus conciones, pro more tamquam formulas Attici fori dicit. Vulgo: οἱ παρὰ βασιλέως πρέσβεις.

v. 62. Brunckius: ἄχθομαι γὰρ ex libro ſuo, quod iterum ex ingenio emendavit ἄχθομαι τοῖς. Liber noſter ut vulgo.

v. 65. Rav. liber: τὸν μέγα.

v. 68. παρὰ τῶν. Ita Rav. liber. Vulgo: διὰ τῶν, et v. ſeq. recte ut vulgo: ὁδοιπλανοῦντες.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

σφόδρα γ' ἄρ' ἐσωζόμην ἐγὼ,
παρὰ τὴν ἔπαλξιν ἐν φορυτῷ κατακείμενος;

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ξενιζόμενοι γὰρ πρὸς βίαν ἐπίνομεν
ἐξ ὑαλίνων ἐκπωμάτων καὶ χρυσίδων
ἄκρατον οἶνον ἡδύν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ Κραναὰ πόλις,
ἆρ' αἰσθάνει τὸν κατάγελων τῶν πρέσβεων;

ΠΡΕΣΒΥΣ.

οἱ βάρβαροι γὰρ ἄνδρας ἡγοῦνται μόνους,
τοὺς πλεῖστα δυναμένους καταφαγεῖν καὶ πιεῖν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἡμεῖς δὲ, λαικαστάς τε καὶ καταπύγονας.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἔτει τετάρτῳ δ' εἰς τὰ βασίλει' ἤλθομεν·
ἀλλ' εἰς ἀπόπατον ᾤχετο, στρατιὰν λαβὼν,
κἄχεζεν ὀκτὼ μῆνας ἐπὶ χρυσῶν ὀρῶν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πόσου δὲ τὸν πρωκτὸν χρόνου ξυνήγαγεν;

ΠΡΕΣ-

v. 73. Rav. liber: γὰρ πρὸς. Vulgo δέ.

v. 78. Rav. liber ut vulgo: τε καὶ πιεῖν. Brunckius ita legendum eſſe cenſet hunc verſum, quo elegantior fiat:
τοὺς πλεῖστα δυναμένους φαγεῖν τε καὶ πιεῖν.
At id eſt novos verſus ſcribere, non veteres poetas edere.

v. 80. Deeſt δ' vulgo.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

τῇ πανσελήνῳ· κᾆτ᾽ ἀπῆλθεν οἴκαδε.
εἶτ᾽ ἐξένιζε, καὶ παρετίθει θ᾽ ἡμῖν ὀπτοὺς
ἐκ κριβάνου βοῦς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καὶ τίς εἶδε πώποτε
βοῦς κριβανίτας; τῶν ἀλαζονευμάτων.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

καὶ, ναὶ μὰ Δί᾽, ὄρνιν τριπλάσιον Κλεωνύμου
παρέθηκεν ἡμῖν· ὄνομα δ᾽ ἦν αὐτῷ Φέναξ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ταῦτ᾽ ἄρ᾽ ἐφενάκιζες σὺ, δύο δραχμὰς φέρων.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

καὶ νῦν ἥκοντες ἄγομεν Ψευδαρτάβαν,
τὸν Βασιλέως ὀφθαλμόν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐκκόψειέ γε
κόραξ πατάξας τόν γε σὸν τοῦ πρέσβεως.

ΚΗΡΥΞ.

ὁ Βασιλέως ὀφθαλμὸς —

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ ῎ναξ Ηράκλεις·
πρὸς τῶν θεῶν, ἄνθρωπε, ναύφρακτον βλέπεις,

ἢ περὶ

v. 85. καὶ παρετίθει τ᾽ ὀπτοὺς... βοῦς. Ita Rav. liber. Vulgò minus bene ὅλους ... βοῦς, et παρετίθει δ᾽.

v. 91. ἥκοντες ἄγομεν. Ita Rav. liber. Vulgo: ἄγοντες ἥκομεν.

ἢ περὶ ἄκραν νεὼς κάμπτων, οἶκον σκοπεῖς;
ἄσκωμ᾽ ἔχεις που περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κάτω.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἄγε δὴ σὺ, Βασιλεὺς ἅττ᾽ ἄν σ᾽ ἀπέπεμψεν, φρά-
σον
λέξοντ᾽ Ἀθηναίοισιν, ὦ Ψευδαρτάβα.

ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ.

ἰαρταμὰν ἔξαρξας πισόνασρα.

ΠΡΕΣ-

v. 96. Vulgo:

ἢ περὶ ἄκραν κάμπτων νεάσοικον σκοπεῖς.

Liber noſter:

ἢ περὶ ἄκραν νεὼς κάμπτων οἶνον σκοπεῖς.

Ex quo coniici etiam poſſet, poetam praeter expectationem, ut alibi ſaepe, excitandi riſus cauſa, ſcripſiſſe νέον κάμπτων οἶνον. Coniecturae locum facit liber noſter, in quo plane ſcriptum eſt οἶνον; niſi quod perſpicue in eo eſt νεώς.

v. 98. Liber noſter: ἅττ᾽ ἄν σ᾽ ἀπέπεμψεν. Vulgo: ἅττα σ᾽.

v. 100. Ita liber noſter. Alii:

ἰαρταμὰν ἔξαρξ᾽ ἀναπισσόναι σάτρα.

In verſibus ſequentibus perſonas poſui ad fidem eiusdem libri Ravennatis, uti eas ex ſuis libris Brunckius emendavit: qui tamen non probat haec Praeconem dicere: τί δ᾽ αὖ λέγει, quae emendat τί οὖν λέγει, et Legato attribuit. At Praeco hic in ſcena maiora ſibi impune potuit uſurpare iis, quae veri in foro praecones agebant. Praeterea ineptum eſt, Legatum verborum explicationem illorum poſtulare, quae clariſſima erant: qui quidem legatus tam bene ea intellexerat, ut ſtudeat ea in alium ſenſum detorquere:

ἀχάνας χρυσίου λέγει.

Denique ſollicitanda librorum vetuſtiorum temere non eſt auctoritas.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ξυνήκαθ', ὃ λέγει;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔ.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

πέμψειν Βασιλέα φησὶν ὑμῖν χρυσίον.
λέγε δὴ σὺ μεῖζον, καὶ σαφῶς τὸ χρυσίον.

ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ.

οὐ λῆψι χρῦσο, χαυνόπρωκτ' Ἰαοναῦ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, ὡς σαφῶς.

ΚΗΡΥΞ.

τί δ' αὖ λέγει;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὅ τι; χαυνοπρώκτους τοὺς Ἰάονας λέγει,
εἰ προσδοκῶσι χρυσίον ἐκ τῶν βαρβάρων.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

οὔκ' ἀλλ' ἀχάνας ὅδί γε χρυσίου λέγει.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ποίας ἀχάνας; σὺ μὴν ἀλαζὼν εἶ μέγας.
ἀλλ' ἄπιθ'· ἐγὼ δὲ βασανιῶ τουτον μόνος.
ἄγε δὴ σὺ φράσον ἐμοὶ σαφῶς, πρὸς τουτονί,
ἵνα μή σε βάψω βάμμα Σαρδιανικόν.

v. 112. *βάμμα σαρδιανικόν.* Ita plane liber noſter, ut Brunckius.

Βασιλεὺς ὁ Μέγας ἡμῖν ἀποπέμψαι χρυσίον;
(ἀνανεύει)
ἄλλως ἄρ' ἐξαπατώμεθ' ὑπὸ τῶν πρέσβεων;
(ἐπινεύει)
Ἑλληνικόν γ' ἐπένευσαν ἄνδρες οὑτοιί.
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἰσὶν ἐνθένδ' αὐτόθεν.
καὶ τοῖν μὲν εὐνούχοιν τὸν ἕτερον τουτονὶ
ἐγῷδ', ὅς ἐςι Κλεισθένης ὁ Σιβυρτίου.
ὦ θερμόβουλον πρωκτὸν ἐξυρημένε·
τοιόνδε δ', ὦ πίθηκε, τὸν πώγων' ἔχων,
εὐνοῦχος ἡμῖν ἦλθες ἐσκευασμένος;
ὁδὶ δὲ, τίς ποτ' ἐςίν; οὐ δήπου Στράτων;

ΚΗΡΥΞ.

σίγα, κάθιζε.
τὸν Βασιλέως ὀφθαλμὸν ἡ Βουλὴ καλεῖ
ἐς τὸ Πρυτανεῖον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τοῦτο δῆτ' οὐκ ἀγχόνη;
κἄπειτ' ἐγὼ δῆτ' ἐνθαδὶ ςραγγεύομαι;
τούσδε ξενίζειν οὐδέποτ' ἴσχει γ' ἡ θύρα.
ἀλλ' ἐργάσομαί τι δεινὸν ἔργον καὶ μέγα.
ἀλλ' Ἀμφίθεός μοι ποῦ 'ςιν;

AM-

v. 118. Rav. liber: ὅςις ἐςὶ.

v. 125. Rav. liber: ταῦτα.

v. 126. ςραγγεύομαι. Ita liber noſter et Brunckius. Inepte vulgo ςρατεύομαι.

v. 127. ἴσχει γ' ἡ θύρα. Ita *Suidas* in ἴσχειν. Vulgo: γ' ἴσχ' ἡ θύρα. Liber noſter: ἴσχει θύρα.

v. 114. ἐξαπατώμεθ') ἠλιθίας καὶ ματαίας· ὡς καὶ Ὅμηρος· σπερχεῖ ἄλλως σύ γε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεύς.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

οὑτοσὶ πάρα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐμοὶ σὺ, ταυτασὶ λαβὼν ὀκτὼ δραχμὰς,
σπονδὰς ποίησαι πρὸς Λακεδαιμονίους μόνῳ,
καὶ τοῖσι παιδίοισι, καὶ τῇ πλάτιδι·
ὑμεῖς δὲ πρεσβεύεσθε, καὶ κεχήνατε.

ΚΗΡΥΞ.

προσίτω Θέωρος ὁ παρὰ Σιτάλκους.

ΘΕΩΡΟΣ.

ὁδί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἕτερος ἀλαζὼν οὗτος εἰσκεκήρυκται.

ΘΕΩΡΟΣ.

χρόνον μὲν οὐκ ἂν ἦμεν ἐν Θρᾴκῃ πολὺν —

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μὰ Δί' οὐκ ἂν, εἰ μισθόν γε μὴ ʼφερες πολύν.

ΘΕΩΡΟΣ.

εἰ μὴ κατένιψε χιόνι τὴν Θρᾴκην ὅλην,
καὶ τοὺς ποταμοὺς ἔπηξ' ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον,
ὅτ' ἐνθαδὶ Θέογνις ἠγωνίζετο.
τοῦτον μετὰ Σιτάλκους ἔπινον τὸν χρόνον·
καὶ δῆτα φιλαθήναιός γ' ἦν ὑπερφυῶς,
ὑμῶν τ' ἐραστὴς ἦν ἀληθὴς, ὥστε καὶ
ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφ' Ἀθηναῖοι καλοί.

v. 135. εἰσκεκήρυκται. Ita Rav. liber. Vulgo: εἰσκηρύττεται.
v. 143. Rav. liber: ἀληθὴς, vulgo: ἀληθῶς. Verſu praeced. γ' delevit Brunckius metri cauſa.

ὁ δ' υἱὸς, ὃν Ἀθηναῖον ἐπεποιήμεθα,
ἤρα φαγεῖν ἀλλᾶντας ἐξ Ἀπατουρίων,
καὶ τὸν πατέρ' ἠντιβόλει βοηθεῖν τῇ πάτρᾳ·
ὁ δ' ὤμοσε σπένδων βοηθήσειν, ἔχων
ϛρατιὰν τοσαύτην, ὥϛ' Ἀθηναίους ἐρεῖν·
Ὅσον τὸ χρῆμα παρνόπων προσέρχεται. —

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κάκιϛ' ἀπολοίμην, εἴ τι τούτων πείθομαι,
ὧν εἶπας ἐνταῦθα σὺ, πλὴν τῶν παρνόπων.

ΘΕΩΡΟΣ.

καὶ νῦν ὅπερ μαχιμώτατον Θρακῶν ἔθνος
ἔπεμψεν ὑμῖν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τοῦτο μέν γ' ἤδη σαφές.

ΚΗΡΥΞ.

οἱ Θρᾷκες, ἴτε δεῦρ', οὓς Θέωρος ἤγαγε.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τουτὶ τί ἐϛι τὸ κακόν;

ΘΕΩΡΟΣ.

Ὀδομάντων ϛρατός.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ποίων Ὀδομάντων; εἰπ' ἐμοὶ, τουτὶ τί ἦν;

τίς

v. 145. Rav. liber: πεποιήμεθα.
v. 146. Rav. liber: ἀλλᾶντας ut vulgo; Brunckius ex veteri ſuo libro ἀλλᾶντος.
v. 152. Hunc verſum primus edidit Brunckius ex libris ſuis, quem noſter liber etiam exhibet. Brunckius ἐνταυθοῖ, et v. ſeq. Rav. lib. ἔθνος ut Brunckius. Vulgo: γένος.

τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτέθρακε; τίς;

ΘΕΩΡΟΣ.

τούτοις ἐάν τις δύο δραχμὰς μισθὸν διδῷ,
καταπελτάσονται τὴν Βοιωτίαν ὅλην.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τοισδὶ δύο δραχμὰς τοῖς ἀπεψωλημένοις;
ὑποστένοι μέν τ' ἄν γ' ὁ θρανίτης λεὼς,
ὁ σωσίπολις. οἴμοι τάλας, ἀπόλλυμαι,
ὑπὸ τῶν Ὀδομάντων τὰ σκόροδα πορθούμενος.
οὐ καταβαλεῖτε τὰ σκόροδ';

ΘΕΩΡΟΣ.

ὦ μόχθηρε σὺ,
οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ταυτὶ περιείδεθ' οἱ Πρυτάνεις πάσχοντά με
ἐν τῇ πατρίδι, καὶ ταῦθ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων;
ἀλλ' ἀπαγορεύω μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν
τοῖς Θραξὶ περὶ μισθοῦ· λέγω δ' ὑμῖν, ὅτι
διοσημί' ἐστὶ, καὶ ῥανὶς βέβληκέ με.

ΚΗΡΥΞ.

τοὺς Θρᾷκας ἀπιέναι, παρεῖναι δ' εἰς ἔνην.
οἱ γὰρ Πρυτάνεις λύουσι τὴν ἐκκλησίαν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οἴμοι τάλας, μυττωτὸν ὅσον ἀπώλεσα.
ἀλλ' ἐκ Λακεδαίμονος γὰρ Ἀμφίθεος ὁδί.
χαῖρ' Ἀμφίθεε.

v. 158. Vulgo: ἀποτέθρακεν ἄν. *Suidas*: ἀποτεθρίακε.
v. 159. Ita Rav. liber. Vulgo:
τούτοις ἐὰν δραχμὰς δύο τις μισθὸν διδῷ.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

μήπω, πρὶν ἄν γε στῶ τρέχων.
δεῖ γάρ με φεύγοντ' ἐκφυγεῖν Ἀχαρνέας.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δ' ἐστίν;

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ἐγὼ μὲν δεῦρό σοι σπονδὰς φέρων
ἔσπευδον· οἱ δ' ὤσφροντο πρεσβῦταί τινες
Ἀχαρνικοί, στιπτοὶ γέροντες, πρίνινοι,
ἀτεράμονες, Μαραθωνομάχαι, σφενδάμνινοι.
ἔπειτ' ἀνέκραγον πάντες· Ὦ μιαρώτατε,
σπονδὰς φέρεις, τῶν ἀμπέλων τετμημένων; —
κἀς τοὺς τρίβωνας ξυνελέγοντο τῶν λίθων·
ἐγὼ δ' ἔφευγον· οἱ δ' ἐδίωκον, κἀβόων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οἱ δ' οὖν βοώντων. ἀλλὰ τὰς σπονδὰς φέρεις;

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ἔγωγε, φημί, τρία γε ταυτὶ γεύματα.
αὗται μέν εἰσι πεντέτεις. γεῦσαι λαβών.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

αἰβοῖ.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

τί ἐστιν;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐκ ἀρέσκουσίν μ', ὅτι
ὄζουσι πίττης, καὶ παρασκευῆς νεῶν.

AM-

v. 178. Ita Rav. liber ut Brunckius. Vulgo: τί δ' ἐστί; σοὶ μὲν δεῦρο 'γὼ σπονδὰς φέρων.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

σὺ δ' ἀλλὰ τασδὶ τὰς δεκέτεις γεῦσαι λαβών.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὄζουσι χ' αὗται πρέσβεων ἐς τὰς πόλεις
ὀξύτατον, ὥσπερ διατριβῆς τῶν ξυμμάχων.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ἀλλ' αὑταιὶ σπονδαί σοι τριακοντούτιδες,
κατὰ γῆν τε καὶ θάλατταν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ Διονύσια.
αὗται μὲν ὄζουσ' ἀμβροσίας καὶ νέκταρος,
καὶ μὴ 'πιτηρεῖν σιτί' ἡμερῶν τριῶν,
κἀν τῷ στόματι λέγουσι, βαῖν' ὅπη θέλεις.
ταύτας δέχομαι, καὶ σπένδομαι, κἀκπίομαι,
χαίρειν κελεύων πολλὰ τοὺς Ἀχαρνέας·
ἐγὼ δὲ, πολέμου τε καὶ κακῶν ἀπαλλαγεὶς,
ἄξω τὰ κατ' ἀγροὺς εἰσιὼν Διονύσια.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ἐγὼ δὲ φεύξομαί γε τοὺς Ἀχαρνέας.

ΧΟΡΟΣ.

τῇδε πᾶς ἕπου, δίωκε, καὶ τὸν ἄνδρα πυνθάνου

v. 192. et ſeq. Deeſt in libro noſtro.

v. 194. Rav. liber: αὑταιί σοι σπονδαί, ubi vulgo σοι deeſt, et v. ſeq. καὶ κατὰ θάλατταν.

v. 198. Rav. liber: ὅπῃ, vulgo ὅποι.

v. 200. κελεύων. Ita liber noſter et Brunckius.

v. 201. Rav. liber: πολέμου τε καὶ. Vulgo τε deeſt.

v. 203. Liber noſter: φευξοῦμαι.

τῶν ὁδοιπόρων ἁπάντων· τῇ πόλει γὰρ ἄξιον
ξυλλαβεῖν τὸν ἄνδρα τοῦτον. ἀλλά μοι μηνύετε,
εἴ τις οἶδ' ὅποι τέτραπται γῆς ὁ τὰς σπονδὰς φέρων.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἐκπέφευγ', οἴχεται
φροῦδος.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

οἴμοι τάλας,
τῶν ἐτῶν τῶν ἐμῶν.
οὐκ ἂν ἐπ' ἐμῆς γε νεό-
τητος, ὅτ' ἐγὼ φέρων
ἀνθράκων φορτίον
ἠκολούθουν Φαΰλλῳ τρέχων,
ὧδε φαύλως ἂν ὁ
σπονδοφόρος οὗτος, ὑπ' ἐμοῦ τότε δι-
ωκόμενος, ἐξέφυγεν ἄν,
οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἂν ἀπεπλίξατο.
νῦν δ' ἐπειδὴ στερρὸν ἤδη τοὐμὸν ἀντικνήμιον,
καὶ παλαιῷ Λακρατίδῃ τὸ σκέλος βαρύνεται,
οἴχεται.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

διωκτέος δέ· μὴ γὰρ ἐγχάνοι ποτὲ,

μη-

v. 206. Rav. liber: μηνύσατε.

v. 216. et 17. Edidi hos verſus ex auctoritate libri Ravennatis fere ut vulgo. Brunckius arbitrio ſuo ita eos edidit, ut pari ſuo verſui horum primus reſponderet (quam provinciam alibi deſperatam eſſe diximus) eiiciens verba οὗτος et τότε:

σπονδοφόρος ὑπ' ἐμοῦ δι-
ωκόμενος ἐξέφυγεν.

v. 218. Liber noſter: ἀπεπλήξατο.

μηδέ περ γέροντας ὄντας, ἐκφυγὼν Ἀχαρνέας,
ὅστις, ὦ Ζεῦ πάτερ
καὶ θεοὶ, τοῖσιν ἐ-
χθροῖσιν ἐσπείσατο,
οἶσι παρ' ἐμοῦ πόλεμος
ἐχθοδοπὸς αὔξεται
τῶν ἐμῶν χωρίων·
κοὐκ ἀνήσω, πρὶν ἂν σχοῖνος αὐ-
τοῖσιν ἀντεμπαγῶ
ὀξὺς, ὀδυνηρὸς, ἐπί-
κωπος, ἵνα μήποτε
πατῶσιν τὰς ἐμὰς ἀμπέλους.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ δεῖ ζητεῖν τὸν ἄνδρα, καὶ βλέπειν Βαλλήναδε,
καὶ διώκειν γῆν πρὸ γῆς, ἕως ἂν εὑρεθῇ ποτε·
ὡς ἐγὼ βάλλων ἐκεῖνον οὐκ ἂν ἐμπλήμην λίθοις.

v. 222. Rav. liber: γέροντας, quo in loco geminationis regula ſuam ſibi et ſedem vindicat et auctoritatem.

v. 230. τοῖσιν ἀντεμπαγῶ. Ita Ravennas liber et Brunckius ex Suida. Idemque liber exhibet verſum 233. ut eum edidi. Vulgo: πατῶσιν ἔτι, Brunckius vero; πατῶσ' ἔτι.

v. 234. βαλλήναδε. Ita liber noſter.

v. 236. Rav. liber: ἐμπλήμην λίθοις. cum Brunck.

ΔΙΚΑΙΟ-

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΧΟΡΟΣ, ΓΥΝΗ, ΘΥΓΑΤΗΡ, ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΛΑΜΑΧΟΣ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

Εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.

ΧΟΡΟΣ.

σῖγα πᾶς. ἠκούσατ' ἄνδρες ἄρα τῆς εὐφημίας;
οὗτος αὐτός ἐστιν, ὃν ζητοῦμεν. ἀλλὰ δεῦρο πᾶς
ἐκποδών· θύσων γὰρ ἀνὴρ, ὡς ἔοικ', ἐξέρχεται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.
προΐθ' ὡς τὸ πρόσθεν ὀλίγον ἡ κανηφόρος·
ὁ Ξανθίας τὸν φαλλὸν ὀρθὸν στησάτω.

ΓΥΝΗ.

κατάθου τὸ κανοῦν, ὦ θύγατερ, ἵν' ἀπαρξώμεθα.

ΘΥΓΑΤΗΡ.

ὦ μῆτερ, ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν,
ἵν' ἔτνος καταχέω τοῦ 'λατῆρος τουτουΐ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καὶ μὴν καλόν γ' ἔστ'. ὦ Διόνυσε δέσποτα,
κεχαρισμένως σοι τήνδε τὴν πομπὴν ἐμὲ
πέμψαντα, καὶ θύσαντα μετὰ τῶν οἰκετῶν,
ἀγαγεῖν τυχηρῶς τὰ κατ' ἀγροὺς Διονύσια,

στρα-

v. 242. ὡς τό. Ita liber noſter, ut libri omnes vulgo. Brunckius ἐς τό., Idem v. 240. dedit: ὡνήρ.

στρατιᾶς ἀπαλλαχθέντα· τὰς σπονδὰς δ' ἐμοὶ
καλῶς ξυνενεγκεῖν τὰς τριακοντούτιδας.

ΓΥΝΗ.

ἄγ', ὦ θύγατερ, ὅπως τὸ κανοῦν καλὴ καλῶς
οἴσεις, βλέπουσα θυμβροφάγον. ὡς μακάριος,
ὅστις σ' ὀπύσει, κἀκποιήσεται γαλᾶς
σοῦ μηδὲν ἧττον βδεῖν, ἐπειδὰν ὄρθρος ᾖ.
πρόβαινε, κἀν τ' ὄχλῳ φυλάττεσθαι σφόδρα,
μή τις λαθών σου περιτράγῃ τὰ χρυσία.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ Ξανθία, σφῷν δ' ἐστὶν ὀρθὸς ἑκτέος
ὁ φαλλὸς ἐξόπισθε τῆς κανηφόρου.
ἐγὼ δ' ἀκολουθῶν ᾄσομαι τὸ φαλλικόν·
σὺ δ', ὦ γύναι, θεῶ μ' ἀπὸ τοῦ τέγους. πρόβα.
Φαλῆς, ἑταῖρε Βακχίου,
ξύγκωμε, νυκτοπεριπλάνη-
τε, μοιχέ, παιδεραστά,
ἕκτῳ σ' ἔτει προσεῖπον, ἐς
τὸν δῆμον ἐλθὼν ἄσμενος,
σπονδὰς ποιησάμενος ἐμαυ-
τῷ, πραγμάτων τε, καὶ μαχῶν,
καὶ Λαμάχων ἀπαλλαγείς.
πολλῷ γὰρ ἔσθ' ἥδιον, ὦ Φαλῆς, Φαλῆς,
κλέπτουσαν εὑρόνθ' ὡρικὴν ὑλοφόρον,
τὴν Στρυμοδώρου Θρᾷτταν ἐκ τοῦ Φελλέως,
μέσην λαβέντ', ἄραντα, κατα-
βαλόντα καταγιγαρτίσαι,
Φαλῆς, Φαλῆς.
ἐὰν μεθ' ἡμῶν ξυμπίῃς, ἐκ κραιπάλης
ἕωθεν εἰρήνης ῥοφήσεις τρύβλιον·

ἢ δ'

v. 257. Vulgò: τῷ 'χλῳ.
v. 271. Vulgo: ἐστιν ἥδιον. v. ſeq. Vulgo: ὑληφόρον.

ἡ δ' ἀσπὶς ἐν τῷ φεψάλῳ κρεμήσεται.

ΧΟΡΟΣ.

οὗτος αὐτός ἐστιν, οὗτος.
βάλλε, βάλλε, βάλλε, βάλλε,
παῖε, παῖε τὸν μιαρόν.
οὐ βαλεῖς, οὐ βαλεῖς;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

Ἡράκλεις, τουτὶ τί ἐστι; τὴν χύτραν συντρίψετε.

ΧΟΡΟΣ.

σὲ μὲν οὖν καταλεύσομεν, ὦ μιαρὰ κεφαλή.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀντὶ ποίας αἰτίας, ὦ 'χαρνέων γεραίτατοι;

ΧΟΡΟΣ.

τοῦτ' ἐρωτᾷς; ἀναί-
σχυντος εἶ καὶ βδελυρὸς,
ὦ προδότα τῆς πατρίδος,
ὅστις ἡμῶν μόνος
σπεισάμενος, ἔπειτα δύνα-
σαι νῦν πρὸς ἔμ' ἀποβλέπειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀντὶ δ' ὧν ἐσπεισάμην, οὐκ ἴσατ'· ἀλλ' ἀκούσατε.

ΧΟΡΟΣ.

v. 279. Liber noſter: κρεμασθήσεται.

v. 283. Vulgo: οὐ βαλεῖς ἄν.

v. 291. Ita Rav. liber. Vulgo:
σπεισάμενος, εἶτα δύνα-
σαι πρὸς ἔμ' ἀποβλέπειν.

v. ſeq. Vulgo:
οὐκ ἴσθε γ'· ἀλλ' ἀκούσατε.

ΧΟΡΟΣ.

σοῦ γ' ἀκούσομεν; ἀπολεῖ. κᾆτά σε
χώσομεν τοῖς λίθοις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μηδαμῶς, πρίν γ' ἀκούσητ'. ἀλλ' ἀνάσχεσθ', ὦ
'γαθοί.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἀνασχήσομαι·
μηδὲ λέγε σύ μοι λόγον·
ὡς μεμίσηκά σε Κλέω-
νος ἔτι μᾶλλον, ὃν ἐγὼ
κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦ-
σιν ποτ' ἐς καττύματα.
σοῦ δ' ἐγὼ λόγους λέγοντος οὐκ ἀκούσομαι μα-
κρούς,
ὅςις ἐσπείσω Λάκωσιν· ἀλλὰ τιμωρήσομαι.

ΔΙ-

v. 294. etſeq. Ita Rav. liber. Vulgo:
σοῦ γ' ἀκούσομ'; ἀπολεῖ.
κατά σε χώσομεν τοῖς λίθοις.
Brunckius ex ingenio:
κᾆτά σ' αὖ χώσομεν τοῖς λίθοις.

v. 296. Ita liber noſter. Vulgo:
πρὶν ἂν ἀκούσητέ γ'· ἀλλ' ἀνάσχοισθ'.
Brunckius ex ingenio:
γε, πρὶν ἂν ἀκούσητ'. ἀλλ'.

v. 298. Ita Rav. liber. Vulgo: δὴ σὺ λόγοι.

v. 299. et ſeq. Ita Rav. liber. Vulgo:
ὡς μεμίσηκά σε Κλέ-
ωνος ἔτι μᾶλλον, ὃν ἐ-
γὼ κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσί ποτε
ἐς καττύματα.
Brunckius:
γωγε κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσιν ποτέ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ 'γαθοὶ, τοὺς μὲν Λάκωνας ἐκποδὼν ἐάσατε·
τῶν δ' ἐμῶν σπονδῶν ἀκούσατ', εἰ καλῶς ἐσπεισάμην.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δέ γ' ἂν καλῶς λέγοις, ἅπερ ἐσπείσω γ' ἅπαξ,
οἷσιν οὔτε βωμὸς, οὔτε πίστις, οὔθ' ὅρκος μένει;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οἶδ' ἐγὼ καὶ τοὺς Λάκωνας, οἷς ἄγαν ἐγκείμεθα,
οὐχ ἁπάντων ὄντας ἡμῖν αἰτίους τῶν πραγμάτων.

ΧΟΡΟΣ.

οὐχ ἁπάντων, ὦ πανοῦργε; ταῦτα δὴ τολμᾷς λέγειν
ἐμφανῶς ἤδη πρὸς ἡμᾶς; εἶτ' ἐγώ σου φείσομαι;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐχ ἁπάντων, οὐχ ἁπάντων· ἀλλ' ἐγὼ λέγων ὁδὶ
πόλλ' ἂν ἀποφήναιμ' ἐκείνους ἔσθ' ἃ κἀδικουμένους.

ΧΟΡΟΣ.

τοῦτο τοὔπος δεινὸν ἤδη, καὶ ταραξικάρδιον,
εἰ σὺ τολμήσεις ὑπὲρ τῶν πολεμίων ἡμῖν λέγειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κἂν γε μὴ λέξω δίκαια, μήτε τῷ πλήθει δοκῶ,
ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν κεφαλὴν ἔχων λέγειν.

ΧΟΡΟΣ.

v. 317. Ita Rav. liber. Vulgo: μὴ λέγω δίκαια, μηδὲ. v. ſeq. ut vulgo: τὴν κεφαλὴν. Brunckius, ne in quinto pede ſit *dactylus*, contra librorum omnium auctoritatem de ſuo poſuit eius loco δέρην.

ΧΟΡΟΣ.

εἰπέ μοι, τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὦ δημόται,
μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οἷον αὖ μέλας ἐφ' ὑμῖν θυμάλωψ ἐπέζεσεν.
οὐκ ἀκούσεσθ', οὐκ ἀκούσεσθ' ἐτεὸν, ὦ 'χαρνηΐδαι;

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἀκουσόμεσθα δῆτα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

δεινά γ' ἆρα πείσομαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἐξολοίμην, ἢν ἀκούσω.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μηδαμῶς, ὦ 'χαρνικοί.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς τεθνήξων ἴσθι νυνί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

δήξομ' ὑμᾶς ἆρ' ἐγώ.
ἀνταποκτενῶ γὰρ ὑμῶν τῶν φίλων τοὺς φιλτάτους·
ὡς ἔχω γ' ὑμῶν ὁμήρους, οὓς ἀποσφάξω λαβών.

ΧΟΡΟΣ.

v. 321. Ita liber noſter. Vulgo: οἷος αὖ μέλας τις ὑμῖν.

v. 325. Ita liber noſter. Vulgo:
ὡς τεθνήξων ἴσθι νῦν γε — δήξομαί γ' ἄρ' ὑμᾶς ἐγώ.
Davveſius, quem ſequitur Brunckius, ita eumdem emendavit:
ὡς τεθνήξων ἴσθι νυνί. — δήξομ' ἆρ' ὑμᾶς ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

εἰπ' ἐμοὶ, τί τοῦτ' ἀπειλεῖ τοὔπος, ἄνδρες δημόται,
τοῖς Ἀχαρνικοῖσιν; ὑμῶν μῶν ἔχει του παιδίον
τῶν παρόντων ἔνδον εἵρξας; ἢ 'πὶ τῷ θρασύνεται;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

βάλλετ', εἰ βούλεσθ'. ἐγὼ γὰρ τουτονὶ διαφθερῶ.
εἴσομαι δ' ὑμῶν τάχ' ὅστις ἀνθράκων τι κήδεται.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς ἀπωλόμεσθ'. ὁ λάρκος δημότης ὅδ' ἔστ' ἐμός.
ἀλλὰ μὴ δράσῃς, ὃ μέλλεις μηδαμῶς, ὢ μηδαμῶς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὡς ἀποκτενῶ, κέκραχθ'. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀκούσομαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀπολεῖς ἄρα τὸν
ἥλικα τόνδε φιλανθρακέα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐδ' ἐμοῦ λέγοντος ὑμεῖς ἀρτίως ἠκούσατε.

ΧΟΡΟΣ.

v. 336. et ſeq. Edidi hoc loco verſus, uti ſcripti ii ſunt in libro noſtro. Vulgo:

ἀπολεῖς ἄρα τὸν ἥλικα τόνδε φιλανθρακέα.
οὐδ' ἐμοῦ λέγοντος ὑμεῖς ἀρτίως ἠκούσατε.
ἀλλὰ νῦν λέγ', εἴ σοι δοκεῖ τόν τε Λακεδαι-
μόνιον αὐτὸν ὅτι τῷ τρόπῳ σοῦ 'στιν φίλον.
ὡς τόδε τὸ λαρκίδιον οὐ προδώσω ποτέ.
οὑτοιί σοι χαμαὶ καὶ σὺ κατάθου πάλιν τὸ ξίφος.
ἐκσείσεισται χαμᾶζ'. οὐχ ὁρᾷς σειόμενον;
ἀλλὰ μή μοι πρόφασιν, ἀλλὰ κατάθου τὸ βέλος.
ὡς ὅδε γε σεισὸς ἅμα τῇ στροφῇ γίγνεται.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ νῦν λέγ', εἴ τοι σοὶ
δοκεῖ τὸν Λακε-
δαιμόνιον αὐτὸν ὅ τι τῷ
τρόπῳ σοῦ 'στιν φίλον·
ὡς τόδε τὸ λαρκίδιον
οὐ προδώσω ποτέ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τοὺς νῦν μοι λίθους χαμᾶζε πρῶτον ἐξεράσατε.

ΧΟΡΟΣ.

οὑτοιί σοι χαμαί,
καὶ σὺ κατάθου πάλιν τὸ ξίφος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' ὅπως μὴ 'ν τοῖς τρίβωσιν ἐγκάθηνταί που λίθοι.

ΧΟΡΟΣ.

ἐκσέσεισται χαμᾶ-
ζ'. οὐχ ὁρᾷς σειόμενον;
ἀλλὰ μή μοι πρόφασιν,
ἀλλὰ κατάθου τὸ βέλος.
ὡς ὅδε γε σειστὸς ἅμα
τῇ στροφῇ γίγνεται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐμέλλετ' ἄρ' ἅπαντες ἀνασείειν βοήν,

v. 345. Ita libri omnes. Brunckius ex ingenio: τοὺς λίθους νῦν μοι.

v. 355. Ita liber noſter elegantiſſime. Vulgo: ἄρα πάντες ἀνασείειν βοῆς. Brunckius ex libro ſuo ἄρ' ἅπαντες, ex ingenio vero μετὰ βοῆς.

ὀλίγου τ' ἀπέθανον ἄνθρακες Παρνάσσιοι,
καὶ ταῦτα διὰ τὴν ἀτοπίαν τῶν δημοτῶν.
ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι συχνὴν
ὁ λάρκος ἐνετίλησεν, ὥσπερ σηπία.
δεινὸν γὰρ οὕτως ὀμφακίαν πεφυκέναι
τὸν θυμὸν ἀνδρῶν, ὥστε βάλλειν καὶ βοᾷν,
οὐ θέλειν ἀκοῦσαι. μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρειν,
ἐμοῦ θέλοντος ὑπὲρ ἐπιξήνου λέγειν
ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἅπανθ', ὅσ' ἂν λέγω·
καί τοι φιλῶ γε τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

τί οὖν οὐ λέγεις, ἐπίξηνον ἐ-
ξενέγκων θύραζε,
ὅ τι ποτ', ὦ σχέτλιε,
τὸ μέγα τοῦτ' ἔχεις;
πάνυ γὰρ ἐμέ γε πόθος,
ὅ τι φρονεῖς, ἔχει.
ἀλλ', ᾗπερ αὐτὸς τὴν δίκην διωρίσω,
θεὶς δεῦρο τοὐπίξηνον, ἐγχείρει λέγειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἰδοὺ θεᾶσθε, τὸ μὲν ἐπίξηνον τοδί·
ὁ δ' ἀνὴρ ὁ λέξων οὑτοσί, τυννουτοσί.
ἀμέλει, μὰ τὸν Δί' οὐκ ἐνασπιδώσομαι·
λέξω δ' ὑπὲρ Λακεδαιμονίων, ἅ μοι δοκεῖ.

καί

v. 362. μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρειν. Ita eleganter liber noſter. Vulgo ſine ulla ſententia ἴσον ἴσῳ φέρον. Patet hinc pro ἐθέλειν legendum eſſe οὐ θέλειν, in quo ſaepe librarii peccarunt, ut voces integras exhiberent.

v. 366. et ſeq. Vulgo:

τί οὖν οὐ λέγεις τοὐπίξηνον
ἐξενέγκων θύραζ'.

v. 370. Ita liber noſter. Vulgo: πόθος γὰρ πάνυ με, v. ſeq. vulgo φωνεῖς. Perſpicue in libro noſtro φρονεῖς.

v. 374. Liber noſter θεάσασθε.

καί τοι δέδοικα πολλά· τούς τε γὰρ τρόπους
τοὺς τῶν ἀγροίκων οἶδα χαίροντας σφόδρα,
ἐάν τις αὐτοὺς εὐλογῇ καὶ τὴν πόλιν
ἀνὴρ ἀλαζὼν, καὶ δίκαια κἄδικα·
κἀνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπολώμενοι.
τῶν τ' αὖ γερόντων οἶδα τὰς ψυχὰς, ὅτι
οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο, πλὴν ψήφῳ δακεῖν·
αὐτός τ' ἐμαυτὸν, ὑπὸ Κλέωνος ἅπαθον,
ἐπίσαμαι, διὰ τὴν πέρυσι κωμῳδίαν.
εἰσελκύσας γάρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον
διέβαλλε, καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου,
κἀκυκλοβόρει, κἄπλυνεν· ὥς' ὀλίγου πάνυ
ἀπωλόμην, μολυνοπραγμονούμενος.
νῦν οὖν με πρῶτον, πρὶν λέγειν, ἐάσατε
ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον.

ΧΟΡΟΣ.

τί ταῦτα σρέφει, τεχνάζεις τε, καὶ
πορίζεις τριβάς; λαβὲ δ' ἐμοῦ γ' ἕνεκα
παρ' Ἱερωνύμου
σκοτοδασυπυκνότριχά
τιν' Ἄϊδος κυνῆν·
εἶτ' ἐξάνοιγε μηχανὰς τὰς Σισύφου,
ὡς σκῆψιν ἂν ἀγὼν οὗτος οὐκ ἐσδέξεται.

v. 393. Edidi hos verſiculos, uti ſunt in libro noſtro. Vulgo:

τί ταῦτα σρέφει, τεχνάζεις τε,
καὶ πορίζεις τριβάς;
λαβὲ δ' ἐμοῦ γ' ἕνεκα.

v. 397. τιν' Ἄϊδος. Ita liber noſter. Vulgo τὴν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὥρα 'ϛὶν ἄρα μοι καρτερὰν ψυχὴν λαβεῖν,
καί μοι βαδιϛέ' ἐϛὶν ὡς Εὐριπίδην.
παῖ, παῖ.

ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.

τίς οὗτος;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἔνδον ἔϛ' Εὐριπίδης;

ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.

οὐκ ἔνδον, ἔνδον ἐϛὶν, εἰ γνώμην ἔχεις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πῶς ἔνδον, εἶτ' οὐκ ἔνδον;

ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.

ὀρθῶς, ὦ γέρον.
ὁ νοῦς μὲν, ἔξω ξυλλέγων ἐπύλλια,
οὐκ ἔνδον· αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ
τραγῳδίαν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ τρισμακάρι' Εὐριπίδη,
ὅθ' ὁ δοῦλος οὑτωσὶ σοφῶς ὑποκρίνεται.
ἐκκάλεσον αὐτόν.

ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.

ἀλλ' ἀδύνατον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' ὅμως.

σὺ

v. 400. ὧρα 'ϛὶν ἄρα μοι. Ita liber noſter. Vulgo ὧρα 'ϛὶν ἤδη.

v. 400. ψυχὴν καρτερὰν: cuius contrarium *mens anguſta*, ut ait *Cicero* pro Reditu ad Senatum c. 4.

v. 408. Vulgo: ἀπεκρίνατο. Eodemque verſu liber noſter σοφῶς, ubi vulgo σαφῶς.

οὐ γὰρ ἂν ἀπέλθοιμ᾽, ἀλλὰ κόψω τὴν θύραν.
Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον,
ὑπάκουσον, εἴπερ πώποτ᾽ ἀνθρώπων τινί·
Δικαιόπολις καλεῖ σε Χολλίδης, ἐγώ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ᾽ οὐ σχολή.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ᾽ ἐκκυκλήθητ᾽.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ᾽ ἀδύνατον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ᾽ ὅμως.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ᾽ ἐκκυκλήσομαι· καταβαίνειν δ᾽ οὐ σχολή.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

Εὐριπίδη —

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί λέλακας;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀναβάδην ποιεῖς,
ἐξὸν καταβάδην· οὐκ ἐτὸς χωλοὺς ποιεῖς.
ἀτὰρ τί τὰ ῥάκι᾽ ἐκ τραγῳδίας ἔχεις,
ἐσθῆτ᾽ ἐλεεινήν; οὐκ ἐτὸς πτωχοὺς ποιεῖς.
ἀλλ᾽ ἀντιβολῶ πρὸς τῶν γονάτων σ᾽, Εὐριπίδη,
δός μοι ῥάκιόν τι τοῦ παλαιοῦ δράματος.

v. 412. Vulgo: εἴπερ δήποτ᾽.
v. 418. Vulgo χωλοὺς. Liber noſter πτωχοὺς. Altero abhinc verſu vulgo χωλοὺς.

δεῖ γάρ με λέξαι τῷ Χορῷ ῥῆσιν μακράν·
αὕτη δὲ θάνατον, ἢν κακῶς λέξω, φέρει.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τὰ ποῖα τρύχη; μῶν ἐν οἷς Οἰνεὺς ὁδὶ
ὁ δύσποτμος γεραιὸς ἠγωνίζετο;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐκ Οἰνέως ἦν, ἀλλ' ἔτ' ἀθλιωτέρου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐ Φοίνικος, οὔκ·
ἀλλ' ἕτερος ἦν Φοίνικος ἀθλιώτερος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ποίας ποθ' ἁνὴρ λακίδας αἰτεῖται πέπλων;
ἀλλ' ἦ Φιλοκτήτου τὰ τοῦ πτωχοῦ λέγεις;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὔκ· ἀλλὰ τούτου πολὺ πολὺ πτωχιστέρου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' ἦ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα,
ἃ Βελλεροφόντης εἶχ' ὁ χωλὸς οὑτοσί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐ Βελλεροφόντης· ἀλλὰ κἀκεῖνος μὲν ἦν
χωλὸς, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οἶδ' ἄνδρα, Μυσὸν Τήλεφον.

ΔΙ-

v. 436. δεινὸς λέγειν. Haec in libro noſtro deſunt.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ναὶ, Τήλεφον.
τούτου δὸς, ἀντιβολῶ σέ, μοι τὰ σπάργανα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὦ παῖ, δὸς αὐτῷ Τηλέφου ῥακώματα.
κεῖται δ᾽ ἄνωθεν τῶν Θυεστείων ῥακῶν,
μεταξὺ τῶν Ἰνοῦς.

ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.

ἰδοὺ ταυτὶ λαβέ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῆ,
ἐνσκευάσασθαί μ᾽ οἷον ἀθλιώτατον.
Εὐριπίδη, ᾽πειδήπερ ἐχαρίσω μοι ταδὶ,
κἀκεῖνά μοι δὸς τἀκόλουθα τῶν ῥακῶν,
τὸ πιλίδιον περὶ τὴν κεφαλὴν τὸ Μύσιον.
δεῖ γάρ με δόξαι πτωχὸν εἶναι τήμερον,
εἶναι μὲν ὅσπερ εἰμὶ, φαίνεσθαι δὲ μή.
τοὺς μὲν θεατὰς εἰδέναι μ᾽, ὅστις εἴμ᾽ ἐγώ·
τοὺς δ᾽ αὖ χορευτὰς ἠλιθίους παρεστάναι,
ὅπως ἂν αὐτοῖς ῥηματίοις σκιμαλίσω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

δώσω· πυκνῇ γὰρ λεπτὰ μηχανᾷ φρενί.

v. 444. μοι ταδὶ. Ita liber noſter ut vulgo.

v. 449. μ᾽ ὅστις εἴμ᾽ ἐγώ. Ita libri omnes una cum praeſtantiſſimo omnium noſtro. Brunckius legendum eſſe putat μ᾽ ὃς εἴμ᾽ ἐγώ, nulla permiſſa Ariſtophani, licet ipſe voluerit, ut librorum omnium oſtendit auctoritas, vel contrahendae ſyllabae alicuius, vel coniungendae facultate.

v. 451. Vulgo: αὐτούς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

εὐδαιμονοίης, Τηλέφῳ δ' ἃ 'γὼ νοῶ.
εὖ γ', οἷον ἤδη ῥηματίων ἐμπίπλαμαι.
αὐτὰρ δέομαί γε πτωχικοῦ βακτηρίου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τουτὶ λαβὼν ἄπελθε λαΐνων σταθμῶν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ θύμ', ὁρᾷς γὰρ ὡς ἀπωθοῦμαι δόμων,
πολλῶν δεόμενος σκευαρίων· νῦν δὴ γενοῦ
γλίσχρος, προσαιτῶν, λιπαρῶν τ'. Εὐριπίδη,
δός μοι σπυρίδιον διακεκαυμένον λύχνῳ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί δ', ὦ τάλας γε, τοῦδ' ἔχεις πλέκους χρέος;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

χρέος μὲν οὐδέν· βούλομαι δ' ὅμως λαβεῖν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

λυπηρὸς ἴσθ' ὢν, κἀποχώρησον δόμων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

φεῦ·
εὐδαιμονοίης, ὥσπερ ἡ μήτηρ ποτέ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἄπελθε νῦν μοι.

ΔΙ-

v. 453. εὐδαιμονοίης, Τηλέφῳ. Ita liber noſter, ut alii omnes. Nefas hinc debebat eſſe Brunckio ſubſtituere, ut eſt apud *Euripidem*, allatum ab *Athenaeo* pag. 186., εὖ σοι γένοιτο. v. ſeq. ἐμπίπλαμαι liber noſter. Vulgo: ἐμπίπλαμαι εὖ γ'. Brunckius ἐμπίμπλαμαι ex libro ſuo.
v. 455. Vulgo: ἀτάρ.
v. 459. Ita liber noſter. Vulgo: λιπαρῶν τ' Εὐριπίδη.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μὴ, ἀλλά μοι δὸς ἓν μόνον
κυλίσκιον, τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

φθείρου λαβὼν τοδ'. ἴσθ' ὀχληρὸς ὢν δόμοις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὔπω, μὰ Δί', οἶσθ' οἷ' αὐτὸς ἐργάζει κακά.
ἀλλ', ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδη, τουτὶ μόνον
δός μοι χυτρίδιον, σπογγίῳ βεβυσμένον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἄνθρωπ', ἀφαιρήσει με τὴν τραγῳδίαν.
ἄπελθε ταυτηνὶ λαβών.

ΔΙ-

v. 466. κυλίσκιον. Ita libri omnes. Brunckius κοτυλίσκιον ſubſtituit ex auctoritate *Euſtathii*, qui ita hunc verſum affert:

κοτυλίσκιον, τὸ χεῖλος ἀποκεκομμένον.

Apud me vero maior eſt auctoritas libri noſtri praeſtantiſſimi, quam unius Euſtathii, qui uti potuit exemplo aliquo Ariſtophanis hoc loci corrupto.

v. 467. φθείρου λαβὼν τόδ'. Ita elegantiſſime liber noſter. Poſtularat enim Dicaeopolis:

κυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον.

Calicem hunc ſic capite minutum Euripides non habens, integrum ei dat, ut labiis eum minuat. Vulgo inepte φέρου λαβὼν ταῦθ'. Eodemque verſu liber noſter ἴσθιδ' ὀχληρός.

v. 470. σπογγίῳ. Ita vulgo, atque ita conſtantiſſime liber noſter, cuius auctoritatem ob praeſtantiam, quam ei facit grandis vetuſtas una cum incredibili diligentia, qua ſcriptus eſt, non ita facile deſeram, licet ei obſit aliorum librorum auctoritas. Brunckius ubique σφογγίῳ, ut afferat ſuam Atticae conſuetudini auctoritatem. quae tamen a libris vetuſtioribus, et diligenter ſcriptis maxime petenda eſt.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀπέρχομαι.
καί τοι τί δράσω; δεῖ γὰρ ἑνός, οὗ μὴ τυχὼν,
ἀπόλωλ'. ἄκουσον, ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδη·
τουτὶ λαβὼν ἄπειμι, κοὐ πρόσειμ' ἔτι.
εἰς τὸ σπυρίδιον ἰσχνά μοι φυλλεῖα δός.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀπολεῖς μ'. ἰδού σοι. φροῦδά μοι τὰ δράματα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' οὐκέτ', ἀλλ' ἄπειμι. καὶ γάρ εἰμ' ἄγαν
ὀχληρὸς, οὐ δοκῶν με τυράννους στυγεῖν.
οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ'. ἐπελαθόμην,
ἐν ᾧπερ ἐστὶ πάντα μοι τὰ πράγματα.
Εὐριπίδιον γλυκύτατον, καὶ φιλτάτιον,
κάκιστ' ἀπολοίμην, εἴ τί σ' αἰτήσαιμ' ἔτι,
πλὴν ἓν μόνον, τουτὶ μόνον, τουτὶ μόνον.
σκάνδικά μοι δὸς, μητρόθεν δεδεγμένος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀνὴρ ὑβρίζει· κλεῖε πηκτὰ δωμάτων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ θυμ', ἄνευ σκάνδικος ἐμπορευτέα.
ἆρ' οἶσθ' ὅσον τὸν ἀγῶν' ἀγωνιεῖ τάχα,
μέλλων ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἀνδρῶν λέγειν;
πρόβαινε νῦν, ὦ θυμέ· γραμμὴ δ' αὑτηί.
ἕστηκας; οὐκ εἶ καταπιὼν Εὐριπίδην;

ἐπήνεσ'·

v. 479. οὐ δοκῶν γε τυράννους στυγεῖν. Ita perſpicue ſcriptum eſt in libro noſtro. Vulgo: κοιράνους στυγεῖν.
v. 482. καὶ φιλτάτιον. Ita liber noſter. Vulgo: ὦ φιλτάτιον.
v. 486. πηκτά. Ita libri omnes. Brunckius edere voluit πακτά, ut *Euripides* ſcripſit (*apud Polluc.* X, 27.) quem locum a contrario ſenſu Ariſtophanes imitatur.

ἐπήνεσ᾽· ἄγε νῦν, ὦ τάλαινα καρδία,
ἄπελθ᾽ ἐκεῖσε, κᾆτα τὴν κεφαλὴν ἐκεῖ
παράσχες, εἰποῦσ᾽ ἅττ᾽ ἂν αὐτῇ σοι δοκῇ.
τόλμησον, ἴθι, χώρησον, ἄγαμαι καρδίας.

ΧΟΡΟΣ.

τί δράσεις; τί φήσεις; ἴσθι νῦν
ἀναίσχυντος ὤν, σιδηροῦς τ᾽ ἀνήρ.
ὅστις παρασχὼν τῇ πόλει τὸν αὐχένα,
ἅπασι μέλλεις εἷς λέγειν τἀναντία.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἀνὴρ οὐ τρέμει τὸ πρᾶγμα. εἶα νῦν
εἶά νυν, ἐπειδήπερ αὐτὸς αἱρεῖ, λέγε.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

Μή μοι φθονήσητ᾽, ἄνδρες ὦ θεώμενοι,
εἰ πτωχὸς ὤν, ἔπειτ᾽ ἐν Ἀθηναίοις λέγειν
μέλλω περὶ τῆς πόλεως, τρυγῳδίαν ποιῶν.

τὸ

v. 495. ἄγαμαι καρδίας. Ita libri omnes, ut noſter. Quod ſollicitandum praeter neceſſitatem non eſt, ut Davveſio placuit, qui eius loco poſuit: ἄγ᾽ ἐμὴ καρδία.

v. 496. et ſeq. Vulgo:

τί δράσεις; τί φήσεις;
ἴσθι νῦν ἀναίσχυντος
ὢν, σιδηροῦς τ᾽ ἀνήρ.

v. 497. σιδηροῦς τ᾽ ἀνήρ. Catullus:

ruborem ferreo canis exprimamus ore;

quod *Muretus* animadvertit.

v. 500. et ſeq. Vulgo:

ἀνὴρ οὐ τρέμει το πρᾶγμα.
εἶά νυν, ἐπειδήπερ
αὐτὸς αἱρεῖ λέγειν.

v. 502. ὦ θεώμενοι. Ita liber noſter. Vulgo: οἱ θεώμενοι.

τὸ γὰρ δίκαιον οἶδε καὶ τρυγῳδία.
ἐγὼ δὲ λέξω δεινὰ μὲν, δίκαια δέ.
οὐ γάρ με νῦν γε διαβαλεῖ Κλέων, ὅτι
ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω.
αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, οὑπὶ Ληναίῳ τ' ἀγών.
κοὔπω ξένοι πάρεισιν· οὔτε γὰρ φόροι
ἥκουσιν, οὔτ' ἐκ τῶν πόλεων οἱ ξύμμαχοι·
ἀλλ' ἐσμὲν αὐτοὶ νῦν γε περιεπτισμένοι·
τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω.
Ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν Λακεδαιμονίους σφόδρα·
καὐτοῖς ὁ Ποσειδῶν, οὑπὶ Ταινάρῳ θεὸς,
σείσας ἅπασιν ἐμβάλοι τὰς οἰκίας·
κἀμοὶ γάρ ἐστιν ἀμπέλια διακεκομμένα.
ἀτὰρ, φίλοι γὰρ οἱ παρόντες ἐν λόγῳ,
τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα;
ἡμῶν γὰρ, ἄνδρες, (οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω·
μέμνησθε τοῦθ', ὅτι οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω·)
ἀλλ' ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα,
ἄτιμα, καὶ παράσημα, καὶ παράξενα,
ἐσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια·
κεἴ που σίκυον ἴδοιεν, ἢ λαγῴδιον,
ἢ χοιρίδιον, ἢ σκόροδον, ἢ χόνδρους ἁλὸς,
ταῦτ' ἦν Μεγαρικὰ, κἀπέπρατ' αὐθήμερον.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ σμικρὰ, κἀπιχώρια.
πόρνην δὲ Σιμαίθαν ἰόντες Μέγαράδε

νεανίαι

v. 505. Rav. liber: καὶ τρυγῳδία conſentientibus libris omnibus. Brunckius tamen voluit illic eſſe χ' ἡ τρυγῳδία.

v. 507. οὐ γάρ με νῦν γε. Ita liber noſter. Vulgo: οὐ γάρ με καὶ νῦν.

v. 514. Liber noſter: ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν τοὺς. v. ſeq. Vulgo: καὐτοῖς ὁ Ποσειδῶν.

v. 517. Vulgo: κεκομμένα.

v. 521. ὅτι οὐχὶ. Ita liber noſter. Vulgo: ὅτ' οὐχὶ;

v. 525. Liber noſter: κἄν που σίκυον ἴδοιεν, ubi vulgo εἶδεν.

νεανίαι κλέπτουσι μεθυσοκότταβοι·
καθ' οἱ Μεγαρῆς ὀδύναις πεφυσιγγωμένοι
ἀντεξέκλεψαν Ἀσπασίας πόρνας δύο·
κἀντεῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατεῤῥάγη
Ἕλλησι πᾶσιν ἐκ τριῶν λαικαστριῶν.
ἐντεῦθεν ὀργῇ Περικλέης οὑλύμπιος
ἤστραπτεν, ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα,
ἐτίθει νόμους, ὥσπερ σκολιὰ γεγραμμένους,
ὡς χρὴ Μεγαρέας μήτ' ἐν γῇ, μήτ' ἐν ἀγορᾷ,
μήτ' ἐν θαλάττῃ, μήτ' ἐν ἠπείρῳ μένειν.
ἐντεῦθεν οἱ Μεγαρῆς, ὅτε δὴ 'πείνων βάδην,
Λακεδαιμονίων ἐδέοντο, τὸ ψήφισμ' ὅπως
μεταστραφείη, τὸ διὰ τὰς λαικαστρίας·
κοὐκ ἠθέλομεν ἡμεῖς δεομένων πολλάκις.
κἀντεῦθεν ἤδη πάταγος ἦν τῶν ἀσπίδων.
ἐρεῖ τις; οὐ χρῆν. ἀλλὰ τί χρῆν; εἴπατε.
φέρ', εἰ Λακεδαιμονίων τις, ἐκπλεύσας σκάφει,
ἀπέδοτο φήνας κυνίδιον Σεριφίων,
κάθησθ' ἂν ἐν δόμοισιν; ἢ πολλοῦ γε δεῖ·
καὶ κάρτα μέν τ' ἂν εὐθέως καθείλκετε
τριακοσίας ναῦς· ἦν δ' ἂν ἡ πόλις πλέα
θορύβου στρατιωτῶν, περὶ τριηράρχου βοῆς,
μισθοῦ διδομένου, Παλλαδίων χρυσουμένων,
στοᾶς στεναχούσης, σιτίων μετρουμένων,
ἀσκῶν, τροπωτήρων, κάδους ὠνουμένων,
σκορόδων, ἐλαῶν, κρομμύων ἐν δικτύοις,
στεφάνων, τριχίδων, αὐλητρίδων, ὑπωπίων·
τὸ νεώριον δ' αὖ κωπέων πλατουμένων,
τύλων ψοφούντων, θαλαμιῶν τροπουμένων,
αὐλῶν κελευστῶν, νιγλάρων, συριγμάτων.
ταῦτ' οἶδ' ὅτι ἂν ἔδρατε· τὸν δὲ Τήλεφον
οὐκ οἰόμεσθα. νοῦς ἄρ' ὑμῖν οὐκ ἔνι.

ΧΟΡΟΣ.

v. 538. μήτ' ἐν γῇ. Liber noſter, ut vulgo.

ΧΟΡΟΣ.

ἄληθες, ὦ 'πίτριπτε, καὶ μιαρώτατε;
ταυτὶ σὺ τολμᾷς, πτωχὸς ὢν, ἡμᾶς λέγειν;
καὶ συκοφάντης, εἴ τις ἦν, ὠνείδισας;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ λέγει γ', ἅπερ λέγει,
δίκαια πάντα, κοὐδὲν αὐτῶν ψεύδεται.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

εἶτ', εἰ δίκαια, τοῦτον εἰπεῖν ταῦτ' ἐχρῆν;
ἀλλ' οὐδὲ χαίρων ταῦτα τολμήσει λέγειν.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς, οὐ μενεῖς; ὡς εἰ θενεῖς
τὸν ἄνδρα τοῦτον, αὐτὸς ἀρθήσει τάχα.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἰὼ Λάμαχ', ἰὼ βλέπων ἀστραπὰς,
βοήθησον, ὦ γοργολόφα, φανεὶς,
ἰὼ Λάμαχ', ὦ φίλ', ὦ φυλέτα,
εἴτε τις ἐστι ταξίαρχος, ἢ στρατηγὸς, ἢ
τειχομάχος ἀνὴρ, βοηθησάτω
τις ἀνύσας. ἐγὼ γὰρ ἔχομαι μέσος.

ΛΑ-

v. 562. et ſeq. His verſibus in libro noſtro appoſitus eſt Chorus. Vulgo vero Semichorus. Idemque factum eſt in v. 581. et ſeq.

v. 567. ταῦτ' liber noſter. Vulgo αὔτ'.

v. 574. et ſeq. Vulgo:

εἴτ' ἐστι τις ταξίαρχος, ἢ στρατηγὸς
ἢ τειχομάχος ἀνὴρ, βοηθησάτω.

Alii: εἰ τειχομάχος. Brunckius: εἴτέ τις ἐστι.

v. 576. ἀνύσας. Grammaticus Apollonii in membranaceo Vaticano libro ad v. 310. Lib. II. ἄνυσίν τε) ἀνυσθῆναι γὰρ κυρίως τὸ μετὰ καμάτου τὶ ποιῆσαι· καὶ μέχρι νῦν φαμέν. Rav. liber in Ranas v. 505. ἀνύσας) σπεύσας εἰς τὸ φροντιστήριον.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

πόθεν βοῆς ἤκουσα πολεμιςηρίας;
ποῖ χρὴ βοηθεῖν; ποῖ κυδοιμὸν ἐμβαλεῖν;
τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος;

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Λάμαχ' ἥρως, τῶν λόφων καὶ τῶν λόχων —

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ὦ Λάμαχ', οὐ γὰρ οὗτος ἄνθρωπος πάλαι
ἅπασαν ἡμῶν τὴν πόλιν κακοῤῥοθεῖ;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

οὗτος σὺ τολμᾷς πτωχὸς ὢν λέγειν τάδε;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ Λάμαχ' ἥρως, ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε,
εἰ πτωχὸς ὢν εἶπόν τι, κᾀςωμυλάμην.

ΛΑ-

v. 581. Liber noſter: τῶν φίλων καὶ τῶν λόχων.

v. 584. Hunc verſum quamquam exhibeant omnes libri, addito etiam noſtro, eum tamen Brunckius vi de ſua poſſeſſione deiecit nullam ob cauſam. Convenit enim maxime hic verſus toti huic praeſenti orationi. *Chorus* enim queritur apud *Lamachum*, quod

οὗτος ἄνθρωπος κακοῤῥοθεῖ τὴν πόλιν ἅπασαν ἡμῶν.

Huc ſpectat igitur *Lamachi* reſponſio:

οὗτος σὺ τολμᾷς πτωχὸς ὢν λέγειν τάδε,

videlicet κακοῤῥοθεῖ τὴν πόλιν ἅπασαν. Quod autem interrogat paulo poſt *Lamachus* τί δ' εἶπας ἡμᾶς; ſpectat ad ea, quae dixerat *Dicaeopolis* contra civitatem. Cepit namque *Lamachum* curioſitas eadem audiendi, quorum cauſa de *Dicaeopoli* Chorus apud ſe querebatur: quae ne repetat ille, ait illorum ſe non reminiſci, ab armorum metu exturbatum.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τί δ' εἶπας ἡμᾶς; οὐκ ἐρεῖς;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐκ οἶδά πω·
ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ τῶν ὅπλων ἰλιγγιῶ.
ἀλλ' ἀντιβολῶ σ', ἀπένεγκ' ἐμοῦ τὴν Μορμόνα.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἰδού.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

παράθες νῦν ὑπτίαν αὐτὴν ἐμοί.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

κεῖται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

φέρε νῦν ἀπὸ τοῦ κράνους μοι τὸ πτερόν.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τουτὶ πτίλον σοι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τῆς κεφαλῆς νῦν μου λαβοῦ,
ἵν' ἐξεμέσω· βδελύττομαι γὰρ τοὺς λόφους.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

οὗτος, τί δράσεις; τῷ πτίλῳ μέλλεις ἐμεῖν;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πτίλον γάρ ἐστιν, εἰπέ μοι, τίνος ποτέ;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ὄρνιθός ἐστιν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἆρα κομπολακύθου;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

οἴμ', ὡς τεθνήσει.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μηδαμῶς, ὦ Λάμαχε.
οὐ γὰρ κατ' ἰσχύν ἐστιν· εἰ δ' ἰσχυρὸς εἶ,
τί μ' οὐκ ἀπεψώλησας; εὔοπλος γὰρ εἶ.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ταυτὶ λέγεις σὺ τὸν στρατηγὸν, πτωχὸς ὤν;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐγὼ γάρ εἰμι πτωχός;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἀλλὰ τίς γὰρ εἶ;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὅστις; πολίτης χρηστὸς, οὐ σπουδαρχίδης,
ἀλλ' ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, στρατωνίδης·

v. 597. τεθνήσει. Ita libri omnes. Atque hoc modo alio loco, videlicet in Veſpis v. 674. uſus eſt Ariſtophanes hoc verbo. Si igitur librorum antiquorum, ac probatorum auctoritas cuſtodienda eſt, non eſt ſane Brunckius laudandus, qui utroque loco arbitrio ſuo τεθνήξει ſubſtituit. Si futuri huiusce uſum vel rationem omnem ignorant viri docti, non licet inde iam bellum eidem movere. Quod enim latet nunc homines eruditos, cum res ſuae florerent, graecos non latebat. Exemplo ſint linguae ipſae, quibus in praeſenti nationes utuntur. In vetuſtioribus namque libris, quamquam his recentibus linguis conſcriptis, plura tamen occurrunt, quorum nec rationem, neque uſum omnem aſſequimur.

σὺ δ', ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, μισθαρχίδης.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἐχειροτόνησαν γάρ με —

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κόκκυγές γε τρεῖς.
ταῦτ' οὖν ἐγὼ βδελυττόμενος ἐσπεισάμην,
ὁρῶν πολιοὺς μὲν ἄνδρας ἐν ταῖς τάξεσι,
νεανίας δ', οἵους σὺ, διαδεδρακότας,
τοὺς μὲν ἐπὶ Θρᾴκης μισθοφοροῦντας τρεῖς δραχμὰς,
Τισαμενοφαινίππους, Πανουργιππαρχίδας·
ἑτέρους δὲ παρὰ Χάρητι· τοὺς δ' ἐν Χαόσι
Γερητοθεοδώρους, Διομειαλαζόνας,
τοὺς δ' ἐν Καμαρίνῃ, κἀν Γέλᾳ, κἀν Καταγέλᾳ.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἐχειροτονήθησαν γάρ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

αἴτιον δὲ τί,
ὑμᾶς μὲν ἀεὶ μισθοφορεῖν ἀμηγέπου,
τωνδὶ δὲ μηδέν; ἐτεὸν, ὦ Μαριλάδη,
ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολιὸς ὢν ἔτι;
ἀνένευσε· καί τοι γ' ἐστὶ σώφρων κἀργάτης.
τί δαὶ Δράκυλλος, κ' Εὐφορίδης, ἢ Πρινίδης;
εἶδέν τις ὑμῶν τἀκβάταν', ἢ τοὺς Χάονας;

οὐ

v. 615. ἀεὶ. Liber noſter. Vulgo: ἤδη. Idemque liber ἀμηγέπου ut vulgo. Brunckius ἀμηγέπη.

v. 617. Liber noſter: πολιὸς ὢν ἐνὶ. Facile hinc fuit emendare ἔτι, quo fit planiſſima ſententia. Vulgo ἔνι. Brunckius de ſuo πολιὸς ὢν ἓν, ἢ οὔκ. Quod profecto ignoro, quantum placere hoc loco Ariſtophani potuiſſet.

οὐ φασίν. ἀλλ' ὁ Κοισύρας, καὶ Λάμαχος,
οἷς ὑπὲρ ἐράνου τε καὶ χρεῶν πρώην ποτὲ,
ὥσπερ ἀπόνιπτρον ἐκχέοντες ἑσπέρας,
ἅπαντες ἐξίσω παρῄνουν οἱ φίλοι.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ὦ δημοκρατία, ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐ δῆτ', ἐὰν μὴ μισθοφορῇ γε Λάμαχος.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν πᾶσι Πελοποννησίοις
ἀεὶ πολεμήσω, καὶ ταράξω πανταχῇ,
καὶ ναυσὶ, καὶ πεζοῖσι, κατὰ τὸ καρτερόν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐγὼ δὲ κηρύττω γε Πελοποννησίοις
ἅπασι, καὶ Μεγαρεῦσι, καὶ Βοιωτίοις,
πωλεῖν, ἀγοράζειν πρὸς ἐμέ· Λαμάχῳ δὲ μή.

ΧΟΡΟΣ.

ἀνὴρ νικᾷ τοῖσι λόγοισιν, καὶ τὸν δῆμον μεταπείθει
περὶ τῶν σπονδῶν. ἀλλ' ἀποδύντες τοῖς ἀναπαίστοις ἐπίωμεν·

Ἐξ οὗ γε χοροῖσιν ἐφέστηκεν τρυγικοῖς ὁ διδάσκαλος ἡμῶν,
οὔπω παρέβη πρὸς τὸ θέατρον λέξων, ὡς δεξιός ἐστι·
διαβαλλόμενος δ' ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐν Ἀθηναίοις ταχυβούλοις,

v. 628. ταράξω. Ita perſpicue liber noſter. Vulgo: κατάρξω.
v. 634. Vulgo: τοὺς ἀναπαίστους.

ὡς κωμῳδεῖ τὴν πόλιν ἡμῶν, καὶ τὸν δῆμον καθυβρίζει,
ἀποκρίνεσθαι δεῖται νυνὶ πρὸς Ἀθηναίους μεταβούλους.
Φησὶν δ' εἶναι πολλῶν ἀγαθῶν ἄξιος ὑμῖν ὁ ποιητὴς,
παύσας ὑμᾶς ξενικοῖσι λόγοις μὴ λίαν ἐξαπατᾶσθαι,
μήθ' ἥδεσθαι θωπευομένους, μήτ' εἶναι χαυνοπολίτας.
πρότερον δ' ὑμᾶς οἱ πρέσβεις ἀπὸ τῶν πόλεων ἐξαπατῶντες,
πρῶτον μὲν ἰοστεφάνους ἐκάλουν· κἀπειδὴ τοῦτό τις εἴποι,
εὐθὺς διὰ τοὺς στεφάνους ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων ἐκάθησθε.
εἰ δέ τις, ὑμᾶς ὑποθωπεύσας, λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθήνας,
εὕρετο πᾶν ἂν διὰ τὰς λιπαρὰς, ἀφύων τιμὴν περιάψας.
ταῦτα ποιήσας, πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος ὑμῖν γεγένηται,
καὶ τοὺς δήμους ἐν ταῖς πόλεσιν δείξας, ὡς δημοκρατοῦνται.
τοιγάρτοι νῦν ἐκ τῶν πόλεων τὸν φόρον ὑμῖν ἀπάγοντες

ἥξου-

v. 640. ἄξιος. Ita libri omnes, quod a ſententia alienum non eſt:

Φησὶν ὁ ποιητὴς εἶναι ἄξιος ὑμῖν διὰ πολλῶν ἀγαθῶν,

quibus vobis auctor eſt (quae tacite in ſententia inſunt), videlicet:

παύσας ὑμᾶς ξενικοῖσι λόγοις μὴ λίαν ἐξαπατᾶσθαι etc.

v. 644. Ita liber noſter. Vulgo: κἀπειδὴ τοῦτό τις εἴπῃ. Brunckius: κἀπειδὰν τοῦτό τις εἴπῃ.

v. 647. εὕρετο πᾶν ἄν. Ita liber noſter. Vulgo: εὗρε τὸ πᾶν.

ἥξουσιν, ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες τὸν ποιητὴν τὸν ἄριστον,
ὅστις παρεκινδύνευσεν Ἀθηναίοις εἰπεῖν τὰ δίκαια.
οὕτω δ' αὐτοῦ περὶ τῆς τόλμης ἤδη πόῤῥω κλέος ἥκει,
ὅτε καὶ Βασιλεὺς, Λακεδαιμονίων τὴν πρεσβείαν βασανίζων,
ἠρώτησεν πρῶτα μὲν αὐτοὺς, πότεροι ταῖς ναυσὶ κρατοῦσιν·
εἶτα δὲ τοῦτον τὸν ποιητὴν, ποτέρους εἴποι κακὰ πολλά.
τούτους γὰρ ἔφη τοὺς ἀνθρώπους πολὺ βελτίους γεγενῆσθαι,
καὶ τῷ πολέμῳ πολὺ νικήσειν, τοῦτον ξύμβουλον ἔχοντας.
διὰ ταῦθ' ὑμᾶς Λακεδαιμόνιοι τὴν εἰρήνην προκαλοῦνται,
καὶ τὴν Αἴγιναν ἀπαιτοῦσιν· καὶ τῆς νήσου μὲν ἐκείνης
οὐ φροντίζουσ', ἀλλ' ἵνα τοῦτον τὸν ποιητὴν ἀφέλωνται.
ἀλλ' ὑμεῖς μή ποτ' ἀφήσεθ', ὡς κωμῳδήσει τὰ δίκαια·

v. 652. Ita hunc verſum exhibent omnes libri, addito etiam noſtro. Brunckius, ne poſt quartum pedem caeſura ſit, ſine ullius libri auctoritate ita hunc verſum emendat:

ὅστις παρεκινδύνευσε λέγειν ἐν Ἀθηναίοις τὰ δίκαια.

v. 659. Vulgo: διὰ τοῦθ'.

v. 662. Ita liber noſter. Vulgo: μή ποτ' ἀφῆσηθ'. Brunckius putat, hoc verbum non aptum eſſe ſententiae. Quare ex libro ſuo ei ſubſtituit ποτε δεῖσηθ', quod longe minus huic loco quadrare poteſt. Ineptum eſt ita loqui: *Idcirco Lacedaemonii vobiscum foedus inire, et Aeginam inſulam ſibi reſtitui volunt, non quia plurimi inſulam illam faciant, ſed ut poetam ſuis praediis eiiciant. Vos autem*

Φησὶν δ' ὑμᾶς πολλὰ διδάξειν ἀγάθ', ὥς' εὐδαίμονας εἶναι,
οὐ θωπεύων, οὔθ' ὑποτείνων μισθοὺς, οὔτ' ἐξαπατύλλων,
οὐδὲ πανουργῶν, οὐδὲ κατάρδων, ἀλλὰ τὰ βέλτιςα διδάσκων.
πρὸς ταῦτα Κλέων καὶ παλαμάσθω,
καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω.
τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ, καὶ τὸ δίκαιον
ξύμμαχον ἔςαι, κοὐ μήποθ' ἁλῶ
περὶ τὴν πόλιν ὢν, ὥσπερ ἐκεῖνος,
δειλὸς καὶ καταπύγων.

ΧΟΡΟΣ.

Δεῦρο Μοῦσ' ἐλθὲ φλεγυρὰ πυρὸς ἔ-
χουσα μένος, ἔντονος Ἀχαρνική.
οἷον ἐξ ἀνθράκων πρινίνων

Φέψα-

autem ne vereamini, quin poeta iuſta veſtra facta ſit deriſurus. Sequi ſententiam illam debet poetae conſilium, ne inſulam Athenienſes dimittant, concludendae totius orationis cauſa. *Vos vero*, inquit, *licet id foederi feriundo poſtulent Lacedaemonii, inſulam ne dimittitote; ut poeta, non amiſſis vitae praeſidiis, comoedias doceat veſtrae commoditati peropportunas.* Nam quae ſequuntur:
Φησὶν δ' ὑμᾶς πολλὰ διδάξειν ἀγαθ', ὥς' εὐδαίμονας εἶναι, etc.
planum faciunt, κωμῳδεῖν τὰ δίκαια, quae iuſta ſunt, et ad commodum alicui procurandum accommodata ſignificare.

v. 663. Vulgo: ὡς.

v. 671. Perſpicue liber noſter καταπύγων. Vulgo: λακοκαταπύγων. Brunckius ex libris ſuis λακκαταπύγων.

v. 672. et ſeq. Choros ad auctoritatem appoſuimus libri noſtri. Hoc verſu liber noſter φλεγυρὰ, quod Brunckius in ſuis quoque libris invenit, pro vulg. φλεγυρόν.

Φέψαλος ἀνήλατ', ἐ-
ρεθιζόμενος οὐρίᾳ ῥιπίδι,
ἡνίκ' ἂν ἐπανθρακίδες ὦσι παρακείμεναι·
οἱ δὲ Θασίαν ἀνακυκῶσι λιπαράμπυκα,
οἱ δὲ μάττωσιν· οὔ-
τω σοβαρὸν ἐλθὲ μέλος
εὔτονον, ἀγροικότονον,
ὡς ἐμὲ λαβοῦσα τὸν δημότην.

Οἱ γέροντες οἱ παλαιοὶ, μεμφόμεσθα τῇ πόλει.
οὐ γὰρ ἀξίως ἐκείνων, ὧν ἐναυμαχήσαμεν,
γηροβοσκούμεσθ' ὑφ' ὑμῶν, ἀλλὰ δεινὰ πάσχομεν,
οἵτινες γέροντας ἄνδρας ἐμβαλόντες ἐς γραφὰς,
ὑπὸ νεανίσκων ἐᾶτε καταγελᾶσθαι ῥητόρων,
οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφοὺς, καὶ παρεξηυλημένους,
οἷς ὁ Ποσειδῶν Ἀσφάλειός ἐστιν ἡ βακτηρία·
τονθορύζοντες δὲ γήρᾳ τῷ λίθῳ προσέσταμεν,
οὐχ ὁρῶντες οὐδὲν, εἰ μὴ τῆς δίκης τὴν ἠλύγην.
ὁ δὲ νεανίας ἑαυτῷ σπουδάσας ξυνηγορεῖν,
ἐς τάχος παίει, ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι·
κᾆτ' ἀνελκύσας ἐρωτᾷ, σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν,
ἄνδρα Τιθωνὸν σπαράττων, καὶ ταράττων, καὶ κυκῶν.

v. 675. et ſeq. Vulgo: Φέψαλος ἐνήλατ' ἐρεθιζόμενος.

v. 677. ἡνίκ' ἂν. Ita liber noſter. Vulgo: ἡνίκ'

v. 679. μάττωσιν. Vulgo: μάττουσιν.

v. 681. ἀγροικότονον libri omnes. Brunckius ex ingenio ἀγροικότερον.

v. 690. οἷς ὁ Ποσειδῶν. Ita liber noſter. Vulgo deeſt articulus. v. ſeq. liber noſter τονθορύζοντες, vulgo τονθορίζοντες.

ὁ δ' ὑπὸ γήρως μασταρύζει, κᾆτ' ὄφλων ἀπέρχεται·
εἶτα λύζει, καὶ δακρύει, καὶ λέγει πρὸς τοὺς φίλους·
Οὗ μ' ἐχρῆν σορὸν πρίασθαι, τοῦτ' ὄφλων ἀπέρχομαι.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ταῦτα πῶς εἰκότα γέροντ' ἀπολέ-
σαι, πολιὸν ἄνδρα, περὶ κλεψύδραν,
πολλὰ δὴ ξυμπονήσαντα, καὶ
θερμὸν ἀπομορξάμενον
ἀνδρικὸν ἱδρῶτα δὴ καὶ πολὺν,
ἄνδρ' ἀγαθὸν ὄντα Μαραθῶνι περὶ τὴν πόλιν;
εἶτα Μαραθῶνι μὲν ὅτ' ἦμεν, ἐδιώκομεν·
νῦν δ' ὑπ' ἀνδρῶν πονη-
ρῶν σφόδρα διωκόμεθα,
κᾆτα προσαλισκόμεθα.
πρὸς τάδε τίς ἀντερεῖ Μαρψίας;

Τῷ γὰρ εἰκὸς ἄνδρα κυφὸν, ἡλίκον Θουκυδίδην,
ἐξολέσθαι, συμπλακέντα τῇ Σκυθῶν ἐρημίᾳ,
τῷδε τῷ Κηφισοδήμῳ, τῷ λάλῳ ξυνηγόρῳ;
ὥστ' ἐγὼ μὲν ἠλέησα, κἀπομορξάμην, ἰδὼν
ἄνδρα πρεσβύτην ὑπ' ἀνδρὸς τοξότου κυκώμενον,
ὃς, μὰ τὴν Δήμητρ', ἐκεῖνος ἡνίκ' ἦν Θουκυδίδης,
οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαιὰν ῥᾳδίως ἠνέσχετο·
ἀλλὰ κατεπάλαισεν ἂν μὲν πρῶτον Εὐάθλους δέκα,
κατεβόησε δ' ἂν κεκραγὼς τοξότας τρισχιλίους,
περιετόξευσεν δ' ἂν αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τοὺς ξυγγενεῖς.
ἀλλ' ἐπειδὴ τοὺς γέροντας οὐκ ἐᾶθ' ὕπνου τυχεῖν,
ψηφίσασθε χωρὶς εἶναι τὰς γραφὰς, ὅπως ἂν ᾖ

τῷ

τῷ γέροντι μὲν γέρων καὶ νωδὸς ὁ ξυνήγορος·
τοῖς νέοισι δ' εὐρύπρωκτος, καὶ λάλος, χὠ Κλεινίου.
κἀξελαύνειν χρὴ τολοιπόν· κἢν φύγῃ τις, ζημιοῦν
τὸν γέροντα τῷ γέροντι, τὸν νέον δὲ τῷ νέῳ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΜΕΓΑΡΕΥΣ, ΚΟΡΑΙ, ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

Ὅροι μὲν ἀγορᾶς εἰσιν οἵδε τῆς ἐμῆς.
ἐνταῦθ' ἀγοράζειν πᾶσι Πελοποννησίοις
ἔξεστι, καὶ Μεγαρεῦσι, καὶ Βοιωτίοις,
ἐφ' ᾧ τε πωλεῖν πρὸς ἐμὲ, Λαμάχῳ δὲ μή.
ἀγορανόμους δὲ τῆς ἀγορᾶς καθίσταμαι
τρεῖς τοὺς λαχόντας, τοὺς δ' ἱμᾶντας ἐκ λεπρῶν.
ἐνταῦθα μήτε συκοφάντης εἰσίτω,
μήτ' ἄλλος ὅστις Φασιανός ἐστ' ἀνήρ.
ἐγὼ δὲ τὴν στήλην, καθ' ἣν ἐσπεισάμην,
μέτειμ', ἵνα στήσω φανερὰν ἐν τῇ ἀγορᾷ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ἀγόρ' ἂν Ἀθάναις χαῖρε, Μεγαρεῦσιν φίλα.
ἐπόθουν τοι, ναὶ τὸν Φίλιον, ἅπερ ματέρα.
ἀλλ', ὦ πόνηρα κόριά γ' ἀθλίου πατρὸς,
ἀμβᾶτε ποττὰν μάδδαν, αἴ χ' εὕρητε παι.
ἀκούετον δὴ, ποτέχετ' ἐμὶν τὰν γαστέρα·
πότερα πεπρᾶσθαι χρήδδετ', ἢ πεινῆν κακῶς.

ΚΟΡΑΙ.

πεπρᾶσθαι, πεπρᾶσθαι.

ΜΕ-

v. 728. πᾶσι Πελοποννησίοις. Ita liber noſter. Vulgo τοῖσι.
v. 739. Liber noſter: κόριχ' ἀθλίου πατρὸς. v. ſeq. αἴχ' εὕρητε παι. Ita liber noſter εὕρητέ πα vulgo. Brunckius, ut tempora punctim reſpondeant, ſublata omni, quae ineſt hac in re apud omnes probatos ſcriptores, elegantia, εὕροιτε.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ἐγώνγα καὐτός φαμι. τίς δ' οὕτως ἄνους,
ὃς ὑμὲ κα πρίαιτο, φανερὰν ζαμίαν;
ἀλλ' ἔστι γάρ μοι Μεγαρικά τις μαχανά.
χοίρους γὰρ, ὑμὲ σκευάσας, φασῶ φέρειν.
περίθεσθε τάσδε τὰς ὁπλὰς τῶν χοιρίων.
ὅπως δὲ δοξεῖτ' ἦμεν ἐξ ἀγαθᾶς ὑός·
ὡς, ναὶ τὸν Ἑρμᾶν, εἴπερ ἵξετ' οἴκαδις,
τὰ πρᾶτα πειρασεῖσθε τᾶς λιμοῦ κακῶς.
ἀλλ' ἀμφίθεσθε καὶ ταδὶ τὰ ῥυγχία,
κἤπειτεν εἰς τὸν σάκκον ὧδ' ἐσβαίνετε.
ὅπως δὲ γρυλλιξεῖτε, καὶ κοΐξετε,
χ' ἡσεῖτε φωνὰν χοιρίων μυστηρικῶν.
ἐγὼ δὲ καρυξῶ Δικαιόπολιν. ὅπα
Δικαιόπολις; ἦ λῇς πρίασθαι χοιρία;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί; ἀνὴρ Μεγαρικός;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ἀγοράσοντες ἥκομες.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πῶς ἔχετε;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

διαπεινᾶμες ἀεὶ ποττὸ πῦρ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' ἡδύ τοι, νὴ τὸν Δί', ἢν αὐλὸς παρῇ.

τί

v. 754. γρυλλιξεῖτε. Ita in Pluto v. 307. γρυλλίζοντες, quo loco Rav. liber:

φωνὴν χοίρων ἀφιέντες. γρυλλισμὸς γὰρ ἡ τῶν χοίρων φωνή.

v. 756. Ita liber noſter. Vulgo: ἐγὼν δε καρυξῶ γε. Brunckius γα.

τί δ' ἄλλο πράττεθ' οἱ Μεγαρῆς νῦν;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

οἷα δή;
ὅκα μὲν ἐγὼ τηνῶθεν ἐμπορευόμαν,
ἄνδρες Πρόβουλοι τοῦτ' ἔπραττον τῇ πόλει,
ὅπως τάχιστα καὶ κάκιστ' ἀπολοίμεθα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

αὐτίκ' ἄρ' ἀπαλλάξεσθε πραγμάτων.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

σὰ μάν;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δ' ἄλλο Μεγαροῖ; πῶς ὁ σῖτος ὤνιος;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

παρ' ἁμὲ πολυτίματος, ἇπερ τοὶ θεοί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἅλας οὖν φέρεις;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

οὐχ ὑμὲς αὐτῶν ἄρχετε;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐδὲ σκόροδα;

ΜΕ-

v. 762. Ita liber noſter. Vulgo:
ἀλλὰ γὰρ ὅκα μὲν γα τηνόθεν ἐμπορευόμαν.

v. 766. ὁ σῖτος ὤνιος. *Lucianus* in Icaromenippo:
πόσου νῦν ὁ πυρός ἐστιν ὤνιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ποῖα σκόροδ'; ὑμὲς τῶν ἀεὶ,
ὄκκ' ἐσβάλητε, τὼς ἀρωραῖοι μύες,
πάσσακι τὰς ἀγλῖθας ἐξορύσσετε.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δαὶ φέρεις;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

χοίρους ἐγώνγα μυστικάς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καλῶς λέγεις· ἐπίδειξον.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ἀλλὰ μὰν καλαί.
ἄντεινον, αἰ λῇς· ὡς παχεῖα καὶ καλά.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

χοῖρος, ναὶ Δία.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί λέγεις σύ; ποδαπὴ χοῖρος ἥδε;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

Μεγαρικά.
ἢ οὐ χοῖρος ἔσθ' ἅδ';

ΔΙ-

v. 769. Vulgo: *ὧν ἀεὶ.* Et v. ſeq. *ἐσβάλητε* liber noſter. Vulgo: *ἐσβαλεῖτε.*

v. 776. *ποδαπὴ χοῖρος ἥδε; — μεγαρικά.* Ita liber noſter. Vulgo: *ποδαπὴ δ' ἐστὶ χοῖρος; — μεγαρικά.*

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐκ ἔμοιγε φαίνεται.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

οὐ δεινά; θᾶσθε τοῦδε τὰς ἀπιςίας·
οὐ φατὶ τάνδε χοῖρον ἦμεν. ἀλλὰ μὰν,
αἰ λῆς, περὶ θυμητίδαν ἁλῶν,
αἰ μή 'ςιν οὗτος χοῖρος Ἑλλάνων νόμῳ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' ἔςιν ἀνθρώπου γε.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ναὶ τὸν Διοκλέα,
ἐμά γα. τὺ δέ νιν ἦμεναι τίνος δοκεῖς;
ἢ λῆς ἀκοῦσαι φθεγγομένας;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

νὴ τοὺς θεοὺς,
ἔγωγε.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

φώνει δὴ τὺ ταχέως, χοιρίον.
οὐ χρῆσθα σιγῆς, ὦ κάκις' ἀπολουμένα.
πάλιν τ' ἀποισῶ, ναὶ μὰ τὸν Ἑρμᾶν, οἴκαδις.

ΚΟΡΑΙ.

v. 780. Ita liber noſter, ut vulgo, quae ſollicitanda non ſunt conſentientibus libris omnibus. Vulgo hoc ipſo verſu νῦν μοι. Kuſterus: περὶ θυμιτᾶν ἁλῶν, quem ſequuti ſunt Berglerus et Brunckius. Suidas autem θυμιτίδων ἁλῶν, licet exemplum, quod proponit ex poeta noſtro, hoc ſit: θυμίτων ἁλῶν, in quo poteſt error eſſe exſcriptoris. Hoc enim Suidae: θυμιτίδαν ἁλῶν a libris omnibus Ariſtophanis aeque ac noſtro ſuſtentatur.

v. 785. χοιρίον liber noſter. Vulgo χοιρίδιον.

v. 787. τ' ἀποισῶ. Liber noſter. Vulgo: τύ γ' ἀποισῶ. Poſt hunc

ΚΟΡΑΙ.

κοῖ, κοΐ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

αὗτα 'στὶ χοῖρος;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

νῦν γε χοῖρος φαίνεται.
ἀτὰρ ἐκτραφείς γε, κύσθος ἔσται, πέντ' ἐτῶν.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

σάφ' ἴσθι, ποττὰν ματέρ' εἰκασθήσεται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' οὐδὲ θύσιμός ἐστιν αὑτηΐ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

σὰ μάν;
πᾶ δ' οὐχὶ θύσιμός ἐστι;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κέρκον οὐκ ἔχει.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

νέα γάρ ἐστιν. ἀλλὰ δελφακουμένα
ἑξεῖ μεγάλαν τε, καὶ παχεῖαν, κἠρυθράν.
ἀλλ' αἰ τράφεν λῇς, ἅδε τοι χοῖρος καλά.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὡς ξυγγενὴς ὁ κύσθος αὐτῆς θατέρᾳ.

ΜΕ·

hunc verſum utraque puella grunniens inducitur in libro noſtro, in quo ante κοῖ eſt αἱ κόραι. Iam enim utramque pater Dicaeopoli oſtenderat.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ὁμοματρία γάρ ἐστι, κὴκ τωυτῶ πατρός.
ἀλλ' ἂν παχυνθῇ κἀναχνοανθῇ τᾷ τριχὶ,
κάλλιστος ἔσται χοῖρος Ἀφροδίτᾳ θύειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' οὐχὶ χοῖρος τῇ 'Φροδίτῃ θύεται.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

οὐ χοῖρος Ἀφροδίτᾳ; μόνᾳ γα δαιμόνων.
καὶ γίγνεταί γα τᾶνδε τᾶν χοίρων τὸ κρῆς
ἅδιστον, ἂν τὸν ὀδελὸν ἐμπεπαρμένον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἤδη δ' ἄνευ τῆς μητρὸς ἐσθίοιεν ἄν;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ναὶ τὸν Ποτείδαν, κἂν ἄνευ γα τῶ πατρός.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δ' ἐσθίει μάλιστα;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

πάνθ', ἃ καὶ δίδως.
αὐτὸς δ' ἐρώτη.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

χοῖρε, χοῖρε.

ΚΟΡΗ Α.

κοΐ, κοΐ.

ΔΙ-

v. 798. ἀλλ' ἄν. Vulgo: αἰ δ' ἄν; et v. ſeq. liber noſter ἔσται, vulgo ἐστι.
v. 806. πάνθ' ἃ καὶ δίδως. Ita, ut vulgo, liber noſter. Brunckius ex ingenio: πάνθ' ἃ κἂν διδῷς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τρώγοις ἂν ἐρεβίνθους;

ΚΟΡΗ Α.

κοΐ, κοΐ, κοΐ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δαί; Φιβάλεως ἰσχάδας;

ΚΟΡΗ Α.

κοΐ, κοΐ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δαὶ σύ; καὶ τρώγοις ἂν αὐτάς;

ΚΟΡΗ Β.

κοΐ, κοΐ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὡς ὀξὺ πρὸς τὰς ἰσχάδας κεκράγατε.
ἐνεγκάτω τις ἔνδοθεν τῶν ἰσχάδων
τοῖς χοιριδίοισιν. ἆρα τρύξονται; βαβαὶ,
οἷον ῥοθιάζουσ', ὦ πολυτίμηθ' Ἡράκλεις;
ποδαπὰ τὰ χοιρί'; ὡς Τραγασαῖα φαίνεται.
ἀλλ' οὐχὶ πάσας κατέτραγον τὰς ἰσχάδας.

v. 810. Liber noſter: κἂν τρώγοις ἄν.

v. 811. κεκράγατε. Ita libri omnes. Brunckius voluit ingenio ſuo edere κεκράγατον. *Dicaeopolis* puellas alloquitur.

v. 813. Ineptum eſt, quod vulgo hoc loco legitur τρώξονται. Hactenus puellae avide ſe ἰσχάδας comeſuras oſtenderant. Qua de re ineptiſſime Dicaeopolis dubitaſſet, utrum ipſae eſſent ἰσχάδας eſurae. Recte igitur liber noſter τρύξονται.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ἐγὼ γὰρ αὐτῶν τάνδε μίαν ἀνειλόμαν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

νὴ τὸν Δί', ἀστείω γε τὼ βοσκήματε.
πόσου πρίωμαί σοι τὰ χοιρίδια; λέγε.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

τὸ μὲν ἅτερον τούτων, σκορόδων τροπαλλίδος·
τὸ δ' ἅτερον, αἰ λῇς, χοίνικος μόνας ἁλῶν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὠνήσομαί σοι· περίμεν' αὐτοῦ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ταῦτα δή.
Ἑρμᾶ 'μπολαῖε, τὰν γυναῖκα τὰν ἐμὰν
οὕτω μ' ἀποδόσθαι, τάν τ' ἐμαυτῶ ματέρα.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ὤνθρωπε, ποδαπός;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

χοιροπώλας Μεγαρικός.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

τὰ χοιρίδια τοίνυν ἐγὼ φανῶ ταδὶ
πολέμια, καὶ σέ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

τοῦτ' ἐκεῖν' ἥκει πάλιν,
ὅθεν περ ἀρχὰ τῶν κακῶν ἁμῖν ἔφυ.

v. 825. Vulgo: ἄνθρωπε.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

κλαίων μεγαριεῖς. οὐκ ἀφήσεις τὸν σάκον;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

Δικαιόπολι, Δικαιόπολι, φαντάζομαι
ὑπό του.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τίς ὁ φαίνων σ᾽ ἐςίν; ὦ ᾽γορανόμοι,
τοὺς συκοφάντας οὐ θύραζ᾽ ἐξείρξετε;
τίη μαθὼν φαίνεις ἄνευ θρυαλλίδος;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

οὐ γὰρ φανῶ τοὺς πολεμίους;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κλαίων γε σὺ,
εἰ μήτ᾽ ἑτέρωσε συκοφαντήσεις τρέχων.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

εἶον τὸ κακὸν ἐν ταῖς Ἀθάναις τοῦτ᾽ ἔνι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

θάῤῥει, Μεγαρίκ᾽· ἀλλ᾽ ἧς τὰ χοιρίδι᾽ ἀπέδου
τιμῆς, λαβὲ ταυτὶ τὰ σκόροδα καὶ τοὺς ἅλας,
καὶ χαῖρε πολλά γ᾽.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ἀλλὰ μὲν οὐκ ἐπιχώριον.

v. 833. τίη μαθών. Ita libri omnes. Nulla adeſt ratio, quamobrem mutanda haec ſint, ut Brunckius voluit, qui fecit ex ingenio ſuo: τί δὴ παθών.

v. 835. εἰ μήτ᾽ ἑτέρωσε συκοφαντήσεις τρέχων. Ita liber noſter. Vulgo: εἰ μὴ ᾽τέρωσε συκοφαντήσεις ἰών.

v. 839. Liber noſter: πολλὰ — ἀλλὰ μέν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πολυπραγμοσύνης νυν' ἐς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ὦ χοιρίδια, πειρῆσθε, κἄνις τῶ πατρὸς,
παίειν ἐφ' ἁλιτὰν μάδδαν, αἴκα τις διδῷ.

ΧΟΡΟΣ.

εὐδαιμονεῖ γ' ὤνθρωπος. οὐκ ἤκουσας, εἶ προβαίνει
τὸ πρᾶγμα τοῦ βουλεύματος; καρπώσεταί γὰρ ὡνὴρ
ἐν τῇ 'γορᾷ καθήμενος·
κἂν εἰσῄει τις Κτησίας,
ἢ συκοφάντης ἄλλος, οἰ-
μώζων καθεδεῖται·
οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποφαίνων σε πημανεῖται·
οὐδ' ἐξομόρξεται Πρέπις τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι·
οὐδ' ὠσιεῖ Κλεωνύμῳ·
χλαῖναν δ' ἔχων φανὴν, δίει·

κοὺ

v. 849. Vulgo: οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποψωνῶν σε πημανεῖται. Ridicula ſententia haec eſt, nihil ſibi et omni huic loco conveniens. *Sycophanta* timorem iniecerat *Megarenſi*, rëum volens eum agere. *Dicaeopolis* ab hoc timore eumdem liberarat. Huc ergo *Chorus* reſpicit, eique ſpondet, neminem amplius ſuum nomen delaturum. Eleganter itaque liber noſter:

οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποφαίνων σε πημανεῖται.

Paulo ante *Dicaeopolis*:

τίς ὁ φαίνων σ' ἐστίν; τίη μαθὼν φαίνεις;

Ipſeque *Sycophanta*:

οὐ γὰρ φανῶ τοὺς πολεμίους;

At ne grammaticus quidem haec novit. In verbum vero ὑποψωνῶν, haec ait:

προστιθεὶς τῇ ὀψωνίᾳ. εἰσὶ γὰρ πολλοὶ διὰ μικρᾶς προσθήκης ὠνούμενοι.

κοὐ ξυντυχών σ' Ὑπέρβολος
δικῶν ἀναπλήσει·
οὐδ' ἐντυχὼν ἐν τῇ 'γορᾷ πρόσεισί σοι βαδίζων
Κρατῖνος ἀεὶ κεκαρμένος μοιχὸν μιᾷ μαχαίρᾳ·
οὐδ' ὁ περιπόνηρος Ἀρτέμων,
ὁ ταχὺς ἄγαν τὴν μουσικὴν,
ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν
πατρὸς Τραγασαίου·
οὐδ' αὖθις αὖ σε σκώψεται
Παύσων ὁ παμπόνηρος,
Λυσίστρατός τ' ἐν τῇ 'γορᾷ, Χολαργέων ὄνειδος,
ὁ περιαλουργὸς τοῖς κακοῖς,
ῥιγῶν τε καὶ πεινῶν ἀεὶ
πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας
τοῦ μηνὸς ἑκάστου.

v. 853. Vulgo: ξυντυχὼν Ὑπέρβολος.
v. 861. et ſeq. Vulgo in unum duo hi verſiculi coaleſcunt.

ΒΟΙΩΤΟΣ, ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΝΙΚΑΡΧΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΘΕΡΑΠΩΝ ΛΑΜΑΧΟΥ, ΚΗΡΥΞ, ΓΕΩΡΓΟΣ, ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΙ, ΛΑΜΑΧΟΣ.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

Ἴττω Ἡρακλῆς, ἔκαμόν γα τὰν τύλαν κακῶς.
κατάθου τὺ τὰν γλάχων' ἀτρέμας, Ἰσμηνία·
ὑμὲς δ', ὅσοι Θείβαθεν αὐληταὶ πάρα,
τοῖς ὀστίνοις φυσῆτε τὸν πρωκτὸν κυνός.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

παῦ' ἐς κόρακας. οἱ σφῆκες οὐκ ἀπὸ τῶν θυρῶν;
πόθεν προσέπτανθ' οἱ κακῶς ἀπολούμενοι
ἐπὶ τὴν θύραν μοι Χαιριδῆς βομβαύλιοι;

ΒΟΙΩΤΟΣ.

νεὶ τὸν Ἰόλαον, ἐπιχαρίτως γ' ἂν, ὦ ξένε·
Θείβαθι γὰρ φυσᾶντες ἐξόπισθέ μου,
τἄνθεια τᾶς γλάχωνος ἀπέκιξαν χαμαί.
ἀλλ', εἴ τι βούλει, πρίασο, τῶν ἐγὼ φέρω,
τῶν ὀρταλίχων, ἢ τῶν τετραπτερυλλίδων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ χαῖρε κολλικοφάγε Βοιωτίδιον.
τί φέρεις;

ΒΟΙΩ-

v. 875. Vulgo: γ' ἂν ὦ ξένε, et Ἰόλαον. Liber noſter: Ἰώλαον . . . γ' ὦ ξένει

ΒΟΙΩΤΟΣ.

ὅσ' ἐςὶν ἀγαθὰ Βοιωτοῖς ἁπλῶς,
ὀρίγανον, γλαχώ, ψιάθως, θρυαλλίδας,
νάσσας, κολοιώς, ἀτταγᾶς, Φαλαρίδας,
τροχίλως, κολύμβως.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὡσπερεὶ χειμὼν ἄρα
ὀρνιθίας, ἐς τὴν ἀγορὰν ἐλήλυθας.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

καὶ μὰν Φέρω χᾶνας, λαγὼς, ἀλώπεκας,
σκάλοπας, ἐχίνως, αἰελούρως, πυκτίδας,
ἰκτῖδας ἐνύδρως, ἐγχέλεις Κωπαΐδας.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ τερπνότατον σὺ τέμαχος ἀνθρώποις Φέρων,
δός μοι προσειπεῖν, εἰ Φέρεις τὰς ἐγχέλεις.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπαΐδων κορᾶν,
ἔκβαθι, τῷδε κήπιχαρίττα τῷ ξένῳ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ Φιλτάτη σὺ, καὶ πάλαι ποθουμένη,
ἦλθες ποθεινὴ μὲν τρυγῳδικοῖς χοροῖς,
Φίλη δὲ Μορύχῳ. δμῶες ἐξενέγκατε
τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν ῥιπίδα.
σκέψασθε, παῖδες, τὴν ἀρίςην ἐγχέλυν,
ἥκουσαν ἕκτῳ μόλις ἔτει ποθουμένην·
προσείπατ' αὐτὴν, ὦ τέκν'· ἄνθρακας δ' ἐγὼ
ὑμῖν παρέξω, τῆσδε τῆς ξένης χάριν.
ἀλλ' ἔσφερ' αὐτήν· μηδὲ γὰρ θανών ποτε
σοῦ χωρὶς εἴην ἐντετευτλανωμένης.

v. 881. Vulgo: ὅσ' ἔς' ἂν ἀγαθά.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

ἐμοὶ δὲ τιμὰ τᾶσδε, παῖ, γενήσεται;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀγορᾶς τέλος ταύτην γέ που δώσεις ἐμοί·
ἀλλ' εἴ τι πωλεῖς τῶνδε τῶν ἄλλων, λέγε.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

ἰώνγα ταῦτα πάντα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

φέρε, πόσου λέγεις;
ἢ φορτί' ἕτερ' ἐνθένδ' ἐκεῖσ' ἄξεις ἰών;

ΒΟΙΩΤΟΣ.

ὅ τι γ' ἔς' Ἀθάναις, ἐν Βοιωτοῖσιν δὲ μή.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀφύας ἄρ' ἄξεις πριάμενος Φαληρικὰς,
ἢ κέραμον.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

ἀφύας ἢ κέραμον; ἀλλ' ἔντ' ἐκεῖ·
ἀλλ' ὅ τι παρ' ἁμῖν μή 'ςι, τᾷδε δ' αὖ πολύ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐγᾧδα· τοίνυν συκοφάντην ἔξαγε,
ὥσπερ κέραμον, ἐνδησάμενος.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

νεὶ τὼ σιώ,
λάβοιμι μέντ' ἂν κέρδος, ἀγαγὼν, καὶ πολὺ,
ἇπερ πίθακον ἀλιτρίας πολλᾶς πλέον,

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καὶ μὴν ὁδὶ Νίκαρχος ἔρχεται φανῶν.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

μικκός γα μᾶκος οὗτος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' ἅπαν κακόν.

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

ταυτὶ τίνος τὰ φορτί' ἐστί;

ΒΟΙΩΤΟΣ.

τῶδ' ἐμοῦς
Θείβαθεν, ἴττω Ζεύς.

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

ἐγὼ τοίνυν ὁδὶ
φαίνω πολέμια ταῦτα.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

τί δαὶ κακὸν παθὼν
ὀρναπετίοισι πόλεμον ἦρα καὶ μάχαν;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

καὶ σὲ φανῶ πρὸς τοῖσδε.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

τί ἀδικειμένος;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

ἐγὼ φράσω σοι τῶν περιεστώτων χάριν.
ἐκ τῶν πολεμίων γ' εἰσάγεις θρυαλλίδας.

v. 923. Brunckius καὶ σέ γε, et 924. γ' omittit.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἔπειτα φαίνεις δῆτα διὰ θρυαλλίδας;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

αὕτη γὰρ ἐμπρήσειεν ἂν τὸ νεώριον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

νεώριον θρυαλλίς;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

οἶμαι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τίνι τρόπῳ;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

ἐνθεὶς ἂν ἐς τίφην ἀνὴρ Βοιώτιος,
ἅψας ἂν ἐσπέμψειεν ἐς τὸ νεώριον
δι' ὑδρορρόας, βορέαν ἐπιτηρήσας μέγαν.
κεἴπερ λάβοιτο τῶν νεῶν τὸ πῦρ ἅπαξ,
σελαγοῖντ' ἂν εὐθύς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε,
σελαγοῖντ' ἂν ὑπὸ τίφης τε καὶ θρυαλλίδος;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

μαρτύρομαι.

ΔΙ-

v. 925. Hic verſus deeſt in libro noſtro.

v. 932. ἂν εὐθύς. Elegans haec eſt *Pierſonii* emendatio. Vulgo, ut liber noſter: ἂν αἱ νῆες, quod ex adnotationibus lineas inter ſcriptis pro εὐθὺς in verſum migravit.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ξυλλάμβαν' αὐτοῦ τὸ στόμα·
δός μοι φορυτὸν, ἵν' αὐτὸν ἐνδήσας φέρω,
ὥσπερ κέραμον, ἵνα μὴ καταγῇ φορούμενος.

ΧΟΡΟΣ.

ἔνδησον, ὦ βέλτιστε, τῷ ξένῳ καλῶς
τὴν ἐμπολὴν οὕτως, ὅπως
ἂν μὴ φέρων κατάξῃ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐμοὶ μελήσει ταῦτ', ἐπεί τοι καὶ ψοφεῖ
λάλον τι καὶ πυρορραγὲς,
κἄλλως θεοῖσιν ἐχθρόν.

ΧΟΡΟΣ.

τί χρήσεταί ποτ' αὐτῷ;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πάγχρηστον ἄγγος ἔσται,
κρατὴρ κακῶν, τριπτὴρ δικῶν,
φαίνειν ὑπευθύνους λυχνοῦ-
χος, καὶ κύλιξ
τὰ πράγματ' ἐγκυκᾶσθαι.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δ' ἂν πεποιθοίη τις ἀγ-
γείῳ τοιούτῳ χρώμενος,

κατ'

v. 935. Liber noſter, ut vulgo, φέρω. v. ſeq. libri omnes φορούμενος. Exemplo id eſſe poterit, ſecundam in καταγῇ ſyllabam pro brevi quoque fuiſſe uſurpatam, quin φερόμενος ſcribamus, ut Brunckius fecit contra librorum omnium auctoritatem.

v. 946. et ſeq. Hi duo verſus vulgo unum efformant, atque

κατ' οἰκίαν
τοσόνδ' ἀεὶ ψοφοῦντι;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἰσχυρόν ἐς', ὦ 'γαθ', ὥσ-
τ' οὐκ ἂν καταγείη ποτ', εἴ-
περ ἐκ ποδῶν,
κατωκάρα κρέμαιτο.

ΧΟΡΟΣ.

ἤδη καλῶς ἔχει σοι.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

μέλλω γέ τοι θερίδδεν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ', ὦ ξένων βέλτιςε, συν-
θέριζε, καὶ τοῦτον λαβὼν,
πρόσβαλλ', ὅπου βούλει, φέρων
πρὸς πάντα συκοφάντην.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μόλις γ' ἐνέδησα τὸν κακῶς ἀπολούμενον.
αἴρου λαβὼν τὸν κέραμον, ὦ Βοιώτιε.

ΒΟΙΩ-

atque ita verſus 950. et 51. Itemque v. 953. et ſeq. ita vulgo circumferuntur:

ἰσχυρόν ἐςιν, ὦ 'γαθ', ὥς'
οὐκ ἂν καταγείη ποτ', εἴ-
περ ἐκ ποδῶν
κατωκάρα κρέμαιτό γε.

Ex duobus poſtremis Brunckius unum fecit.

v. 961. Vulgo: πρέβαλλ'.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

ὑπόκυπτε τὰν τύλαν ἰὼν, Ἰσμήνιχε,
χὤπως κατοίσεις αὐτὸν εὐλαβούμενος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πάντως μὲν οἴσεις οὐδὲν ὑγιές· ἀλλ' ὅμως
κἂν τοῦτο κερδάνοις ἄγων τὸ φορτίον·
εὐδαιμονήσεις συκοφαντῶν γ' οὕνεκα.

ΘΕΡΑΠΩΝ ΛΑΜΑΧΟΥ.

Δικαιόπολι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τίς ἐστι; τί με βωστρεῖς;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ὅτι
ἐκέλευσε Λάμαχός σε ταύτης τῆς δραχμῆς
εἰς τοὺς Χόας αὐτῷ μεταδοῦναι τῶν κιχλῶν.
τριῶν δραχμῶν δ' ἐκέλευε Κωπάιδ' ἐγχέλυν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὁποῖος οὗτος Λάμαχος τὴν ἐγχέλυν;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύρινος, ὃς τὴν Γοργόνα
πάλλει, κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐκ ἂν, μὰ Δί', εἰ δοίη γ' ἐμοὶ τὴν ἀσπίδα·

ἀλλ'

v. 965. Ita liber noſter. Vulgo:
ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, ὦ Ἰσμήνιχε.
Brunckius in libro ſuo invenit:
ἴθι δὴ ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, Ἰσμήνιχε,
ex quo fecit ἴθι δῆθ'.

v. 975. Liber noſter: ὅς γε τήν.

ἀλλ' ἐπὶ ταρίχῃ τοὺς λόφους κραδαινέτω·
ἢν δ' ἀπολιγαίνῃ, τοὺς ἀγορανόμους καλῶ.
ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τόδε λαβὼν τὸ φορτίον,
εἴσειμ' ὑπαὶ πτερύγων κιχλᾶν καὶ κοψίχων.

ΧΟΡΟΣ.

εἶδες ὦ, εἶδες, ὦ
πᾶσα πόλι, τὸν φρόνιμον ἄνδρα, τὸν ὑπέρσοφον,
σπεισάμενος οἷ' ἔχει ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν,
ὧν τὰ μὲν ἐν οἰκίᾳ
χρήσιμα· τὰ δ' αὖ πρέπει
χλιαρὰ κατεσθίειν.
αὐτόματα πάντ' ἀγαθὰ τῷδέ γε πορίζεται.
οὐδέποτ' ἐγὼ πόλεμον οἴκαδ' ὑποδέξομαι·

οὐδὲ

v. 984. σπεισάμενος οἷ' ἔχει ἐμπορικά. Ita liber noſter. Vulgo: σπεισάμενον ἐμπορικά. Brunckius ex libro ſuo: οἷ' ἔχει σπεισάμενος.

v. 986. et ſeq. Hi duo verſiculi vulgo unum efformant. Brunckius hunc totum locum ita ex ingenio ſibi conſtituendum exiſtimavit:

χρήματα . . . ὧν τὰ μὲν ἐν οἰκίᾳ
χρήσιμα, τὰ δ' αὖ πρέπει χλιαρὰ κατεσθίειν
τῷδ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον· ἅμα καὶ μεγάλα δὴ φρονεῖ
τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα, τάδε τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν·
αὐτόματα πάντ' ἀγαθὰ τῷδέ γε πορίζεται etc.

Ut ſententia haec ſit: *quorum bonorum alia quidem domi iuvant, alia vero calida poſt coenam utilitati ſint. Magnos animos aeque ſumit, hasque pennas ante oſtium proiecit, ut argumento ſint futurae lautitiae. Bona huic ſuggerunt omnia ſponte etc.* Vir clariſſimus longe a vero hoc loco aberravit. Quisque enim per ſe intelligit, nec ſententiam procedere hoc modo, neque hunc locum ita eſſe conſtituendum. Huc enim transtulit vir doctiſſimus *verſus ſequentes*, qui ſunt in extrema parte huius chori, propterea quod putavit, poetam illic eos verſus nequaquam collocaſſe. Locus hic

οὐδὲ παρ' ἐμοί ποτε τὸν Ἁρμόδιον ᾄσεται
ξυγκατακλινεὶς, ὅτι παροίνιος ἀνὴρ ἔφυ,
ὅστις ἐπὶ πάντ' ἀγάθ' ἔχοντας ἐπικωμάσας,
εἰργάσατο πάντα κακὰ, κᾀνέτρεπε, κᾀξέχει,
κᾀμάχετο, καὶ προσέτι πολλὰ προκαλουμένου·
  Πῖνε, κατάκεισο, λαβὲ τήνδε φιλοτησίαν. —

τὰς

hic vulgo legitur, uti eum, accedente quoque libri noſtri praeſtantiſſimi auctoritate, conſtitui; ſententia ſit: *quorum quidem bonorum, quae nunc emere licebit, alia quidem inſtruendae domui erunt apta, alia vero iuvabit calida comediſſe. Si quidem ſponte ſua felici huic civi bona accedunt etc.* At de his nulla dubitatio. Omnis enim difficultas ineſt in iis verſibus, quos Brunckius putavit eo loco, quo ſunt, eſſe non poſſe. Poſtquam Chorus hic nil commune velle ſe cum Marte dixerat, qui in cauſa fuerat ſuorum malorum omnium; narrat nihil eum de ſua immanitate abieciſſe, tametſi blande eundem ad coenam invitaſſet, et comiter ac liberaliter tractaſſet. Ille enim, licet ita liberaliter tractatus:

τὰς χάρακας ἧπτε πολὺ μᾶλλον ἐν τῷ πυρὶ etc.
καί τ' (ἐπὶ τὸ δεῖπνον θαμὰ καὶ μεγάλα δὴ φρονεῖ)
τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα τάδε τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν.

maiori tamen vi bellum excitavit atque (ſolet enim Mars inter pocula crudelior fieri) ſuae virtutis argumentum tela ante oſtium proiecit. Quam plana ſit ſententia, nemo non videt. Nam quod πτερὸν *telum* quoque ſignificare poſſit, tot res, quibus veteres minus apte hanc vocem accommodabant, mirifice oſtendunt. Vide *H. Steph.* Vulgo vero duo illi verſus ita editi ſunt:

τᾶδ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἅμα καὶ μεγάλα γε φρονεῖ·
τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν.

Liber autem noſter:

καί τ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον θαμὰ καὶ μεγάλα δὴ φρονεῖ·
τοῦ βίου ἐξέβαλλε δεῖγμα πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν.

cuius poſtremi verſus emendatio, quae profecto a Brunckio eſt, planiſſima quidem eſt. προκαλουμένου liber noſter, ut vulgo. Brunckius προκαλουμένους.

τὰς χάρακας ἧπτε πολὺ μᾶλλον ἐν τῷ πυρί,
ἐξέχει θ' ἡμῶν βίᾳ τὸν οἶνον ἐκ τῶν ἀμπέλων,
καί τ' (ἐπὶ τὸ δεῖπνον θαμὰ καὶ μεγάλα δὴ φρονεῖ)
τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα τάδε τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ Κύπριδι τῇ καλῇ
καὶ Χάρισι ταῖς φίλαις
ξύντροφε Διαλλαγή,
ὡς καλὸν ἔχουσα τὸ πρόσωπον ἄρ' ἐλάνθανες.
πῶς ἂν ἐμέ τε καὶ σέ τις Ἔρως ξυναγάγοι λαβών,
ὥσπερ ὁ γεγραμμένος, ἔχων στέφανον ἀνθέμων;
ἢ πάνυ γερόντιον ἴσως νενόμικάς με σύ;
ἀλλά σε λαβών, τρία δοκῶ γ' ἂν ἔτι προσβαλεῖν.
πρῶτα μὲν ἂν ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι μακρόν·
εἶτα παρὰ τόνδε νέα μοσχίδια συκίδων·
καὶ τὸ τρίτον ἡμερίδος ὄσχον, ὁ γέρων ὁδί,
καὶ περὶ τὸ χωρίον ἅπαν ἐλαΐδας ἐν κύκλῳ,
ὥστ' ἀλείφεσθαί σ' ἀπ' αὐτῶν, κἀμέ, ταῖς νουμηνίαις.

ΚΗΡΥΞ.

ἀκούετε λεῴ· κατὰ τὰ πάτρια τοὺς χόας
πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος· ὃς δ' ἂν ἐκπίῃ
πρώτιστος, ἀσκὸν Κτησιφῶντος λήψεται.

ΔΙ-

v. 1000. et ſeq. Vulgo unum efformant.

v. 1004. Vulgo: ἐμὲ καί.

v. 1010. ἡμερίδος ὄσχον. Ita Brunckius ex coniectura; facile namque ὄσχον in ὄρχον migravit, quod eſt in editis libris omnibus. κλάδον facile quiſque intelligit, a grammaticis eſſe, illius explicandae vocis cauſa inter lineas poſitum, quod in verſum tandem irrepſit.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ παῖδες, ὦ γυναῖκες, οὐκ ἠκούσατε;
τί δρᾶτε, τοῦ κήρυκος οὐκ ἀκούετε;
ἀναβράττετ', ἐξοπτᾶτε, τρέπετ', ἀφέλκετε
τὰ λαγῷα, ταχέως τοὺς ςεφάνους ἀνείρετε.
φέρε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀναπείρω τὰς κίχλας.

ΧΟΡΟΣ.

ζηλῶ σε τῆς εὐβουλίας,
μᾶλλον δὲ τῆς εὐωχίας,
ἄνθρωπε, τῆς παρούσης.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δῆτ', ἐπειδὰν τὰς κίχλας
ὀπτωμενας ἴδητε;

ΧΟΡΟΣ.

οἶμαί σε καὶ τοῦτ' εὖ λέγειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τὸ πῦρ ὑποσκάλευε.

ΧΟΡΟΣ.

ἤκουσας, ὡς μαγειρικῶς,
κομψῶς τε, καὶ δειπνητικῶς
αὑτῷ διακονεῖται;

ΓΕΩΡΓΟΣ.

οἴμοι τάλας.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ Ηράκλεις, τίς ουτοσί;

ΓΕΩΡΓΟΣ.

ἀνὴρ κακοδαίμων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κατὰ σεαυτόν νυν τρέπου.

ΓΕΩΡΓΟΣ.

ὦ φίλτατε, σπονδαὶ γάρ εἰσί σοι μόνῳ,
μέτρησον εἰρήνης τί μοι, κᾂν πέντ' ἔτη.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δ' ἔπαθες;

ΓΕΩΡΓΟΣ.

ἐπετρίβην ἀπολέσας τὼ βόε.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πόθεν;

ΓΕΩΡΓΟΣ.

ἀπὸ Φυλῆς ἔλαβον οἱ Βοιώτιοι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ τρισκακοδαίμων, εἶτα λευκὸν ἀμπέχει;

ΓΕΩΡΓΟΣ.

καὶ ταῦτα μέντοι, νὴ Δί', ὥπερ μ' ἐτρεφέτην
ἐν πᾶσι βολίτοις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

εἶτα νυνὶ τοῦ δέει;

ΓΕΩΡΓΟΣ.

ἀπόλωλα τὼ 'φθαλμὼ, δακρύων τὼ βόε.
ἀλλ', εἴ τι κήδει Δερκέτου Φυλασίου,
ὑπάλειψον εἰρήνῃ με τὼ 'φθαλμὼ ταχύ.

ΔΙ-

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ᾽, ὦ πόνηρ᾽, οὐ δημοσιεύων τυγχάνω.

ΓΕΩΡΓΟΣ.

ἴθ᾽ ἀντιβολῶ σ᾽, ἤν πως κομίσωμαι τὼ βόε.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ κλᾶε πρὸς τοὺς Πιττάλου.

ΓΕΩΡΓΟΣ.

σὺ δ᾽ ἀλλά μοι σταλαγμὸν εἰρήνης ἕνα
εἰς τὸν καλαμίσκον ἐνστάλαξον τουτονί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐδ᾽ ἂν στριβιλικίγξ· ἀλλ᾽ ἀπιὼν οἴμωζέ που.

ΓΕΩΡΓΟΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, τοῖν γεωργοῖν βοϊδίοιν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀνὴρ ἀνεύρηκέν τι ταῖς
σπονδαῖσιν ἡδύ· κοὐκ ἔοι-
κεν οὐδενὶ μεταδώσειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κατάχει σὺ τῆς χορδῆς τὸ μέλι.
τὰς σηπίας στάθευε.

ΧΟΡΟΣ.

ἤκουσας ὀρθιασμάτων;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὀπτᾶτε τἀγχέλεια.

ΧΟΡΟΣ.

ἀποκτενεῖς λιμῷ με καὶ
τοὺς γείτονας, κνίσσῃ τε καὶ
φωνῇ, τοιαῦτα λάσκων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὀπτᾶτε ταυτὶ, καὶ καλῶς ξανθίζετε.

ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.

Δικαιόπολι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τίς οὑτοσὶ, τίς οὑτοσί;

ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.

ἔπεμψέ τις σοι νυμφίος ταυτὶ κρέα
ἐκ τῶν γάμων;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καλῶς γε ποιῶν, ὅστις ἦν.

ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.

ἐκέλευε δ' ἐγχέαι σε, τῶν κρεῶν χάριν,
ἵνα μὴ στρατεύοιτ', ἀλλὰ βινοίη μένων,
ἐς τόνδ' ἀλάβαστον κύαθον εἰρήνης ἕνα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀπόφερ', ἀπόφερε τὰ κρέα, καὶ μή μοι δίδου,

ὡς

v. 1062. Ita libri omnes. Brunckius, ne articulus abſit, quod aliis quoque in locis adnotavimus, ingenio ſuo verſum effingit:

ἔπεμψε τίς σοι τὰ κρέα ταῦτα νυμφίος.

v. 1066. ἀλάβαστον. Ita perſpicue liber noſter.

ὡς οὐκ ἂν ἐγχέαιμι μυρίων δραχμῶν.
ἀλλ' αὑτηῒ, τίς ἐςίν;

ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.

ἡ νυμφεύτρια·
δεῖται παρὰ τῆς νύμφης τι σοὶ λέξαι μόνῳ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

φέρε δὴ, τί σὺ λέγεις; — ὡς γελοῖον, ὦ θεοὶ,
τὸ δέημα τῆς νύμφης, ὃ δεῖταί μου σφόδρα,
ὅπως ἂν οἰκουρῇ τὸ πέος τοῦ νυμφίου.
φέρε δεῦρο τὰς σπονδὰς, ἵν' αὐτῇ δῶ μόνῃ,
ὁτιὴ γυνή 'ςι, τοῦ πολέμου δ' οὐκ ἀξία.
ὕπεχ' ὧδε δεῦρο τοὐξάλειπτρον, ὦ γύναι.
οἶσθ' ὡς ποιεῖται τοῦτο; τῇ νύμφῃ φράσον,
ὅταν ςρατιώτας καταλέγωσι, τουτῳῒ
νύκτωρ ἀλειφέτω τὸ πέος τοῦ νυμφίου.
ἀπόφερε τὰς σπονδάς· φέρε τὴν οἰνήρυσιν,
ἵν' οἶνον ἐγχέω λαβὼν ἐς τοὺς χοᾶς.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ὁδί τις τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακὼς,
ὥσπερ τι δεινὸν ἀγγελῶν, ἐπείγεται.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

ἰὼ πόνοι τε, καὶ μάχαι, καὶ Λάμαχοι,

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τίς ἀμφὶ χαλκοφάλαρα δώματα κτυπεῖ;

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

ἰέναι σ' ἐκέλευον οἱ ςρατηγοὶ τήμερον,
ταχέως λαβόντα τοὺς λόχους καὶ τοὺς λόφους·
κἄπειτα τηρεῖν νιφόμενον τὰς εἰσβολάς.

 ὑπὸ

v. 1068. Vulgo: χιλίων δραχμῶν.
v. 1079. Liber noſter: ἀλειφέτω πέος.

ὑπὸ τοὺς Χόας γὰρ καὶ Χύτρους αὐτοῖσί τις
ἤγγειλε λῃστὰς ἐμβαλεῖν Βοιωτίους.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἰὼ στρατηγοὶ πλείονες ἢ βελτίονες.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐ δεινὰ μὴ 'ξεῖναί με μηδ' ἑορτάσαι;
ἰὼ στράτευμα πολεμολαμαχαϊκόν.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

οἴμοι κακοδαίμων· καταγελᾷς ἤδη σύ μου;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

βούλει μάχεσθαι Γηρυόνῃ τετραπτίλῳ;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

αἶ, αἶ·
οἵαν ὁ κῆρυξ ἀγγελίαν ἤγγειλ' ἐμοί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

αἶ, αἶ· τίνα δ' αὖ μοι προστρέχει τις ἀγγελῶν;

ΑΓΓΕΛΟΣ Β.

Δικαιόπολι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί ἐστιν;

ΑΓΓΕΛΟΣ Β.

ἐπὶ δεῖπνον ταχὺ
βάδιζε, τὴν κίστην λαβὼν καὶ τὸν χοᾶ.
ὁ τοῦ Διονύσου γάρ σ' ἱερεὺς μεταπέμπεται.
ἀλλ' ἐγκόνει· δειπνεῖν κατακωλύεις πάλαι.
τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἐστὶν παρεσκευασμένα,

κλῖναι,

v. 1097. Liber noſter: προστρέχεις ἀγγελῶν.
v. 1099. Liber noſter: τὴν κίστην.

κλῖναι, τράπεζαι, προσκεφάλαια, στρώματα,
στέφανοι, μύρον, τραγήμαθ', αἱ πόρναι πάρα,
ἄμυλοι, πλακοῦντες, σησαμοῦντες, ἰτρία,
ὀρχηστρίδες, τὰ φίλταθ' Ἁρμοδίου, καλαί.
ἀλλ' ὡς τάχιστα σπεῦδε.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

κακοδαίμων ἐγώ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καὶ γὰρ σὺ μεγάλην ἐπεγράφου τὴν Γοργόνα.
σύγκλειε, καὶ δεῖπνόν τις ἐνσκευαζέτω.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

παῖ, παῖ, φέρ' ἔξω δεῦρο τὸν γύλιον ἐμοί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

παῖ, παῖ, φέρ' ἔξω δεῦρο τὴν κίστην ἐμοί.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἅλας θυμίτας οἶσε, παῖ, καὶ κρόμμυα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐμοὶ δὲ τεμάχη· κρομμύοις γὰρ ἄχθομαι.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

θρῖον ταρίχους οἶσε δεῦρο, παῖ, σαπροῦ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κἀμοὶ σὺ δή, παῖ, θρῖον· ὀπτήσω δ' ἐκεῖ.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἔνεγκε δεῦρο τὼ πτερὼ τὼ 'κ τοῦ κράνους.

v. 1114. Ita hunc verſum habet liber noſter. Vulgo: οἶσε σαπροῦ δεῦρό μοι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐμοὶ δὲ τὰς φάττας γε φέρε καὶ τὰς κίχλας.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

καλόν γε καὶ λευκὸν τὸ τῆς στρουθοῦ πτερόν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καλόν γε καὶ ξανθὸν τὸ τῆς φάττης κρέας.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ὦ 'νθρωπε, παῦσαι καταγελῶν μου τῶν ὅπλων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ 'νθρωπε, βούλει μὴ βλέπειν εἰς τὰς κίχλας;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τὸ λοφεῖον ἐξένεγκε τῶν τριῶν λόφων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κἀμοὶ λεκάνιον τῶν λαγώων δὸς κρεῶν.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἀλλ' ἦ τριχόβρωτες τοὺς λόφους μου κατέφαγον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' ἦ πρὸ δείπνου τὴν μίμαρκυν κατέδομαι.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ὦ 'νθρωπε, βούλει μὴ προσαγορεύειν ἐμέ;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὔκ· ἀλλ' ἐγὼ χῷ παῖς ἐρίζομεν πάλαι.
βούλει περιδόσθαι, κἀπιτρέψαι Λαμάχῳ,

ποτε-

v. 1125. μίμαρκυν. Ita liber noſter, ut eſt apud *Heſychium* et *Pollucem*. Vulgo: μίμαρκιν.

πότερον ἀκρίδες ἥδιόν ἐστιν, ἢ κίχλαι;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

οἴμ' ὡς ὑβρίζεις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τὰς ἀκρίδας κρίνει πολύ.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

παῖ, παῖ, καθελών μοι τὸ δόρυ, δεῦρ' ἔξω φέρε.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

παῖ, παῖ, σὺ δ' ἀφελὼν δεῦρο τὴν χορδὴν φέρε.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

φέρε, τοῦ δόρατος ἀφελκύσωμαι τοὔλυτρον.
ἔχ', ἀντέχου, παῖ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καὶ σὺ, παῖ, τοῦδ' ἀντέχου.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τοὺς κιλλίβαντας οἶσε, παῖ, τῆς ἀσπίδος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καὶ τῆς ἐμῆς τοὺς κριβανίτας ἔκφερε.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

φέρε δεῦρο γοργόνωτον ἀσπίδος κύκλον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κἀμοὶ πλακοῦντος τυρόνωτον δὸς κύκλον.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ταῦτ' οὐ κατάγελώς ἐστιν ἀνθρώποις πλατύς;

ΔΙ-

v. 1135. Liber noſter: σκιλίβαντας.
v. 1139. Vulgo: ἀνθρώποις πτατύς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ταῦτ' οὐ πλακοῦς δῆτ' ἐστὶν ἀνθρώποις γλυκύς;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

κατάχει σὺ, παῖ, τοὔλαιον ἐν τῷ χαλκίῳ.
ἐνορῶ γέροντα δειλίας φευξούμενον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κατάχει σὺ τὸ μέλι. κἀνθάδ' εὔδηλος γέρων
κλάειν κελεύων Λάμαχον τὸν Γοργάσου.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

φέρε δεῦρο, παῖ, θώρακα πολεμιστήριον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἔξαιρε, παῖ, θώρακα κἀμοὶ τὸν χοᾶ.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἐν τῷδε πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐν τῷδε πρὸς τοὺς συμπότας θωρήξομαι.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τὰ στρώματ', ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς ἀσπίδος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τὸ δεῖπνον, ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς κίστιδος.

ΛΑ-

v. 1143. Vulgo: γέρων. κλάειν κελεύω.
v. 1145. Liber noſter: φέρε, παῖ, δεῦρο.
v. 1149. et ſeq. Ita vulgo hic locus confuſo ſententiarum ordine circumfertur:

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τὰ στρώματ', ὦ παῖ. δῆσον ἐκ τῆς ἀσπίδος.
ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τὸν γύλιον οἴσω λαβών.

ΔΙ-

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τὸν γύλιον οἴσω λαβών.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐγὼ δὲ θοἰμάτιον λαβὼν ἐξέρχομαι.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τὴν ἀσπίδ' αἴρου, καὶ βάδιζ', ὦ παῖ, λαβών.
νίφει. βαβαιάξ· χειμέρια τὰ πράγματα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

αἴρου τὸ δεῖπνον· συμποτικὰ τὰ πράγματα.

ΧΟΡΟΣ.

ἴτε δὴ χαίροντες ἐπὶ στρατιάν.
ὡς ἀνομοίαν ἔρχεσθον ὁδόν.
τῷ μὲν πίνειν στεφανωσαμένῳ·
σοὶ δὲ ῥιγῶν καὶ προφυλάττειν.
τῷδε καθεύδειν
μετὰ παιδίσκης ὡραιοτάτης,
ἀνατριβομένῳ τε τὸ δεῖνα.

HMI-

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τὸ δεῖπνον, ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς κίστιδος.
ἐγὼ δὲ θοἰμάτιον λαβὼν ἐξέρχομαι.

Hunc ego ex libro noſtro conſtitui.

v. 1154. Hic verſus omnino deeſt in libro noſtro, nec puto ad hanc comoediam eumdem pertinere.

v. 1159. σοὶ δὲ ῥιγῶν καὶ προφυλάττειν. Ita liber noſter. Vulgo: σοὶ δὲ ῥιγῶντι προφυλάττειν. Brunckius ex libro ſuo ῥιγοῦν καὶ, quod idem eſt ac ῥιγῶν.

v. 1160. et ſeq. Ita hos verſus Brunckius edidit:

τῷδε καθεύδειν μετὰ παιδίσκης
ὡραιοτάτης.
σοὶ δ', ἀνατρίβειν γε τὸ δεῖνα.

Qui poſtremus verſus ita legitur in libris omnibus, uti in libro noſtro ſcriptus eſt:

ἀνα-

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ἀντίμαχον τὸν Ψακάδος
τὸν ξυγγραφῆ,
τῶν μελέων ποιητὴν,
ὡς μὲν ἁπλῷ λόγῳ, κακῶς
ἐξολέσειεν ὁ Ζεύς·
ὅς γ' ἐμὲ τὸν τλήμονα, Λή-
ναια χορηγῶν, ἀπέκλεισε δειπνῶν.
ὃν ἔτ' ἐπίδοιμι τευθίδος
δεόμενον· ἡ δ' ὠπτημένη

σίζου-

ἀνατριβομένω τε τὸ δῶνα,

quem ex ingenio Brunckius ſibi corrigendum putavit praeter neceſſitatem. Plana namque, ut vulgo locus eſt conſtitutus, ſententia eſt, ſi ſuus ſenſus ἀνατριβομένω tribuatur, quod eſt *in luſibus*:

Aut praecidere ſeminale membrum,
quod totis mihi noctibus fatigant
vicinae. . . .

Et rurſus:

Ipſi cernitis, exfututus ut ſim,
confectusque, macerque, pallidusque,
qui quondam ruber, et valens ſolebam
fures caedere.

Itemque:

Illius uxor, aut amica, rivalem
laſciviendo languidum precor reddat.

v. 1163. et ſeq. Vulgo:

Ἀντίμαχον τὸν Ψακάδος
τὸν ξυγγραφῆ, τὸν μελέων τὸν ποιητὴν,
ὡς μὲν etc.

Brunckius:

τὸν μελέων ποιητὴν.

v. 1169. ἀπέκλεισε δειπνῶν. Ita eleganter liber noſter pleniſſima ſententia. Vulgo inepte: ἀπέλυσ' ἄδειπνον. v. ſeq. ὃν ἔτ' ἐπίδοιμι τευθίδος. Ita liber noſter. Vulgo: ὅν γ' ἔτ'. Brunckius, ut antiſtrophici verſus legem ſervet, de qua alibi diximus, ex ingenio ſuo ita verſum emendat: ὅν ποτέ γ' ἐπίδοιμι.

σίζουσα πάραλος, ἐπὶ τραπέζῃ κειμένη,
ὀκέλλοι· κᾆτα μέλ-
λοντος λαβεῖν αὐτοῦ, κύων
ἁρπάσασα φεύγοι.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

τοῦτο μὲν αὐτῷ κακὸν ἕν·
κᾆθ' ἕτερον
νυκτερινὸν γένοιτο.
ἠπιαλῶν γὰρ οἴκαδ' ἐξ
ἱππασίας βαδίζων,
εἶτα κατάξειέ τις αὐ-
τοῦ μεθύων τὴν κεφαλὴν Ὀρέστης
μαινόμενος· ὁ δὲ λίθον λαβεῖν
βουλόμενος, ἐν σκότῳ λάβοι
τῇ χειρὶ πέλεθον ἀρτίως κεχεσμένον·
ἐπάξειεν δ' ἔχων
τὸν μάρμαρον, κᾆπειθ' ἁμαρ-
τὼν βάλοι Κρατῖνον.

v. 1177. et 78. Vulgo hi duo verſiculi unum efformant;
v. 1182. Vulgo: τῆς κεφαλῆς.
v. 1183. ὁ δὲ λίθον λαβεῖν βουλόμενος. Ita liber noſter. Vulgo: βαλεῖν. Brunckius, ut eamdem legem ſervet, cuius modo meminimus, ex ingenio: ὁ δ' αὖ λίθον.

ΘΕΡΑ-

ΘΕΡΑΠΩΝ ΛΑΜΑΧΟΥ, ΛΑΜΑΧΟΣ, ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Ὦ δμῶες, οἳ κατ' οἶκον ἐστὲ Λαμάχου,
ὕδωρ, ὕδωρ ἐν χυτριδίῳ θερμαίνετε·
ὀθόνια, κηρωτὴν παρασκευάζετε,
ἔρι' οἰσυπηρὰ, λαμπάδιον περὶ τὸ σφυρόν.
ἀνὴρ τέτρωται χάρακι, διαπηδῶν τάφρον,
καὶ τὸ σφυρὸν παλίνορρον ἐξεκόκκισε,
καὶ τῆς κεφαλῆς κατέαγε περὶ λίθον πεσὼν,
καὶ Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀσπίδος.
πτίλον δὲ τὸ μέγα κομπολακύθου πεσὸν
πρὸς ταῖς πέτραισι, δεινὸν ἐξηύδα μέλος·
Ὦ κλεινὸν ὄμμα, νῦν πανύστατόν σ' ἰδὼν,
λείπω φάος γε τοὐμὸν, οὐκέτ' εἴμ' ἐγώ. —
τοσαῦτα λέξας, εἰς ὑδρορρόαν πεσὼν,
ἀνίσταταί τε, καὶ ξυναντᾷ δραπέταις,
λῃστὰς ἐλαύνων, καὶ κατασπέρχων δορί.
ὁδὶ δὲ καὐτός· ἀλλ' ἄνοιγε τὴν θύραν.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἀτταταῖ, ἀτταταῖ.
στυγερὰ τάδε γε κρυερὰ πάθεα.

τάλας

v. 1190. ἐν χυτριδίῳ. Ita liber noſter. Vulgo: ἐν χυτρίῳ.

v. 1192. In libro noſtro deeſt. Eſt tamen in eo vacuum ſpatium verſus huius loco.

v. 1205. et 1213. Vulgo: ἀττaπατταταῖ, et ἀτταλατταταῖ.

τάλας ἐγὼ διόλλυμαι,
δορὸς ὑπὸ πολεμίου τυπείς.
ἐκεῖνο δ' αἰακτὸν, οἰ-
μωκτὸν ἂν γένοιτό μοι.
Δικαιόπολις γὰρ, εἴ μ' ἴδοι τετρωμένον,
κατεγχάνοι γε ταῖς ἐμαῖσιν ἂν τύχαις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀτταταῖ, ἀτταταῖ.
τῶν τιτθίων, ὡς σκληρὰ καὶ κυδώνια.
Φιλήσατόν με μαλθακῶς, ὦ χρυσίω,
τὸ περιπεταστὸν κἀπιμανδαλωτὸν ἄν.
τὸν γὰρ χοᾶ πρῶτος ἐκπέπωκα.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ὦ συμφορὰ τάλαινα τῶν ἐμῶν κακῶν.
ἰὼ, ἰὼ
τραυμάτων ἐπωδύνων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἰὴ, ἰὴ,

χαῖρε

v. 1209. et ſeq. Ita vulgo:
ἐκεῖνο δ' οὖν αἰακτὸν ἂν
οἰμωκτὸν ἂν γένοιτό μοι.
Brunckius in primo verſiculo ἄν γ' ingenio ſuo.

v. 1211. et ſeq. Ita liber noſter:
Δικαιόπολις ἄν μ' ἴδοι τετρωμένον,
κᾆτ' ἐγχανεῖται ταῖς ἐμαῖς τύχαισιν.

v. 1216. In libro noſtro deeſt tum ἄν, quod extat vulgo in impreſſis libris, tum αὖ, quod ex ingenio Brunckius in hunc verſum intulit.

v. 1217. τὸν γὰρ χοᾶ πρῶτος ἐκπέπωκα.
Ita liber noſter. Vulgo:
τὸν γὰρ χοᾶ νῦν πρῶτος ἐκπέπωκά γε.

χαῖρε Λαμαχιππίδιον.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ςυγερὸς ἐγώ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μογερὸς ἐγώ.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τί με σὺ κυνεῖς;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί με σὺ δάκνεις;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τάλας ἐγὼ τῆς ἐν μάχῃ
ξυμβολῆς βαρείας.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τοῖς Χουσὶ γάρ τις ξυμβολὰς ἐπράττετο;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἰὼ ἰώ, Παιὰν, Παιάν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' οὐχὶ νῦν γε τήμερον Παιώνια.

ΛΑ-

v. 1220. χαῖρε Λαμαχιππίδιον. Ita liber noſter. Vulgo:

ὦ χαῖρε Λαμαχίππιον.

v. 1222. κυνεῖς. Ita liber noſter, ut Brunckius.

v. 1223. et ſeq. Vulgo: τάλας ἐγὼ τῆς ἐν μάχῃ
νῦν ξυμβολῆς βαρείας.

Brunckius:

τάλας ἐγὼ τῆς ἐν μάχῃ ξυμβολῆς βαρείας.

v. 1227. ἀλλ' οὐχὶ νῦν γε σήμερον παιώνια. Ita liber noſter. Vulgo: ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τήμερον.

Saepe

ΛΑΜΑΧΟΣ.

λάβεσθέ μου, λάβεσθε τοῦ σκέλους· παπαὶ,
προσλάβεσθ', ὦ φίλοι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐμοῦ δέ γε σφὼ, τοῦ πέους ἄμφω μέσου,
προσλάβεσθ', ὦ φίλαι.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἰλιγγιῶ κάρα λίθῳ πεπληγμένος,
καὶ σκοτοδινιῶ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κᾀγὼ καθεύδειν βούλομαι, καὶ στύομαι,
καὶ σκοτοβινιῶ.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

θύραζέ μ' ἐξενέγκατ' ἐς τοῦ Πιττάλου,
παιωνίαισι χερσίν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὡς τοὺς κριτάς μ' ἐκφέρετε· ποῦ 'στιν ὁ βασιλεύς;
ἀπόδοτέ μοι τὸν ἀσκόν.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

λόγχη τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὀστέων ὀδυρτά.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὁρᾶτε τουτονὶ κενόν. Τήνελλα καλλίνικος.

Saepe in his exſcriptores errarunt, quae ad dialectorum morem ſpectant.

v. 1229. et 31. Utroque in loco liber noſter ὦ φίλαι.

v. 1235. σκοτοβινιῶ. Ita liber noſter. Vulgo: σκοτοδινιῶ.

v. 1236. Vulgo, ἐς τὸν.

v. 1240. ὀδυρτά. Ita liber noſter, ut vulgo. Brunckius cum Kuſtero et Suida ὀδυρτή.

ΧΟΡΟΣ.

Τήνελλα δῆτ', εἴπερ καλεῖς, ὦ πρέσβυ, καλλίνικος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καὶ πρός γ', ἄκρατον ἐγχέας, ἄμυστιν ἐξέλαψα.

ΧΟΡΟΣ.

Τήνελλα νῦν, ὦ γεννάδα· χώρει λαβὼν τὸν ἀσκόν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἕπεσθε νῦν ᾄδοντες ὦ Τήνελλα καλλίνικος.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἑψόμεσθα σὴν χάριν
Τήνελλα καλλίνικον ᾄ-
δοντές σε, καὶ τὸν ἀσκόν.

v. 1242. εἴπερ καλεῖς γ', ὦ πρέσβυ. Ita liber noſter. Vulgo: καλεῖς πρέσβυ. Kuſterus ex ingenio: καλεῖ σὺ πρέσβυ. At Brunckius ex libris ſuis: καλεῖς ὦ πρέσβυ.

v. 1244. ὦ γεννάδα. Ita liber noſter, ut Brunckius ex libris ſuis edidit. Vulgo inepte ὦ ἀγεννάδα.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΧΑΡΝΕΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟ-

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΣΦΗΚΕΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Φιλοκλέων Ἀθηναῖος, φιλόδικος ὢν τὴν φύσιν, ἐφοίτα περὶ τὰ δικαστήρια συνεχῶς. Βδελυκλέων δὲ ὁ τούτου παῖς, ἀχθόμενος ταύτῃ τῇ νόσῳ, καὶ πειρώμενος τὸν πατέρα παύσειν, ἐγκαθείρξας τοῖς οἴκοις καὶ δίκτυα περιβαλὼν, ἐφύλαττε νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. ὁ δὲ, ἐξόδου αὐτῷ μὴ προκειμένου, ἔκραζεν. οἱ δὲ συνδικασταὶ αὐτοῦ σφηξὶν ἑαυτοὺς ἀφομοιώσαντες, παρεγένοντο, βουλόμενοι διὰ ταύτης τῆς τέχνης ὑποκλέπτειν τὸν συνδικαστήν· ἐξ ὧν καὶ ὁ Χορὸς συνέστηκεν, καὶ τὸ δρᾶμα ἐπιγέγραπται. ἀλλ' οὐδὲν ἤνυον οὐδὲ οὗτοι. πέρας δὲ τοῦ νεανίσκου θαυμάζοντος, τίνος ἕνεκα ὁ πατὴρ οὕτως ἥττηται τοῦ πράγματος, ἔφη ὁ πρεσβύτης τὸ πρᾶγμα. σπουδαῖον καὶ ἀρχὴν τὸ δικάζειν. ὁ δὲ παῖς ἐπειρᾶτο τὰς ὑποψίας ἐξαίρειν τοῦ πράγματος, νουθετῶν τὸν γέροντα. ὁ δὲ πρεσβύτης μηδαμῶς νουθετούμενος, οὐ μεθίει τοῦ πάθους· ἀλλ' ἀναγκάζεται ὁ νέος ἐπιτρέπειν φιλοδικεῖν, καὶ ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦτο ποιεῖ,

V 4 καὶ

Adnotationes in Veſpas.

Utrumque argumentum extat, verſiculis turpiſſimis diſtinctum, in libro Ravennate. Ea, ut illic ſcripta ſunt, edenda curavimus.

v. 1. primi argumenti vulgo φιλοδικαστής. v. 2. εἰς δικαστήρια. v. 4. παῦσαι. v. 7. μὴ προκειμένης. v. 8. συνδικασταὶ σφηξὶν αὐτούς. v. 14. εἶναι τό. v. 16. καὶ σχεδὸν ἀρχῆς τό. v. 18. μεθίει τὸ πρᾶγμα. v. 19. αὐτῷ φιλοδικεῖν. v. 21. μόνον καὶ τοὺς κατὰ τὴν οἰκίαν δικάζειν. καὶ δύο κύνες παρεισάγονται παρ' αὐτῷ πολιτευτικῶς κρινόμενοι. v. 23. ἐκφέρειν συνεχῶς τὴν ψῆφον μέλλων ἀπατηθεὶς ἄκων τὴν ἀποδικάζουσαν φέρει ψῆφον. v. 24. τοῦ χοροῦ ἐκ τοῦ ποιητοῦ. v. 25. διὰ τὸ σφηξίν. v. 26. εἶναι τοὺς τοῦ χοροῦ. v. 32. γελοιοποιεῖ. v. 37. καὶ διά. v. 38. εἰκάζει. v. 39. πλήττουσι . . . . δ' αὐτῷ. v. pen. προάγει Γλευκεῖς πρεσβεῖς τρεῖς.

καὶ τοῖς κατὰ τὴν οἰκίαν δικάζει. καὶ δύο κύνες ἐπεισάγονται παρ' αὐτῷ κρινόμενοι· καὶ κατὰ τοὺς φεύγοντας ἐκφέρει τὴν ψῆφον. περιέχει δὲ καὶ δικαιολογίαν τινὰ τοῦ ποιητοῦ ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου, ὡς σφηξὶν ἐμφερεῖς εἰσὶν οἱ τοῦ Χοροῦ· ἐξ ὧν καὶ τὸ δρᾶμα. οἱ ὅτε μὲν ἦσαν νέοι, πικρῶς ταῖς δίκαις ἐφήδρευον· ἐπεὶ δὲ γέροντες γεγόνασι, κεντοῦσι τοῖς κέντροις. ἐπὶ τέλει δὲ τοῦ δράματος ὁ γέρων ἐπὶ δεῖπνον καλεῖται, καὶ ἐπὶ ὕβριν τρέπεται, καὶ κρίνει αὐτὸν ὕβρεως ἀρτόπωλις· ὁ δὲ γέρων πρὸς αὐλὸν καὶ ὄρχησιν τρέπεται, καὶ γελωτοποιεῖ τὸ δρᾶμα.

Τοῦτο τὸ δρᾶμα πεποίηται αὐτῷ οὐκ ἐξ ὑποκειμένης ὑποθέσεως, ἀλλ' ὡσανεὶ γενομένης. πέπλα-
σαι
δὲ τὸ ὅλον. διαβάλλει δὲ Ἀθηναίους ὡς φιλοδικοῦντας, καὶ σωφρονίζει τὸν δῆμον ἀποστῆναι δικῶν, διά τι τοῦτο καὶ τοὺς δικαστὰς σφηξὶν ἀπεικάζει, κέντρα ἔχουσι, καὶ πλήττουσι. πεποίηται δ' αὐτῷ χαριέντως. ἐδιδάχθη ἐπὶ Ἄρχοντος Ἀμυνίου, διὰ Φιλωνίδου, ἐν τῇ πόλει Ὀλυμπιάδος β̄ ἦν, εἰς Λήναια. καὶ ἐνίκα πρῶτος Φιλωνίδης προάγωνι λευκῶν πρέσβεσι Γ.

ΑΡΙΣΤΟ-

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Φιλοῦντα δικάζειν πατέρα παῖς εἵρξας ἄφνω
αὐτός τ' ἐφύλαττεν ἔνδον. οἴκεται, ὅπως
μὴ λανθάνῃ, μηδ' ἐξίῃ, διὰ τὴν νόσον.
ὁ δ' ἀντιμάχεται παντὶ τρόπῳ καὶ μηχανῇ.
εἶθ' οἱ συνήθεις καὶ γέροντες, λεγόμενοι ἐπὶ τῷ
δύνασθαι κέντρον ἐνιέναι τισὶν σφῆκες,
παρόντες ἐκ ταυτοῦ κακοῦ, φρονοῦντες ἱκα-
νόν. ὁ δὲ γέρων τηρούμενος συμπείθεται
ἔνδον δικάζειν καὶ βιοῦν, ἐπεὶ τὸ δικά-
ζειν κέκρικεν ἐκ παντὸς τρόπου.

v. 2. Sec. argum. αὐτὸς ἐφύλαττεν ἔνδον οἰκοῦντά γ' ὅπαι.

v. 6. et ſeq. . . . λεγόμενοι.
σφῆκες παραγίνονται βοηθοῦντες σφόδρα
ἐπὶ τῷ δύνασθαι κέντρον ἱέναι τισὶ
φρονοῦντες ἱκανόν. ὁ δὲ γέρων τηρούμενος
ξυμπείθετ' ἔνδον διαδικάζειν καὶ βιοῦν,
ἐπεὶ τὸ δικάζειν κέκρικεν ἐκ παντὸς τρόπου.

Pudet in his ineptiis nonnihil verſari.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΣΩΣΙΑΣ }
ΞΑΝΘΙΑΣ } οἰκέται Φιλοκλέωνος.
ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.
ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΣΦΗΚΩΝ.
ΠΑΙΔΕΣ.
ΚΥΩΝ.
ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.
ΑΝΗΡ ΤΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΣΦΗΚΕΣ.

ΣΩΣΙΑΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΠΑΙΔΕΣ.

ΣΩΣΙΑΣ.

Οὗτος, τί πάσχεις, ὦ κακόδαιμον Ξανθία;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Φυλακὴν καταλύειν νυκτερινὴν διδάσκομαι.

ΣΩΣΙΑΣ.

κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι προὔφειλες μέγα.
ἆρ' οἶσθά γ' οἷον κνώδαλον φυλάττομεν;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἶδ'· ἀλλ' ἐπιθυμῶ σμικρὸν ἀπομεριμνῆσαι.

ΣΩΣΙΑΣ.

σὺ δ' ἂν παρακινδύνευ', ἐπεὶ κἀμοῦ γ' ἐμοῦ
κατὰ τοῖν κόραιν ὕπνιον καταχεῖται γλυκύ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀλλ' ἦ παραφρονεῖς, ἐτεόν, ἢ κορυβαντιᾷς;

ΣΩ-

v. 4. ἆρ' οἶσθά γ'. Ita Rav. liber ut vulgo. Brunckius: οἶσθας οἷον.

v. 5. σμικρόν. Liber noſter. Vulgo: μικρόν.

v. 7. δ' ἂν liber noſter, et v. ſeq. ὕπνιον. Vulgo in altero δ' οὐκ, in altero ἤδη τι.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὐκ· ἀλλ' ὕπνος μ' ἔχει τις ἐκ Σαβαζίου.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τὸν αὐτὸν ἄρ' ἐμοὶ βουκολεῖς Σαβάζιον.
κἀμοὶ γὰρ ἀρτίως τις ἐπεστρατεύσατο
Μῆδός τις ἐπὶ τὰ βλέφαρα νυσακτὴς ὕπνος·
καὶ δῆτ' ὄναρ θαυμαστὸν εἶδον ἀρτίως.

ΣΩΣΙΑΣ.

κἄγωγ' ἀληθῶς οἷον οὐδεπώποτε.
ἀτὰρ σὺ λέξον πρότερος.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἐδόκουν αἰετὸν
καταπτάμενον εἰς τὴν ἀγορὰν μέγαν πάνυ,
ἀναρπάσαντα τοῖς ὄνυξιν ἀσπίδα
φέρειν ἐπίχαλκον ἀνεκὰς ἐς τὸν οὐρανόν.
κἄπειτα ταύτην ἀποβαλεῖν Κλεώνυμον.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὐδὲν ἄρα γρίφου διαφέρει Κλεώνυμος.
Πῶς δὴ, προσερεῖ τις τοῖσι συμπόταις λέγων,
ὅτι ταυτὸν ἐν γῇ τ' ἀπέβαλεν κἀν οὐρανῷ
κἀν τι θαλάττῃ θηρίον τὴν ἀσπίδα;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἴμοι, τί δῆτά μοι κακὸν γενήσεται,
ἰδόντι τοιοῦτον ἐνύπνιον;

ΣΩ-

v. 22. et 23. Secuti ſumus librum noſtrum. Vulgo:
ὅτι ταυτὸ θηρίον ἔν τε γῇ κἀν οὐρανῷ
κἀν τῇ θαλάττῃ γ' ἀπέβαλε τὴν ἀσπίδα.
Brunckius:
ὅτι ταυτὸν ἐν γῇ θηρίον.

ΣΩΣΙΑΣ.

μὴ φροντίσῃς.
οὐδὲν γὰρ ἔσται δεινὸν, οὐ μὰ τοὺς θεούς.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

δεινόν γέ που 'στ' ἄνθρωπος ἀποβαλὼν ὅπλα.
ἀτὰρ σὺ τὸ σὸν αὖ λέξον.

ΣΩΣΙΑΣ.

ἀλλ' ἐστὶν μέγα.
περὶ τῆς πόλεως γάρ ἐστι τοῦ σκάφους ὅλου.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

λέγε νυν ἀνύσας τι τὴν τρόπιν τοῦ πράγματος.

ΣΩΣΙΑΣ.

ἔδοξέ μοι περὶ πρῶτον ὕπνον ἐν τῇ Πυκνὶ
ἐκκλησιάζειν πρόβατα συγκαθήμενα,
βακτηρίας ἔχοντα καὶ τριβώνια·
κἄπειτα τούτοις τοῖσι προβάτοις μοι 'δόκει
δημηγορεῖν φάλαινα πανδοκεύτρια,
ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπρημένην ὑός.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

αἰβοῖ.

ΣΩΣΙΑΣ.

τί ἐστι;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

παῦε, παῦε, μὴ λέγε·
ὄζει κάκιστον τοὐνύπνιον βύρσης σαπρᾶς.

ΣΩ.

v. 34. Vulgo: τοῖς προβάτοισι.
v. 36. Vulgo: ἐμπεπρησμένης.

ΣΩΣΙΑΣ.

εἶθ' ἡ μιαρὰ Φάλαιν', ἔχουσα τρυτάνην,
ἵστη βόειον δημόν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἴμοι δείλαιος·
τὸν δῆμον ἡμῶν βούλεται διϊστάναι.

ΣΩΣΙΑΣ.

ἐδόκει δ' ἐμοὶ Θέωρος αὐτῆς πλησίον
χαμαὶ καθῆσθαι, τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχων.
εἶτ' Ἀλκιβιάδης εἶπε πρός με τραυλίσας·
Ὀλᾷς; Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὀρθῶς γε τοῦτ' Ἀλκιβιάδης ἐτραύλισεν.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὔκουν ἐκεῖν' ἀλλόκοτον, ὁ Θέωρος κόραξ
γιγνόμενος;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἥκιστ'· ἀλλ' ἄριστον.

ΣΩΣΙΑΣ.

πῶς;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὅπως;
ἄνθρωπος ὤν, εἶτ' ἐγένετ' ἐξαίφνης κόραξ·
οὔκουν ἐναργὲς τοῦτο συμβαλεῖν, ὅτι
ἀρθεὶς ἀφ' ἡμῶν ἐς κόρακας οἰχήσεται;

ΣΩ-

v. 41. Vulgo: διϊστάναι.
v. 45. ὀλᾷς Θέωλος etc. Hoc eſt τραυλίζειν. Simile exemplum, ſatis plane vulgatum, apud Ciceronem.
v. 49. Vulgo: ἦν.

ΣΩΣΙΑΣ.

εἶτ' οὐκ ἐγὼ, δοὺς δύ' ὀβολὼ, μισθώσομαι
οὕτως ὑποκρινόμενον σαφῶς ὀνείρατα;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Φέρε νυν κατείπω τοῖς θεαταῖς τὸν λόγον,
ὀλίγ' ἄτθ' ὑπειπὼν πρῶτον αὐτοῖσιν ταδί·
μηδὲν παρ' ἡμῶν προσδοκᾷν λίαν μέγα,
μηδ' αὖ γέλωτα Μεγαρόθεν κεκλεμμένον.
ἡμῖν γὰρ οὐκ ἔστ' οὔτε κάρυ' ἐκ Φορμίδος
δούλω διαῤῥιπτοῦντε τοῖς θεωμένοις,
οὔθ' Ἡρακλῆς τὸ δεῖπνον ἐξαπατώμενος,
οὐδ' αὖθις ἀνασελγαινόμενος Εὐριπίδης·
οὐδ', εἰ Κλέων γ' ἔλαμψεν τῆς τύχης χάριν,
αὖθις τὸν αὐτὸν ἄνδρα μυττωτεύσομεν.
ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν λογίδιον γνώμην ἔχον,
ὑμῶν μὲν αὐτῶν οὐχὶ δεξιώτερον,
κωμῳδίας δὲ φορτικῆς σοφώτερον.
ἔστιν γὰρ ἡμῖν δεσπότης ἐκεινοσὶ,
ἄνω καθεύδων, ὁ μέγας, οὑπὶ τοῦ τέγους.
οὗτος φυλάττειν τὸν πατέρ' ἐπέταξε νῷν,
ἔνδον καθείρξας, ἵνα θύραζε μὴ 'ξίῃ.
νόσον γὰρ ὁ πατὴρ ἀλλόκοτον αὐτοῦ νοσεῖ,
ἣν οὐδ' ἂν εἷς γνοίη ποτ', οὐδὲ ξυμβάλῃ,
εἰ μὴ πύθοιθ' ἡμῶν· ἐπεὶ τοπάζετε.
Ἀμυνίας μὲν ὁ Προνάπους φησ' οὑτοσὶ
εἶναι φιλόκυβον αὐτόν·

ΣΩ-

v. 52. Vulgo: ὀβολούς.
v. 55. ὀλίγ' ἄτθ' ὑπειπὼν πρῶτον. Ita liber noſter. Alii vulgo: ὀλίγ' ἄττα ὑπειπών, et ὀλίγα γ' ὑπειπών. Omnes vero πρότερον.
v. 59. Vulgo: παραῤῥιπτοῦντε.
v. 72. et 73. γνοίη ξυμβάλῃ, πύθοιθ' Rav. liber.
v. 74. Liber noſter: Προνάπους, vulgo Προνάπο.
v. 75. Perſonas ex libro noſtro diſtinximus.

ΣΩΣΙΑΣ.

ἀλλ' οὐδὲν λέγει,
μὰ Δί', ἀλλ' ἀφ' αὑτοῦ τὴν νόσον τεκμαίρεται.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὔκ· ἀλλὰ φιλο μέν ἐστιν ἀρχὴ τοῦ κακοῦ.
ὁδὶ δέ φησι Σωσίας πρὸς Δερκύλον,
εἶναι φιλοπότην αὐτόν.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ
αὕτη γε χρηστῶν ἐστὶν ἀνδρῶν ἡ νόσος.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Νικόστρατος δ' αὖ φησιν, ὁ Σκαμβωνίδης,
εἶναι φιλοθύτην αὐτὸν, ἢ φιλόξενον.

ΣΩΣΙΑΣ.

μὰ τὸν κύν', ὦ Νικόστρατ', οὐ φιλόξενος,
ἐπεὶ καταπύγων ἐστὶν ὅ γε Φιλόξενος.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἄλλως φλυαρεῖτ'· οὐ γὰρ ἐξευρήσετε.
εἰ δὴ 'πιθυμεῖτ' εἰδέναι, σιγᾶτε νῦν.
φράσω γὰρ ἤδη τὴν νόσον τοῦ δεσπότου.
φιληλιαστής ἐστιν, ὡς οὐδεὶς ἀνήρ·
ἐρᾷ τε τούτου τοῦ δικάζειν, καὶ στένει,
ἢν μὴ 'πὶ τοῦ πρώτου καθίζηται ξύλου.
ὕπνου δ' ὁρᾷ τῆς νυκτὸς οὐδὲ πασπάλην·

ἢν

v. 77. Pro φιλο eſt in lib. Rav. φιλόδικος, quod error ſcriptoris eſt corrigentis.

v. 78. ὁδὶ δέ φησι Σωσίας. Putat Brunckius legendum eſſe Σωσίᾳ praeter neceſſitatem. Nam *Soſias* eſt, qui loquitur. Nomen ergo ſuum aſſumit, ut *Dercylum*, ſpectatorem forte, carpat.

ἣν δ' οὖν καταμύσῃ κἂν ἄχνην, ὅμως ἐκεῖ
ὁ νοῦς πέτεται τὴν νύκτα περὶ τὴν κλεψύδραν.
ὑπὸ τοῦ δὲ τὴν ψῆφόν γ' ἔχειν εἰωθέναι,
τοὺς τρεῖς ξυνέχων τῶν δακτύλων ἀνίσταται,
ὥσπερ λιβανωτὸν ἐπιτιθεὶς νουμηνίᾳ.
καὶ, νὴ Δί', ἢν ἴδῃ γέ που γεγραμμένον
υἱὸν Πυριλάμπους ἐν θύρᾳ Δῆμον καλὸν,
ἰὼν παρέγραψε πλησίον· κημὸς καλός.
τὸν ἀλεκτρυόνα δ', ὃς ᾖδ' ἐφ' ἑσπέρας, ἔφη,
ὄψ' ἐξεγείρειν αὐτὸν ἀναπεπεισμένον,
παρὰ τῶν ὑπευθύνων ἔχοντα χρήματα.
εὐθὺς δ' ἀπὸ δορπηστοῦ κέκραγεν ἐμβάδας·
κἄπειτ' ἐκεῖσ' ἐλθὼν, προκαθεύδει πρῲ πάνυ,
ὥσπερ λεπὰς προσεχόμενος τῷ κίονι.
ὑπὸ δυσκολίας δ' ἅπασι τιμῶν τὴν μακρὰν,
ὥσπερ μέλιττ' ἢ βομβυλιὸς εἰσέρχεται,
ὑπὸ τοῖς ὄνυξι κηρὸν ἀναπεπλασμένος.
ψήφων δὲ δείσας μὴ δεηθείη ποτὲ,
ἵν' ἔχοι δικάζειν, αἰγιαλὸν ἔνδον τρέφει.
τοιαῦτ' ἀλύει· νουθετούμενος δ' ἀεὶ
μᾶλλον δικάζει. τοῦτον οὖν φυλάττομεν,
μοχλοῖσιν ἐνδήσαντες, ὡς ἂν μὴ 'ξίῃ.
ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ τὴν νόσον βαρέως φέρει.
καὶ πρῶτα μὲν λόγοισι παραμυθούμενος,
ἀνέπειθεν αὐτὸν μὴ φορεῖν τριβώνιον,

μηδ'

v. 98. υἱὸν Πυριλάμπους. Ita liber noſter. Vulgo: τὸν.

v. 100. Rav. liber: ὃς ᾖδ' ut vulgo; Brunckius vero ex libris ſuis ᾔδεν.

v. 101. Vulgo: ὡς ὄψ' ἐγείρειν.

v. 108. Vulgo: ὑποπεπλασμένος.

v. 110. Vulgo: ἵν' ἔχῃ. Liber Brunckii et noſter ἔχοι.

v. 113. ἐνδήσαντες, ὡς ἂν μὴ 'ξίῃ. Ita liber noſter. Vulgo: ἐγκλείσαντες, ὡς ἄν.

μηδ' ἐξιέναι θύραζ'· ὁ δ' οὐκ ἐπείθετο.
εἶτ' αὐτὸν ἀπέλου, κἀκάθαιρε, καὶ μάλα
μετὰ τοῦτ' ἐκορυβάντιζ'· ὁ δ' αὐτῷ τυμπάνῳ
ἄξας, ἐδίκαζεν εἰς τὸ Καινὸν ἐμπεσών.
ὅτε δῆτα ταύταις ταῖς τελεταῖς οὐκ ὠφέλει,
διέπλευσεν εἰς Αἴγιναν· εἶτα συλλαβὼν
νύκτωρ κατέκλινεν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ·
ὁ δ' ἀνεφάνη κνεφαῖος ἐπὶ τῇ κιγκλίδι.
ἐντεῦθεν οὐκέτ' αὐτὸν ἐξεφρείομεν.
ὁ δ' ἐξεδίδρασκε διά τε τῶν ὑδρορρόων,
καὶ τῶν ὀπῶν· ἡμεῖς δ' ὅσ' ἦν τετρημένα
ἐνεβύσαμεν ῥακίοισι, κἀπακτώσαμεν.
ὁ δ', ὡσπερεὶ κολοιὸς, αὐτῷ παττάλους
ἐνέκρουεν εἰς τὸν τοῖχον· εἶτ' ἐξήλλετο.
ἡμεῖς δὲ τὴν αὐλὴν ἅπασαν δικτύοις
καταπετάσαντες ἐν κύκλῳ, φυλάττομεν.
ἔστιν δ' ὄνομα, τῷ μὲν γέροντι, Φιλοκλέων,
ναί μὰ Δία· τῷ δ' υἱεῖ γε τῳδὶ, Βδελυκλέων,
ἔχων τρόπους φρυαγμοσεμνάκους τίνους.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ Ξανθία, καὶ Σωσία, καθεύδετε;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἴμοι.

ΣΩΣΙΑΣ.

τί ἐστι;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Βδελυκλέων ἀνίσταται.

ΒΔΕ-

v. 119. Vulgo: μετὰ ταῦτ'.
v. 121. Vulgo: ὅτε δὴ δέ.
v. 134. τωδί. Sic liber noſter. Vulgo: τῷδε.
v. 135. Vulgo: τινάς.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐ περιδραμεῖται σφῶν ταχέως δεῦρ' ἅτερος;
ὁ γὰρ πατὴρ εἰς τὸν ἰπνὸν εἰσελήλυθεν,
καὶ μυσπολεῖ τι καταδεδυκώς. ἀλλ' ἄθρει,
κατὰ τῆς πυέλου τὸ τρῆμ' ὅπως μὴ 'κδύσεται·
σὺ δὲ τῇ θύρᾳ πρόσκεισο.

ΣΩΣΙΑΣ.

ταῦτ', ὦ δέσποτα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄναξ Πόσειδον, τί ποτ' ἄρ' ἡ κάπνη ψοφεῖ;
οὗτος, τίς εἶ σύ;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καπνὸς ἔγωγ' ἐξέρχομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καπνός; φέρ' ἴδω ξύλου τίνος σύ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

συκίνου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ τὸν Δί', ὅσπερ γ' ἐστὶ δριμύτατος καπνῶν.
ἀτὰρ οὐκ ἐσερρήσεις γε; ποῦ 'σθ' ἡ τηλία;
δύου πάλιν· φέρ', ἐπαναθῶ σοι καὶ ξύλον.
ἐνταῦθα νῦν ζήτει τιν' ἄλλην μηχανήν.
ἀτὰρ ἄθλιός γ' εἰμ', ὡς ἕτερος οὐδεὶς ἀνήρ,
ὅστις πατρὸς νῦν Καπνίου κεκλήσομαι.

v. 151. νῦν Καπνίου. Ita clariſſime liber noſter; id quod oſtendit primam in Καπνὸς produci poſſe contra virorum doctorum auctoritatem. Vulgo: νυνὶ Καπνίου.

v. 151. πατρὸς νῦν Καπνίου κεκλήσομαι. Univerſus hic locus exquiſitos habet comicos ſales, quos ornant ea, quae ſequenti verſu 342. occurrunt. *Lucianus*, perpetuus, licet

ΣΩΣΙΑΣ.

παῖ, τὴν θύραν ὤθει· πίεζε νῦν σφόδρα
εὖ κἀνδρικῶς. κἀγὼ γὰρ ἐνταῦθ' ἔρχομαι.
καὶ τῆς κατακλεῖδος ἐπιμελοῦ καὶ τοῦ μοχλοῦ·
φύλαττέ θ', ὅπως μὴ τὴν βάλανον ἐκτρώξεται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί δράσετ'; οὐκ ἐκφρήσετ', ὦ μιαρώτατοι,
δικάσοντά μ'; ἀλλ' ἐκφεύξεται Δρακοντίδης.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

σὺ δὲ τοῦτο βαρέως ἂν φέροις;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὁ γὰρ θεὸς
μαντευομένῳ μοι 'χρησεν ἐν Δελφοῖς ποτὲ,
ὅταν τις ἐκφύγῃ μ', ἀποσκλῆναι τότε.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

Ἄπολλον Ἀποτρόπαιε, τοῦ μαντεύματος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ἔκφερέ με, μὴ διαῤῥαγῶ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ τὸν Ποσειδῶ, Φιλοκλέων, οὐδέποτε γε.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

διατρώξομαι τοίνυν ὀδὰξ τὸ δίκτυον.

ΒΔΕ-

licet frigidus locis multis, Ariſtophanis imitator, in *Icaromenippo* hoc ipſo comici exemplo Empedoclem deridens in fumo iocatur.

v. 156. Ita liber noſter: μιαρώτατοι, et v. ſeq. δικάσοντά μ'.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὐκ ἔχεις ὀδόντας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἴμοι δείλαιος·
πῶς ἄν σ' ἀποκτείναιμι; πῶς; δότε μοι ξίφος
ὅπως τάχισ', ἢ πινάκιον τιμητικόν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄνθρωπος οὗτος μέγα τι δρασείει κακόν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ'· ἀλλ' ἀποδόσθαι βούλομαι
τὸν ὄνον ἄγων αὐτοῖσι τοῖς κανθηλίοις.
νουμηνία γάρ ἐστιν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκοῦν κἂν ἐγὼ
αὐτὸν ἀποδοίμην δῆτ' ἄν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐχ ὥσπερ γ' ἐγώ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί' ἀλλ' ἄμεινον. ἀλλὰ τὸν ὄνον ἔξαγε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἵαν πρόφασιν καθῆκεν, ὡς εἰρωνικῶς,
ἵν' αὐτὸν ἐκπέμψειας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὐκ ἔσπασεν
ταύτῃ γ'· ἐγὼ γὰρ ᾐσθόμην τεχνωμένου.

v. 167. Perſpicue Rav. liber: πινάκιον τιμητικόν, et v. ſeq. δρασείει.

v. 171. οὐκοῦν κἂν ἐγώ. Ita liber noſter. Vulgo: οὐκοῦν καὐτὸς ἄν. V. ſeq. Liber noſter: ὥσπερ ἐγώ.

v. 175. ἵν' αὐτὸν Liber noſter. Vulgo: ἵνα θᾶττον.

ἀλλ᾽ εἰσιὼν μοι τὸν ὄνον ἐξάγειν δοκῶ,
ὅπως ἂν ὁ γέρων μηδὲ παρακύψῃ πάλιν.
κάνθων, τί κλάεις; ὅτι πεπράσει τήμερον;
βάδιζε θᾶττον. τί στένεις; εἰ μὴ φέρεις
Ὀδυσσέα τινά γ᾽;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀλλὰ, ναὶ μὰ Δία, φέρει
κάτω γε τουτονί τιν᾽ ὑποδεδυκότα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ποῖον; φέρ᾽ ἴδωμαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τουτονί.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τουτὶ τί ἦν;
τίς εἶ ποτ᾽, ὦ ᾿νθρωπ᾽, ἐτεόν;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Οὔτις, νὴ Δία.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

Οὔτις σύ; ποδαπός;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Ἰθακὸς ἀπὸ Δρασιππίδου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

Οὔτις, μὰ τὸν Δί᾽, οὔ τι χαιρήσων γ᾽ ἔσει.
ὕφελκε θᾶττον αὐτόν. ὦ μιαρώτατος,
ἵν᾽ ὑποδέδυκεν· ὥς᾽ ἔμοιγ᾽ ἰνδάλλεται
ὁμοιότατος κλητῆρος εἶναι πωλίῳ.

ΦΙ-

v. 185. Οὔτις σύ; ποδαπός; Ita liber noſter, et Brunckii.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἰ μή μ' ἐάσεθ' ἡσύχως, μαχούμεθα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

περὶ τοῦ μάχει νῷν δῆτα;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

περὶ ὄνου σκιᾶς.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πονηρὸς εἶ πόῤῥω τέχνης, καὶ παράβολος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ πονηρός; οὐ μὰ Δί', ἀλλ' οὐκ οἶσθα σὺ
νῦν μ' ὄντ' ἄριστον· ἀλλ' ἴσως, ὅταν φάγῃς
ὑπογάστριον γέροντος Ἡλιαστικοῦ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦθει τὸν ὄνον καὶ σαυτὸν εἰς τὴν οἰκίαν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ ξυνδικασταὶ, καὶ Κλέων, ἀμύνατε.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔνδον κέκραχθι, τῆς θύρας κεκλεισμένης.
ὦθει σὺ πολλοὺς τῶν λίθων πρὸς τὴν θύραν,
καὶ τὴν βάλανον ἔμβαλλε πάλιν εἰς τὸν μοχλὸν,
καὶ τῇ δοκῷ προσθεὶς τὸν ὅλμον τὸν μέγαν,
ἀνύσας τι προσκύλιέ γ'.

v. 190. ἐάσεθ' ἡσύχως. Ita liber noſter. Vulgo: ἐάσηθ' ἥσυχον. Brunckius ἐάσεθ' ἥσυχον.

v. 201. προσθεὶς libri omnes. Vellet Brunckius πρόσθες, attamen praeter ullam neceſſitatem et cum minori elegantia.

ΣΩΣΙΑΣ.

οἴμοι δείλαιος·
πόθεν ποτ' ἐμπέπτωκέ μοι τὸ βώλιον;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἴσως ἄνωθεν μῦς ἐνέβαλέ σοι ποθέν.

ΣΩΣΙΑΣ.

μῦς; οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ὑποδυόμενός τις οὑτοσὶ
ὑπὸ τῶν κεραμίδων Ἡλιαστὴς ὀροφίας.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, στρουθὸς ἀνὴρ γίγνεται·
ἐκπτήσεται. ποῦ, ποῦ 'στι μοι τὸ δίκτυον;
σοῦ, σοῦ, πάλιν σοῦ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί', ἦ μοι κρεῖττον ἦν
τηρεῖν Σκιώνην, ἀντὶ τούτου τοῦ πατρός.

ΣΩΣΙΑΣ.

ἄγε νῦν, ἐπειδὴ τουτονὶ σεσοβήκαμεν,
κοὐκ ἔσθ' ὅπως διαδὺς ἂν ἡμᾶς ἔτι λάθοι,
τί οὐκ ἀπεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ', ὦ πόνηρ', ἥξουσιν ὀλίγον ὕστερον
οἱ ξυνδικασταὶ παρακαλοῦντες τουτονὶ
τὸν πατέρα.

ΣΩΣΙΑΣ.

τί λέγεις; ἀλλὰ νῦν ὄρθρος βαθύς.

ΒΔΕ-

v. 207. Vulgo: ὡ'νὴρ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ τὸν Δί᾽· ὀψὲ γοῦν ἀνεστήκασι νῦν.
ὡς ἀπὸ μέσων νυκτῶν γε παρακαλοῦσ᾽ ἀεί,
λύχνους ἔχοντες, καὶ μινυρίζοντες μέλη
ἀρχαιομελησιδωνοφρυνιχήρατα,
οἷς ἐκκαλοῦνται τοῦτον.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὐκοῦν, ἢν δέῃ,
ἤδη ποτ᾽ αὐτοὺς τοῖς λίθοις βαλλήσομεν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ᾽, ὦ πόνηρε, τὸ γένος, ἤν τις ὀργίσῃ,
τὸ τῶν γερόντων, ἔσθ᾽ ὅμοιον σφηκιᾷ.
ἔχουσι γὰρ καὶ κέντρον ἐκ τῆς ὀσφύος
ὀξύτατον, ᾧ κεντοῦσι, καὶ κεκραγότες
πηδῶσι, καὶ βάλλουσιν, ὥσπερ φέψαλοι.

ΣΩΣΙΑΣ.

μὴ φροντίσῃς· ἐάνπερ ἐγὼ λίθους ἔχω,
πολλῶν δικαστῶν σφηκιὰν διασκεδῶ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

χώρει, πρόβαιν᾽ ἐῤῥωμένως. ὦ Κωμία, βραδύνεις;
μὰ τὸν Δί᾽, οὐ μέντοι πρὸ τοῦ γ᾽· ἀλλ᾽ ἦσθ᾽ ἱμὰς κύνειος·
νυνὶ δὲ κρείττων ἐστί σου Χαρινάδης βαδίζειν.
ὦ Στρυμόδωρε Κονθυλεῦ, βέλτιστε συνδικαστῶν,
Εὐεργίδης ἆρ᾽ ἐστί που ᾽νταῦθ᾽, ἢ Χάβης ὁ Φλυεύς;

v. 217. ὀψὲ γὰρ ἀνεστήκασι νῦν. Ita liber noſter.

v. 218. μέσων νυκτῶν γε παρακαλοῦσ᾽ ἀεί. Ita liber noſter. Vulgo: νυκτῶν παρακαλοῦντές μ᾽ ἀεί. Inepte Brunckius: παρακαλοῦσίν γ᾽ ἀεί.

v. 220. Liber noſter: ἀρχαια. . . .

πάρεσθ', ὃ δὴ λοιπὸν ἔτ' ἐςιν, ἀππαπαὶ, παπαιὰξ,
ἥβης ἐκείνης, ἡνίκ' ἐν Βυζαντίῳ ξυνῆμεν·
φρουροῦντ' ἐγώ τε καὶ σύ· κᾆτα περιπατοῦντε νύκτωρ
τῆς ἀρτοπώλιδος λαθόντ' ἐκλέψαμεν τὸν ὅλμον·
κᾆθ' ἥψομεν τοῦ κορκόρου, κατασχίσαντες αὐτόν.
ἀλλ' ἐγκονῶμεν, ἄνδρες, ὡς ἔςαι Λάχητι νυνί·
σίμβλον δέ φασι χρημάτων ἔχειν ἅπαντες αὐτόν.
χθὲς οὖν Κλέων ὁ κηδεμὼν ἡμῖν ἐφεῖτ' ἐν ὥρᾳ
ἥκειν, ἔχοντας ἡμερῶν ὀργὴν τριῶν πονηρὰν
ἐπ' αὐτὸν, ὡς κολουμένους, ὧν ἠδίκησεν. ἀλλὰ γὰρ
σπεύδωμεν, ὦνδρες ἥλικες, πρὶν ἡμέραν γενέσθαι.
χωρῶμεν, ἅμα τε τῷ λύχνῳ πάντη διασκοπῶμεν,
μή που λαθών τις ἐμποδὼν ἡμᾶς κακόν τι δράσῃ.

ΠΑΙΣ.

ὦ τὸν πηλὸν, ὦ πάτερ, πάτερ, σὺ τουτονὶ φύλαξαι.

ΧΟΡΟΣ.

κάρφος χαμᾶθεν νῦν λαβὼν, σὺ τὸν λύχνον πρόβυσον.

ΠΑΙΣ.

v. 235. Hunc verſum edidimus, uti ſcriptus eſt in libro noſtro. Vulgo: ὃ λοιπὸν ἔτ' ἐςὶ ἀπαππαὶ, παπαὶ, παπαιὰξ. Brunckius: ὃ λοιπόν ἐςιν.

v. 239. Perſpicue liber noſter ἥψομεν. Vulgo, ἤψαμεν, quod poſtremum Brunckius delendum, et primum in eius locum ſufficiendum eſſe cenſuerat. V. 241. Liber noſter φησι.

v. 247. τις ἐμποδὼν ἡμᾶς κακόν. Liber noſter. Vulgo: λαθών τις ἡμᾶς ἐμποδών. Brunckius ex ingenio ſuo: ἡμᾶς τις ἐμποδὼν κακόν.

v. 248. Vulgo: τὸν πηλὸν, et σὺ τουτονὶ, quod pronomen σὺ Brunckius abiecit. V. ſeq. Vulgo: σὺ νῦν λαβὼν τόν.

ΠΑΙΣ.

οὐκ· ἀλλὰ τῳδί μοι γε δοκῶ τὸν λύχνον προβύσειν.

ΧΟΡΟΣ.

τί δὴ μαθὼν τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς;
καὶ ταῦτα τοὐλαίου σπανίζοντος, ὦ 'νόητε σύ.
οὐ γὰρ δάκνει σ', ὅταν δέῃ τίμιον πρίασθαι.

ΠΑΙΣ.

εἰ νὴ Δί' αὖθις κονδύλοις νουθετήσεθ' ἡμᾶς,
ἀποσβέσαντες τοὺς λύχνους, ἄπιμεν οἴκαδ' αὐτοί·
κἄπειτ' ἴσως ἐν τῷ σκότῳ τουτουῒ στερηθεὶς,
τὸν πηλὸν, ὥσπερ ἀτταγᾶς, τυρβάσεις βαδίζων.

ΧΟΡΟΣ.

ἦ μὴν ἐγώ σου χ' ἀτέρους μείζονας κολάζω.
ἀλλ' οὑτοσί μοι βόρβορος φαίνεται πατοῦντι·
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐχ ἡμερῶν τεττάρων τὸ πλεῖστον
ὕδωρ ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι.
ἔπεισι γοῦν τοῖσιν λύχνοις οὑτοιῒ μύκητες·
φιλεῖ δ', ὅταν ᾖ τουτὶ ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα.
δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων ἄττα μή 'στι πρώϊα,
ὕδωρ γενέσθαι, κἀπιπνεῦσαι Βόρειον αὐτοῖς.

ΗΜΙ-

v. 250. Ita liber noſter. Vulgo:
οὐκ· ἀλλὰ τῳδί μοι γε νῦν δοκῶ τὸν λύχνον προβύσειν.
Brunckius ο. α. τ. μοι δοκῶ τ. λ. προβύσειν. v. ſeq. lib. noſt. μαθών.

v. 252. ὦ 'νόητε σύ. Ita libri omnes.

v. 263. Liber noſter: ποιεῖν ὁ Ζεὺς ὑετόν. v. ſeq. Liber noſter: πρώϊα. Vulgo: πρώϊμα. Brunckius: πρῷμα.

v. 264. μή 'στι πρώϊα. Ita in Pace πρῷος. Et Rav. liber in Veſpis hoc ipſo loco: τὰ πρώϊα τῶν καρπίμων. Hinc apud Athenaeum (VII. 152.) ita legi debere puto: καὶ ὁ μὲν πρὸ ὥρας πεπαινόμενος καρπὸς πρώϊος (vulgo πρώϊμος) ἐν Λημνίαις Ἀριστοφάνης, καὶ πρώϊα δὲ καρπία ὁ αὐτὸς εἴρηκε: quibus extremis verbis hunc ille Veſparum locum profecto deſignat.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

τί χρῆμ' ἄρ' οὐκ τῆς οἰκίας τῆσδε συνδικαςὴς
πέπονθεν, ὡς οὐ φαίνεται δεῦρο πρὸς τὸ πλῆθος;
οὐ μὴν πρὸ τοῦ γ' ἐφολκὸς ἦν· ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν
ἡγεῖτ' ἂν ᾄδων Φρυνίχου· καὶ γάρ ἐςιν ἀνὴρ
φιλῳδός. ἀλλά μοι δοκεῖ ςάντας ἐνθάδ', ὦνδρες,
ᾄδοντας αὐτὸν ἐκκαλεῖν· ἤν τι πως ἀκούσας
τοῦ 'μοῦ μέλους, ὑφ' ἡδονῆς ἐρπύσῃ θύραζε.

ΧΟΡΟΣ.

τί ποτ' οὐ πρὸ θυρῶν φαίνετ' ἄρ' ἡμῖν
ὁ γέρων, οὐδ' ὑπακούει;
μῶν ἀπόλωλε τὰς ἐμ-
βάδας,

v. 269. Liber noſter: ἂν ᾄδων, ut Davveſius emendavit. Vulgo: ἀνάδων.

v. 271. ἐκβαλεῖν. Ita libri omnes, quod non ita facile deleri poteſt, ut Davveſio et Brunckio viſum eſt, qui eius verbi loco ἐκκαλεῖν poſuerunt. Praeſenti namque orationi aptiſſimum primum verbum videtur eſſe. *Semichoros* omni huic loco ad auctoritatem libri Ravennatis appoſui.

v. 273. et ſeq. Verſiculos omnes edidimus ſecundum librum noſtrum, qui inepte diſtincti vulgo ita tamen ab ipſo Brunckio editi ſunt; quos afferimus, ut quisque per ſe poſſit, quam differat liber noſter a ceteris, intelligere:

τί ποτ' οὐ πρὸ θυρῶν φαίνετ' ἄρ' ἡμῖν
ὁ γέρων, οὐδ' ὑπακούει; μῶν ἀπολώλεκε τὰς ἐμ-
βάδας, ἢ προσέκοψε τῷ σκότῳ τὸν δάκτυλόν που;
εἶτ' ἐφλέγμηνεν αὐτοῦ τὸ σφυρὸν γέροντος ὄντος,
καὶ τάχ' ἂν βουβωνιῴη γ'. ἦ μὴν πολὺ δριμύτατός γ'
ἦν τῶν παρ' ἡμῖν, καὶ μόνος οὐκ ἂν ἐπείθετ'.
ἀλλ' ὁπότ' ἀντιβολοίη τις, κάτω κύπτων ἂν οὕτω,
Λίθον ἕψεις, ἔλεγεν. τάχα δ' ἂν
διὰ τὸν χθεσινόν γ' ἄνθρωπον, ὃς ἡμᾶς διεδύετ'
ἐξαπατῶν, καὶ λέγων, ὡς φιλαθήναιος ἦν, καὶ
τἀν Σάμῳ πρῶτος κατείποι, διὰ τοῦτ' ὀδυνηθεὶς

εἶτ'

βάδας, ἢ προσέκοψεν
τῷ σκότῳ τὸν δάκτυλόν που;
εἶτ' ἐφλέγμηνεν αὐτοῦ
τὸ σφυρὸν γέροντος ὄντος;
καὶ τάχ' ἂν βουβωνιῴη.
ἦ μὴν πολὺ δριμύτατος

γ' ἦν

εἶτ' ἴσως κεῖται πυρέττων.
ἔστι γὰρ τοιοῦτος ἀνήρ.
ἀλλ', ὦ 'γαθ', ἀνίστασο, μηδ' οὕτως
ἔσθιε σαυτὸν, μηδ' ἀγανάκτει.
καὶ γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἥκει τῶν προδόντων
τἀπὶ Θρᾴκης· ὃν ὅπως κἰσχυνεῖς, ἐγχυτριεῖς.
ὕπαγ', ὦ παῖ, ὕπαγε.

ΠΑΙΣ. ἐθελήσεις τι μοι οὖν, ὦ
πάτερ, ἤν σου τι δεηθῶ;

ΧΟΡΟΣ. πάνυ γ', ὦ παιδίον· ἀλλ' εἰ-
πὲ τί βούλει με πρίασθαι
καλόν· οἶμαι δέ σ' ἐρεῖν ἀ-
στραγάλους δήπουθεν, ὦ παῖ.

ΠΑΙΣ. μὰ Δί', ἀλλ' ἰσχάδας, ὦ παππία· ἥδιον γάρ.

ΧΟΡΟΣ. οὐκ ἂν, μὰ τὸν Δί', εἰ κρέμοισθέ γ' ὑμεῖς.

ΠΑΙΣ. μὰ Δί', οὐκ ἆρα προπέμψω σε τολοιπόν.

ΧΟΡΟΣ. ἀπὸ γὰρ τοῦδ' ἐμὲ τοῦ μισθαρίου
τρίτον αὐτὸν ἔχειν ἄλφιτα δεῖ, καὶ
ξύλα, κὤψον. σὺ δὲ νῦν σῦκ' αἰτεῖς;

ΠΑΙΣ. ἄγε νῦν, ὦ πάτερ, ἢν μὴ
τὸ δικαστήριον ἄρχων
καθίσῃ νῦν, πόθεν ὠνη-
σόμεθ' ἄριστον; ἔχεις ἐλ-
πίδα χρηστήν τινα νῷν, ἢ
πόρον Ἕλλας ἱερόν;

ΧΟΡΟΣ. ἀπαπαῖ φεῦ·
μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε νῷν
οἶδ' ὁπόθεν δεῖπνον ἔσται.

ΠΑΙΣ. τί με δῆτ', ὦ μελέα μῆτερ, ἔτικτες,
ἵν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχῃς.

ΧΟΡΟΣ. ἀνόνητόν σ' ἆρ', ὦ θυλάκιόν γ',
εἶχον ἄγαλμα.

ΠΑΙΣ. ἔ, ἔ. πάρα νῷν στενάζειν.

γ' ἦν τῶν παρ' ἡμῖν,
καὶ μόνος οὐκ ἂν ἐπείθε-
τ'· ἀλλ' ὁπότ' ἀντιβολοίη
τις, κάτω κύπτων ἂν οὕτω
λίθον ἕψεις, ἔλεγεν.
τάχα δ' ἂν
διὰ τὸν χθεσινὸν ἄνθρω-
πον, ὃς ἡμᾶς διεδύε-
τ' ἐξαπατῶν καὶ λέγων,
ὡς φιλαθήναιος ἦν, καὶ
τἀν Σάμῳ πρῶτος κατείποι,
διὰ τοῦτ' ὀδυνηθεὶς
εἶτ' ἴσως κεῖται πυρέττων.
ἔστι γὰρ τοιοῦτος ἀνήρ.
ἀλλ', ὦ 'γαθ', ἀνίστασο, μη-
δ' οὕτως σαυτὸν
ἔσθιε, μηδ' ἀγανάκτει.
καὶ γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἥκει
τῶν προδόντων τὰ 'πὶ Θρᾴκης.
ὃν ὅπως ἐγχυτριεῖς.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ὕπαγ', ὦ παῖ, ὕπαγε.

ΠΑΙΣ.

ἐθελήσεις τι μοι οὖν, ὦ,
πάτερ, ἤ σοῦ τι δεηθῶ;

ΧΟΡΟΣ.

πάνυ γ', ὦ παιδίον. ἀλλ' εἰ-
πὲ τί βούλει με πρίασθαι
καλόν; οἶμαι δέ σ' ἐρεῖν ἀ-
στραγάλους δήπουθεν, ὦ παῖ.

ΠΑΙΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἰσχάδας, ὦ πα-
πία· ἥδιον γάρ.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἄν, μὰ Δί', εἰ κρέμοισθέ γ' ὑμεῖς.

ΠΑΙΣ.

μὰ Δί' οὔτ' ἄρα προπέμψω
σὲ τὸ λοιπόν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀπὸ γὰρ τοῦδ' ἐμὲ τοῦ μι-
σθαρίου τρίτον αὐ-
τὸν ἔχειν ἄλφιτα δεῖ,
καὶ ξύλα, κὤψον. σὺ δὲ σῦκά μ' αἰτεῖς;

ΠΑΙΣ.

ἄγε νῦν, ὦ πάτερ, ἢν μὴ
τὸ δικαστήριον Ἄρχων
καθίσῃ νῦν, πόθεν ὠνη-
σόμεθ' ἄριστον; ἔχεις ἐλ-
πίδα χρηστήν τινα νῷν, ἢ
πόρον Ἕλλας ἱερόν;

ΧΟΡΟΣ.

ἀπαπαῖ, φεῦ.
μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε νῷϊν οἶ-
δ' ὁπόθεν γε δεῖπνον ἔσται.

ΠΑΙΣ.

τί με δῆτ', ὦ μελέα μῆτερ, ἔτικτες,
ἵν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχῃς.

ΧΟΡΟΣ.

ἀνόητόν σ' ἄρ', ὦ θυ-
λάκιόν γ', εἶχον ἄγαλμα.

ΠΑΙΣ.

ἒ, ἔ.
πάρα νῷν στενάζειν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΣΩΣΙΑΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΚΥΩΝ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Φίλοι, τήκομαι μὲν
πάλαι διὰ τῆς ὀπῆς
ὑμῶν ὑπακούων.
ἀλλὰ γὰρ οὐχ οἷός τ' εἴ-
μ' ᾄδειν. τί ποιήσω;
τηροῦμαι δ' ὑπὸ τῶνδ', ἐπεὶ
βού-

v. 332. et ſeq. Eumdem librum ſumus in his verſiculis edendis ſecuti. Vulgo ſic iidem circumferuntur:

φίλοι, πάλαι μὲν τήκομαι, διὰ τῆς ὀπῆς
ὑμῶν ὑπακούων. ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἴμ' ᾄδειν.
τί ποιήσω; τηροῦμ' ὑπὸ τῶνδ', ἐπεὶ
βούλομαί γε πάλιν μεθ' ὑμῶν
ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς καδίσκους
κακόν τι ποιῆσαι.
ἀλλ', ὦ Ζεῦ, μέγα βρόντα, κἀμὲ ποίησον
καπνὸν ἐξαίφνης.

Brunckius ex libro ſuo:

ὑμῶν ὑπακούων. ἀλλὰ γὰρ οὐχ οἷός τ' εἴμ'

ᾄδειν. Quod poſtremum verbum eiicere Davveſius voluit, et ponere eius loco ἰδεῖν. Sed, praeſente Choro ſenum virorum, uti recte potuit *Philocleo* verbo illo. Itemque ipſe Brunckius ex eodem libro:

βούλομαί γε πάλαι πάνυ μεθ' ὑμῶν.

Rurſus v. 346. et ſeq. ita vulgo:

πάθος οἰκτείρας· ἤ με κεραυνῷ
διατινθαλέῳ σπόδισον ταχέως.

βούλομαί γε πάλαι πάνυ μεθ' ὑ-
μῶν ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς καδίσ-
κους κακόν τι ποιῆσαι.
ἀλλ', ὦ Ζεῦ, μέγα βρόντα,
κἀμὲ ποίησον καπνὸν ἐξαίφνης,
ἢ Προξενιάδην, ἢ τὸν Σέλ-
λου, τοῦτον τὸν ψευδομάμαξυν.
τόλμησον, ἄναξ, χαρίσασθαί μοι,
πάθος οἰκτείρας·
ἤ με κεραυνῷ διατινθαλέῳ
σπόδισον ταχέως·
κἄπειτ' ἀνελών μ' ἀποφυσήσας
εἰς ὀξάλμην ἔμβαλε θερμήν·
ἢ δῆτα λίθον με ποίησον, ἐφ' οὗ
τὰς χοιρίνας ἀριθμοῦσιν.

ΧΟΡΟΣ.

τίς γάρ ἐσθ' ὁ ταῦτά σ' εἴργων, κἀποκλείων τὰς θύρας;
λέξον· πρὸς εὔνους γὰρ φράσεις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὑμὸς υἱός. ἀλλὰ μὴ βοᾶτε· καὶ γὰρ τυγχάνει
οὑτοσὶ πρόσθεν καθεύδων. ἀλλ' ὕφεσθε τοῦ τόνου.

ΧΟΡΟΣ.

τοῦ δ' ἐφέξειν, ὦ μάταιε, ταῦτα δρῶν, σε βούλεται;
τίνα πρόφασιν ἔχων;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐκ ἐᾷ μ', ὦνδρες, δικάζειν, οὐδὲ δρᾶν οὐδὲν κακόν·
ἀλλά μ' εὐωχεῖν ἕτοιμός ἐσθ'· ἐγὼ δ' οὐ βούλομαι.

ΧΟ-

v. 357. Liber noſter: ἐφέξει et δρᾶν σε.

ΧΟΡΟΣ.

τοῦτ' ἐτόλμησ' ὁ μιαρὸς χανεῖν, ὁ Δημολογοκλέων,
ὅτι λέγεις τι περὶ τῶν νεῶν ἀληθές;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐ γὰρ ἄν ποθ' οὗτος ἀνὴρ τοῦτ' ἐτόλμησεν λέγειν,
εἰ μὴ ξυνωμότης τις ἦν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἐκ πάντων ὥρα τινά σοι ζητεῖν καινὴν ἐπίνοιαν,
ἥτις σε λάθρα τἀνδρὸς τουδὶ καταβῆναι δεῦρο ποιήσει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τίς ἂν οὖν εἴη; ζητεῖθ' ὑμεῖς· ὡς πᾶν ἂν ἔγωγε ποιοίμην·
οὕτω κιττῶ διὰ τῶν σανίδων μετὰ χοιρίνης περιελθεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ἔστιν ὀπὴ δῆθ', ἥντιν' ἂν ἔνδοθεν οἷός τ' εἴης διορύξαι,
εἶτ' ἐκδῦναι ῥάκεσιν κρυφθεὶς, ὥσπερ πολύμητις Ὀδυσσεύς;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πάντα πέφρακται, κοὐκ ἔστιν ὀπῆς οὐδ' εἰ σέρφῳ διαδῦναι.

v. 362. ὅτι λέγεις τι περὶ τῶν νεῶν ἀληθές. Ita liber noſter, tum etiam Brunckii liber, qui ita hunc verſum edidit:

ὅτι λέγεις περὶ τῶν νεῶν τἀληθές.

v. 365. Vulgo: ἐκ τούτων.

v. 368. Liber noſter ut vulgo: περιελθεῖν, et v. ſeq. οἷός τ' εἴης, ubi vulgo οἷός τ' ἦς.

ἀλλ' ἄλλο τι δεῖ ζητεῖν ὑμᾶς· ὁπίαν δ' οὐκ ἔςι γενέσθαι.

ΧΟΡΟΣ.

μέμνησαι δῆθ', ὅτ' ἐπὶ ϛρατιᾶς κλέψας ποτὲ τοὺς ὀβελίσκους,
ἵεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους ταχέως, ὅτε Νάξος ἑάλω;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἶδ'· ἀλλὰ τί τοῦτ'; οὐδὲν γὰρ τοῦτ' ἐςὶν ἐκείνῳ προσόμοιον.
ἥβων γὰρ, κᾀδυνάμην κλέπτειν, ἴσχυόν τ' αὐτὸς ἐμαυτοῦ·
κοὐδείς μ' ἐφύλαττ', ἀλλ' ἐξῆν μοι
φεύγειν ἀδεῶς. νῦν δὲ ξὺν ὅπλοις
ἄνδρες ὁπλῖται διαταξάμενοι,
κατὰ τὰς διόδους σκοπιωροῦνται.
τὼ δὲ δύ' αὐτῶν ἐπὶ ταῖσι θύραις
ὥσπερ με γαλῆν κρέα κλέψασαν
τηροῦσιν, ἔχοντ' ὀβελίσκους.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ καὶ νῦν ἐκπόριζε
μηχανὴν ὅπως τάχισ'· ἕ-
ως γὰρ, ὦ μελίττιον.

ΦΙΛΟ-

v. 374. κατὰ τοῦ τείχους ταχέως, ὅτε Νάξος ἑάλω. Ita liber noſter. Vulgo:
τείχους, ὅτε δή γ' ἡ Νάξος ἑάλω.

v. 376. Rav. liber: ἴσχυόν τ' αὐτὸς ἐμαυτοῦ: *meis viribus confidebam.*

v. 384. et ſeq. Vulgo ita duo hi verſus diſtincti ſunt:
ἀλλὰ καὶ νῦν ἐκπόριζε μηχανὴν ὅπως τάχισθ'·
ἕως γὰρ, ὦ μελίττιον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

διατραγεῖν τοίνυν κράτιστον ἐστί μοι τὸ δίκτυον.
ἡ δ' ἐμοὶ Δίκτυννα συγγνώμην ἔχοι τοῦ δικτύου.

ΧΟΡΟΣ.

ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρὸς ἐστ' ἄνοντος ἐς σωτηρίαν.
ἀλλ' ἔπαγε τὴν γνάθον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

διατέτρωκται τοῦτό γ'. ἀλλὰ μὴ βοᾶτε μηδαμῶς·
ἀλλὰ τηρώμεσθ', ὅπως μὴ Βδελυκλέων αἰσθήσεται.

ΧΟΡΟΣ.

μηδὲν, ὦ 'τὰν, δέδιθι, μηδέν· ὡς ἐγὼ τοῦτόν γ', ἐὰν
γρύξῃ τι, ποιήσω δακεῖν
τὴν καρδίαν,
καὶ τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον
δραμεῖν· ἵν' εἰδῇ μὴ πατεῖν
τὰ τῶν θεῶν ψηφίσματα.
ἀλλ' ἐξάψας διὰ τῆς θυρίδος τὸ καλώδιον, εἶτα καθίμα
δήσας σαυτὸν, καὶ τὴν ψυχὴν ἐμπλησάμενος Διοπείθους.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἄγε νῦν, ἢν αἰσθομένω τούτω ζητῆτόν μ' ἐκκαλαμᾶσθαι,

v. 389. Vulgo ita hic verſus editus eſt:
ἀλλ' ἔπαγε δὴ τὴν σὴν γνάθον.

v. 397. Vulgo: ταῖν θεαῖν.

v. 398. τὸ καλώδιον. Funis, per quam ſe quis ab alto demittit. Ita *Ioſeph.* Antiquitatum Libro II. c. 3., aliique. *Lucianus* cum alibi tum in Aſino pro fune, qua ſe quis ſtrangulavit: τὴν μὲν γραῦν εὕρομεν ἐκ τῆς πέτρας κρεμαμένην ἐν καλωδίῳ.

κἀνάσπασον ποιεῖν εἴσω, τί ποιήσετε; φράζετε νυνί.

ΧΟΡΟΣ.

ἀμυνοῦμέν σοι, τὸν πρινώδη θυμὸν ἅπαντες καλέσαντες,
ὥςτ' οὐ δυνατόν σ' εἴργειν· τὰ τοιαῦτα ποιήσομεν ἡμεῖς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

δράσω τοίνυν, ὑμῖν πίσυνος· καὶ μανθάνετ'· ἤν τι πάθω 'γὼ,
ἀνελόντες καὶ κατακλαύσαντες θεῖναί μ' ὑπὸ τοῖσι δρυφάκτοις.

ΧΟΡΟΣ.

οὐδὲν πείσει· μηδὲν δείσῃς. ἀλλ', ὦ βέλτιστε, καθίει
σαυτὸν θαῤῥῶν, κἀπευξάμενος τοῖσι πατρῴοισι θεοῖσιν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ Λύκε δέσποτα, γείτων ἥρως· σὺ γὰρ, οἷσπερ ἐγὼ, κεχάρησαι
τοῖς δακρύοισιν τῶν φευγόντων ἀεὶ καὶ τοῖς ὀλοφυρμοῖς·
ᾤκησας γοῦν ἐπίτηδες ἰὼν ἐνταῦθ', ἵνα ταῦτ' ἀκροῷο,
κἀβουλήθης μόνος ἡρώων παρὰ τὸν κλάοντα καθῆσθαι.
ἐλέησον καὶ σῶσον νυνὶ τὸν σαυτοῦ πλησιόχωρον·
κοὐ μήποτέ σου παρὰ τὰς κάννας οὐρήσω, μηδ' ἀποπαρδῶ.

ΒΔΕ·

v. 403. Ita liber noſter, ut Brunckius.
v. 405. Rav. liber ut vulgo: κλαύσαντες.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὗτος, ἐγείρου.

ΣΩΣΙΑΣ.

τί τὸ πρᾶγμ᾽;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὥσπερ φωνή με τις ἐγκεκύκλωται.

ΣΩΣΙΑΣ.

μῶν ὁ γέρων πῃ διαδύεται;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐ μὰ Δί᾽ οὐ δῆτ᾽, ἀλλὰ καθιμᾷ αὑτὸν δήσας.

ΣΩΣΙΑΣ.

ὦ μιαρώτατε, τί ποιεῖς; οὐ μὴ καταβήσει.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀνάβαιν᾽ ἀνύσας κατὰ τὴν ἑτέραν, καὶ ταῖσιν φυλλάσι παῖε,
ἤν πως πρύμναν ἀνακρούσηται, πληγεὶς ταῖς εἰρεσιώναις.

v. 415. οὐ μὰ Δί᾽. Ita eleganter Brunckius. Paulo poſt in v. 477. ita liber noſter idem adverbium geminat οὐχὶ σοῦσθ᾽ οὐκ ἐς κόρακας; licet ex libris omnibus ſecundum abſit, ut abeſt ab hoc verſu. Quae exempla quidem etiam in articulis frequenter occurrunt, ut in hac ipſa Comoedia v. 481. τῶν μελῶν τῶν Φιλοκλέους, quorum ſecundus etſi in libris omnibus deſideretur, in noſtro tamen adeſt. Ita in hac comoedia v. 832. ὡς Ἀθηναῖοι ποτὲ δικάσοιεν. . . ., καὶ τοῖς προθύροις ἀνοικοδομήσει πᾶς ἀνὴρ, ut eſt vulgo editum, et perſpicue ſcriptum in libro noſtro.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐ ξυλλήψεσθ᾽, ὁπόσοισι δίκαι τῆτες μέλλουσιν ἔσεσθαι,
ὦ Σμικυθίων, καὶ Τισιάδη, καὶ Χρήμων, καὶ Φερέδειπνε;
πότε δ᾽, εἰ μὴ νῦν, ἐπαρήξετέ μοι, πρίν μ᾽ εἴσω μᾶλλον ἄγεσθαι;

ΧΟΡΟΣ.

εἰπέ μοι, τί μέλλομεν κινεῖν ἐκείνην τὴν χολὴν,
ἥνπερ, ἡνίκ᾽ ἄν τις ἡμῶν ὀργίσῃ τὴν σφηκιάν;
νῦν ἐκεῖνο, νῦν ἐκεῖνο τοὐξύθυμον,
ᾧ κολαζόμεσθα, κέντρον
ἐντέτατ᾽ ὀξύ.
ἀλλὰ θαἰμάτια βαλόντες, ὡς τάχιστα, παιδία,
θεῖτε, καὶ βοᾶτε, καὶ Κλέωνι ταῦτ᾽ ἀγγέλλετε,
καὶ κελεύετ᾽ αὐτὸν ἥκειν,
ὡς ἐπ᾽ ἄνδρα μισόπολιν
ὄντα, κἀπολούμενον, ὅτι
τόνδε λόγον εἰσφέρει,
ὡς χρὴ μὴ δικάζειν δίκας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ 'γαθοὶ, τὸ πρᾶγμ᾽ ἀκούσατ᾽· ἀλλὰ μὴ κεκράγετε.

ΧΟΡΟΣ.

νὴ Δί᾽, εἰς τὸν οὐρανόν γ᾽· ὡς τόνδ᾽ ἐγὼ οὐ μεθήσομαι.

ΒΔΕ-

v. 427. βαλόντες liber noſter. Vulgo: λαβόντες.

v. 431. et ſeq. Vulgo hi duo verſiculi ita circumferuntur:

ὄντα κἀπολούμενον,
ὅτι λόγον τόνδ᾽ εἰσφέρει.

Sequentem vero ita Brunckius ex ingenio ſuo edidit:

ὡς δίκας χρὴ μὴ δικάζειν.

v. 435. τόνδ᾽ ἐγὼ οὐ μεθήσομαι. Ita liber noſter, ad cuius fidem *Semichoros* induxi ſequentibus verſibus.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ταῦτα δῆτ' οὐ δεινά, καὶ τυραννίς ἐστιν ἐμφανής;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ὦ πόλις, καὶ Θεώρου θεοσεχθρία,
κεἴ τις ἄλλος προέστηκεν ὑμῶν κόλαξ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ἡράκλεις, καὶ κέντρ' ἔχουσιν. οὐχ ὁρᾷς, ὦ δέσποτα;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οἷς γ' ἀπώλεσαν Φίλιππον ἐν δίκῃ τὸν Γοργίου;

ΧΟΡΟΣ.

καὶ σέ γ' αὖτις ἐξολοῦμεν· ἀλλ' ἅπας ἐπίστρεφε
δεῦρο, κἀξείρας τὸ κέντρον, εἶτ' ἐπ' αὐτὸν ἵεσο,
ξυσταλεὶς, εὔτακτος, ὀργῆς καὶ μένους ἐμπλήμενος,
ὡς ἂν εὖ εἰδῇ τὸ λοιπὸν, σμῆνος οἷον ὤργισεν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τοῦτο μέντοι δεινὸν ἤδη, νὴ Δί', εἰ μαχούμεθα·
ὡς ἔγωγ' αὐτῶν ὁρῶν δέδοικα τὰς ἐγκεντρίδας.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἀφίει τὸν ἄνδρ'· εἰ δὲ μὴ, φήμ' ἐγὼ
τὰς χελώνας μακαριεῖν σε τοῦ δέρματος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἶα νῦν, ὦ ξυνδικασταὶ, σφῆκες ὀξυκάρδιοι,
οἱ μὲν εἰς τὸν πρωκτὸν αὐτῶν εἰσπέτεσθ' ὠργισμένοι·
οἱ δὲ τὼ 'φθαλμῶν κύκλω κεντεῖτε καὶ τοὺς δακτύλους.

v. 446. Liber noſter: κεντρίδας.
v. 451. et 52. Duo hi verſus ſcripti ſunt in libro noſtro, ut

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ Μίδα, καὶ Φρὺξ, βοηθεῖτε, καὶ Μασυντία·
καὶ λάβεσθε τουτουὶ, καὶ μὴ μεθῆσθε μηδενί·
εἰ δὲ μὴ, 'ν πέδαις παχείαις οὐδὲν ἀριςήσετε.
ὡς ἐγὼ πολλῶν ἀκούσας οἶδα θρίων τὸν ψόφον.

ΧΟΡΟΣ.

εἰ δὲ μὴ τοῦτον μεθήσεις, ἕν τι σοι παγήσεται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ Κέκροψ ἥρως ἄναξ, τὰ πρὸς ποδῶν Δρακοντίδη,
περιορᾷς οὕτω μ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων χειρούμενον,
οὓς ἐγὼ 'δίδαξα κλάειν τέτταρ' ἐς τὴν χοίνικα;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

εἶτα δῆτ' οὐ πόλλ' ἔνεςι δεινὰ τῷ γήρᾳ κακὰ
δηλαδή; καὶ νῦν γε τούτω τὸν παλαιὸν δεσπότην
πρὸς βίαν χειροῦσιν, οὐδὲν τῶν πάλαι μεμνημένοι
διφθερῶν, κἀξωμίδων, ἃς οὗτος αὐτοῖς ἠμπόλα,
καὶ κυνᾶς· καὶ τοὺς πόδας χειμῶνος ὄντος ὠφέλει,
ὥςε μὴ ῥιγῶντ' ἑκάςοτ'· ἀλλὰ τούτοις γ' οὐκ ἔνι
οὐδ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν αἰδὼς τῶν παλαιῶν ἐμβάδων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐκ ἀφήσεις οὐδὲ νυνί μ', ὦ κάκιςον θηρίον;
οὔτ' ἀναμνησθεὶς, ὅθ' εὑρὼν τοὺς βότρυς κλέπτοντά σε,
προσαγαγὼν πρὸς τὴν ἐλάαν, ἐξέδειρ' εὖ κἀνδρικῶς,
ὥςε σε ζηλωτὸν εἶναι, σὺ δ' ἀχάριςος ἦσθ' ἄρα.

ἀλλ'

ut vulgo circumferuntur, τὼ 'φθαλμὼ.... κεντεῖθ', οἱ δὲ τούς. Et βοηθεῖτε δεῦρο καὶ. Brunckius elegantiſſime eosdem emendavit. v. ſeq. Vulgo: λάβεσθε τουτουί.
v. 470. ζηλωτὸν. Ioſeph. Antiquitatum L. I. c. 4. ζηλωτοὺς ἔσεσθαι πᾶσιν ἀνθρώποις: *omnibus invidiae futuros.*

ἀλλ' ἄνες με, καὶ σὺ, καὶ σὺ, πρὶν τὸν υἱὸν ἐκδραμεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ τούτων μὲν τάχ' ἡμῖν δώσετον καλὴν δίκην,
οὐκέτ' ἐς μακρὰν, ἵν' εἰδῆθ', οἷός ἐστ' ἀνδρῶν τρόπος
ὀξυθύμων, καὶ δικαίων, καὶ βλεπόντων κάρδαμα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

παῖε, παῖ', ὦ Ξανθία, τοὺς σφῆκας ἀπὸ τῆς οἰκίας.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀλλὰ δρῶ τοῦτ'· ἀλλὰ καὶ σὺ τῦφε πολλῷ τῷ καπνῷ.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὐχὶ σοῦσθ' οὐκ ἐς κόρακας, οὐκ ἄπιτε; παῖε τῷ ξύλῳ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

καὶ σὺ προσθεὶς Αἰσχίνην ἔντυφε τὸν Σελαρτίου.
ἆρ' ἐμέλλομέν ποθ' ὑμᾶς ἀποσοβήσειν τῷ χρόνῳ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλὰ μὰ Δί' οὐ ῥᾳδίως οὕτως ἂν αὐτοὺς διέφυγες,
εἴπερ ἔτυχον τῶν μελῶν τῶν Φιλοκλέους βεβρωκότες.

ΗΜΙ-

v. 475. Liber noſter: παῦε, παῖ'.

v. 477. Ita liber noſter. Vide paulo ſupra ad v. 415. Paulo poſt v. 499.

οὐδὲ μέν γ' οὐδ' ἐν σελίνῳ που 'στὶν, οὐδ' ἐν πηγάνῳ.

οὐκ ἄπιτε libri omnes. Quare Brunckius, ut metro conſuleret, οὐκ ἀπίεσθε induxit.

v. 481. Vide ſupra ad v. 415. Vulgo: τῶν μελέων Φιλοκλέους.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἆρα δῆτ' οὐκ αὐτὰ δῆλα
τοῖς πένησιν; ἡ τυραννὶς
ὡς λάθρα γ' ἐλάμβαν' ὑπιοῦσά με.
εἰ σύ γ', ὦ πόνῳ πονηρὲ, καὶ κομηταμυνία,
τῶν νόμων ἡμᾶς ἀπείργεις, ὧν ἔθηκεν ἡ πόλις·
οὔτε τιν' ἔχων πρόφασιν,
οὔτε λόγον εὐτράπελον,
αὐτὸς ἄρχων μόνος.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔσθ' ὅπως ἄνευ μάχης καὶ τῆς κατοξείας βοῆς,
ἐς λόγους ἔλθωμεν ἀλλήλοισι, καὶ διαλλαγάς;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

σοὶ λόγους, ὦ μισόδημε,
καὶ μοναρχίας ἐραστὰ,
καὶ ξυνὼν Βρασίδᾳ, καὶ φορῶν
κράσπεδα ςεμμάτων, τήν θ' ὑ-
πήνην ἄκουρον τρέφων;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί' ἦ μοι κρεῖττον ἐκςῆναι τοπαράπαν τοῦ πατρὸς
μᾶλλον, ἢ κακοῖς τοσούτοις ναυμαχεῖν ὁσημέραι.

ΗΜΙ-

v. 484. Ita liber noſter. Vulgo: ἐλάιθαι'. Brunckius, ſine neceſſitate atque auctoritate, ita verſum emendat:

ὡς λάθρα μ' ἐλάιθαι' ὑπιοῦσ'.

Actum quidem eſſet de ſcriptoribus veteribus, ſi ita ad noſtram ſententiam, ſine ulla auctoritate praeſertim, eosdem accommodaremus.

v. 490. Liber noſter: κατοξίας.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

οὐδὲ μέν γ' οὐδ' ἐν σελίνῳ που 'ςὶν, οὐδ' ἐν πηγάνῳ·
τοῦτο γὰρ παρεμβαλοῦμεν τῶν τριχοινίκων ἐπῶν.
ἀλλὰ νῦν μὲν οὐδὲν ἀλγεῖς· ἀλλ' ὅταν ξυνήγορος
ταυτὰ ταῦτά σου καταντλῇ, καὶ ξυνωμότας καλῇ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἆρ' ἂν, ὦ πρὸς τῶν θεῶν, ὑμεῖς ἀπαλλαχθεῖτέ μοι;
ἢ δέδοκταί μοι δέρεσθαι καὶ δέρειν δι' ἡμέρας.

ΧΟΡΟΣ.

οὐδέποτέ γ', οὐχ, ἕως
ἄν τι μου λοιπὸν ᾖ.
ὅςις ἡμῶν ἐπὶ τυραννίδ' ἐςάλης.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὡς ἅπανθ' ἡμῖν τυραννίς ἐςι καὶ ξυνωμόται,
ἤν τε μεῖζόν τ', ἤν τ' ἔλαττον πρᾶγμά τις κατηγορῇ;
ἧς ἐγὼ οὐκ ἤκουσα τοὔνομ' οὐδὲ πεντήκοντ' ἐτῶν·
νῦν δὲ πολλῷ τοῦ ταρίχους ἐςὶν ἀξιωτέρα·
ὥςε καὶ δὴ τοὔνομ' αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλίνδεται.
ἢν μὲν ὠνῆταί τις ὀρφῶς, μεμβράδας δὲ μὴ θέλῃ,
εὐθέως εἴρηχ' ὁ πωλῶν πλησίον τὰς μεμβράδας·
Οὗτος ὀψωνεῖν ἔοικ' ἄνθρωπος ἐπὶ τυραννίδι. —
ἢν δὲ γήτειον προσαιτῇ τις ἀφύαις ἥδυσμά τι,

ἢ λα-

v. 499. μέν γ'. Ita libri omnes, quod ſollicitandum non eſt.
v. 503. Vulgo: ἆρά γ' ἂν πρὸς τῶν θεῶν, et μου.
v. 505. et 6. Hi duo verſiculi in unum vulgo coaleſcunt. Recte liber noſter ἡμῖν pro vulgato ὑμῖν, quod minus bene convenit praeſenti orationi.
v. 516. Liber noſter ut vulgo: ταῖς ἀφύαις. Paulo ante: ἢν μὲν ὠνῆταί τις ὀρφῶς.

ἡ λαχανόπωλις παραβλέψασά φησι θατέρῳ·
Εἰπέ μοι, γήτειον αἰτεῖς πότερον ἐπὶ τυραννίδι;
ἢ νομίζεις τὰς Ἀθήνας σοὶ φέρειν ἡδύσματα; —

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κἀμέ γ' ἡ πόρνη χθὲς εἰσελθόντα τῆς μεσημβρίας,
ὅτι κελητίσαι 'κέλευον, ὀξυθυμηθεῖσά μοι,
ἤρετ', εἰ τὴν Ἱππίου καθίσταμαι τυραννίδα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ταῦτα γὰρ τούτοις ἀκούειν ἡδέα γε. καὶ νῦν ἐγὼ
τὸν πατέρ' ὅτιὴ βούλομαι, τούτων ἀπαλλαχθέντα
τῶν
ὀρθροφοιτοσυκοφαντοδικοταλαιπώρων τρόπων,
ζῆν βίον γενναῖον, ὥσπερ Μόρυχος, αἰτίαν ἔχω
ταῦτα δρᾶν, ξυνωμότης ὤν, καὶ φρονῶν τυραννίδα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί' ἐν δίκῃ γ'. ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα
ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἄν, οὗ με νῦν ἀποστερεῖς·
οὐδὲ χαίρω βατίσιν, οὐδ' ἐγχέλυσιν· ἀλλ' ἥδιον ἂν
δικίδιον σμικρὸν φάγοιμ' ἄν, ἐν λοπάδι πεπηγμένον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί' εἰθίσθης γὰρ ἥδεσθαι τοιούτοις πράγμασιν·
ἀλλ' ἐὰν σιγῶν ἀνάσχῃ, καὶ μάθῃς ἃ 'γὼ λέγω,
ἀναδιδάξειν οἴομαί σ', ὡς πάντα ταῦθ' ἁμαρτάνεις.

ΦΙ-

v. 523. Liber noſter: ἡδέα. εἰ καὶ νῦν. v. ſeq. ὁτιὴ libri omnes. Brunckius, ne ſuperſit exemplum, eſſe *dactylum* in prima ſede, eius loco ponit ὅτι, ſtrangulato verſu.

v. 531. Vulgo: πεπνιγμένον.

v. 534. Vulgo: σ' οἴομαί γ' ὡς. Tam ſaepe abundant verſus graecorum poetarum his fulcimentis tot inepta-

rum

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐξαμαρτάνω δικάζων;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καταγελώμενος μὲν οὖν
οὐκ ἐπαίεις ὑπ' ἀνδρῶν, οὓς σὺ μόνον οὐ προσκυνεῖς.
ἀλλὰ δουλεύων λέληθας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

παῦε δουλείαν λέγων,
ὅστις ἄρχω τῶν ἁπάντων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐ σύ γ'· ἀλλ' ὑπηρετεῖς,
οἰόμενος ἄρχειν· ἐπεὶ δίδαξον ἡμᾶς, ὦ πάτερ,
ἥτις ἡ τιμή 'στί σοι, καρπουμένῳ τὴν Ἑλλάδα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πάνυ γε· καὶ τουτοισί γ' ἐπιτρέψαι θέλω.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν ἐγώ.
ἄφετε νῦν ἅπαντες αὐτὸν, καὶ ξίφος γ' ἐμοὶ δότε.

ἦν

rum particularum, ut videre iure poſſimus grammaticos, qui quod ignorarent, quid liceret graecis poetis, erroribus vindicandis, ut ipſi putabant, verſiculos iis particulis turpiſſime opplebant. Ego vero puto, nil facilius fieri poſſe ab homine graece docto, quam oſtendere, nihil fere certi poſſe ſtatui in graeca poeſi, ne ab iis quidem, qui exempla ſequuntur; licet fere nullos poetas ex plurimis temporis edacitas ſuperſtites fecerit. Ego certe pluribus locis ſecutus auctoritatem libri vetuſtiſſimi, ac diligentiſſime ſcripti, eas ſuſtuli, nihil dubitans, parum hinc a me verſuum rationi fuiſſe conſultum.

v. 541. τουτοισί γ'. Ita ut vulgo Rav. liber.

ἢν γὰρ ἡττηθῶ λέγων σου, περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει.
εἰπέ μοι· τί δ', ἤν, τὸ δεῖνα, τῇ διαίτῃ μὴ 'μμένῃς;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μηδέποτε πίοιμ' ἀκράτου μισθὸν Ἀγαθοῦ Δαίμονος.

ΧΟΡΟΣ.

νῦν δὲ τὸν ἐκ θἠμετέρου
γυμνασίου λέγειν τι δεῖ
καινὸν, ὅπως φανήσει.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

(ἐνεγκάτω μοι δεῦρο τὴν κίστην τις ὡς τάχιστα.

ΧΟΡΟΣ.

ἀτὰρ φανεῖ ποιός τις ὢν,
ἢν ταῦτα παρακελεύῃ.)
μὴ κατὰ τὸν νεανίαν
τόνδε λέγειν. ὁρᾷς γὰρ, ὡς
σοὶ μέγας ἐστ' ἀγὼν,
καὶ περὶ τῶν ἁπάντων,
εἴπερ, ὃ μὴ γένοιτο νῦν,
οὗτος ἐθέλει κρατῆσαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν ὅσ' ἂν λέξῃ γ', ἁπλῶς μνημόσυνα γράψομ' ἐγώ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί γὰρ φάθ' ὑμεῖς, ἢν ὁδί με τῷ λόγῳ κρατήσῃ;

ΧΟΡΟΣ.

οὐκέτι πρεσβυτῶν ὄχλος

χρή-

v. 548. Rav. liber: φαινήσει.
v. 549. Rav. liber: τὴν κακίστην.

χρήσιμος ἔστ' οὐδ' ἀκαρῆ.
σκωπτόμενοι γὰρ ἂν, ἐν
ταῖσιν ὁδοῖς ἁπάσαις
θαλλοφόροι καλοίμεθ', ἀν-
τωμοσιῶν κελύφη.
ἀλλ' ὦ περὶ τῆς πάσης μέλλων βασιλείας ἀντιλογήσειν
τῆς ἡμετέρας, νυνὶ θαῤῥῶν πᾶσαν γλῶτταν βασάνιζε.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν εὐθύς γ' ἀπὸ βαλβίδων περὶ τῆς ἀρχῆς ἀποδείξω
τῆς ἡμετέρας, ὡς οὐδεμιᾶς ἥττων ἐστὶν βασιλείας.
τί γὰρ εὔδαιμόν, ἢ μακαριστὸν μᾶλλον νῦν ἐστὶ δικαστοῦ,
ἢ τρυφερώτερον, ἢ δεινότερον ζῶον, καὶ ταῦτα γέροντος;
ὃν πρῶτον μὲν ἕρποντ' ἐξ εὐνῆς τηροῦσ' ἐπὶ τοῖσι δρυφάκτοις
ἄνδρες μεγάλοι καὶ τετραπήχεις· κᾆπειτ' εὐθὺς προσιόντι
ἐμβάλλει μοι τὴν χεῖρ' ἁπαλὴν, τῶν δημοσίων κεκλοφυίαν·
ἱκετεύουσίν θ' ὑποπίπτοντες, τὴν φωνὴν οἰκτροχοοῦντες·
Οἴκτειρόν μ', ὦ πάτερ, αἰτοῦμαί σ', εἰ καὐτὸς πώποθ' ὑφείλου
ἀρχὴν ἄρξας, ἢ 'πὶ στρατιᾶς τοῖς ξυσσίτοις ἀγοράζων. —

ὅς

v. 562. Rav. liber: δ' ἂν ἐν.
v. 572. πρῶτον liber noſter. Vulgo: πρῶτα, et v. ſeq. προσιόντι, ut libri omnes, quod praeter neceſſitatem Brunckius convertit ingenio ſuo in προσιών τις.
v. 575. Vulgo; ὑποκύπτοντες.

ὃς ἔμ' οὐδ' ἂν ζῶντ' ᾔδειν, εἰ μὴ διὰ τὴν προτέραν ἀπόφευξιν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τουτὶ περὶ τῶν ἀντιβολούντων ἔσω τὸ μνημόσυνόν μοι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἶτ' εἰσελθὼν, ἀντιβοληθεὶς, καὶ τὴν ὀργὴν ἀπομορχθεὶς,
ἔνδον, τούτων, ὧν ἂν φάσκω, πάντων οὐδὲν πεποίηκα·
ἀλλ' ἀκροῶμαι πάσας φωνὰς ἱέντων εἰς ἀπόφευξιν.
φέρ' ἴδω· τί γὰρ οὐκ ἔστιν ἀκοῦσαι θώπευμ' ἐνταῦθα δικαστῇ;
οἱ μέν γ' ἀποκλαίονται πενίαν αὐτῶν, καὶ προστιθέασιν
κακὰ πρὸς τοῖσίν οὖσιν, ἕως ἂν ἰσώσῃ τοῖσιν ἐμοῖσιν·
οἱ δὲ λέγουσιν μύθους ἡμῖν· οἱ δ' Αἰσώπου τι γέλοιον·
οἱ δὲ σκώπτουσ', ἵν' ἐγὼ γελάσω, καὶ τὸν θυμὸν καταθῶμαι.
κἂν μὴ τούτοις ἀναπειθώμεσθα, τὰ παιδάρι' εὐθὺς ἀνέλκει,

τὰς

v. 585. Ita liber noſter, in quo tamen eſt τοῖς pro τοῖσιν. Nihil enim hoc in verſu debet, ne delicatiores quidem aures, offendere. Vulgo: κακά γε πρὸς τοῖσιν. Brunckius autem ingenio ſuo: γ' οὖσιν ἕως ἂν παρισώσῃ.

v. 588. Brunckius ſollicitat hunc verſum ita ab omnibus libris exhibitum ut nos eum edidimus, vultque, poetam ſcripſiſſe ἀναπειθώμεθα τά γε. Poſtea quam tot libri, accedente uno praeſertim maximae auctoritatis, in ſcriptura unius verſus conſentiunt, ut ſint regulae, quas viri doctiſſimi ingenioſiſſime excogitarunt, melius eſſet, ut puto, nova exempla notare, quam ea, quae nobis errores videntur eſſe, nova addendo, veteraque delendo, corrigere.

τὰς θηλείας, καὶ τοὺς υἱεῖς, τῆς χειρός· ἐγὼ δ' ἀκροῶμαι·
τὰ δὲ συγκύπτονθ' ἅμα βληχᾶται· κἄπειθ' ὁ πατὴρ ὑπὲρ αὐτῶν,
ὥσπερ θεὸν, ἀντιβολεῖ με, τρέμων, τῆς εὐθύνης ἀπολῦσαι·
Εἰ μὲν χαίρεις ἀρνὸς φωνῇ, παιδὸς φωνὴν ἐλεήσαις· —
εἰ δ' αὖ τοῖς χοιριδίοις χαίρω, θυγατρὸς φωνῇ με πιθέσθαι.
χ' ἡμεῖς αὐτῷ τότε τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλλοπ' ἀνεῖμεν.
ἆρ' οὐ μεγάλη τοῦτ' ἔστ' ἀρχὴ, καὶ τοῦ πλούτου καταχήνη;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

δεύτερον ἄν σου τουτὶ γράψομαι, τὴν τοῦ οἴκου καταχήνην·
καὶ τἀγαθά μοι μέμνησ', ἄχεις, φάσκων τὴν Ἑλλάδος ἄρχειν.

v. 596. Edidi hunc verſum, uti ſcriptus eſt in libro noſtro. Vide quae diximus ad v. 588. Quia enim vulgo ita circumferebatur:

δεύτερον αὖ ταυτὶ γράψομαι τὴν τοῦ πλούτου καταχήνην,

movit doctorum ingenia, eosque ad corrigendum excitavit. *Kuſterus* ut vulgo: ſed ταυτὶ in τουτὶ mutavit. *Fracinus* autem ἄν σου τουτὶ. *Davveſius* αὖ τοῦτο γράψωμαι 'γώ, vel τουτὶ γράφομαι 'γώ. *Brunckius* tandem αὖ σου τουτὶ γράφομαι. Omnes vero τοῦ πλούτου, quod librarii de verſu ſuperiore per errorem in hunc coniecerunt. τοῦ οἴκου eſt ſententiae quidem maxime accommodatum. In libro Ravennate in margine ex veteri quidem ſed diverſa manu ſcriptum eſt γράφεται καὶ πλούτου. Ex quo intelligi poteſt in libris vetuſtioribus οἴκου ſcriptum fuiſſe.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

παίδων τοίνυν δοκιμαζομένων αἰδοῖα πάρεστι θεᾶσθαι.
κἂν Οἴαγρος εἰσέλθῃ φεύγων, οὐκ ἀποφεύγει, πρὶν ἂν ἡμῖν
ἐκ τῆς Νιόβης εἴπῃ ῥῆσιν, τὴν καλλίστην ἀπολέξας.
κἂν αὐλητής γε δίκην νικᾷ, ταύτης ἡμῖν ἐπίχειρα
ἐν φορβειᾷ τοῖσι δικασταῖς ἔξοδον ηὔλησ' ἀπιοῦσιν.
κἂν ἀποθνήσκων ὁ πατήρ τῳ δῷ καταλιπὼν παῖδ' ἐπίκληρον,
κλαίειν ἡμεῖς μακρὰ τὴν κεφαλὴν εἰπόντες τῇ διαθήκῃ,
καὶ τῇ κόγχῃ τῇ πάνυ σεμνῶς τοῖς σημείοισιν ἐπούσῃ.
ἔδομεν ταύτην, ὅστις ἂν ἡμᾶς ἀντιβολήσας ἀναπείσῃ.
καὶ ταῦτ' ἀνυπεύθυνοι δρῶμεν· τῶν δ' ἄλλων οὐδεμί' ἀρχή.

ΒΔΕ-

v. 597. τὴν Ἑλλάδος ἄρχειν. Ita elegantiſſime liber noſter. Vulgo: ἀρχήν.

v. 598. παίδων τοίνυν δοκιμαζομένων αἰδοῖα πάρεστι θεᾶσθαι: *ut de aetate puerorum iudicemus, puberes ne an impuberes ſint.* Quem morem ad ſua quoque tempora Iuſtinianus perveniſſe teſtatur, qui *dignum eſſe caſtitate noſtrorum temporum* (ut ipſe inquit *Inſtitut.* L. I. tit. 22.) *exiſtimans*, haec abrogare, *bene putavit, quod in feminis etiam antiquis impudicum eſſe viſum eſt, id eſt inſpectionem habitudinis corporis, hoc etiam in maſculos extendere*, lata lege, ut pubertas decimum quartum aetatis annum ſequeretur. Sed de his plura Petitus in Leges Atticas, et Florens in hunc Veſparum locum. Qui primum milites apud Graecos legebantur, nudos ſe praebebant, ut, ſi quod eſſet vitium in corpore, inſpiceretur. Id *Lucianus in Paraſito* teſtatur.

v. 603. Rav. liber: καταλιπών, ut vulgo, cuius loco Brunckius: καταλείπων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τουτὶ γάρτοι σεμνὸν τούτων, ὧν εἴρηκας, μακαρίζω·
τῆς δ' ἐπικλήρου τὴν διαθήκην ἀδικεῖς ἀνακογχυλιάζων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἔτι δ' ἡ Βουλὴ, χὠ δῆμος, ὅταν κρῖναι μέγα πρᾶγμ' ἀπορήσῃ,
ἐψήφισται τοὺς ἀδικοῦντας τοῖσι δικασταῖς παραδοῦναι·
εἶτ' Εὔαθλος, χὠ μέγας οὗτος κολακώνυμος ἀσπιδαποβλὴς,
οὐχὶ προδώσειν ὑμᾶς φασὶν, περὶ τοῦ πλήθους δὲ μαχεῖσθαι.
κἀν τῷ δήμῳ γνώμην οὐδεὶς πώποτ' ἐνίκησεν, ἐὰν μὴ
εἴπῃ τὰ δικαστήρι' ἀφεῖναι πρώτιστα μίαν δικάσαντας·
αὐτὸς δ' ὁ Κλέων ὁ κεκραξιδάμας μόνον ἡμᾶς οὐ περιτρώγει,
ἀλλὰ φυλάττει διὰ χειρὸς ἔχων, καὶ τὰς μυίας ἀπαμύνει.
σὺ δὲ τὸν πατέρ' οὐδ' ὁτιοῦν τούτων τὸν σαυτοῦ πώποτ' ἔδρασας.
ἀλλὰ Θέωρος, καί που 'στὶν ἀνὴρ Εὐφημίου οὐδὲν ἐλάττων,
τὸν σπόγγον ἔχων ἐκ τῆς λεκάνης τἀμβάδι' ἡμῶν περικωνεῖ.
σκέψαι δ' ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν οἵων ἀποκλείεις καὶ κατερύκεις,
ἣν δουλείαν οὖσαν ἔφασκες χὐπηρεσίαν ἀποδείξειν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔμπλησο λέγων· πάντως γάρ τοι παύσει ποτὲ, κἀναφανήσει

v. 619. Vulgo: καί τοι 'στίν.

πρωκτὸς λουτροῦ περιγιγνόμενος, τῆς ἀρχῆς τῆς περισέμνου.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὃ δέ γ' ἥδιστον τούτων ἐστὶν πάντων, οὗ 'γὼ 'πιλελήσμην·
ὅταν οἴκαδ' ἴω τὸν μισθὸν ἔχων, κᾄπειτ' εἰσήκονθ' ἅμα πάντες
ἀσπάζωνται διὰ τἀργύριον· καὶ πρῶτα μὲν ἡ θυγάτηρ με
ἀπονίζῃ, καὶ τὼ πόδ' ἀλείφῃ, καὶ προσκύψασα φιλήσῃ,
καὶ παππάζουσ' ἅμα τῇ γλώττῃ τὸ τριώβολον ἐκκαλαμᾶται·
καὶ τὸ γύναιόν μ' ὑποθωπεῦσαν φυστὴν μᾶζαν προσενέγκῃ,
κᾄπειτα καθεζομένη παρ' ἐμοὶ προσαναγκάζῃ· Φάγε τουτί.
Ἔντραγε τουτί — τούτοισιν ἐγὼ γάνυμαι, καὶ μή με δεήσει,
εἰς σὲ βλέψαι, καὶ τὸν ταμίαν, ὁπότ' ἄριστον παραθήσει,
καταρασάμενος, καὶ τονθορύσας, ἄλλην μή μοι ταχὺ μάξῃ.
τάδε κέκτημαι, πρόβλημα κακῶν, σκευὴν βελέων ἀλεωρήν.
κᾂν οἶνόν μοι μὴ 'γχῇς σὺ πιεῖν, τὸν ὄνον τόνδ' ἐσκεκόμισμαι
οἴνου μεστόν· κᾆτ' ἐγχέομαι κλίνας· οὗτος δὲ κεχηνὼς

βρω-

v. 626. κᾄπειθ' εἰσήκονθ'. Ita libri omnes. Brunckius: κᾄπειθ' ἥκονθ'.

v. 629. Vulgo: τὸ τριώβολον. Deeſt articulus in libro noſtro.

v. 636. μὴ 'γχῇς. Ita liber noſter.

βρωμησάμενος τοῦ σοῦ δίνου μέγα καὶ ϛράτιον κατέπαρδεν.
ἆρ' οὐ μεγάλην ἀρχὴν ἄρχω, καὶ τοῦ Διὸς οὐδὲν ἐλάττω,
ὅϛις ἀκούω ταῦθ', ὥσπερ ὁ Ζεύς;
ἢν γοῦν ἡμεῖς θορυβήσωμεν,
πᾶς τις φησὶν τῶν παριόντων·
Οἷον βροντᾷ τὸ δικαϛήριον,
ὦ Ζεῦ βασιλεῦ. —
κἂν ἀϛράψω, ποππύζουσιν,
κἀγκεχόδασίν μ' οἱ πλουτοῦντες
καὶ πάνυ σεμνοί.
καὶ σὺ δέδοικάς με μάλιϛ' αὐτός·
νὴ τὴν Δήμητρα, δέδοικας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ
δ' ἀπολοίμην, εἴ σε δέδοικα.

ΧΟΡΟΣ.

οὐπώποθ' οὕτω καθαρῶς
οὐδενὸς ἠκούσαμεν, οὐ-
δὲ ξυνετῶς λέγοντος.

v. 639. Hic verſus vulgo in duos diſtinctus eſt, atque in ſecundo legitur: καὶ τῆς τοῦ Διός. v. ſeq. Vulgo: ἅπερ ὁ Ζεύς.

v. 644. ſeq. Ita vulgo editi ſunt:

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ. κἂν ἀϛράψω,
ποππύζουσιν, κἀγκεχόδασί με
οἱ πλουτοῦντες καὶ πάνυ σεμνοί.

v. 649. Ridiculum eſt, ſenem ſibi ipſi reſpondere his verbis:

ἐγὼ δ' ἀπολοίμην, ἤ σε δέδοικα,

quae verba ei vulgo tribuuntur. Recte igitur in libro noſtro haec *Bdelycleoni* tributa ſunt.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐκ, ἀλλ᾽ ἐρήμας ᾤεθ᾽ οὗτος ῥᾳδίως τρυγήσειν.
καλῶς γὰρ ᾔδειν, ὡς ἐγὼ ταύτῃ κράτιςός εἰμι.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς δὲ πάντ᾽ ἐπελήλυθε,
κοὐδὲν παρῆλθεν, ὥς᾽ ἔγω-
γ᾽ ηὐξανόμην ἀκούων·
κἂν Μακάρων δικάζειν
αὐτὸς ἔδοξα νήσοις,
ἡδόμενος λέγοντι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὥσθ᾽ οὗτος ἤδη σκορδινᾶται, κᾄςιν οὐκ ἐν αὑτῷ.
ἦ μὴν ἐγώ σε τήμερον σκύτη βλέπειν ποιήσω.

ΧΟΡΟΣ.

δεῖ δέ σε παντοίας πλέκειν
εἰς ἀπόφευξιν παλάμας.
τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν πεπᾶ-
ναι χαλεπὸν μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι.
πρὸς ταῦτα μύλην ἀγαθὴν ὥρα ζητεῖν σοι, καὶ νεόκοπτον,
ἢν μή τι λέγῃς, ἥ τις δυνατὴ τὸν ἐμὸν θυμὸν κατερεῖξαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

χαλεπὸν μὲν, καὶ δεινῆς γνώμης, καὶ μείζονος, ἢ 'πὶ τρυγῳδοῖς,
ἰάσασθαι νόσον ἀρχαίαν ἐν τῇ πόλει ἐντετοκυῖαν.
ἀλλ᾽, ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

παῦσαι, καὶ μὴ πατέριζε.

εἰ μὴ γὰρ, ὅπως δουλεύω 'γὼ, τουτὶ ταχέως με διδάξεις,
οὐκ ἔςιν ὅπως οὐχὶ τεθνήσει, κἂν χρῇ σπλάγχνων μ' ἀπέχεσθαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀκρόασαι νῦν, ὦ παππίδιον, χαλάσας ὀλίγον τὸ μέτωπον·
καὶ πρῶτον μὲν λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς,
τὸν φόρον ἡμῖν ἀπὸ τῶν πόλεων συλλήβδην τὸν προσιόντα·
κἄξω τούτου τὰ τέλη χωρὶς, καὶ τὰς πολλὰς ἑκατοςὰς,
πρυτανεῖα, μέταλλ', ἀγορὰς, λιμένας, μισθοὺς, καὶ δημιόπρατα.
τούτων πλήρωμα, τάλαντ' ἐγγὺς δισχίλια γίγνεται ἡμῖν.
ἀπὸ τούτων νυν κατάθες μισθὸν, κατάθες τοῖσι δικαςαῖς ἐνιαυτοῦ,
ἓξ χιλιάσιν, κοὔπω πλείους ἐν τῇ χώρᾳ κατένασθεν,
γίγνεται ὑμῖν ἑκατὸν δήπου καὶ πεντήκοντα τάλαντα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐδ' ἡ δεκάτη τῶν προσιόντων ἡμῖν ἄρ' ἐγίγνεθ' ὁ μισθός.

v. 674. Vide ad *Acharnenſes* v. 597. τεθνήξει ed. Brunckius.
v. 681. τοῦ 'νιαυτοῦ in libro noſtro. Vulgo: τοῦ ἐνιαυτοῦ. Saepe enim occurrit in libris veteribus pervolvendis, obſervare, exſcriptores librorum explicandae rei gratia articulos addere, qui ſaepe tamen verſus corrumpunt. Cum enim ignorarent, utrum poetae ſyllabas licet breves, vel ante litteras aſperas, vel ante aſpirationes, vel aliis demum caſibus producerent, medelam, qui non aderant, erroribus, iis afferre particulis exiſtimabant,

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί' οὐ μέντοι· καὶ ποῖ τρέπεται δὴ 'πειτα τὰ χρήματα τἄλλα;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐς τούτους τοὺς — Οὐχὶ προδώσω τὸν Ἀθηναίων κολοσυρτὸν,
ἀλλὰ μαχοῦμαι περὶ τοῦ πλήθους αἰεί.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

σὺ γὰρ, ὦ πάτερ, αὐτοὺς
ἄρχειν αἱρεῖ σαυτοῦ, τούτοις τοῖς ῥηματίοις περιπεφθείς.
κᾆθ' οὗτοι μὲν δωροδοκοῦσιν κατὰ πεντήκοντα τάλαντα
ἀπὸ τῶν πόλεων, ἐπαπειλοῦντες τοιαυτὶ, κἀναφοβοῦντες·
Δώσετε τὸν φόρον, ἢ βροντήσας τὴν πόλιν ὑμῶν ἀνατρέψω. —
σὺ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀγαπᾷς τῆς σῆς τοὺς ἀργελόφους περιτρώγων.
οἱ δὲ ξύμμαχοι, ὡς ᾔσθοντο τὸν μὲν σύρφακα τὸν ἄλλον
ἐκ κηθαρίου λαγαρυζόμενον, καὶ τραγαλίζοντα τὸ μηδὲν,
σὲ μὲν ἡγοῦνται Κόννου ψῆφον· τούτοισι δὲ δωροδοκοῦσιν
ὕρχας, οἶνον, δάπιδας, τυρὸν, μέλι, σήσαμα, προσκεφάλαια,
φιάλας, χλανίδας, στεφάνους, ὅρμους, ἐκπώματα, πλουθυγίειαν.
σὺ δέ γ' ὧν ἄρχεις, πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πιτυλεύσας,
οὐδεὶς οὐδὲ σκορόδου κεφαλὴν τοῖς ἑψητοῖσι δίδωσι.

ΦΙ-

v. 694. λαγαρυζόμενοι lib. noſt. ut Br. Vulgo: λαγαριζόμενοι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί', ἀλλὰ παρ' Εὐχαρίδου καὐτὸς τρεῖς γ' ἀγλῖθας μετέπεμψα.
ἀλλ' αὐτήν μοι τὴν δουλείαν οὐκ ἀποφαίνων ἀποκναίεις.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐ γὰρ μεγάλη δουλεί' ἐστὶν, τούτους μὲν ἅπαντας ἐν ἀρχαῖς
αὐτούς τ' εἶναι, καὶ τοὺς κόλακας τοὺς τούτων, μισθοφοροῦντας;
σοὶ δ' ἤν τις γε διδῷ τρεῖς ὀβολοὺς, ἀγαπᾷς· οὓς αὐτὸς ἐλαύνων,
καὶ πεζομαχῶν, καὶ πολιορκῶν ἐκτήσω, πολλὰ πονήσας.
καὶ πρὸς τούτοις ἐπιταττόμενος φοιτᾷς, ὃ μάλιστά μ' ἀπάγχει,
ὅταν εἰσελθὸν μειράκιόν σοι κατάπυγον, Χαιρέου υἱὸς,
ὡδὶ διαβὰς, διακινηθεὶς τῷ σώματι, καὶ τρυφερανθεὶς,
ἥκειν εἴπῃ πρῴ, κἀν ὥρᾳ, δικάσονθ'· ὡς ὅστις ἂν ὑμῶν
ὕστερος ἔλθῃ τοῦ σημείου, τὸ τριώβολον οὐ κομιεῖται.
αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγορικὸν, δραχμὴν, κἂν ὕστερος ἔλθῃ·
καὶ κοινωνῶν τῶν ἀρχόντων ἑτέρῳ τινὶ τῶν μεθ' ἑαυτοῦ,
ἤν τις τι διδῷ τῶν φευγόντων, ξυνθέντε τὸ πρᾶγμα δύ' ὄντε,

ἐσπου-

v. 704. σοὶ δ' ἤν τις δῷ τοὺς τρεῖς ὀβολούς. Ita vulgo fere, et liber Ravennas. Alii: σοὶ δ' ἤν τις διδῷ. Brunckius: σοὶ δ' ἤν τις γε διδῷ τρεῖς ex libro ſuo.

ἐσπουδάκατον· κᾆθ', ὡς πρίων, ὁ μὲν ἕλκει, ὁ δ' ἀντανέδωκε.
σὺ δὲ χασκάζεις τὸν Κωλακρέτην· τὸ δὲ πραττόμενόν σε λέληθε.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ταυτί με ποιοῦσ'; οἴμοι, τί λέγεις; ὥς μου τὸν θῖνα ταράττεις,
καὶ τὸν νοῦν μου προσάγεις μᾶλλον· κοὐκ οἶδ' ὅ τι χρῆμά με ποιεῖς.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

σκέψαι τοίνυν, ὡς, ἐξόν σοι πλουτεῖν, καὶ τοῖσιν ἅπασιν,
ὑπὸ τῶν ἀεὶ δημιζόντων οὐκ οἶδ' ὅποι ἐγκεκύκλησαι·
ὅστις πόλεων ἄρχων πλείστων, ἀπὸ τοῦ Πόντου μέχρι Σαρδοῦς,
οὐκ ἀπολαύεις, πλὴν τοῦθ', ὃ φέρεις, ἀκαρῆ. καὶ τοῦτ' ἐρίῳ σοι
ἐνστάζουσιν κατὰ μικρὸν ἀεί, τοῦ ζῆν ἕνεχ', ὥσπερ ἄλευρον.
βούλονται γάρ σε πένητ' εἶναι· καὶ τοῦτ', ὧν εἵνεκ' ἐρῶ σοι·
ἵνα γιγνώσκῃς τὸν τιθασευτήν· κᾆθ' ὅταν οὗτός γ' ἐπισίζῃ,
ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν τιν' ἐπιῤῥύξας, ἀγρίως αὐτοῖς ἐπιπηδᾷς.
εἰ γὰρ ἐβούλοντο βίον πορίσαι τῷ δήμῳ, ῥᾴδιον ἦν ἄν.

εἰσίν

v. 715. Liber noſter: κωλαγρέτην. at v. 744. huius fabulae ſcriptum eſt perſpicue κωλακρέτου, atque ex alia manu ſupra vocem ipſam ſcriptum eſt κωλαγρέτου.
v. 721. Brunckius ex *Suida* ἀκαρές.
v. 723. βούλονται γάρ σε πένητ' εἶναι. καὶ τοῦτ' ὧν εἵνεκ' ἐρῶ σοι. Ita perſpicue liber noſter. Vulgo: καὶ τούτων ἕνεκ' ἔῤῥωσο.
v. 725. Rav. liber: ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν. Vulgo: τὸν ἐχθρόν.

εἰσίν γε πόλεις χίλιαι, αἳ νῦν τὸν φόρον ἡμῖν ἀπάγουσιν.
τούτων εἴκοσιν ἄνδρας βόσκειν εἴ τις προσέταξεν ἑκάστῃ,
δύο μυριάδες τῶν δημοτικῶν ἔζων ἂν πᾶσι λαγῴοις,
καὶ στεφάνοισιν παντοδαποῖσιν, καὶ πύῳ, καὶ πυαρίτῃ,
ἄξια τῆς γῆς ἀπολαύοντες, καὶ τοῦ 'ν Μαραθῶνι τροπαίου.
νῦν δ', ὥσπερ ἐλαιολόγοι, χωρεῖθ' ἅμα τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἴμοι· τί ποθ', ὥσπερ νάρκη, μου κατὰ τῆς χειρὸς καταχεῖται,
καὶ τὸ ξίφος οὐ δύναμαι κατέχειν; ἀλλ' ἤδη μαλθακός εἰμι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' ὁπόταν μὲν δείσωσ' αὐτοί, τὴν Εὔβοιαν διδόασιν
ὑμῖν, καὶ σῖτον ὑφίστανται κατὰ πεντήκοντα μεδίμνους

πορίειν·

v. 728. προσέταξεν. Ita liber noſter ut vulgo. Brunckius cum Davveſio προσέταττεν. Fidem librorum ſequor, etſi praeceſſerit ἐβούλοντο. In feminis concionem habentibus v. 676. εἰ με καλῶ, et v. 678. εἰ σε φιλήσειεν. *Confer Nub.* v. 538. et 539. *Thesm.* v. 801. v. ſeq. idem error in libro noſtro atque in aliis. In eo enim ſcriptum eſt: δημοτικῶν ἐν πᾶσιν λαγῴοις. Emendatio Davveſii eſt.

v. 730. πυαρίτῃ. Ita libri omnes, quibus noſter etiam accedit. *Stephanus*, *Caſaubonus* et *Brunckius* vellent πυριάτῃ, ut *Pollux*. Contra libri omnes, quibus haec comoedia Ariſtophanis continetur, primo modo ſcriptam illam vocem exhibent, atque ita *Euſtathius*.

ποριεῖν· ἔδοσαν δ' οὐπώποτέ σοι, πλὴν πρῴην, πέντε μεδίμνους
(καὶ ταῦτα μόλις, ξενίας φεύγων, ἔλαβες κατὰ χοίνικα) κριθῶν.
ὧν εἵνεκ' ἐγώ σ' ἀπέκλειον ἀεὶ,
βόσκειν ἐθέλων, καὶ μὴ τούτους
ἐγχάσκειν σοι στομφάζοντας.
καὶ νῦν ἀτεχνῶς ἐθέλω παρέχειν, ὅ τι βούλει, σοι,
πλὴν Κωλακρέτου γάλα πίνειν.

ΧΟΡΟΣ.

ἦπου σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκεν· Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς,
οὐκ ἂν δικάσαις. σὺ γὰρ οὖν νῦν μοι νικᾶν πολλῷ δεδόκησαι·
ὥστ' ἤδη τὴν ὀργὴν χαλάσας, τοὺς σκίπωνας καταβάλλω.
ἀλλ', ὦ τῆς ἡλικίας ἡμῖν τῆς αὐτῆς συνθιασῶτα,
πιθοῦ, πιθοῦ λόγοισι, μηδ' ἄφρων γένῃ,
μηδ' ἀτενὴς ἄγαν
ἀτεράμων τ' ἀνήρ.
εἴθ' ὤφελέν μοι
κηδεμὼν ἢ ξυγγενὴς
εἶναί τις, ὅστις
τοιαῦτ' ἐνουθέτει.

σοὶ

v. 747. Liber noſter: σκιπίωνας. Vulgo: σκίμπωνας.

v. 750. et ſeq. Ita vulgo hi verſus editi ſunt:
μηδ' ἀτενὴς ἄγαν γ' ἀτεράμων τ' ἀνήρ.
εἴθ' ὤφελέ μοι κηδεμὼν ἢ ξυγγενὴς
εἶναί τις, ὅστις δὴ τοιαῦτ' ἐνουθέτει.
σοὶ δὲ νῦν τις τῶν θεῶν παρὼν ἐμφανής.

Brun-

σοὶ δὲ νῦν τις θεῶν
παρὼν ἐμφανὴς
ξυλλαμβάνει τοῦ πράγματος,
καὶ δῆλος εὖ ποιῶν·
σὺ δὲ παρὼν δέχου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν θρέψω γ᾽ αὐτὸν, παρέχων
ὅσα πρεσβύτῃ ξύμφορα· χόνδρον
λείχειν, χλαῖναν μαλακὴν, σισύραν,
πόρνην, ἥ τις
τὸ πέος τρίψει, καὶ τὴν ὀσφύν.
ἀλλ᾽ ὅτι σιγᾷ, κοὐδὲν γρύζει, τοῦτ᾽
οὐ δύναταί με προσέσθαι.

ΧΟΡΟΣ.

νενουθέτηκεν αὐτὸν ἐς τὰ πράγματα.
οἷα τότ᾽ ἐπεμαίνετ᾽, ἔ-
γνωκεν γὰρ ἀρτίως.

λογί-

Brunckius particulam poſt ἄγαν ſuſtulit, et ὠφελεῖ fecit, poſtremumque verſum ita effinxit ingenium ſecutus ſuum:

νῦν δ᾽ αὖ παρών τις ἐμφανής σοι τῶν θεῶν.

Elegantius omnibus liber noſter; cuius auctoritate duos verſiculos fecimus v. 760. et 61. qui in unum vulgo hoc modo coaluerant:

καὶ δῆλος εὖ ποιῶν· σὺ δ᾽ αὖ παρὼν δέχου.

Idemque liber v. 751. ἀτεράμμων.

v. 765. et ſeq. Ita hos verſiculos Brunckius edidit:

πόρνην, ἥτις τὸ πέος τρίψει,
καὶ τὴν ὀσφύν. ἀλλ᾽ ὅτι σιγᾷ,
κοὐδὲν γρύζει,
τοῦτ᾽ οὐ δύναται etc.

v. 770. et ſeq. Vulgo hi duo verſus ita circumferuntur:

οἷς ποτ᾽ ἐπεμαίνετ᾽. ἔγνωκε γὰρ ἀρτίως, ὅτι.

Brun-

λογίζεταί τ' ἐκεῖνα πάνθ' ἁμαρτίας,
ἅ, σοῦ κελεύοντος, οὐκ ἐπείθετο.
νῦν δ' ἴσως τοῖσι σοῖς
λόγοισι πείθεται,
καὶ σωφρονεῖ μέντοι μεθι-
ςὰς ἐς τολοιπὸν τὸν τρόπον
πειθόμενός τέ σοι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἰώ μοι μοι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὗτος, τί μοι βοᾷς;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μή μοι τούτων μηδὲν ὑπισχνοῦ.
κείνων ἔραμαι· κεῖθι γενοίμαν,
ἵν' ὁ κήρυξ φησί· Τίς ἀψήφι-
ςος; ἀνιςάσθω. —
κἀπιςαίην ἐπὶ τοῖς κημοῖς,
ψηφιζομένων ὁ τελευταῖος.
σπεῦδ', ὦ ψυχή. ποῦ σοι ψυχή;

πάρες

Brunckius ex ingenio:

οἶκ γὰρ ἐμαίνετ' ἁρτίως, ἔγνωκε νῦν.

At elegantiſſime liber noſter cum rationi verſuum, tum ſententiae conſulit.

v. 774. Vulgo: παρακελεύοντος.

v. 775. et ſeq. Vulgo:

νῦν οὖν ἴσως τοῖς σοῖς λόγοισι πείθεται,
καὶ φρονεῖ μέντοι, μεθιςὰς ἐς τολοιπὸν τὸν τρόπον,
πειθόμενός τε σοί γ' — ἰώ μοι μοι — οὗτος, τί μοι βοᾷς.

Brunckius emendavit ingenio ſuo πιθόμενος.

v. 788. ποῦ σοι ψυχή. Ita liber noſter elegantiſſime. Se ipſum namque ut alterum ſenex alloquitur. Vulgo ποῦ μου. Brunckius ποῦ μοι.

πάρες, ὦ σκιερά. μὰ τὸν Ἡρακλέα,
μή νυν ἔτ' ἐγὼ 'ν τοῖσι δικαςαῖς
κλέπτοντα Κλέωνα λάβοιμι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἴθ', ὦ πάτερ, πρὸς τῶν θεῶν, ἐμοὶ πιθοῦ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί σοι πείθομαι; λέγ' ὅ τι βούλει, πλὴν ἑνός.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ποίου; φέρ' ἴδω.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τοῦ μὴ δικάζειν. τοῦτο δὲ
Αιδης διακρινεῖ πρότερον ἢ 'γὼ πείσομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

σὺ δ' οὖν, ἐπειδὴ τοῦτο κεχάρηκας ποιῶν,
ἐκεῖσε μὲν μηκέτι βάδιζ', ἀλλ' ἐνθάδε,
αὐτοῦ μένων, δίκαζε τοῖσιν οἰκέταις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

περὶ τοῦ; τί ληρεῖς;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ταῦθ' ἅπερ ἐκεῖ πράττεται.
ὅτι τὴν θύραν ἀνέῳξεν ἡ σηκὶς λάθρα,
ταύτης ἐπιβολὴν ψηφιεῖ μίαν μόνην.
πάντως γε κἀκεῖ ταῦτ' ἔδρας ἑκάςοτε.
καὶ ταῦτα μέν νυν εὐλόγως, ἢν ἐξέχῃ
εἵλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον·
ἐὰν δὲ νίφῃ, πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος,
ὕοντος, εἴσει· κἂν ἔγρῃ μεσημβρινὸς,
οὐδείς σ' ἀποκλείσει Θεσμοθέτης τῇ κιγκλίδι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τουτί μ' ἀρέσκει.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πρὸς δὲ τούτοις γ', ἢν δίκην
λέγῃ μακράν τις, οὐχὶ πεινῶν ἀναμενεῖς,
δάκνων σεαυτὸν, καὶ τὸν ἀπολογούμενον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πῶς οὖν διαγιγνώσκειν καλῶς δυνήσομαι,
ὥσπερ πρότερον, τὰ πράγματ', ἔτι μασώμενος;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πολλῷ γ' ἄμεινον· καὶ λέγεται γὰρ τουτογὶ,
ὡς οἱ δικασταὶ, ψευδομένων τῶν μαρτύρων,
μόλις τὸ πρᾶγμ' ἔγνωσαν ἀναμασώμενοι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀνά τοί με πείθεις. ἀλλ' ἐκεῖν' οὔπω λέγεις,
τὸν μισθὸν ὁπόθεν λήψομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

παρ' ἐμοῦ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καλῶς,
ὁτιὴ κατ' ἐμαυτὸν, κοὐ μεθ' ἑτέρου λήψομαι.
αἴσχιστα γάρ τοι μ' εἰργάσατο Λυσίστρατος
ὁ σκωπτόλης. δραχμὴν μετ' ἐμοῦ πρώην λαβὼν,
ἐλθὼν διεκερμάτιζεν ἐν τοῖς ἰχθύσιν.
κἄπειτ' ἐπέθηκε τρεῖς λοπίδας μοι κεστρέων·
κἀγὼ 'νέκαψ'· ὀβολοὺς γὰρ ᾠόμην λαβεῖν·

κᾆτα

v. 818. Hic verſus, quem primus omnium Brunckius intulit in comoediam, extat quoque in libro noſtro.

κἆτα βδελυχθεὶς, ὀσφρόμενος ἐξέπτυσα·
κᾆθ' εἷλκον αὐτόν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὁ δὲ, τί πρὸς ταῦτ' εἶφ';

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὅ τι;
ἀλεκτρυόνος μ' ἔφασκεν κοιλίαν ἔχειν·
Ταχὺ γοῦν καθέψεις ἀργύριον, ἦδ' ὃς λέγων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὁρᾷς ὅσον καὶ τοῦτο δῆτα κερδανεῖς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐ πάνυ τι μικρόν. ἀλλ' ὅπερ μέλλεις ποίει.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀνάμενε νῦν· ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἥξω φέρων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὅρα τὸ χρῆμα· τὰ λόγι' ὡς περαίνεται.
ἠκηκόη γὰρ, ὡς Ἀθηναῖοι ποτὲ
δικάσοιεν ἐπὶ ταῖς οἰκίαισι τὰς δίκας,
κἀν τοῖς προθύροις ἀνοικοδομήσει πᾶς ἀνὴρ
αὑτῷ δικαστηρίδιον μικρὸν πάνυ,
ὥσπερ Ἑκάταιον, πανταχοῦ πρὸ τῶν θυρῶν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἰδοὺ, τί ἔτ' ἐρεῖς; ὡς ἅπαντ' ἐγὼ φέρω,

v. 824. Liber noſter: ὀσφραινόμενος.
v. 828. Vulgo:
ὁρᾷς ὅσον περ δῆτα τοῦτο κερδανεῖς.
v. 834. ἀνοικοδομήσει. Ita vulgo, ut liber noſter. Vide ſupra ad v. 415. Dawveſius et Brunckius ἀνοικοδομήσοι.

ὅσαπέρ γ' ἔφασκον, κᾆτι πολλῷ πλείονα.
ἀμὶς μὲν, ἢν οὐρητιάσῃς αὐτηῒ
παρὰ σοὶ κρεμήσετ' ἐγγὺς ἐπὶ τοῦ παττάλου.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

σοφόν γε τουτὶ, καὶ γέροντι πρόσφορον
ἐξεῦρες ἀτεχνῶς φάρμακον στραγγουρίας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καὶ πῦρ γε τουτὶ, καὶ προσέστηκεν φακῆ,
ῥοφεῖν ἐὰν δέῃ τι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τοῦτ' αὖ δεξιόν.
κἂν γὰρ πυρέττω, τόν γε μισθὸν λήψομαι.
αὐτοῦ μένων γὰρ τὴν φακῆν ῥοφήσομαι.
ἀτὰρ τί τὸν ὄρνιν ὡς ἔμ' ἐξηνέγκατε;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἵνα γ', ἢν καθεύδῃς, ἀπολογουμένου τινὸς,
ᾄδων ἄνωθεν ἐξεγείρῃ σ' οὑτοσί.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἓν ἔτι ποθῶ· τὰ δ' ἄλλ' ἀρέσκει μοι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τὸ τί;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

θήρῷον εἴ πως ἐκκομίσαις τὸ τοῦ Λύκου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πάρεστι τουτί· καὐτὸς ὥναξ οὑτοσί.

ΦΙ-

v. 839. Brunck. ed. ἀμὶς γάρ.
v. 851. Ita vulgo, ut liber noſter. Brunckius ex ingenio: θήρῷον εἴ πως ἐκκομίσαις τοῦ Λύκου.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ δέσποθ' ἥρως, ὡς χαλεπὸς ἄρ' ἦσθ' ἰδεῖν·
οἷός περ ἡμῖν φαίνεται Κλεώνυμος.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὔκουν ἔχει γ' οὐδ' αὐτὸς ἥρως ὢν ὅπλα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εἰ θᾶττον ἐκαθίζου σὺ, θᾶττον ἂν δίκην
ἐκάλουν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κάλει νυν, ὡς κάθημαι 'γὼ πάλαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

φέρε νυν, τίν' αὐτῷ πρῶτον εἰσαγάγω δίκην;
τί τις κακὸν δέδρακε τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ;
ἡ Θρᾶττα προσκαύσασα πρώην τὴν χύτραν —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐπίσχες οὗτος· ὡς ὀλίγου μ' ἀπώλεσας.
ἄνευ δρυφάκτου τὴν δίκην μέλλεις καλεῖν,
ὃ πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν ἐφαίνετο.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ τὸν Δί' οὐ πάρεστιν· ἀλλ' ἐγὼ δραμὼν
αὐτὸς κομιοῦμαι τό γε παραυτίκ' ἔνδοθεν.
τί ποτε τὸ χρῆμ'; ὡς δεινὸν ἡ φιλοχωρία.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

βάλλ' ἐς κόρακας· τοιουτονὶ τρέφειν κύνα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τί δ' ἐστὶν ἐτεόν;

v. 863. Vulgo: κατεφαίνετο.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ γὰρ ὁ Λάβης ἀρτίως
ὁ κύων παράξας εἰς τὸν ἰπνὸν ἁρπάσας
τροφαλίδα τυροῦ Σικελικὴν κατεδήδοκε;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τοῦτ' ἄρα πρῶτον τἀδίκημα τῷ πατρὶ
εἰσακτέον μοι· σὺ δὲ κατηγόρει παρών.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ'· ἀλλ' ἅτερός φησιν κύων
κατηγορήσειν, ἤν τις εἰσάγῃ γραφήν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἴθι νυν, ἄγ' αὐτὼ δεῦρο.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ταῦτα χρὴ ποιεῖν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τουτὶ τί ἐστι;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

χοιροκομεῖον Ἑστίας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἶθ' ἱεροσυλήσας φέρεις;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὔκ· ἀλλ' ἵνα
ἀφ' Ἑστίας ἀρχόμενος ἐπιτρίψω τινά.

ΦΙ-

v. 869. Liber noſter plane παράξας et ἁρπάσας, quod, ut vult Brunckius, ſollicitandum non eſt contra librorum omnium auctoritatem.

v. 876. Brunck. ed. ταυτὶ τ. ἔ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' εἴσαγ' ἀνύσας· ὡς ἐγὼ τιμᾷν βλέπω.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

φέρε νυν, ἐνέγκω τὰς σανίδας, καὶ τὰς γραφάς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἴμοι, διατρίψεις, κἀπολεῖς τριψημερῶν·
ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν ἐδεόμην τὸ χωρίον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἰδού.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κάλει νῦν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ταῦτα δή.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τίς οὑτοσὶ
ὁ πρῶτός ἐστιν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εἰς κόρακας· ὡς ἄχθομαι,
ὁτιὴ 'πελαθόμην τοὺς καδίσκους ἐκφέρειν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἐπὶ καδίσκους.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μηδαμῶς.

ἐγὼ γὰρ εἶχον τούσδε τοὺς ἀρυςίχους.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

κάλλιςα τοίνυν· πάντα γὰρ πάρεςι νῷν,
ὅσων δεόμεθα, πλήν γε δὴ τῆς κλεψύδρας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἥδὶ δὲ δὴ τίς ἐςιν; οὐχὶ κλεψύδρα;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εὖ γ' ἐκπορίζεις αὐτὰ, κἀπιχωρίως.
ἀλλ' ὡς τάχιςα πῦρ τις ἐξενεγκάτω,
καὶ μυῤῥίνας, καὶ τὸν λιβανωτὸν ἔνδοθεν,
ὅπως ἂν εὐξώμεσθα πρῶτα τοῖς θεοῖς.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς,
καὶ ταῖς εὐχαῖς,
Φήμην ἀγαθὴν λέξομεν ὑμῖν,
ὅτι γενναίως ἐκ τοῦ πολέμου
καὶ τοῦ νείκους ξυνέβητον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εὐφημία μὲν πρῶτα νῦν ὑπαρχέτω.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον Πύθι', ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ
τὸ πρᾶγμ', ὃ μηχανᾶται
ἔμπροσθεν οὗτος τῶν θυρῶν,
ἅπασιν ἡμῖν ἁρμόσαι,

παυ-

v. 896. et ſeq. Brunckius:
καὶ ταῖς εὐχαῖς, Φήμην ἀγαθὴν
λέξομεν ὑμῖν, ὅτι γενναίως
ἐκ τοῦ πολέμου.

παυσαμένοις τῶν πλάνων.
Ιηΐε Παιάν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ δέσποτ᾽ ἄναξ, γεῖτον Ἀγυιεῦ τοῦ μοῦ προθύρου προπύλαιε
δέξαι τελετὴν καινὴν, ὦ ᾿ναξ, ἣν τῷ πατρὶ καινοτομοῦμεν·
παῦσόν τ᾽ αὐτοῦ τουτὶ τὸ λίαν στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος,
ἀντὶ σιραίου, μέλιτος μικρὸν τῷ θυμιδίῳ παραμίξας·
ἤδη δ᾽ εἶναι τοῖς ἀνθρώποις
ἤπιον αὐτὸν,
καὶ τοὺς φεύγοντάς τ᾽ ἐλεεῖν μᾶλλον
τῶν γραψαμένων
κἀπιδακρύειν ἀντιβολούντων·
καὶ παυσάμενον τῆς δυσκολίας,
ἀπὸ τῆς ὀργῆς
τὴν ἀκαλήφην ἀφελέσθαι.

ΧΟΡΟΣ.

ξυνευχόμεσθά σοι
κἀπᾴδομεν ἐν νέαισιν ἀρχαῖς,
εἵνεκά γε τῶν προλελεγμένων.
εὔνοι γάρ ἐσμὲν, ἐξ οὗ

v. 905. Vulgo:
ὡς παυσαμένοισι τῶν πλάνων.

v. 907. προπύλαιε libri omnes, πρὸς πύλαις. Emendationem elegantem Brunckius excogitavit.

v. 911. et ſeq. Vulgo:
ἤδη δ᾽ εἶναι τοῖς ἀνθρώποις ἤπιον αὐτὸν,
τοὺς φεύγοντάς τ᾽ ἐλεεῖν μᾶλλον τῶν γραψαμένων.

v. 919. et ſeq. Vulgo:
ξυνευχόμεσθα, κἀπᾴδομέν σοί γ᾽ ἐν νέαισιν ἀρχαῖς
ἕνεκα. Denique v. ſeq. ἐξότου.

τὸν δῆμον ἠσθόμεσθά σου
φιλοῦντος, ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ
τῶν γενναιοτέρων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εἴ τις θύραισιν Ἡλιαστὴς, εἰσίτω·
ὡς, ἡνίκ᾽ ἂν λέγωσιν, οὐκ εἰσφρήσομεν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τίς ἆρ᾽ ὁ φεύγων οὗτος; ὅσον ἁλώσεται.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀκούετ᾽ ἤδη τῆς γραφῆς· ἐγράψατο
κύων Κυδαθηναιεὺς Λάβητ᾽ Αἰξωνέα,
τὸν τυρὸν ἀδικεῖν, ὅτι μόνος κατήσθιε
τὸν Σικελικόν. τίμημα κλῳὸς σύκινος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

θάνατος μὲν οὖν κύνειος, ἢν ἅπαξ ἁλῷ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν ὁ φεύγων οὑτοσὶ Λάβης πάρα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὢ μιαρὸς οὗτος· ὡς δὲ καὶ κλέπτον βλέπει,
οἷον σεσηρὼς ἐξαπατήσειν μ᾽ οἴεται.
ποῦ δ᾽ ὁ διώκων, ὁ Κυδαθηναιεὺς κύων;

ΚΥΩΝ.

αὖ, αὖ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πάρεστιν. ἕτερος οὗτος αὖ Λάβης,
ἀγαθός γ᾽ ὑλακτεῖν, καὶ διαλείχειν τὰς χύτρας.

v. 925. τῶν γενναιοτέρων. Ita liber noſter. Vulgo: τῶν νῦν γε σοῦ νεωτέρων, minus apte.

ΣΩΣΙΑΣ.

σίγα, κάθιζε, σὺ δ' ἀναβὰς κατηγόρει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Φέρε νυν, ἅμα τήνδ' ἐγχεάμενος κἀγὼ ῥοφῶ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τῆς μὲν γραφῆς ἠκούσαθ', ἣν ἐγραψάμην,
ἄνδρες δικασταὶ, τουτονί. δεινότατα γὰρ
ἔργων δέδρακε κἀμὲ, καὶ τὸ ῥυππαπαῖ.
ἀποδρὰς γὰρ ἐς τὴν γωνίαν, τυρὸν πολὺν
κατεσικέλιζε, κἀνέπλητ' ἐν τῷ σκότῳ, —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

νὴ τὸν Δί', ἀλλὰ δῆλός ἐστ'· ἔμοιγέ τοι
τυροῦ κάκιστον ἀρτίως ἐνήρυγεν
ὁ βδελυρὸς οὗτος.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κοὐ μετέδωκ' αἰτοῦντί μοι.
καί τοι τίς ὑμᾶς εὖ ποιεῖν δυνήσεται,
ἢν μή τι κἀμοί τις προβάλλῃ τῷ κυνί;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐδὲν μετέδωκεν;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐδὲ τῷ κοινῷ γ' ἐμοί.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

θερμὸς γὰρ ἀνὴρ οὐδὲν ἧττον τῆς φακῆς.

ΒΔΕ-

v. 942. ἣν. Ita liber noſter, ut vulgo. Brunckius: ἥν.
v. 951. ἢν προβάλλῃ liber noſter. Vulgo: προβάλλοι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πρὸς τῶν θεῶν, μὴ προκαταγίγνωσκ᾽, ὦ πάτερ,
πρὶν ἄν γ᾽ ἀκούσῃς ἀμφοτέρων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀλλ᾽, ὦ 'γαθὲ,
τὸ πρᾶγμα φανερόν ἐστιν. αὐτὸ γὰρ βοᾷ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μὴ νῦν ἀφῆτέ γ᾽ αὐτὸν, ὡς ὄντ᾽ αὖ πολὺ
κυνῶν ἁπάντων ἄνδρα μονοφαγίστατον,
ὅστις περιπλεύσας τὴν θυείαν ἐν κύκλῳ,
ἐκ τῶν πόλεων τὸ σκίρρον ἐξεδήδοκεν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐμοὶ δέ γ᾽ οὐκ ἔστ᾽ οὐδὲ τὴν ὑδρίαν πλάσαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πρὸς ταῦτα τοῦτον κολάσατ᾽· οὐ γὰρ ἄν ποτε
τρέφειν δύναιτ᾽ ἂν μία λόχμη κλέπτα δύο·
ἵνα μὴ κεκλάγγω διακενῆς ἄλλως ἐγώ·
ἐὰν δὲ μὴ, τολοιπὸν οὐ κεκλάγξομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἰοὺ, ἰού·
ὅσας κατηγόρευσε τὰς πανουργίας.
κλέπτον τὸ χρῆμα τἀνδρός· οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ,
ὦ 'λεκτρυών; νὴ τὸν Δί᾽, ἐπιμύει γέ τοι.
ὁ Θεσμοθέτης. ποῦ 'σθ᾽ οὗτος; ἀμίδα μοι δότω.

ΣΩΣΙΑΣ.

αὐτὸς καθελοῦ· τοὺς μάρτυρας γὰρ ἐσκαλῶ.
Λάβητι μάρτυρας παρεῖναι, τρυβλίον,
δοίδυκα, τυρόκνηστιν, ἐσχάραν, χύτραν,
καὶ τἄλλα τὰ σκεύη τὰ προσκεκαυμένα.

ἀλλ᾽

ἀλλ' ἔτι σύ γ' οὐρεῖς, καὶ καθίζεις οὐδέπω;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τοῦτον δέ γ' οἶμ' ἐγὼ χεσεῖσθαι τήμερον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκ αὖ σὺ παύσει χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος,
καὶ ταῦτα τοῖς φεύγουσιν, ἀλλ' ὀδὰξ ἔχει;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀνάβαιν', ἀπολογοῦ. τί σεσιώπηκας; λέγε.

ΣΩΣΙΑΣ.

ἀλλ' οὐκ ἔχειν οὗτός γ' ἔοικεν ὅ τι λέγῃ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὔκ· ἀλλ' ἐκεῖνό μοι δοκεῖ πεπονθέναι,
ὅπερ ποτὲ φεύγων ἔπαθε καὶ Θουκυδίδης.
ἀπόπληκτος ἐξαίφνης ἐγένετο τὰς γνάθους.
πάρεχ' ἐκποδών. ἐγὼ γὰρ ἀπολογήσομαι.
Χαλεπὸν μὲν, ὦ 'νδρες, ἐστὶ διαβεβλημένου
ὑπεραποκρίνεσθαι κυνός· λέξω δ' ὅμως.
ἀγαθὸς γάρ ἐστι, καὶ διώκει τοὺς λύκους.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κλέπτης μὲν οὖν οὗτός γε καὶ ξυνωμότης.

ΒΔΕ-

v. 975. Ante οὐδέπω Brunckius poſuit perſonam Φιλοκλ. quare neceſſe ei fuit καὶ καθίζεις mutare in κοὐ καθίζεις contra librorum omnium auctoritatem. Meliora hoc loco vulgo, atque in libro noſtro. v. 977. Vulgo: οὐκ ἂν.

v. 979. et ſeq. Perſonas appoſui his verſibus ex auctoritate libri noſtri. Verſus enim 979. male *Bdelycleoni* tribuitur, et aptior quidem eſt *Philocleoni*. Aeque v. 980. *Soſiae* melius convenit, quam ſeni iudicanti.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἄριςός ἐςι τῶν νυνὶ κυνῶν,
οἷός τε πολλοῖς προβατίοις ἐφεςάναι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί οὖν ὄφελος, τὸν τυρὸν εἰ κατεσθίει;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὅτι σοῦ προμάχεται, καὶ φυλάττει τὴν θύραν,
καὶ τἄλλ' ἄριςός ἐςιν· εἰ δ' ὑφείλετο,
ξύγγνωθι. κιθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίςαται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δ' ἐβουλόμην ἂν οὐδὲ γράμματα,
ἵνα μὴ κακουργῶν ἐνέγραφ' ἡμῖν τὸν λόγον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄκουσον, ὦ δαιμόνι', ἐμοῦ τῶν μαρτύρων.
ἀνάβηθι, τυρόκνηςι, καὶ λέξον μέγα.
σὺ γὰρ ταμιεύουσ' ἔτυχες. ἀπόκριναι σαφῶς,
εἰ μὴ κατέκνησας τοῖς ςρατιώταις ἅλαβες.
φησὶ κατακνῆσαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί' ἀλλὰ ψεύδεται.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ δαιμόνι', ἐλέει ταλαιπωρουμένους.
οὗτος γὰρ ὁ Λάβης καὶ τραχήλι' ἐσθίει,
καὶ τὰς ἀκάνθας· κοὐδέποτ' ἐν ταυτῷ μένει.
ὁ δ' ἕτερος οἷός ἐςιν οἰκουρὸς μόνον.
αὐτοῦ μένων γὰρ, ἅττ' ἂν εἴσω τις φέρῃ,
τούτων μεταιτεῖ τὸ μέρος· εἰ δὲ μὴ, δάκνει.

ΦΙ-

v. 1002. Liber noſter: ἐλέει τούς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

αἰβοῖ.
τί τὸ κακόν ποτ' ἔσθ', ὅτῳ μαλάττομαι;
κακόν τι περιμένει με, κἀναπείθομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἴθ', ἀντιβολῶ σ', οἰκτείρατ' αὐτόν, ὦ πάτερ,
καὶ μὴ διαφθείρητε. ποῦ τὰ παιδία;
ἀναβαίνετ', ὦ πόνηρα, καὶ κνυζούμενα
αἰτεῖτε, κἀντιβολεῖτε, καὶ δακρύετε.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κατάβα, κατάβα, κατάβα, κατάβα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καταβήσομαι.
καίτοι τὸ κατάβα τοῦτο πολλοὺς δὴ πάνυ
ἐξηπάτηκεν. ἀτὰρ ὅμως καταβήσομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἰς κόρακας. ὡς οὐκ ἀγαθόν ἐστι τὸ ῥοφεῖν.
ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα νῦν, γνώμην ἐμὴν
οὐδέν ποτ', ἀλλ' ἢ τῆς φακῆς ἐμπλήμενος.

ΒΔΕ-

v. 1008. αἰβοῖ. τί τὸ κακόν. Ita liber noſter. Vulgo: αἰβοῖ τὸ κακόν. v. ſeq. vulgo περιβαίνει. Longe elegantius liber noſter, et planiſſima ſententia κακόν τι περιμένει με.

v. 1012. κνυζούμενα. Ita liber noſter.

v. 1019. οὐδέν ποτ', ἀλλ' ἢ τῆς φακῆς ἐμπλήμενος. Ita recte liber noſter. *Non lubens ego nunc illacrimavi, ſed quod lente ſum plenus.* Vulgo:

οὐδέ ποτέ γ' ἀλλ' ἢ τῆς φακῆς πεπλησμένος.

Brunckius particulam ἂν addidit ingenio ſuo praeter neceſſitatem:

οὐδ' ἄν ποτέ γ', ἀλλ' ἤ.

In hac ipſa fabula v. 1166. liber noſter:

ἐπ' ἀνθρακίδων ἐμπλήμενος.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὔκουν ἀποφεύγει δῆτα;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

χαλεπὸν εἰδέναι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἴθ', ὦ πατρίδιον, ἐπὶ τὰ βελτίω τρέπου.
τηνδὶ λαβὼν τὴν ψῆφον, ἐπὶ τὸν ὕστερον
μύστας παρᾶξον, κἀπόλυσον, ὦ πάτερ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐ δῆτα· κιθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

φέρε νυν, σὲ τῇδι τὴν ταχίστην περιάγω.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὅδ' ἔσθ' ὁ πρότερος;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὗτος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

αὕτη 'ντευθενί.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἐξηπάτηται, κἀπολέλυκεν οὐχ ἑκών.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

φέρ', ἐξεράσω, πῶς ἄρ' ἠγωνίσμεθα;

ΒΔΕ-

v. 1025. τῇδι. Ita liber noſter. Vulgo: τηιδὶ.

v. 1028. Liber noſter: ἄρ', ubi vulgo γάρ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

δείξειν ἔοικας· ἐκπέφευγας, ὦ Λάβης.
πάτερ, πάτερ, τί πέπονθας;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἴμοι· ποῦ 'σθ' ὕδωρ;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔπαιρ', ἔπαιρε σαυτόν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἶπ' ἐκεῖνό μοι·
ὄντως ἀπέφυγε;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί'.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐδὲν εἴμ' ἄρα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὴ φροντίσῃς, ὦ δαιμόνι', ἀλλ' ἀνίστασο.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πῶς οὖν ἐμαυτῷ τοῦτ' ἐγὼ ξυνείσομαι,
φεύγοντ' ἀπολύσας ἄνδρα; τί ποτε πείσομαι;
ἀλλ', ὦ πολυτίμητοι θεοὶ, ξύγγνωτέ μοι.
ἄκων γὰρ αὔτ' ἔδρασα, κοὐ τοῦ 'μοῦ τρόπου.

ΒΔΕ-

v. 1029. Liber noſter ἔοικας aptius, quam ἔοικεν. Corrigenda hinc verſio eſt. Nam δείξειν ἔοικας ad ἐξαπάτητας referendum eſt.

v. 1031. Liber noſter: εἶπε νῦν ἐκεῖνό μοι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καὶ μηδὲν ἀγανάκτει γ'. ἐγὼ γάρ σ', ὦ πάτερ,
θρέψω καλῶς, ἄγων μετ' ἐμαυτοῦ πανταχοῦ,
ἐπὶ δεῖπνον, εἰς ξυμπόσιον, ἐπὶ θεωρίαν,
ὥσθ' ἡδέως διάγειν σε τὸν λοιπὸν χρόνον·
κοὐκ ἐγχανεῖταί σ' ἐξαπατῶν Ὑπέρβολος.
ἀλλ' εἰσίωμεν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ταῦτα νῦν γ', εἴπερ δοκεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἴτε χαίροντες, ὅποι βούλε-
σθ'. ὑμεῖς δε τέως, ὦ μυριάδες
ἀναρίθμητοι,
νῦν μὲν τὰ μέλλοντ' εὖ λέγεσθαι.
μὴ πέσῃ φαύλως χάμαζ', εὐλαβεῖσθε.
τοῦτο γὰρ σκαιῶν θεατῶν
ἐστὶ πάσχειν, κοὐ πρὸς ὑμῶν.
Νῦν αὖτε λεῴ, προσέχετε τὸν νοῦν, εἴπερ καθαρόν τι φιλεῖτε.
μέμψασθαι γὰρ τοῖσι θεαταῖς ὁ ποιητὴς νῦν ἐπιθυμεῖ.
ἀδικεῖσθαι γάρ φησιν, πρότερος πόλλ' αὐτοὺς εὖ πεποιηκώς,

τὰ

v. 1039. πανταχοῦ libri omnes. Brunckius: πανταχοῖ.

v. 1040. In leg. 25. §. 15. ff. de hered. petit. θεωρίας *viſiones.*

v. 1044. et ſeq. Ita vulgo:

ἀλλ' ἴτε χαίροντες, ὅποι βούλεσθ'. ὑ-
μεῖς δέ γε ταχέως, ὦ μυρι-
άδες ἀναρίθμητοι, νῦν μὲν τὰ etc.

Brunckius ex ingenio:

ἀλλ' ἴτε χαίροντες ὅποι βούλεσθ'.
ὑμεῖς ταχέως. ὦ μυριάδες δ'
ἀναρίθμητοι, νῦν μὲν, τὰ μέλλοντ' εὖ λέγεσθαι.

τὰ μὲν οὐ φανερῶς, ἀλλ' ἐπικουρῶν κρύβδην ἑτέροισι ποιηταῖς,
μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν,
εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς, κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι.
μετὰ τοῦτο δὲ καὶ φανερῶς ἤδη κινδυνεύων καθ' ἑαυτὸν,
οὐκ ἀλλοτρίων, ἀλλ' οἰκείων Μουσῶν στόμαθ' ἡνιοχήσας.
ἀρθεὶς δὲ μέγας, καὶ τιμηθεὶς, ὡς οὐδεὶς πώποτ' ἐν ὑμῖν,
οὐκ ἐκτελέσαι φησὶν ἐπαρθεὶς, οὐδ' ὀγκῶσαι τὸ φρόνημα,
οὐδὲ παλαίστρας περικωμάζειν πειρῶν· οὐδ', εἴ τις ἐραστὴς,
κωμῳδεῖσθαι παίδιχ' ἑαυτοῦ μισῶν, ἔσπευδε πρὸς αὐτὸν,
οὐδενὶ πώποτέ φησι πιθέσθαι γνώμην τιν' ἔχων ἐπιεικῆ,
ἵνα τὰς Μούσας, αἷσιν χρῆται, μὴ προαγωγοὺς ἀποφήνῃ.
οὐδ', ὅτε πρῶτον ἦρξε διδάσκειν, ἀνθρώποις φησὶ πιθέσθαι.
ἀλλ' Ἡρακλέους ὀργήν τιν' ἔχων, τοῖσι μεγίστοις ἐπιχειρεῖν,
θρασέως ξυστὰς εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς αὐτῷ τῷ καρχαρόδοντι,
οὗ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτῖνες ἔλαμπον,
ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωξομένων ἐλιχμῶντο

v. 1061. πειρῶν. Ita liber noſter. Inepte vulgo: περιιών.

v. 1065. Ita liber noſter. Vulgo: γ' ἦρχε, et φήσ' ἐπιθέσθαι.

περὶ τὴν κεφαλήν· φωνὴν δ' εἶχεν χαράδρας ὄλεθρον τετοκυίας,
φώκης δ' ὀσμὴν, Λαμίας δ' ὄρχεις ἀπλύτους, πρωκτὸν δὲ καμήλου.
τοιοῦτον ἰδὼν τέρας, οὔ φησιν δείσας καταδωροδοκῆσαι·
ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν ἔτι καὶ νυνὶ πολεμεῖ· φησίν τε μετ' αὐτοῦ
τοῖς ἠπιάλοις ἐπιχειρῆσαι πέρυσιν, καὶ τοῖς πυρετοῖσιν,
οἳ τοὺς πατέρας τ' ἦγχον νύκτωρ, καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον·
κατακλινόμενοί τ' ἐπὶ ταῖς κοίταις, ἐπὶ τοῖσιν ἀπράγμοσιν ὑμῶν,
ἀντωμοσίας καὶ προσκλήσεις καὶ μαρτυριας συνεκόλλων,
ὥστ' ἀναπηδᾷν δειμαίνοντας πολλοὺς ὡς τὸν Πολέμαρχον.
τοιόνδ' εὑρόντες ἀλεξίκακον, τῆς χώρας τῆσδε καθαρτὴν,
πέρυσιν καταπροὔδοτε, καινοτάταις σπείροντ' αὐτὸν διανοίαις,
ἃς ὑπὸ τοῦ μὴ γνῶναι καθαρῶς ὑμεῖς ἐποιήσατ' ἀναλδεῖς·
καί τοι σπένδων πόλλ' ἐπὶ πολλοῖς ὄμνυσιν τὸν Διόνυσον,
μὴ πώποτ' ἀμείνον' ἔπη τούτων κωμῳδικὰ μηδέν' ἀκοῦσαι.
τοῦτο μὲν οὖν ἔσθ' ὑμῖν αἰσχρὸν, τοῖς μὴ γνοῦσιν παραχρῆμα·
ὁ δὲ ποιητὴς οὐδὲν χείρων παρὰ τοῖσι σοφοῖς νενόμισαι,

εἰ

v. 1073. Vulgo: ὑπὲρ ὑμῶν.
v. 1082. Ita liber noſter, et Brunckius. Vulgo: πόλλ' ἐπὶ πολλοῖσιν ὄμνυσι.

εἰ παρελαύνων τοὺς ἀντιπάλους, τὴν ἐπίνοιαν ξυνέτριψεν.
ἀλλὰ τολοιπὸν τῶν ποιητῶν,
ὦ δαιμόνιοι, τοὺς ζητοῦντας
καινόν τι λέγειν, κἀξευρίσκειν,
στέργετε μᾶλλον, καὶ θεραπεύετε,
καὶ τὰ νοήματα σώζεσθ' αὐτῶν.
ἐσβάλλετε δ' εἰς τὰς κιβωτοὺς
μετὰ τῶν μήλων· κἂν ταῦτα ποιῆ-
θ', ὑμῖν δι' ἔτους τῶν ἱματίων
ὀζήσει δεξιότητος.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ω πάλαι ποτ' ὄντες ὑμεῖς ἄλκιμοι μὲν ἐν χοροῖς,
ἄλκιμοι δ' ἐν μάχαις,
καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο δὴ μόνον ἄνδρες γε μαχιμώτατοι,
πρίν ποτ' ἦν, πρὶν ταῦτα· νῦν
δ' οἴχεταί γε, κύκνου τε πολιώτεραι δὴ
αἵδ' ἐπανθοῦσιν τρίχες.
ἀλλὰ κἀκ τῶν λειψάνων
δεῖ τῶνδε ῥώμην
νεανικὴν ἔχειν. ὡς ἐγὼ
τοὐμὸν νομίζω
γῆρας εἶναι κρεῖττον, ἢ πολ-
λῶν κικίννους νεανιῶν,
καὶ σχῆμα, κεὐρυπρωκτίαν.

 ΧΟΡΟΣ.

v. 1097. Vulgo: μάχαισι.

v. 1103. et ſeq. Ita vulgo hi verſiculi:
δεῖ τῶνδε ῥώμην νεανικὴν ἔχειν. ἐγὼ
τοὐμὸν νομίζω γῆρας εἶναι κρεῖττον, ἢ πολ-
λῶν etc.

ΧΟΡΟΣ.

Εἴ τις ὑμῶν, ὦ θεαταὶ, τὴν ἐμὴν ἰδὼν φύσιν,
εἶτα θαυμάζει μ' ὁρῶν μέσον διεσφηκωμένον,
ἤ τίς ἡμῶν ἐϛιν ἡ 'πίνοια τῆς ἐγκεντρίδος,
ῥᾳδίως ἐγὼ διδάξω, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.
ἐσμὲν ἡμεῖς, οἷς πρόσεϛι τοῦτο τοὐρροπύγιον,
Ἀττικοὶ, μόνοι δικαίως εὐγενεῖς αὐτόχθονες,
ἀνδρικώτατον γένος, καὶ πλεῖϛα τήνδε τὴν πόλιν
ὠφελήσαμεν μάχαισιν, ἡνίκ' ἦλθ' ὁ βάρβαρος,
τῷ καπνῷ τύφων ἅπασαν τὴν πόλιν, καὶ πυρπολῶν,
ἐξελεῖν ἡμῶν μενοινῶν πρὸς βίαν τἀνθρήνια.
εὐθέως γὰρ ἐκδραμόντες ξὺν δορὶ, ξὺν ἀσπίδι,
ἐμαχόμεσθ' αὐτοῖσι, θυμὸν ὀξίνην πεπωκότες,
ϛὰς ἀνὴρ πρὸς ἄνδρ', ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων·
ὑπὸ δὲ τῶν τοξευμάτων οὐκ ἦν ἰδεῖν τὸν οὐρανόν.
ἀλλ' ὅμως ἐπαυσάμεσθα ξὺν θεοῖς πρὸς ἑσπέρα.
γλαῦξ γὰρ ἡμῶν, πρὶν μάχεσθαι, τὸν ϛρατὸν διέπτετο.
εἶτα δ' ἑσπόμεσθα θυννάζοντες εἰς τοὺς θυλάκους·
οἱ δ' ἔφευγον, τὰς γνάθους καὶ τὰς ὀφρῦς κεντούμενοι·
ὥϛε παρὰ τοῖς βαρβάροισι πανταχοῦ καὶ νῦν ἔτι
μηδὲν Ἀττικοῦ καλεῖσθαι σφηκὸς ἀνδρικώτερον.

ΗΜΙ-

v. 1111. Ita liber noſter. Vulgo:
ἢ τις ἡμῶν ἐϛὶν ἡ 'πίνοια τῆσδε τῆς ἐγκεντρίδος.
Brunckius ἡμῶν ſuſtulit, ut verſum reſtitueret.

v. 1116. ὠφελήσαμεν μάχαισιν, ἡνίκ' ἦλθ' ὁ βάρβαρος.
Ita liber noſter. Vulgo:
ὠφελῆσαν ἐν μάχαισιν, ἡνίκ' ἦλθεν ὁ βάρβαρος.
Brunckius emendavit ἦλθ' ὁ. Sed ne ὠφελῆσαν ἐν μάχαισιν quidem eſt aptum concludendae ſententiae.

v. 1121. ϛὰς ἀνὴρ πρὸς ἄνδρ'. Ita liber noſter. Vulgo:
πᾶς ἀνὴρ πὰρ' ἄνδρ'.

v. 1123. Vulgo: ἀπεωσάμεσθα.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ἆρα δεινὸς ἦ τόθ᾽, ὥστε πάντα μὴ δεδοικέναι·
καὶ κατεστρεψάμην
τοὺς ἐναντίους, πλέων ἐκεῖσε ταῖς τριήρεσιν.
οὐ γὰρ ἦν ἡμῖν ὅπως
ῥῆσιν εὖ λέξειν ἐμέλλομεν τότ᾽, οὐδὲ
συκοφαντήσειν τινὰ
φροντίς· ἀλλ᾽ ὅστις ἂν ἐρέτης
ἔσοιτ᾽ ἄριστος.
τοιγαροῦν πολλὰς πόλεις
Μήδων ἑλόντες,
αἰτιώτατοι φέρεσθαι
τὸν φόρον δεῦρ᾽ ἐσμὲν, ὃν κλέ-
πτουσιν οἱ νεώτεροι.

ΧΟΡΟΣ.

Πολλαχοῦ σκοποῦντες ἡμᾶς, εἰς ἅπανθ᾽ εὑρήσετε
τοὺς τρόπους καὶ τὴν δίαιταν σφηξὶν ἐμφερεστάτους.
πρῶτα μὲν γὰρ οὐδὲν ἡμῶν ζῶον ἠρεθισμένον
μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστιν, οὐδὲ δυσκολώτερον·
εἶτα τἄλλ᾽ ὅμοια πάντα σφηξὶ μηχανώμεθα.
ξυλλέγοντες γὰρ καθ᾽ ἑσμοὺς, ὡσπερεὶ τἀνθρήνια,
οἱ μὲν ἡμῶν, οὗπερ ἄρχων, οἱ δὲ παρὰ τοὺς Ἕνδεκα,
οἱ δ᾽ ἐν Ὠδείῳ δικάζουσ᾽· οἱ δὲ πρὸς τοῖς τειχίοις
ξυμβεβυσμένοι, πυκνὸν νεύοντες εἰς τὴν γῆν, μόλις,
ὥσπερ οἱ σκώληκες, ἐν τοῖς κυττάροις κινούμενοι.
ἔς τε τὴν ἄλλην δίαιταν ἐσμὲν εὐπορώτατοι.
πάντα γὰρ κεντοῦμεν ἄνδρα, κἀκπορίζομεν βίον.

v. 1134. et ſeq. Ita vulgo hi verſus:
Φροντίς. ἀλλ᾽ ὃς ἂν ἐρέτης
ἔσοιτ᾽ ἄριστος. τοιγαροῦν πολλὰς πόλεις
Μήδων ἑλόντες, αἰτιώτατοι φέρεσθαι
καὶ τὸν φόρον δεῦρ᾽ ἐσμὲν, ὃν
κλέπτουσιν οἱ νεώτεροι.

Brunckius καὶ ſuſtulit.

ἀλλὰ γὰρ κηφῆνες ἡμῖν εἰσὶν ἐγκαθήμενοι,
οὐκ ἔχοντες κέντρον· οἳ μένοντες ἡμῶν τοῦ φόρου
τὸν γόνον κατεσθίουσιν, οὐ ταλαιπωρούμενοι.
τοῦτο δ᾽ ἔστ᾽ ἄλγιστον ἡμῖν, ἤν τις ἀστράτευτος ὢν
ἐκφορῇ τὸν μισθὸν ἡμῶν, τῆσδε τῆς χώρας ὕπερ
μήτε κώπην, μήτε λόγχην, μήτε φλύκταιναν λα-
βών.
ἀλλ᾽ ἐμοὶ δοκεῖ τολοιπὸν τῶν πολιτῶν ἔμβραχυ
ὅστις ἂν μὴ ᾿χῃ τὸ κέντρον, μὴ φέρειν τριώβολον.

v. 1156. τοῦτο δ᾽ ἔστ᾽ ἄλγιστον ἡμῖν, ἤν τις. Ita liber noſter, ut Brunckius ex ingenio edidit.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ. ΧΟΡΟΣ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Οὔ τοι ποτὲ ζῶν τοῦτον ἀποδυθήσομαι,
ἐπεὶ μόνος μ' ἔσωσε παρατεταγμένον,
ὅθ' ὁ Βορέας ὁ μέγας ἐπεστρατεύσατο.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀγαθὸν ἔοικας οὐδὲν ἐπιθυμεῖν παθεῖν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μὰ τὸν Δί', οὐ γὰρ οὐδαμῶς μοι ξύμφορον.
καὶ γὰρ πρότερον ἐπανθρακίδων ἐμπλήμενος
ἀπέδωκ' ὀφείλων τῷ γναφεῖ τριώβολον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὖν πεπειράσθω γ', ἐπειδήπερ γ' ἅπαξ
ἐμοὶ σεαυτὸν παραδέδωκας εὖ ποιεῖν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί οὖν κελεύεις δρᾶν με;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τὸν τρίβων' ἄφες·
τηνδὶ δὲ χλαῖναν ἀναβαλοῦ τριβωνικῶς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἔπειτα παῖδας χρὴ φυτεύειν καὶ τρέφειν,

v. 1166. ἐμπλήμενος. Vide, quae ſupra diximus ad v. 1019. Vulgo: πεπλησμένος.

v. 1172. ἔπειτα παῖδας. Vulgo: παῖδα.

ὅθ' οὑτοσί με νῦν ἀποπνῖξαι βούλεται;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔχ', ἀναβαλοῦ τηνδὶ λαβών, καὶ μὴ λάλει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τουτὶ τὸ κακὸν τί ἐστι, πρὸς πάντων θεῶν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οἱ μὲν καλοῦσι Περσίδ', οἱ δὲ καυνάκην.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δὲ σισύραν ᾠόμην Θυμαιτίδα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

κοὐ θαῦμά γ'· ἐς Σάρδεις γὰρ οὐκ ἐλήλυθας.
ἔγνως γὰρ ἄν· νῦν δ' οὐχὶ γιγνώσκεις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγώ;
μὰ τὸν Δί' οὐ τοίνυν· ἀτὰρ δοκεῖ γ' ἐμοὶ
ἐοικέναι μάλιστα Μορύχου σάγματι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὔκ· ἀλλ' ἐν Εκβατάνοισι ταῦθ' ὑφαίνεται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐν Εκβατάνοισι γίγνεται κρόκης χόλιξ;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πόθεν, ὦ 'γάθ'; ἀλλὰ τοῦτο τοῖσι βαρβάροις
ὑφαίνεται πολλαῖς δαπάναις. αὕτη γέ μοι
ἐρίων τάλαντον καταπέπωκε ῥᾳδίως.

ΦΙΛΟ-

v. 1185. Vulgo γέ τοι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐκοῦν ἐριώλην δῆτ' ἐχρῆν ταύτην καλεῖν
δικαιότερόν γ', ἢ καυνάκην.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔχ', ὦ 'γαθὲ,
καὶ στῆθ' ἀναμπισχόμενος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἴμοι δείλαιος·
ὡς θερμὸν ἡ μιαρά τι μου κατήρυγεν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκ ἀναβαλεῖ;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ'. ἀλλ', ὦ 'γαθὲ,
εἴπερ γ' ἀνάγκη, κρίβανόν μ' ἀμπίσχετε.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

φέρ', ἀλλ' ἐγώ σε περιβαλῶ· σὺ δ' οὖν ἴθι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κατάθου γε μέντοι καὶ κρεάγραν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τιή, τί δή;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἵν' ἐξέλῃς με, πρὶν διεῤῥυηκέναι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄγε νῦν, ἀποδύου τὰς καταράτους ἐμβάδας,
τασδὶ δ' ἀνύσας ὑπόδυθι τὰς Λακωνικάς.

ΦΙ-

v. 1189. καὶ στῆθ' ἀναμπισχόμενος. vulgo: καὶ στῆθί γ' ἀμπισχόμενος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ γὰρ ἂν τλαίην ὑποδύσασθαί ποτε
ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν δυσμενῆ καττύματα;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔνθες πόδ', ὦ 'τάν, κἀπόβαιν' ἐῤῥωμένως,
ἐς τὴν Λακωνικὴν ἀνύσας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀδικεῖς γ' ἐμὲ,
ἐς γῆν πολεμίαν ἀποβιβάζων τὸν πόδα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

φέρε καὶ τὸν ἕτερον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μηδαμῶς τοῦτόν γ', ἐπεὶ
πάνυ μισολάκων αὐτοῦ 'στιν εἷς τῶν δακτύλων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κακοδαίμων ἐγὼ,
ὅστις ἐπὶ γήρᾳ χίμετλον οὐδὲν λήψομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄνυσόν ποθ' ὑποδυσάμενος· εἶτα πλουσίως
ὡδὶ προβὰς, τρυφερόν τι διασαλακώνισον.

ΦΙ-

v. 1200. Rav. liber: ἔνθες πόδ', et κἀπόβαιν' ἐῤῥωμένως, ubi vulgo κατάβαιν', et Brunckius, cui utrumque diſplicet, κἆτα βαῖν'. Sed utrumque aptiſſimum ſententiae eſt.

v. 1202. Liber noſter: ἐς γῆν πολεμίαν, ubi vulgo ἐς τὴν πολεμίαν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἰδού. θεῶ τὸ σχῆμα, καὶ σκέψαι μ', ὅτῳ
μάλιστ' ἔοικα τὴν βάδισιν τῶν πλουσίων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὅτῳ; δοθιῆνι σκόροδον ἠμφιεσμένῳ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν προθυμοῦμαί γε σαυλοπρωκτιᾷν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄγε νυν, ἐπιστήσει λόγους σεμνοὺς λέγειν,
ἀνδρῶν παρόντων πολυμαθῶν καὶ δεξιῶν;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἔγωγε.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τίνας δῆτ' ἂν λέγοις;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πολλοὺς πάνυ.
πρῶτον μὲν, ὡς ἡ Λαμί' ἁλοῦσ' ἐπέρδετο·
ἔπειτα δ', ὡς ὁ Καρδοπίων τὴν μητέρα —

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὴ 'μοιγε μύθους. ἀλλὰ τῶν ἀνθρωπίνων,
οἵους λέγομεν μάλιστα τοὺς κατ' οἰκίαν.

ΦΙ-

v. 1212. σαυλοπρωκτιᾷν. *Lucianus in Praeceptore Rhetorum* μεταφέρειν τὴν πυγήν.

v. 1217. ὡς ὁ. Ita liber noſter. Eleganter etiam v. 1224. μῦς καὶ γαλῆ, repetens, ut ſit in feſtivis ſermonibus, eadem ſenis verba. Vulgo minus eleganter μῦς καὶ γαλᾶς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγῷδα τοίνυν τῶν γε πάνυ κατ' οἰκίαν
ἐκεῖνον, ὡς οὕτω ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ —

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ σκαιὲ, κἀπαίδευτε, Θεογένης ἔφη
τῷ κοπρολόγῳ, καὶ ταῦτα λοιδορούμενος.
μῦς καὶ γαλῆ, μέλλεις λέγειν ἐν ἀνδράσι;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ποίους τινὰς δὲ χρὴ λέγειν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μεγαλοπρεπεῖς.
ὡς ξυνεθεώρεις Ανδροκλεῖ καὶ Κλεισθένει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πώποτ' οὐδαμοῦ,
πλὴν ἐς Πάρον· καὶ ταῦτα δύ' ὀβολὼ φέρων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὖν λέγειν χρή σ', ὡς ἐμάχετό γ' αὐτίκα
Εφουδίων παγκράτιον Ασκώνδα καλῶς,
ἤδη γέρων ὢν καὶ πολιός· ἔχων δέ τοι
πλευρὰν βαρυτάτην, καὶ χέρας, καὶ λαγόνας, καὶ
θώρακ' ἄριστον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

παῦε, παῦ'· οὐδὲν λέγεις.
πῶς δ' ἂν μαχέσαιτο παγκράτιον, θώρακ' ἔχων;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὕτως διηγεῖσθαι νομίζουσ' οἱ σοφοί.

ἀλλ'

v. 1232. καὶ χέρας καὶ λαγόνας καὶ. Ita liber noſter. Vulgo: καὶ χέρας λαγόνας τε καί.

ἀλλ᾽ ἕτερον εἰπέ μοι· παρ᾽ ἀνδράσι ξένοις
πίνων, σεαυτοῦ ποῖον ἂν λέξαι δοκεῖς
ἐπὶ νεότητος ἔργον ἀνδρικώτατον;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐκεῖν᾽, ἐκεῖν᾽ ἀνδρειότατόν γε τῶν ἐμῶν,
ὅτ᾽ Ἐργασίωνος τὰς χάρακας ὑφειλόμην.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀπολεῖς με. ποίας χάρακας; ἀλλ᾽ ὡς ἢ κάπρον
ἐδιώκαθές ποτ᾽, ἢ λαγὼν, ἢ λαμπάδα
ἔδραμες, ἀνευρὼν ὅτι νεανικώτατον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγῷδα τοίνυν τό γε νεανικώτατον·
ὅτε τὸν δρομέα Φάϋλλον, ὢν βούπαις ἔτι,
εἷλον, διώκων λοιδορίας, ψήφοιν δυοῖν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

παῦ᾽· ἀλλὰ δευρὶ κατακλινεὶς προσμάνθανε
ξυμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικός.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πῶς οὖν κατακλινῶ; φράζ᾽ ἀνύσας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εὐσχημόνως.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὡδὶ κελεύεις κατακλιθῆναι;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μηδαμῶς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πῶς δαί;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τὰ γόνατ᾽ ἔκτεινε, καὶ γυμναστικῶς
ὑγρὸν χύτλασον σεαυτὸν ἐν τοῖς στρώμασιν.
ἔπειτ᾽ ἐπαίνεσόν τι τῶν χαλκωμάτων·
ὀροφὴν θέασαι· κρεκάδι᾽ αὐλῆς θαύμασον·
ὕδωρ κατὰ χειρός· τὰς τραπέζας εἰσφέρειν·
δειπνοῦμεν· ἀπονενίμμεθ᾽· ἤδη σπένδομεν. —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πρὸς τῶν θεῶν, ἐνύπνιον ἑστιώμεθα;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

αὐλητρὶς ἐνεφύσησεν. οἱ δὲ συμπόται
εἰσὶν, Θέωρος, Αἰσχίνης, Φανὸς, Κλέων,
ξένος τις ἕτερος πρὸς κεφαλῆς Ἀκέστορος.
τούτοις ξυνὼν, τὰ σκόλι᾽ ὅπως δέξει καλῶς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀληθὲς, ὡς οὐδείς γε Διακρίων δεδέξεται.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ εἴσομαι· καὶ δὴ γάρ εἰμ᾽ ἐγὼ Κλέων·
ᾄδω δὲ πρῶτος Ἁρμοδίου· δέξει δὲ σύ.
οὐδεὶς πώποτ᾽ ἀνὴρ ἐγένετ᾽ Ἀθηναῖος —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐχ οὕτω γε πανοῦργος κλέπτης —

ΒΔΕ-

v. 1260. Liber noſter Ἀκέστερος, ut vulgo. Brunckius ex coniectura eleganter Ἀκέστορος.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τουτὶ σὺ δράσεις; παραπολεῖ. βοώμενος
φήσει γὰρ ἐξολεῖν σε καὶ διαφθερεῖν,
καὶ τῆσδε τῆς γῆς ἐξελᾶν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δέ γε,
ἐάν γ' ἀπειλῇ, νὴ Δί', ἕτερον ᾄσομαι.
ὤνθρωφ', οὗτος ὁ μαινόμενος,
τὸ μέγα κράτος,
ἀνατρέψεις ἔτι τὰν πόλιν;
ἁ δ' ἔχεται ῥοπᾶς.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τί δ'; ὅταν Θέωρος, πρὸς ποδῶν κατακείμενος,
ᾄδει, Κλέωνος λαβόμενος τῆς δεξιᾶς,

Ἀδμή-

v. 1267. τουτὶ σὺ δράσεις. παραπολεῖ. βοώμενος. Ita liber noſter. σὺ δράσεις libri omnes. At ei bellum cum *Marklando* et *Koenio*, viris doctiſſimis, Brunckius movit, quorum primus ei ſubſtituit σύ γ' ᾄσεις, reliqui σύ γ' ᾄδεις. Sed haec emendatio, pace dicam horum hominum praeclariſſimorum, intempeſtiva eſt: tum quia id tot librorum veterum auctoritas non patitur, tum quia δράσεις hoc loco magis, quam ᾄδεις, eſt elegans. Locus eſt facetiſſimus ob ambiguitatem ſententiae praecedentis, quae dubium facit, num ad *Bdelycleonem*, an ad *Athenienſes* generatim pertineat. Quare *Bdelycleo* accipiens ſententiam illam in eam partem, quaſi ad omnes Athenienſes pertineret, τουτὶ σὺ δράσεις; reſpondet. *Es enim Athenienſis. At ſi id facies*, παραπολεῖ etc.

v. 1276. Liber noſter: ὁ Θέωρος.

v. 1276. Rav. liber: ᾄδει, ut vulgo; quod Brunckius in ᾄδῃ convertit, de qua re alio loco diximus.

Αδμήτου λόγον, ὦ 'ταῖ-
ρε, μαθών. τοὺς ἀγαθοὺς φίλει.
τούτῳ τί λέξεις σκολιόν;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ᾠδικῶς ἐγώ·
οὐκ ἔςιν ἀλωπεκίζειν,
οὐδ' ἀμφοτέροις γίγνεσθαι φίλον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μετὰ τοῦτον Αἰσχίνης ὁ Σέλλου δέξεται,
ἀνὴρ σοφὸς καὶ μουσικός· κᾆτ' ᾄσεται·
χρήματα καὶ βίαν
Κλειταγόρᾳ τε κά-
μοὶ μετὰ Θετταλῶν —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πολλὰ δὴ διεκόμισας σὺ κἀγώ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τουτὶ μὲν ἐπιεικῶς σύ γ' ἐξεπίςασαι·
ὅπως δ' ἐπὶ δεῖπνον εἰς Φιλοκτήμονος ἴμεν.
παῖ, παῖ, τὸ δεῖπνον, Χρυσὲ, συσκεύαζε νῷν,
ἵνα καὶ μεθυσθῶμεν διὰ χρόνου.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μηδαμῶς.
κακὸν τὸ πίνειν. ἀπὸ γὰρ οἴνου γίγνεται
καὶ θυροκοπῆσαι, καὶ πατάξαι, καὶ βαλεῖν·
κᾄπειτ'

v. 1277. et ſeq. Vulgo hi duo verſiculi ita ſcripti ſunt:
Αδμήτου λόγον, ὦ 'ταῖρε, μαθών.
τοὺς ἀγαθοὺς φίλει.
v. ſeq. liber noſter, ut Brunckius, ᾀδικῶς ἐγώ.
v. 1281. Liber noſter: ἀμφοτέροισι.
v. 1287. σὺ κἀγώ. Ita liber noſter. Vulgo: σύ τε κἀγώ.

κᾆπειτ' ἀποτίνειν ἀργύριον ἐκ κραιπάλης.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκ, ἢν ξυνῇς γ' ἀνδράσι καλοῖς τε κἀγαθοῖς.
ἢ γὰρ παρῃτήσαντο τὸν πεπονθότα·
ἢ λόγον ἔλεξας αὐτὸς ἀστεῖόν τινα,
Αἰσωπικὸν γέλοιον, ἢ Συβαριτικὸν,
ὧν ἔμαθες ἐν τῷ συμποσίῳ· κᾆτ' ἐς γέλων
τὸ πρᾶγμ' ἔτρεψας, ὥστ' ἀφείς σ' ἀποίχεται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μαθητέον γ' ἄρ' ἐστὶ πολλοὺς τῶν λόγων,
εἴπερ γ' ἀποτίσω μηδὲν, ἤν τι δρῶ κακόν.
ἄγε νυν ἴωμεν, μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω.

ΧΟΡΟΣ.

πολλάκις δὴ 'δοξ' ἐμαυτῷ δεξιὸς πεφυκέναι,
καὶ σκαιὸς οὐδεπώποτε·
ἀλλ' Ἀμυνίας ὁ Σέλλου μᾶλλον, οὑκ τῶν Κρωβύ-
λου,
οὗτος, ὅν γ' ἐγώ ποτ' εἶδον ἀντὶ μήλου καὶ ῥοιᾶς
δειπνοῦντα μετὰ Λεωγόρου.
πεινῇ γὰρ, ἧπερ Ἀντιφῶν.
ἀλλὰ πρεσβεύων γὰρ ἐς Φάρσαλον ᾤχετ'· εἶτ'
ἐκεῖ
μόνος μόνοις
τοῖς Πενέσταισιν ξυνῆν
τῶν Θετταλῶν,

v. 1307. οὗτος ὅν γ' ἐγώ. Ita liber noſter. Vulgo: ὅντιν' ἐγώ. Ibidem ῥοιᾶς, ut vulgo, quod Brunckius ingenio ſuo in ῥοᾶς convertit.

v. 1311. et ſeq. Vulgo:
μόνος μόνοισι τοῖς Πενέσταισι ξυνῆν τῶν Θετταλῶν,
Ex quo Brunckius duos fecit.

αὐτὸς πενέστης ὢν ἐλάττων οὐδενός.
ὦ μακάρι' Αὐτόμενες, ὥς σε μακαρίζομεν.
παῖδας ἐφύτευσας ὅτι χειροτεχνικωτάτους.
πρῶτα μὲν ἅπασι φίλον, ἄνδρα τε σοφώτατον,
τὸν κιθαραοιδότατον, ᾧ χάρις ἐφέσπετο·
τὸν δ' ὑποκριτὴν ἕτερον, ἀργαλέον ὡς σοφόν·
εἶτ' Ἀριφράδην, πολύ τι θυμοσοφικώτατον,
ὅντινά ποτ' ὤμοσε, μαθόντα παρὰ μηδενὸς,
ἀλλ' ἀπὸ σοφῆς φύσεος αὐτόματον ἐκμαθεῖν
γλωττοποιεῖν, εἰς τὰ πορνεῖ' εἰσιόνθ' ἑκάστοτε.
εἰσί τινες, οἵ μ' ἔλεγον, ὡς καταδιηλλάγην,
ἡνίκα Κλέων μ' ὑπετάραττεν ἐπικείμενος,
καί με κακίαις ἔκνισε· κᾆθ', ὅτ' ἀπεδαιρόμην.
οἱ 'κτὸς ἐγέλων μέγα κεκραγότα θεώμενοι,
οὐδὲν ἄρ' ἐμοῦ μέλον, ὅσον δὲ μόνον εἰδέναι,
σκωμμάτιον εἴποτέ τι θλιβόμενος ἐκβαλῶ.
ταυτὶ κατιδὼν, ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα·
εἶτα νῦν ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.

v. 1314. αὐτὸς πενέςης. Servi quoque πενέςαι. Ita epigramma apud Laertium in Arceſila: πολλῶν πενεςέων προσφιλέςερος: *multis ſervis eris carius*, ut *Roſſius* v. c. in Exercitationibus Laertianis recte vertit. Idemque Euſtathii locum attulit, in quo hic Veſparum locus ſignificatur.

v. 1315. et ſeq. His vulgo verſibus *Semichori* appoſiti ſunt, quorum ne veſtigium quidem eſt in libro noſtro.

v. 1326. Liber noſter, ut vulgo, κακίςαις. Sequens autem verſus ita in eo legitur:

οἱ ἐκτὸς ἐγέλων μέγα κεκραγότα μ' οἱ θεώμενοι.

v. 1329. ἐκβαλῶ. Ita liber noſter. Vulgo: ἐκβάλλω; et v. ſeq. ταυτὶ, vulgo ταῦτα.

ΞΑΝ-

ΞΑΝΘΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ, ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ, ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ἰὼ χελῶναι μακάριαι τοῦ δέρματος,
καὶ τρισμακάριαι, τοῦ 'πὶ ταῖς πλευραῖς στέγειν.
ὡς εὖ κατηρέψασθε καὶ νευβυστικῶς
κεράμῳ τὸ νῶτον, ὥστε τὰς πλευρὰς στέγειν.
ἐγὼ δ' ἀπόλωλα στιζόμενος βακτηρίᾳ.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ; παῖδα γὰρ, κἂν ᾖ γέρων,
καλεῖν δίκαιον, ὅστις ἂν πληγὰς λάβῃ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρότατον ἄρ' ἦν κακὸν,
καὶ τῶν ξυνόντων πολὺ παροινικώτατος;
καίτοι παρῆν Ἵππυλος, Ἀντιφῶν, Λύκων,
Λυσίστρατος, Θούφραστος, οἱ περὶ Φρύνιχον.
τούτων ἁπάντων ἦν ὑβριστότατος μακρῷ.
εὐθὺς γὰρ, ὡς ἐνεπλήστο πολλῶν κἀγαθῶν,

 ἐνή-

v. 1333. Vulgo: τοῦ 'πὶ ταῖς πλευραῖς ἱμαῖς. Inepte. Liber noſter ſententia planiſſima: τοῦ 'πὶ ταῖς πλευραῖς στέγειν. Corrigenda hinc verſio. Rationem vero reddens *Xanthias*, quamobrem μακάριαι ſint χελῶναι τοῦ δέρματος, amplificansque ſententiam, teſtam laudat: ὥστε τὰς πλευρὰς στέγειν, concluditque ſententiam iisdem verbis, quibus eamdem inchoaverat. Quod certe eſt magis elegans, quam ſi, ut vulgo, ſcribas: ὥστε τὰς πληγὰς στέγειν.

ἐνήλατ', ἐσκίρτα, 'πεπόρδει, κατεγέλα,
ὥσπερ καχρύων ὀνίδιον εὐωχημένον·
κἄτυπτε δή με νεανικῶς, παῖ, παῖ, καλῶν.
εἶτ' αὐτὸν ὡς εἶδ', ᾔκασεν Λυσίστρατος·
Ἔοικας, ὦ πρεσβῦτα, νεοπλούτῳ τρυγὶ,
κλητῆρί τ' εἰς ἀχυρῶνας ἀποδεδρακότι. —
ὁ δ' ἀνακραγὼν, ἀντῄκασ' αὐτὸν πάρνοπι,
τὰ θρῖα τοῦ τρίβωνος ἀποβεβληκότι,
Σθενέλῳ τε τὰ σκευάρια διακεκαρμένῳ.
οἱ δ' ἀνεκρότησαν, πλήν γε Θουφράστου μόνου·
οὗτος δὲ διεμύλλαινεν, ὡς δὴ δεξιός.
ὁ γέρων δὲ τὸν Θούφραστον ἤρετ'· Εἰπέ μοι,
ἐπὶ τῷ κομᾷς, καὶ κομψὸς εἶναι προσποιεῖ,
κωμῳδολειχῶν περὶ τὸν εὖ πράττοντ' ἀεί; —
τοιαῦτα περιύβριζεν αὐτοὺς ἐν μέρει,
σκώπτων ἀγροίκως, καὶ προσέτι λόγους λέγων
ἀμαθέστατ', οὐδὲν εἰκότας τῷ πράγματι.
ἔπειτ', ἐπειδὴ 'μέθυεν, οἴκαδ' ἔρχεται
τύπτων ἅπαντας, ἤν τις αὐτῷ ξυντύχῃ.
ὁδὶ δὲ δὴ καὶ σφαλλόμενος προσέρχεται.
ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι, πρὶν πληγὰς λαβεῖν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἄνεχε, πάρεχε·
κλαύσεταί τις τῶν ὄπισθεν
ἐπακολουθούντων ἐμοί·
οἷον, εἰ μὴ 'ρρήσεθ', ὑμᾶς,
ὦ πονηροὶ, ταυτηῒ τῇ
δᾳδὶ φρυκτοὺς σκευάσω.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἦ μὴν σὺ δώσεις αὔριον τούτων δίκην

ἡμῖν

v. 1345. ἐνήλατ'. Ita liber noſter, quod contra librorum veterum auctoritatem de ſuo loco movendum non eſt.

v. 1347. In libro noſtro deeſt δή.

ἡμῖν ἅπασι, κεἰ σφόδρ' εἶ νεανίας.
ἀθρόοι γὰρ ἥξομέν σε προσκαλούμενοι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἰὴ, ἰεῦ, καλούμενοι.
ἀρχαῖά γ' ὑμῶν· ἆρά γ' ἴ-
σθ' ὡς οὐδ' ἀκούων ἀνέχομαι
δικῶν; ἰαιβοῖ, αἰβοῖ.
τάδε μ' ἀρέσκει· βάλλε κημούς.
οὐκ ἄπιτε γάρ; ποῦ 'σθ' Ἡλιαστής; ἐκποδών.
ἀνάβαινε δεῦρο χρυσομηλολόνθιον,
τῇ χειρὶ τουδὶ λαβομένη τοῦ σχοινίου.
ἔχου· φυλάττου δ', ὡς σαπρὸν τὸ σχοινίον·
ὅμως γε μέντοι τριβόμενον οὐκ ἄχθεται.
ὁρᾷς, ἐγώ σ' ὡς δεξιῶς ὑφειλόμην,
μέλλουσαν ἤδη λεσβιεῖν τοὺς ξυμπότας·
ὧν εἵνεκ' ἀπόδος τῷ πέει τῳδὶ χάριν.
ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις, οὐδὲ φιαλεῖς, οἶδ' ὅτι·
ἀλλ' ἐξαπατήσεις, κἀγχανεῖ τούτῳ μέγα·
πολλοῖς γὰρ ἤδη χ' ἀτέροις αὔτ' εἰργάσω.
ἐὰν γένῃ δὲ μὴ κακὴ νυνὶ γυνὴ,
ἐγώ σ', ἐπειδὰν οὑμὸς υἱὸς ἀποθάνῃ,
λυσάμενος, ἕξω παλλακὴν, ὦ χοιρίον.
νῦν δ' οὐ κρατῶ 'γὼ τῶν ἐμαυτοῦ χρημάτων.
νέος γάρ εἰμι, καὶ φυλάττομαι σφόδρα.
τὸ γὰρ υἱίδιον τηρεῖ με, κἄστι δύσκολον,
κἄλλως κυμινοπριστοκαρδαμογλύφον.
ταῦτ' οὖν περὶ 'μοῦ δέδοικε, μὴ διαφθαρῶ.
πατὴρ γὰρ οὐδείς ἐστιν αὐτῷ, πλὴν ἐμοῦ.
ὁδὶ δὲ καὐτὸς ἐπὶ σὲ κἄμ' ἔοικε θεῖν.

v. 1380. Liber noſter: οὐκ ἄπασι ποῦ 'στιν.

v. 1385. ὁρᾷς ἐγώ σ' ὡς. Ita liber noſter ut vulgo. Brunckius: ὅρα δ' ἐγώ σ' ὡς.

ἀλλ' ὡς τάχιστα στῆθι, τάσδε τὰς δᾷδας
λαβοῦσ', ἵν' αὐτὸν τωθάσω νεανικῶς,
οἵως ποθ' οὗτος ἐμὲ πρὸ τῶν μυστηρίων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ οὗτος, οὗτος, τυφεδανὲ, καὶ χοιρόθλιψ,
ποθεῖν, ἐρᾷν τ' ἔοικας ὡραίας σοροῦ.
οὔ τοι καταπροίξει, μὰ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτο δρῶν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὡς ἡδέως φάγοις ἂν ἐξ ὄξους δίκην;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐ δεινὰ τωθάζειν σε, τὴν αὐλητρίδα
τῶν ξυμποτῶν κλέψαντα;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ποίαν αὐλητρίδα;
τί ταῦτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπὸ τύμβου πεσών;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ τὸν Δί', αὕτη που 'στί τοι γ' ἡ Δαρδανίς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐκ· ἀλλ' ἐν ἀγορᾷ τοῖς θεοῖς δᾲς καίεται.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

δᾲς ἥδε;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

δᾲς δῆτ'. οὐχ ὁρᾷς ἐστιγμένην;

ΒΔΕ-

v. 1401. Liber noſter δαίτας, ex quo coniici facile poteſt, poetam hoc loco δᾷδας ſcripſiſſe, ut ſaepiſſime verſibus ſequentibus eadem voce uſus eſt. Vulgo: δετάς.
v. 1411. Vulgo: που 'στὶ σοι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τί δὲ τὸ μέλαν τοῦτ' ἐςὶν αὐτῆς τοὐν μέσῳ;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἡ πίττα δήπου καομένης ἐξέρχεται.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὁ δ' ὄπισθεν, οὐχὶ πρωκτός ἐςιν οὑτοσί;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὄζος μὲν οὖν τῆς δᾳδὸς οὗτος ἐξέχει.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τί λέγεις σύ; ποῖος ὄζος; οὐκ εἶ δεῦρο σύ;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἆ, ἆ, τί μέλλεις δρᾷν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄγειν ταύτην λαβὼν
ἀφελόμενός σε, καὶ νομίσας εἶναι σαπρὸν,
κοὐδὲν δύνασθαι δρᾷν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἄκουσον νῦν ἐμοῦ.
Ολυμπιάσι γὰρ ἡνίκ' ἐθεώρουν ἐγὼ,
Εφουδίων ἐμαχέσατ' Ασκώνδᾳ καλῶς,
ἤδη γέρων ὤν· εἶτα τῇ πυγμῇ θένων
ὁ πρεσβύτερος κατέβαλε τὸν νεώτερον.
πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λάβῃς ὑπώπια.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ τὸν Δί' ἐξέμαθές γε τὴν Ολυμπίαν.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.

ἴθι, μοι παράστηθ᾽, ἀντιβολῶ πρὸς τῶν θεῶν.
ὁδὶ γὰρ ἀνήρ ἐστιν, ὅς μ᾽ ἀπώλεσεν.
τῇ δαδὶ παίων, κἀξέβαλεν ἐντευθενὶ
ἄρτους δέκ᾽ ὀβολῶν, κἀπιθήκην τέτταρας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὁρᾷς ἃ δέδρακας πράγματ᾽ αὖ; δεῖ καὶ δίκας
ἔχειν διὰ τὸν σὸν οἶνον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐδαμῶς γ᾽, ἐπεὶ
λόγοι διαλλάξουσιν αὐτὰ δεξιοί·
ὥστ᾽ οἶδ᾽ ὁτιὴ ταύτῃ διαλλαχθήσομαι.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.

οὔ τοι, μὰ τὼ θεώ, καταπροίξει Μυρτίας,
τῆς Ἀγκυλίωνος θυγατέρος καὶ Σωστράτης,
οὕτω διαφθείρας ἐμοῦ τὰ φορτία.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἄκουσον, ὦ γύναι. λόγον σοι βούλομαι
λέξαι χαρίεντα.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.

μὰ Δία, μὴ ᾽μοι γ᾽, ὦ μέλε.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Αἴσωπον ἀπὸ δείπνου βαδίζονθ᾽ ἑσπέρας
θρασεῖα καὶ μεθύση τις ὑλάκτει κύων.
κἄπειτ᾽ ἐκεῖνος εἶπεν· Ὦ κύον, κύον,
εἰ, νὴ Δί᾽, ἀντὶ τῆς κακῆς γλώττης ποθὲν
πυροὺς πρίαιο, σωφρονεῖν ἄν μοι δοκεῖς.

ΑΡ-

v. 1429. Ita liber noſter. Vulgo: ὁδὶ γὰρ ἐστιν ὅς μ᾽ ἀνὴρ ἀπώλεσε.
v. 1445. Brunckius: δοκοῖς.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.

καὶ καταγελᾷς μου; προσκαλοῦμαί σ', ὅστις εἶ,
πρὸς τοὺς Αγορανόμους βλάβης τῶν φορτίων,
κλητῆρ' ἔχουσα Χαιρεφῶντα τουτονί.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί' ἀλλ' ἄκουσον, ἤν τι σοι δόξω λέγειν.
Λᾶσός ποτ' ἀντεδίδασκε καὶ Σιμωνίδης.
ἔπειθ' ὁ Λᾶσος εἶπεν· ὀλίγον μοι μέλει.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.

ἀληθὲς, οὗτος;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καὶ σὺ δή μοι, Χαιρεφῶν,
γυναικὶ κλητεύειν ἔοικας θαψίνῃ,
Ινοῖ κρεμαμένῃ πρὸς ποδῶν Εὐριπίδου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὁδί τις ἕτερος, ὡς ἔοικεν, ἔρχεται
καλούμενός σε· τόν γε τοι κλητῆρ' ἔχει.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

οἴμοι κακοδαίμων. προσκαλοῦμαί σ', ὦ γέρον,
ὕβρεως.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὕβρεως; μὴ, μὴ καλέσῃς, πρὸς τῶν θεῶν.
ἐγὼ γὰρ ὑπὲρ αὐτοῦ δίκην δίδωμί σοι,
ἣν ἂν σὺ τάξῃς, καὶ χάριν προσείσομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ μὲν οὖν αὐτῷ διαλλαχθήσομαι
ἑκών· ὁμολογῶ γὰρ πατάξαι καὶ βαλεῖν.

ἀλλ'

v. 1460. προσείσομαι. Ita liber noſter. Vulgo: προσίσομαι.

ἀλλ' ἐλθὲ δευρὶ πρότερον, ἐπιτρέπεις ἐμοί,
ὅ τι χρή μ' ἀποτίσαντ' ἀργύριον τοῦ πράγματος,
εἶναι φίλον τολοιπὸν, ἢ σύ μοι φράσεις;

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

σὺ λέγε. δικῶν γὰρ οὐ δέομ', οὐδὲ πραγμάτων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀνὴρ Συβαρίτης ἐξέπεσεν ἐξ ἅρματος,
καί πως κατεάγη τῆς κεφαλῆς μέγα σφόδρα·
ἐτύγχανεν γὰρ οὐ τρίβων ὢν ἱππικῆς.
κἄπειτ' ἐπιστὰς εἶπ' ἀνὴρ αὐτῷ φίλος·
Ἔρδοι τις, ἣν ἕκαστος ἂν εἰδείη τέχνην. —
οὕτω δὲ καὶ σὺ παράτρεχ' εἰς τὰ Πιττάλου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὅμοιά σου καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις τρόποις.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὖν σὺ μέμνησ' αὐτὸς οἷ' ἀπεκρίνατο.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἄκουε, μὴ φεῦγ'. ἐν Συβάρει γυνή ποτε
κατέαξ' ἐχῖνον —

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὑχῖνος οὖν ἔχων τιν' ἐπεμαρτύρατο.
εἶθ' ἡ Συβαρῖτις εἶπεν· Εἰ, ναὶ τὰν κόραν,
τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἐάσας, ἐν τάχει
ἐπίδεσμον ἐπρίω, νοῦν ἂν εἶχες πλείονα.

ΚΑ-

v. 1469. ὢν ἱππικῆς. Liber noſter. Vulgo: τῆς ἱππικῆς. v. 1474. αὐτὸς ἀπεκρίνατο.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ὕβριζ', ἕως ἂν τὴν δίκην Ἄρχων καλῇ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

σύ τοι, μὰ τὴν Δήμητρ', ἔτ' ἐνταυθοῖ μενεῖς.
ἀλλ' ἀράμενος οἴσω σε —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί ποιεῖς;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὅ τι ποιῶ;
εἴσω φέρω σ' ἐντεῦθεν· εἰ δὲ μή, τάχα
κλητῆρες ἐπιλείψουσι τοὺς καλουμένους.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Αἴσωπον οἱ Δελφοί ποτ' —

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὀλίγον μοι μέλει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

φιάλην ἐπῃτιῶντο κλέψαι τοῦ θεοῦ.
ὁ δ' ἔλεξεν αὐτοῖς, ὡς ὁ κάνθαρός ποτε —

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οἴμ', ὡς ἀπολεῖς αὐτοῖσι τοῖσι κανθάροις.

ΧΟΡΟΣ.

ζηλῶ σε τῆς εὐτυχίας,
τὸν πρέσβυν, οἷ μετέστη
ξηρῶν τρόπων καὶ βιοτῆς·
ἕτερα δὲ νῦν ἀντιμαθὼν,

ἦ μέ-

v. 1483. ἀράμενος οἴσω σε. Ita liber noſter, ut vulgo. Brunckius ex libro ſuo: ἀράμενος ἔγωγε.

ἦ μέγα τι πείσεται·
ἐπὶ τρυφερὸν καὶ μαλακόν.
τάχα δ' ἂν ἴσως οὐκ ἐθέλοι.
τὸ γὰρ ἀποςῆναι χαλεπὸν
φύσεος, ἣν ἔχει τις ἀεί.
καί τοι πολλοὶ ταῦτ' ἔπαθον·
ξυνόντες γνώμαις ἑτέρων
μετεβάλοντο τοὺς τρόπους.
πολλοῦ δ' ἐπαίνου παρ' ἐμοὶ,
καὶ τοῖσιν εὖ φρονοῦσι,
τυχὼν ἄπεισιν, διὰ τὴν
φιλοπατρίαν καὶ σοφίαν
ὁ παῖς ὁ Φιλοκλέωνος.
οὐδενὶ γὰρ οὕτως ἀγανῶ

ξυνε-

v. 1494. et ſeq. Vulgo:

ἢ μεταπείσετ' ἐπὶ
τὸ τρυφερὸν καὶ μαλακόν.

Brunckius ex ingenio:

ἦ μέγα τι πείσεται
τρυφερόν τε καὶ μαλακόν.

v. 1506. Vulgo: παῖς ὁ Φιλοκλέωνος οὐ-
δενὶ.

Brunckius:

παῖς Φιλοκλέωνος οὐ-
δενὶ,

ut verſiculi legibus ſuis reſpondeant. Aut enim veterum eſt librorum auctoritas labeſactanda, aut illorum eſt auctoritati quieſcendum, ſi quicquam eos valere putamus, et ſi exiſtimamus, poetas vetuſtiores graecos, comicos maxime, aures ſonumque ſecutos, peculiarem quamdam ſcribendi rationem adhibuiſſe, quam ignoramus. Abſurdum enim eſt, credere, nos tenere poſſe omnia, quae licere potuerunt atticis poetis, comicis maxime vel in verſuum genere, vel in eorum ratione, modis, numeris, pedibusque. Poſſemus quidem omnes verſus Ariſtophanis ad digitos dimetiri ſecundum eas regulas, quas grammatici

ξυνεγενόμην, οὐδὲ τρόποις
ἐπεμάνην, οὐδ᾽ ἐξεχύθην.
τί γὰρ ἐκεῖνος ἀντιλέγων
οὐ κρείττων ἦν, βουλόμενος
τὸν φύσαντα σεμνοτέροις
κατακοσμῆσαι πράγμασι;

matici temporum obſcuriſſimorum nobis tradiderunt. At ſi verſus iis regulis non reſpondent, licebit ne eosdem emendare contra librorum, antiquiorum, diligentiſſimeque ſcriptorum auctoritatem? Apud me certe, niſi apertum vitium ſit, plus valet antiqui et probati unius libri auctoritas, quam ſententia atque opinio omnium quot ſunt recentiorum temporum grammaticorum.

V. 1512. Vulgo: τοὺς φύσαντας.

ΞΑΝΘΙΑΣ, ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Νὴ τὸν Διόνυσον, ἄπορά γ' ἡμῖν πράγματα
δαίμων τις εἰσκεκύκληκεν εἰς τὴν οἰκίαν.
ὁ γὰρ γέρων, ὡς ἔπιε διὰ πολλοῦ χρόνου,
ἤκουσέ τ' αὐλοῦ, περιχαρὴς τῷ πράγματι,
ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται
τἀρχαῖ' ἐκεῖν', οἷς Θέσπις ἠγωνίζετο·
καὶ τοὺς τραγῳδούς φησιν ἀποδείξειν κρόνους
τοὺς νῦν, διορχησάμενος ὀλίγον ὕστερον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τίς ἐπ' αὐλείοισι θύραις θάσσει;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τουτὶ καὶ δὴ χωρεῖ τὸ κακόν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κλῇθρα χαλάσθω τάδε. καὶ δὴ γὰρ
σχήματος ἀρχὴ —

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μᾶλλον δέ γ' ἴσως μανίας ἀρχή.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πλευρὰν λυγίσαντος ὑπὸ ῥώμης,

οἷον

v. 1515. εἰσκεκύκληκεν. Ita liber noſter. Vulgo: εἰσκέκληκεν.

οἷον μυκτὴρ μυκᾶται, καὶ
σφόνδυλος ἀχεῖ —

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πῖθ' ἐλλέβορον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πλήσσει Φρύνιχος, ὥς τις ἀλέκτωρ, —

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τάχα βαλλήσεις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

σκέλος οὐράνιόν γ' ἐκλακτίζων.
πρωκτὸς χάσκει.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κατὰ σαυτὸν ὅρα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

νῦν γὰρ ἐν ἄρθροις τοῖς ἡμετέροις
ϛρέφεται χαλαρὰ κοτυληδών.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκ εὖ, μὰ Δί' οὐ δῆτ', ἀλλὰ μανικὰ πράγματα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

φέρε νῦν ἀνείπω, κἀνταγωνιϛὰς καλῶ.
εἴ τις τραγῳδός φησιν ὀρχεῖσθαι καλῶς,
ἐμοὶ διορχησόμενος ἐνθάδ' εἰσίτω.
φησίν τις; ἢ οὐδείς;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εἷς γ' ἐκεινοσὶ μόνος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τίς ὁ κακοδαίμων ἐστίν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

υἱὸς Καρκίνου
ὁ μέσατος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὗτός γε καταποθήσεται·
ἀπολῶ γὰρ αὐτὸν ἐμμελείᾳ κονδύλου.
ἐν τῷ ῥυθμῷ γὰρ οὐδέν ἐστ'.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' ὦ 'ζυρὲ,
ἕτερος τραγῳδὸς Καρκινίτης ἔρχεται,
ἀδελφὸς αὐτοῦ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί' ὠψώνηκ' ἄρα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ τὸν Δί' οὐδέν γ' ἄλλο, πλήν γε καρκίνους.
προσέρχεται γὰρ ἕτερος αὖ τῶν Καρκίνου.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τουτὶ τί ἦν τὸ προσέρπον; ὀξὶς, ἢ φάλαγξ;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὁ πιννοτήρης οὗτός ἐστι τοῦ γένους,
ὁ σμικρότατος, ὅς τὴν τραγῳδίαν ποιεῖ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ Καρκίν', ὦ μακάριε τῆς εὐπαιδίας·
ὅσον τὸ πλῆθος κατέπεσεν τῶν ὀρχίλων.
ἀτὰρ καταβατέον γ' ἐπ' αὐτοὺς, ᾦζυρέ.
ἅλμην κύκα τούτοισιν, ἢν ἐγὼ κρατῶ.

ΧΟΡΟΣ.

Φέρε νῦν ἡμεῖς αὐτοῖς ὀλίγον ξυγχωρήσωμεν ἅπαντες,
ἵν' ἐφ' ἡσυχίας ἡμῶν πρόσθεν βεμβικίζωσιν ἑαυτούς.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἄγ' ὦ μεγαλώνυμα
τέκνα τοῦ θαλασσίου,
πηδᾶτε παρὰ ψάμαθον,
καὶ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
καρίδων ἀδελφοί·
ταχὺν πόδ' ἐν κύκλῳ σοβεῖτε,
καὶ τὸ Φρυνίχειον
ἐκλακτισάτω τις, ὅπως
ἰδόντες ἄνω σκέλος,
ὤζωσιν οἱ θεαταί.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

στρόβει, παράβαινε κύκλῳ, καὶ γάστρισον σεαυτὸν,

v. 1557. Liber noſter: *βεμβικίζωσιν.* Vulgo: *βεμβηκίζωσιν.*
v. 1566. *ἰδόντες ἄνω σκέλος.* Ita liber noſter.
v. 1568. Tres primos huius *Semichori* verſus ita edidi, uti ſcripti ſunt in libro noſtro, eos in ſex verſiculos ad fidem libri ſui Brunckius diſtinxit.

ῥίπτε σκέλος οὐράνιον· βέμβικες ἐγγενέσθων.
καὐτὸς γὰρ ὁ ποντομέδων ἄναξ πατὴρ προσέρπει
ἡσθεὶς ἐπὶ τοῖσιν ἑαυτοῦ παισὶ, τοῖσι τριόρχαις.
ἀλλ' ἐξάγετ', εἴ τι φιλεῖτ' ὀρχούμενοι, θύραζε
ἡμᾶς ταχύ· τοῦτο γὰρ οὐδείς πω πάρος δέδρακεν,
ὀρχούμενον ὅστις ἀπήλλαξεν χορὸν τρυγῳδῶν.

v. 1569. βέμβικες. Ita liber noſter. Vulgo: βέμβηκες.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΣΦΗΚΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Εὐριπίδης ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις ὑπὸ γυναικῶν κατηγορηθεὶς, τὴν Ἀγάθωνος τοῦ ποιητοῦ βοήθειαν ἐπικαλεῖσθαι ἠναγκάσθη. πρὸς τοῦτον οὖν μετὰ Μνησιλόχου κηδεστοῦ προσῆλθε, δεησόμενος τῆς ἰδίας δυστυχίας προστασίαν λαβεῖν· ἀλλ' Ἀγάθωνος αὐτῷ παρεῖναι, καὶ συνδικεῖν οὐκ ἐθέλοντος, Μνησίλοχος, ἄσμενος καὶ ἐθελοντὴς, τὴν αὐτοῦ προστασίαν αὐτῷ ὑπέσχετο. καὶ γυναικείαν ἐσθῆτα ἐνδυσάμενος, πρὸς τὴν τῶν Θεσμοφορίων ἑορτὴν ἦλθε. καὶ ἐκεῖ ἐν μεγίστῳ γυναικῶν πλήθει τὴν δίκην ὑπὲρ Εὐριπίδου γενναίως ὑπέσχε. ἀλλ' ἀναγνωρισθεὶς ἀνὴρ ὢν ἐν σχήματι γυναικὸς, τὴν τῆς φυλακῆς ἐψηφισμένην ζημίαν φεύγειν οὐκ ἐδυνήσατο. μετ' ὀλίγον δὲ τέχναις καὶ μηχανήμασι τοῦ Εὐριπίδου ἐκεῖθεν ἀβλαβὴς ἀπέφυγεν.

Adnotationes in Theſmophoriazuſas.

Deeſt omnino Argumentum in libro Ravennate. Feminas Athenienſes, Theſmophoria celebraturas, a menſa ſe abſtinuiſſe, auctor eſt *Plutarchus in Iſide.* Theſmophoria vero ab Eleuſiniis parum discrepabant, quorum exemplo *Severus* παννυχίδας inſtituit, ἐπιτελεσθείσας, ut inquit *Herodianus* Lib. III. c. 26. εἰς μυστηρίων ζῆλον.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ.
ΑΓΑΘΩΝ.
ΚΗΡΥΞ.
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.
ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.
ΠΡΥΤΑΝΙΣ.
ΤΟΞΟΤΗΣ.

ΑΡΙΣΤΟ-

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

Ὦ Ζεῦ, χελιδὼν ἆρα πότε φανήσεται;
ἀπολεῖ μ' ἀλῶν ἄνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ.
οἷόν τε, πρὶν τὸν σπλῆνα κομιδῆ μ' ἐκβαλεῖν,
παρὰ σοῦ πυθέσθαι, ποῖ μ' ἄγεις, ὦ 'υριπίδη;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' οὐκ ἀκούειν δεῖ σε πάνθ', ὅσ' αὐτίκα
ὄψει παρεστώς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πῶς λέγεις; αὖθις φράσον.
οὐ δεῖ μ' ἀκούειν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὐχ, ἅ γ' ἂν μέλλεις ὁρᾶν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

οὐδ' ἆρ' ὁρᾶν δεῖ μ';

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὐχ ἅ γ' ἀκούειν δέῃ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πῶς μοι παραινεῖς; δεξιῶς μέντοι λέγεις.

v. 2. ἀλῶν. Suidas: ἔξωθεν ἐν κύκλῳ περιάγων, ὡς οἱ ἐν ταῖς ἅλωσιν.
v. 4. ὦ 'υριπίδη. Ita liber noſter. Vulgo: ὦ Εὐριπίδη.
v. 5. Rav. liber: ὅσ' αὐτίκα, vulgo: ὅς αὐτίκα.

οὐ φῂς σὺ χρῆναί μ᾽ οὔτ᾽ ἀκούειν οὔθ᾽ ὁρᾶν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

χωρὶς γὰρ αὐτοῖν ἑκατέρου 'στὶν ἡ φύσις,
τοῦ μήτ᾽ ἀκούειν μήθ᾽ ὁρᾶν, εὖ ἴσθ᾽ ὅτι.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πῶς χωρίς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὕτω ταῦτα διεκρίθη τότε.
αἰθὴρ γὰρ ὅτε τὰ πρῶτα διεχωρίζετο,
καὶ ζῶ᾽ ἐν αὑτῷ ξυνετέκνου κινούμενα,
ᾧ μὲν βλέπειν χρὴ πρῶτα 'μηχανήσατο,
ὀφθαλμὸν ἀντίμιμον ἡλίου τροχῷ,
ἀκοὴν δὲ χοάνης ὦτα διετετρήνατο.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

διὰ τὴν χοάνην οὖν μήτ᾽ ἀκούω, μήθ᾽ ὁρῶ;
νὴ τὸν Δί᾽ ἥδομαί γε τουτὶ προσμαθών.
οἷόν τι που 'στὶν αἱ σοφαὶ ξυνουσίαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

πόλλ᾽ ἂν μάθοις τοιαῦτα παρ᾽ ἐμοῦ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πῶς ἂν οὖν;
πρὸς τοῖς ἀγαθοῖς τούτοισιν ἐξεύροιμ᾽, ὅτι
ἔτι προσμάθω, μὴ χωλὸς εἶναι τὼ σκέλη

ΕΥ-

v. 20. ἥδομαί γε. Ita liber noſter et nonnulli ex editis libris. Alii vulgo: ἥδομαι γάρ. v. ſeq. οἷόν τι που 'στίν. Ita liber noſter. Vulgo: οἷόν τε.

v. 24. προσμάθω. Ita liber noſter. Vulgo: προσμάθοι et προσμάθοις. Hunc locum Brunckius ex ingenio *Reiskium* ſecutus in animadverſionibus in Comoedias Ariſto-

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

βάδιζε δευρὶ, καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἰδού.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

νὴ τὸν Ἡρακλέα
οἶμαί γε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

σίγα νῦν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

σιωπῶ.

ΕΥ-

Ariſtophanis ita vellet legere tum praeter neceſſitatem, tum contra librorum omnium auctoritatem:

τούτοισιν ἐξεύροις ὅπως μὴ ἔτι προσμάθω etc.

v. 27. et ſeq. Ita omnino hic locus conſtituendus eſt. Alii: ΕΥΡ. σίγα νῦν. ΜΝ. σιωπῶ θύριον. ΕΥΡ. ἄκουε. ΜΝ. ἀκούσω, καὶ σιωπῶ τὸ θύριον. *Eur. Tace nunc. Mn. Taceo oſtiolum. Eur. Auſcultabo, et tacebo oſtiolum.* Quam haec ridicula ſunt! Quid eſt enim *tacere oſtiolum? Euripides* detrectantem *Mneſilochum* facere ea, quae ipſe vellet, atque audire, quae dicturus eſſet, arceſſit his verbis: βάδιζε δευρὶ, καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν. Ille vero ἰδοὺ inquit, oſtendens, promtum ad audiendum ſe eſſe. Tum Euripides oſtiolum ei demonſtrat, quod vidiſſe ſe ille affirmat. Cum haec uterque tractant, alio mentem ſuam advertit *Mneſilochus*, qui loqui etiam geſtiebat. Hinc Euripides ei: σίγα νῦν, inquit. Cum itaque moroſus reſpondiſſet Mneſilochus: σιωπῶ, ad ſermonem ſuum Euripides aggreditur: θύριον. . . . dicturus θύριον ὁρᾷς τοῦτο; ſed videt hominem ad alia intentum eſſe. Qua de re omiſſa oratione, ite-

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

θύριον . . . . ἄκουε.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἀκούσω, καὶ σιωπῶ . . . . τὸ θύριον. . . .

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐνθάδε δ' Ἀγάθων ὁ κλεινὸς οἰκῶν τυγχάνει ὁ τραγῳδοποιός.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ποῖος οὗτος ὡγάθων ἐστιν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τίς Ἀγάθων;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μῶν ὁ μέλας ὁ καρτερός;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὐκ· ἀλλ' ἕτερός τις· οὐχ ἑώρας πώποτε;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μῶν ὁ δασυπώγων;

ΕΥΡΙ-

iterum ἄκουε dicit. Mneſilochus itaque, ceteris omiſſis rebus, ἀκούσω et σιωπῶ reſpondet, atque ut Euripidi oſtendat, audiviſſe ſe illa, quae modo ipſe fuerat loquutus, τὸ θύριον . . . . ait, cuius vocis occaſione Euripides ſuam orationem proſequitur: ἐνθάδε δ' Ἀγάθων τυγχάνει οἰκῶν etc. *Eur. Videsne oſtium illud? Mn. Video mehercule. Eur. Tace igitur. Mn. Taceo. Eur. Oſtium . . . Auſculta. Mn. Tacitus auſcultabo. Oſtium. . . . Eur. In his verſatur aedibus Agatho etc.*

v. 28. Brunckius ſine cauſa vellet, ut legeretur ἀκούω. v. ſeq. alii ἐνταῦθα.

v. 32. 33. οὐχ ἑώρας πώποτε. Ita recte Davveſius. Vulgo: ἑώρα-

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὐχ ἑώρας πώποτε;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μὰ τὸν Δί' οὔτοι γ', ὥστε κἀμέ γ' εἰδέναι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

καὶ μὴν βεβίνηκας σύ γ', ἀλλ' οὐκ οἶσθ' ἴσως.
ἀλλ' ἐκποδὼν πτήξωμεν, ὡς ἐξέρχεται
θεράπων τίς αὐτοῦ, πῦρ ἔχων καὶ μυῤῥίνην,
προθυσόμενος ἔοικε τῆς ποιήσεως.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

εὔφημος πᾶς ἔστω λεὼς,
στόμα συγκλείσας· ἐπιδημεῖ γὰρ
θίασος Μουσῶν ἔνδον μελάθρων
τῶν δεσποσύνων μελοποιῶν.
ἐχέτω δὲ πνοὰς νήνεμος αἰθὴρ,
κῦμα δὲ πόντου μὴ κελαδείτω
γλαυκόν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

βομβάξ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

σίγα, τί λέγεις;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

πτηνῶν τε γένη κατακοιμάσθω,
θηρῶν τε ἀγρίων πόδες ὑλοδρόμων
μὴ λυέσθων.

ΜΝΗ-

ἑώρακας πώποτε. Unde Kuſt. dedit: ἑώρακάς ποτε. Sed obſervatum eſt, πώποτε, non ποτε, cum Perfecto iungi. Liber noſter: ἑόρακας.

v. 43. Vulgo πνοιάς. Totius huiusce loci verſus ad auctoritatem libri Ravennatis edidimus. Eos Brunckius alio modo diſtinctos edidit.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

βομβαλοβομβάξ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

μέλλει γὰρ ὁ καλλιεπὴς Ἀγάθων
πρᾶμος ἡμέτερος. . . .

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μῶν βινεῖσθαι;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τίς ὁ φωνήσας;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

νήνεμος αἰθήρ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

δρυόχους τιθέναι δράματος ἀρχάς.
κάμπτει δὲ νέας ἀσπίδας ἐπῶν.
τὰ δὲ τορνεύει, τὰ δὲ κολλομελεῖ,
καὶ γνωμοτυπεῖ, κἀντονομάζει,
καὶ κηροχυτεῖ, καὶ γογγυλίζει,
καὶ χοανεύει.

ΜΝΗ-

v. 53. Vellet Brunckius pro πρᾶμος legeretur cum *Scaligero* πρόμος. Sed ſuſtentant eam vocem libri omnes, in primisque liber noſter.

v. 58. κάμπτει δὲ νέας ἀσπίδας ἐπῶν. Ita liber noſter, melius quam ut vulgo ἁψῖδας ἐπῶν.

v. 61. γογγυλίζει. Ita libri omnes, ut liber Ravennas. Contorſit verbum hoc Brunckium, qui id verſui non aptum vidit. Itaque ingenio ſuo γογγυλέει fecit, adiiciens Ariſtophani verbum, quod ille non adhibuerat. Eſto iam, ineptum eſſe anapaeſtis illud verbum? Quaero iam, quoniam librorum omnium auctoritas ei favet, pedes ne, an ex pedibus redundantem

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

καὶ λαικάζει.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τίς ἀγριώτας πελάθει θριγκοῖς;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὃς ἕτοιμος σοῦ τοῦτο ποιητοῦ
τοῦ καλλιεπους, κατὰ τοῦ θριγκοῦ,
συγγογγυλίσας, καὶ συστρέψας,
τουτὶ τὸ πέος χοανεῦσαι.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἦπου νέος γ᾽ ὢν ἦσθ᾽ ὑβριστής, ὦ γέρων.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὦ δαιμόνιε, τοῦτον μὲν ἔα χαίρειν. σὺ δὲ
Ἀγάθωνά μοι δεῦρ᾽ ἐκκάλεσον πάσῃ τέχνῃ.

ΘΕ-

tem ſonum poetam, praeſertim comicum, quaeſiviſſe putemus? Verſus hic mirificum ſonum edit. At in pedibus vitium eſt. Ita ſaepe apud latinos italosque magni nominis poetas occurrit, videre verſus pedibus ad digitos nequaquam numeratis, ſonoros ac probatos eſſe. Alia huiuscemodi apud Ariſtophanem occurrunt, quae ſuis locis adnotavimus; quaeque, dum meliora libri veteres non afferent, conſervanda erunt, ut in libris ſaltem veterum poetarum non verba recentiorum doctorum hominum, ſed veterum exemplorum habeamus.

v. 64. ἀγριώτας. Ita libri omnes. Brunckius ex ingenio ἀγροιώτας, ut verſus rationi conſulat.

v. 66. κατὰ τοῦ θριγκοῦ. Ita liber noſter. Vulgo: τοῦ θριγκοῦ. Brunckius ex ingenio: διὰ τοῦ θριγκοῦ. v. ſeq. Ut vulgo liber noſter: γογγυλίσας.

v. 69. ἦπου νέος γ᾽ ὤν. Ita liber noſter, ut Brunckius ex ſuo edidit. Vulgo alii νέος ἀγών, alii νέος ἄγαν.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

μηδὲν ἱκέτευ᾽· αὐτὸς γὰρ ἔξεισιν τάχα.
καὶ μελοποιεῖν ἄρχεται· χειμῶνος οὖν
ὄντος, κατακάμπτειν τὰς ϛροφὰς οὐ ῥᾴδιον,
ἢν μὴ προΐῃ θύραζε πρὸς τὸν ἥλιον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί οὖν ἐγὼ δρῶ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

περίμεν᾽ ὡς ἐξέρχεται.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὦ Ζεῦ, τί δρᾶσαι διανοεῖ με τήμερον;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

νὴ τοὺς θεοὺς, ἐγὼ πυθέσθαι βούλομαι,
τί τὸ πρᾶγμα τουτί. τί ϛένεις; τί δυσφορεῖς;
οὐ χρῆν σε κρύπτειν, ὄντα κηδεϛὴν ἐμόν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔϛιν κακόν μοι μέγα τι προπεφυραμένον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ποῖόν τι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τῇδε θ᾽ ἡμέρᾳ κριθήσεται,
εἴτ᾽ ἔϛ᾽ ἔτι ζῶν, εἴτ᾽ ἀπόλωλ᾽ Εὐριπίδης.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

καὶ πῶς; ἐπεὶ νῦν γ᾽ οὔτε τὰ δικαϛήρια
μέλλει δικάζειν, οὔτε βουλῆς ἐσθ᾽ ἕδρα.

ἐπεὶ

v. 75. προΐῃ θύραζε. Ita liber noſter, ut in editis, quorum alii etiam θύρασι, alii θύραισι.

ἐπεὶ τρίτη 'ςὶ, Θεσμοφορίων ἡ μέση.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τοῦτ' αὐτὸ γάρ τοι κἀπολεῖν με προσδοκῶ.
αἱ γὰρ γυναῖκες ἐπιβεβουλεύκασί μοι,
κἀν θεσμοφόροιν μέλλουσι περὶ 'μοῦ τήμερον
ἐκκλησιάζειν ἐπ' ὀλέθρῳ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τιὴ τί δή;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὁτιὴ τραγῳδῶ, καὶ κακῶς αὐτὰς λέγω.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ Δία, δίκαι' ἂν πάθοις.
ἀτὰρ τίν' ἐκ ταύτης σὺ μηχανὴν ἔχεις;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

'Αγάθωνα πεῖσαι τὸν τραγῳδοδιδάσκαλον
ἐς Θεσμοφόροιν ἐλθεῖν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τί δράσοντ'; εἰπέ μοι.

ΕΥ-

v. 92. καὶ Δία, δίκαι' ἂν πάθοις. Ita liber noſter, ut Brunckius ex libro ſuo edidit. Vulgo: δίκαι' ἂν, et δίκαιά γ' ἂν, omiſſo Δία.

v. 93. ἐκ ταύτης. Ita liber noſter, ut vulgo. Male *Berglerus*, quem ſequitur Brunckius, ingenio ſuo emendant ἐκ τούτων, atque ita omnino eſſe emendandum putant. Non ad feminas id poeta refert, ſed ad κακὸν μέγα προπεφυραμένον, perinde ac ſi dixiſſet τίνα μηχανὴν ἔχεις σὺ ἐκ ταύτης τῆς συμφορᾶς;

v. 95. ἐς Θεσμοφόροιν. Ita liber noſter. Alii vulgo: ἐς Θεσμοφόρι' ἐλθεῖν, alii ἐν Θεσμοφόροιν. V. ſeq. χἂν, δέῃ. Ita liber noſter. Vulgo: κἂν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐκκλησιάσοντ' ἐν ταῖς γυναιξὶ, χ' ἂν δέῃ,
λέξονθ' ὑπὲρ ἐμοῦ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πότερα φανερὸν, ἢ λάθρα;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

λάθρα, στολὴν γυναικὸς ἠμφιεσμένον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τὸ πρᾶγμα κομψὸν, καὶ σφόδρ' ἐκ τοῦ σοῦ τρόπου.
τοῦ γὰρ τεχνάζειν, ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

σίγα.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τί δ' ἔστιν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὡ'γάθων ἐξέρχεται.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

καὶ ποῖος ἐστὶν οὗτος;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὁὐκκυκλούμενος.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἀλλ' ἦ τυφλὸς μὲν εἰμί. ἐγὼ γὰρ οὐχ ὁρῶ
ἄνδρ' οὐδέν' ἐνθάδ' ὄντα. Κυρήνην δ' ὁρῶ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

σίγα· μελῳδεῖν αὖ παρασκευάζεται.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μύρμηκος ἀτραποὺς, ἢ τί διαμινύρεται.

ΑΓΑΘΩΝ.

ἱερὰν χθονίαις δεξάμεναι
λαμπάδα, κοῦραι, ξὺν ἐλευθέρᾳ
πατρίδι χορεύσασθαι βοάν.

ΧΟΡΟΣ.

τίνι δαιμόνων ὁ κῶμος; λέγε νῦν.
εὐπίστως δὲ τ' οὐμὸν
δαίμονας ἔχει σεβίσαι.

ΑΓΑΘΩΝ.

ἄγε νῦν ὄπλιζε Μοῦσα
χρυσέων ῥύτορα τόξων
Φοῖβον, ὃς ἱδρύσατο χώρας
γύαλα Σιμουντίδι γᾷ.

ΧΟΡΟΣ.

χαῖρε καλλίσταις ἀοιδαῖς,
Φοῖβ', ἐν εὐμούσοισι τιμαῖς
γέρας ἱερὸν προφέρων.

ΑΓΑΘΩΝ.

τάν τ' ἐν ὄρεσι δρυογόνοι-
σι κόραν ἀείσατ' Ἀρ-
τεμιν ἀγροτέραν.

ΧΟΡΟΣ.

ἕπομαι, κλῄζουσα σεμνὸν
γόνον ὀλβίζουσα Λατοῦς
Ἄρτεμιν ἀπειρολεχῆ.

ΑΓΑΘΩΝ.

Λατώ τε, κρούματά τ' Ἀσιάδος
ποδὶ παράρυθμ' εὔρυθμα Φρυγίων
διανεύματα Χαρίτων.

ΧΟΡΟΣ.

σέβομαι Λατώ τ' ἄνασσαν
κίθαρίν τε ματέρ' ὕμνων
ἄρσενι βοᾷ δοκίμῳ·
τᾷ φῶς ἔσσυτο δαιμονίοις ὄμμασιν,
ἡμετέρας τε δι' αἰφνιδίου ὀπός.
ὧν χάριν ἄνακτ' ἄγαλλε Φοῖβον τιμᾷ.
χαῖρ', ὄλβιε παῖ Λατοῦς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὡς ἡδὺ τὸ μέλος, ὦ πότνιαι γενετυλλίδες,
καὶ θηλυδριῶδες, καὶ κατεγλωττισμένον,
καὶ μανδαλωτὸν, ὥστ' ἐμοῦ γ' ἀκροωμένου
ὑπὸ τὴν ἕδραν αὐτὴν ὑπῆλθε γάργαλος.
καί σ', ὦ νεανίσχ', ὅστις εἶ, κατ' Αἰσχύλον
ἐκ τῆς Λυκουργίας, ἔρεσθαι βούλομαι,
ποδαπὸς ὁ γύννις; τίς πάτρα; τίς ἡ στολή;
τίς ἡ τάραξις τοῦ βίου; τί βάρβιτος

λαλεῖ

v. 128. διανεύματα ut vulgo liber noſter.

v. 134. ἄγαλλε. Ita Scaliger, et poſt eum Brunckius ex libro ſuo, atque ita liber noſter. Vulgo alii ἄλλε, alii vero ἀλλά.

v. 135. Vulgo παρεπιγραφὴ haec: ὀλολύζει ὁ γέρων vel ὀλολύζεις γέρων, in verſuum ordinem coniecta inepte eſt.

v. 140. Liber noſter: ὅ τις εἶ.

v. 143. τί βάρβιτος λαλεῖ κροκωτῷ. Ita liber noſter, ut vulgo. *Valckenarius*, quem ſequitur Brunckius, emendat ingenio ſuo: τί βάρβιτος μέλει κροκωτῷ, qui ſententiae minus aptum putat verbum λαλεῖ. Sed haec ineptia in eo verbo hoc loco non ineſt, ut quisque per ſe intelligit.

λαλεῖ κροκωτῷ; τί δὲ λύρα κεκρυφάλῳ;
τί λήκυθος, καὶ ςρόφιον; ὡς οὐ ξύμφορον.
τίς δαὶ κατόπτρου καὶ ξίφους κοινωνία;
τίς δ' αὐτὸς, ὦ παῖ; πότερον ὡς ἀνὴρ τρέφει;
καὶ ποῦ πέος; ποῦ χλαῖνα; ποῦ Λακωνικαί;
ἀλλ' ὡς γυνὴ δῆτ'. εἶτα ποῦ τὰ τιτθία;
τί φής; τί σιγᾷς; ἀλλὰ δῆτ' ἐκ τοῦ μέλους
ζητῶ σ', ἐπειδή γ' αὐτὸς οὐ βούλει φράσαι.

ΑΓΑΘΩΝ.

ὦ πρέσβυ, πρέσβυ, τοῦ φθόνου μὲν τὸν ψόγον
ἤκουσα, τὴν δ' ἄλγησιν οὐ παρεσχόμην·
ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆθ' ἅμα γνώμῃ φορῶ.
χρὴ γὰρ ποιητὴν ἄνδρα πρὸς τὰ δράματα
ἃ δεῖ ποιεῖν, πρὸς ταῦτα τοὺς τρόπους ἔχειν.
αὐτίκα γυναικεῖ' ἢν ποιῇ τὶς δράματα,
μετουσίαν δεῖ τῶν τρόπων τὸ σῶμ' ἔχειν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

οὐκοῦν κελητίζεις, ὅτ' ἂν Φαίδραν ποιῇς;

ΑΓΑΘΩΝ.

ἀνδρεῖα δ' ἂν ποιῇ τὶς, ἐν τῷ σώματι
ἔνεσθ' ὑπάρχον τοῦθ'. ἃ δ' οὐ κεκτήμεθα,
μίμησις ἤδη ταῦτα συνθηρεύεται.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὅτ' ἂν Σατύρους τοίνυν ποιῇς, καλεῖν ἐμὲ,
ἵνα συμποιῶ σου 'πισθεν ἐςηκὼς ἐγώ.

ΑΓΑΘΩΝ.

ἄλλως τ' ἄμουσόν ἐςι ποιητὴν ἰδεῖν,
ἀγρεῖον ὄντα, καὶ δασύν· σκέψαι δ', ὅτι

v. 155. χρὴ γὰρ ποιητήν. Ita liber noſter. Vulgo: χρὴ τὸν ποιητήν.

Ἴβυκος ἐκεῖνος, κἀνακρέων ὁ Τήϊος,
κἀλκαῖος, οἵπερ ἁρμονίαν ἐχύμισαν,
ἐμιτροφόρουν τε, κἀδεικανόωντ' Ἰωνικῶς,
καὶ Φρύνιχος, τοῦτον γὰρ οὖν ἀκήκοας,
αὐτός τε καλὸς ἦν, καὶ καλῶς ἠμπέσχετο.
διὰ τοῦτ' ἄρ' αὐτοῦ καὶ καλὰ ἦν τὰ δράματα·
ὅμοια γὰρ ποιεῖν ἀνάγκη τῇ φύσει.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ταῦτ' ἄρ' ὁ Φιλοκλῆς αἰσχρὸς ὢν, αἰσχρῶς ποιεῖ.
ὁ δ' αὖ Ξενοκλῆς ὢν κακὸς, κακῶς ποιεῖ.
ὁ δ' αὖ Θεόγνις ψυχρὸς ὢν, ψυχρῶς ποιεῖ.

ΑΓΑΘΩΝ.

ἅπασ' ἀνάγκη· ταῦτα γάρ τοι γνοὺς ἐγὼ
ἐμαυτὸν ἐθεράπευσα.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πῶς πρὸς τῶν θεῶν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

παῦσαι βαΰζων. καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτος ἦν,

ὢν

v. 169. Vulgo: καὶ διεκίνουν Ἰωνικῶς. Toupius ex ingenio ad Suidam et *Epiſt. Crit.* p. 169. καὶ διεκλῶντ' Ἰωνικῶς, acute quidem atque eleganter. Brunckius eum ſecutus eſt. Ipſe in libro ſuo διεκίνων invenit. Noſter autem liber καὶ δεικίνων Ἰωνικῶς, ex quo facile fuit ipſam Ariſtophanis manum deprehendere. Scripſit enim ille:

ἐμιτροφόρουν τε, κἀδεικανόωντ' Ἰωνικῶς,

ut morderet mollem praefractamque loquendi rationem, qua iidem utebantur. *Homerus Odyſſ.* Σ. καὶ ἐδεικανόωντ' ἐπέεσσιν, et *Odyſſ.* Ω. δεικανόωντ' ἐπέεσσι, καὶ ἐν χείρεσσι φύοντο.

v. 175. ὁ δ' αὖ Ξενοκλῆς. Ita liber noſter, ut paulo poſt v. 445. Vulgo: ὁ Ξενοκλῆς. Brunckius ex ingenio [...] ὁ δὲ Ξενοκλέης, quod licet alibi hoc modo ſcriptum [...] currat, vid. *Ran.* v. 86., non inde tamen ſeq[...] neceſſario ab hac forma poetam abſtinere ſe de[...]

ὢν τηλικοῦτος, ἡνίκ' ἠρχόμην ποιεῖν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μὰ τὸν Δί', οὐ ζηλῶ σε τῆς παιδεύσεως.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' ὧνπερ οὕνεκ' ἦλθον, ἔα μ' εἰπεῖν.

ΑΓΑΘΩΝ.

λέγε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἀγάθων, σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅςις ἐν βραχεῖ
πολλοὺς καλῶς οἷός τε συντέμνειν λόγους.
ἐγὼ δὲ κοινῇ ξυμφορᾷ πεπληγμένος
ἱκέτης ἀφῖγμαι πρὸς σέ.

ΑΓΑΘΩΝ.

τοῦ χρείαν ἔχων;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μέλλουσί μ' αἱ γυναῖκες ἀπολεῖν τήμερον,
τοῖς Θεσμοφορίοις, ὅτι κακῶς αὐτὰς λέγω.

ΑΓΑΘΩΝ.

τίς οὖν παρ' ἡμῶν ἐςιν ὠφέλειά σοι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἡ πᾶσα· ἐὰν γὰρ ἐγκαθεζόμενος λάθρα

v. 185. ἐγὼ δὲ κοινῇ ξυμφορᾷ πεπληγμένος. *Oppreſſus nempe eius generis infortunio, quod commune mihi eſt cum iis, qui feminis maledicunt.* Oderunt enim feminae omnes illos, qui κακῶς αὐτὰς λέγουσι, eisque inſidias et detrimenta parare conſueverunt. κοινῇ liber noſter, ut vulgo. Neſcio cur nonnulli, quos inter Brunckius, in καινῇ ξυμφορᾷ quieverint.

ἐν ταῖς γυναιξὶν, ὡς δοκεῖν εἶναι γυνὴ,
ὑπεραποκρίνῃ μου, σαφῶς σώσεις ἐμέ.
μόνος γὰρ ἂν λέξειας ἀξίως ἐμοῦ.

ΑΓΑΘΩΝ.

ἔπειτα πῶς οὐκ αὐτὸς ἀπολογεῖ παρών;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐγὼ φράσω σοι· πρῶτα μὲν γινώσκομαι.
ἔπειτα πολιός εἰμὶ, καὶ πώγων᾽ ἔχω.
σὺ δ᾽ εὐπρόσωπος, λευκὸς, ἐξυρημένος,
γυναικόφωνος, ἁπαλὸς, εὐπρεπὴς ἰδεῖν.

ΑΓΑΘΩΝ.

Εὐριπίδη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί ἐςιν;

ΑΓΑΘΩΝ.

ἐποίησάς ποτε·
χαίρεις ὁρῶν φῶς, πατέρα δ᾽ οὐ χαίρειν δοκεῖς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔγωγε.

ΑΓΑΘΩΝ.

μὴ νῦν ἐλπίσῃς τὸ σὸν κακὸν
ἡμᾶς ὑφέξειν. καὶ γὰρ ἂν μαινοίμεθ᾽ ἄν.
ἀλλ᾽ αὐτὸς ὅ γε σόν ἐςιν οἰκείως φέρε.
τὰς συμφορὰς γὰρ οὐχὶ τοῖς τεχνάσμασι

φέρειν

v. 191. Liber noſter: δοκῶν εἶναι.
v. 204. τεχνάσμασι. Ita liber noſter, ut apud *Suidam*, ex quo *Kuſterus* profecit. Vulgo alii σειάγμασι, et σεiάσμασιν.

φέρειν δίκαιον, ἀλλὰ τοῖς παθήμασιν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

καὶ μὴν σύ γ', ὦ κατάπυγον, εὐρύπρωκτος εἶ,
οὐ τοῖς λόγοισιν, ἀλλὰ τοῖς παθήμασιν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί δ' ἔστιν, ὅτι δέδοικας ἐλθεῖν αὐτόσε;

ΑΓΑΘΩΝ.

κάκιον ἀπολοίμην ἂν ἢ σύ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

πῶς;

ΑΓΑΘΩΝ.

ὅπως;
δοκῶν γυναικῶν ἔργα νυκτερείσια
κλέπτειν, ὑφαρπάζειν τε θήλειαν Κύπριν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἰδού γε κλέπτειν. νὴ Δία, βινεῖσθαι μὲν οὖν.
ἀτὰρ ἡ πρόφασίς γε, νὴ Δί', εἰκότως ἔχει.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί οὖν, ποιήσεις ταῦτα;

ΑΓΑΘΩΝ.

μὴ δόκει γε σύ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὦ τρισκακοδαίμων· ὡς ἀπόλωλ' Εὐριπίδης.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὦ φίλτατ', ὦ κηδεστὰ, μὴ σαυτὸν προδῷς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

πῶς οὖν ποιήσω δῆτα;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τοῦτον μὲν μακρὰ
κλαίειν κέλευ'. ἐμοὶ δ' ὅ, τι βούλει χρῶ λαβών.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἄγε νῦν, ἐπειδὴ σαυτὸν ἐπιδίδως ἐμοὶ,
ἀπόδυθι τουτὶ θοἰμάτιον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

καὶ δὴ χαμαί.
ἀτὰρ τί μέλλεις δρᾶν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀποξυρεῖν ταδί·
τὰ κάτω δ' ἀφεύειν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἀλλὰ πράττ', εἴ σοι δοκεῖ.
ἢ μὴ διδόναι γ' ἐμαυτὸν ὤφελόν ποτε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Αγάθων, σὺ μέν τοι ξυροφορεῖς ἑκάστοτε,
χρῆσόν γε νῦν ἡμῖν ξυρόν.

ΑΓΑΘΩΝ.

αὐτὸς λάμβανε
ἐντεῦθεν ἐκ τῆς ξυροδόκης.

ΕΥ-

v. 223. Liber noſter ut vulgo γ' αὐτὸν. *Scaligeri* eſt γ' ἐμαυτὸν.
v. 225. τι νῦν liber noſter. Vulgo: γε νῦν.
v. 226. Liber noſter: ξυροδίκης.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

γενναῖος εἶ·
κάθιζε· φύσα τὴν γνάθον τὴν δεξιάν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὤ μοι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί κέκραγας; ἐμβαλῶ σοι πάτταλον,
ἢν μὴ σιωπᾷς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἄττατα. ἰάτταται.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὗτος σὺ ποῖ φεύγεις;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

εἰς τὸ τῶν σεμνῶν θεῶν.
οὐ γὰρ μὰ τὴν Δήμητρα ἐνταυθοῖ μενῶ
τεμνόμενος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὐκ οὖν καταγέλαστος δῆτ᾽ ἔσει,
τὴν ἡμίκραιραν τὴν ἑτέραν ψιλὴν ἔχων;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὀλίγον μέλει μοι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν,
προδῷς με. χώρει δεῦρο.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

κακοδαίμων ἐγώ.

v. 229. Brunckius: ἀτταταῖ, ἀταπταταῖ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔχ' ἀτρέμα σαυτὸν, κἀνάκυπτε. ποῖ στρέφει;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μῦ μῦ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί μύζεις; πάντα πεποίηται καλῶς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

οἴμοι κακοδαίμων· ψιλὸς αὖ στρατεύσομαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μὴ φροντίσῃς, ὡς εὐπρεπὴς φανεῖ πάνυ.
βούλει θεάσασθαι σεαυτόν;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

εἰ δοκεῖ, φέρε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὁρᾷς σεαυτόν;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

οὔ, μὰ Δί', ἀλλὰ Κλεισθένην.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀνίστασ', ἵν' ἀφεύσω σε, κἀγκύψας ἔχε.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, δελφάκιον γενήσομαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐνεγκάτω τὶς ἔνδοθεν δᾷδ' ἢ λύχνον.
ἐπίκυπτε.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τὴν κέρκον φυλάττου νῦν ἄκραν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐμοὶ μελήσει, νὴ Δία.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πλήν γ' ὅτι κάομαι.
οἴμοι τάλας. ὕδωρ, ὕδωρ, ὦ γείτονες,
πρὶν ἀντιλαβέσθαι τόν γε πρωκτὸν τῆς φλογός.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

θάῤῥει.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τί θαῤῥῶ καταπεπυρπολημένος;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' οὐκ ἔτ' οὐδὲν πρᾶγμά σοι· τὰ πλεῖστα γὰρ
ἀποπεπόνηκας.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

φεῦ. ἰοῦ τῆς ἀσβόλου.
αἰθὸς γεγένημαι πάντα τὰ περὶ τὴν τράμιν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μὴ φροντίσῃς. ἕτερος γὰρ αὐτὰ σπογγιεῖ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

οἰμώξετ' ἄρ', εἴ τις τὸν ἐμὸν πρωκτὸν πλυνεῖ.

ΕΥΡΙ-

v. 245. Alii haec verba τὴν κέρκον φυλάττου νῦν ἄκραν *Euripidi*, haec vero ἐμοὶ μελήσει, νὴ Δία etc. *Mneſilocho* tribuunt. Quod abſurdum eſt. Rogare ille debet *Euripidem*, ne vaſa ſua comburat ardenti face.

v. 254. εἴ τις τόν. Ita recte Brunckius ex ingenio. Liber noſter: εἰς τόν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἀγάθων, ἐπειδὴ σαυτὸν ἐπιδοῦναι φθονεῖς,
ἀλλ' ἱμάτιόν γ' οὖν χρῆσον ἡμῖν τουτοΐ,
καὶ στρόφιον· οὐ γὰρ ταῦτά γ' ὡς οὐκ ἔστ' ἐρεῖς.

ΑΓΑΘΩΝ.

λαμβάνετε, καὶ χρῆσθ'. οὐ φθονῶ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τί οὖν λάβω;

ΑΓΑΘΩΝ.

ὅ, τι; τὸν κροκωτὸν πρῶτον ἐνδύου λαβών.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

νὴ τὴν Ἀφροδίτην, ἡδύ γ' ὄζει ποσθίου.

ΑΓΑΘΩΝ.

σύζωσον ἀνύσας. αἶρε νῦν στρόφιον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἰδού.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἴθι νῦν κατάστειλόν με τὰ περὶ τὼ σκέλη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

κεκρυφάλου δεῖ, καὶ μίτρας.

ΑΓΑΘΩΝ.

ἡδὶ μὲν οὖν
κεφαλὴ περίθετος, ἣν ἐγὼ νύκτωρ φορῶ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

νὴ τὸν Δί', ἀλλὰ κἀπιτηδεία πάνυ.

ΜΝΗ-

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἆρ' ἁρμόσει μοι;

ΑΓΑΘΩΝ.

νὴ Δί'· ἀλλ' ἄριστ' ἔχει.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

φέρ' ἔγκυκλον.

ΑΓΑΘΩΝ.

τουτὶ λάβ' ἀπὸ τῆς κλινίδος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὑποδημάτων δεῖ.

ΑΓΑΘΩΝ.

τἀμὰ ταυτὶ λάμβανε.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἆρ' ἁρμόσει μοι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

χάλαρά γ' οὐ χαίρεις φορῶν.

ΑΓΑΘΩΝ.

σὺ τοῦτο γίνωσκ'· ἀλλ' ἔχεις γὰρ ὧν δέει.
εἴσω τὶς ὡς τάχιστά μ' εἰσκυκλησάτω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀνὴρ μὲν ἡμῖν οὑτοσὶ καὶ δὴ γυνὴ
τό γ' εἶδος. ἢν λαλῇς δ', ὅπως τῷ φθέγματι
γυναικιεῖς εὖ καὶ πιθανῶς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πειράσομαι.

ΕΥΡΙ-

v. 269. γ' οὐ χαίρεις liber noſter. Brunckius: γοῦν χαίρεις.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

βάδιζε τοίνυν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐκ, ἤν γε μὴ
ὀμόσῃς ἐμοί.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί χρῆμα;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

συσσώσειν ἐμὲ
πάσαις τέχναις, ἤν μοι τι περιπίπτῃ κακόν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὄμνυμι τοίνυν αἰθέρ', οἴκησιν Διός.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τί μᾶλλον, ἢ τὴν Ἱπποκράτους ξυνοικίαν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὄμνυμι τοίνυν πάντας ἄρδην τοὺς θεούς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μέμνησο τοίνυν ταῦθ', ὅτι ἡ φρὴν ὤμοσεν,
ἡ γλῶττα δ' οὐκ ὀμώμοκ'· οὐδ' ὥρκωσ' ἐγώ.
(ὀλολύζουσί τε· ἱερὸν ὠθεῖται)

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔκσπευδε ταχέως. ὡς τὸ τῆς ἐκκλησίας
σημεῖον ἐν τῷ Θεσμοφορίῳ φαίνεται.
ἐγὼ δ' ἄπειμι.

ΜΝΗ-

v. 279. Liber noſter: Ὑποκράτους.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

δεῦρο νῦν, ὦ Θρᾶττ', ἕπου.
ὦ Θρᾶττα θέασαι, καομένων τῶν λαμπάδων
ὅσον τὸ χρῆμ' ἀνέρχεθ' ὑπὸ τῆς λιγνύος.
ἀλλ', ὦ περικαλλῆ θεσμοφόρω, δέξασθέ με
ἀγαθῇ τύχῃ, καὶ δεῦρο, καὶ πάλιν οἴκαδε.
ὦ Θρᾶττα, τὴν κίστην κάθελε, κᾆτ' ἔξελε
τὸ πόπανον, ὅπως λαβοῦσα θύσω ταῖν θεαῖν.
δέσποινα πολυτίμητε Δήμητερ φίλη,
καὶ Περσέφαττα, πολλὰ πολλάκις μέ σοι
θύειν ἔχουσαν· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ νῦν λαθεῖν.
καὶ τὴν θυγατέρος χοῖρον ἀνδρός μοι τυχεῖν
πλουτοῦντος, ἄλλως τ' ἠλιθίου κἀβελτέρου.
καὶ πρὸς φαλλικὸν νοῦν ἔχειν μοι καὶ φρένας.
ποῦ ποῦ καθίζω μ' ἐν καλῷ, τῶν ῥητόρων
ἵν' ἐξακούω; σὺ δ' ἄπιθ', ὦ Θρᾶττ', ἐκποδών.
δούλοις γὰρ οὐκ ἔξεσ' ἀκούειν τῶν λόγων.

ΚΗΡΥΞ.

εὔφημί' ἔστω,
εὔφημί' ἔστω.
εὔχεσθε ταῖν θεσμοφόροιν,
τῇ Δήμητρι, καὶ τῇ Κόρῃ,
καὶ τῷ Πλούτῳ, καὶ τῇ Καλλιγενείᾳ,
καὶ τῇ Κουροτρόφῳ τῇ γῇ,

καὶ

v. 287. Reiskius vellet:
ὅσον τὸ χρῆμ' ἀνέρχεται τῆς λιγνύος.

v. 289. καὶ πάλιν. Ita ex ingenio Brunckius. Liber noſter, ut vulgo, (ſine copula) πάλιν.

v. 297. πρὸς φάλητα Scaliger et Biſetus, quos ſequitur Brunckius. Impreſſi libri alii θάληκον, alii φαλλικὸν, quod eſt in libro noſtro. In Acharnenſibus v. 261.
ἐγὼ δ' ἀκολουθῶν ᾄσομαι τὸ φαλλικόν.

καὶ τῷ Ἑρμῇ, καὶ Χάρισιν,
ἐκκλησίαν τήνδε, καὶ σύνοδον τὴν νῦν
κάλλιστα καὶ ἄριστα ποιῆσαι,
πολυωφελῶς μὲν πόλει τῇ Ἀθηναίων,
τυχηρῶς δ' ἡμῖν αὐταῖς.
καὶ τὴν δρῶσαν τὴν ἀγορεύουσαν
τὰ βέλτιστα περὶ τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων,
καὶ τὸν τῶν γυναικῶν
ταύτην νικᾷν.
ταῦτ' εὔχεσθε, καὶ ὑμῖν αὐταῖς τἀγαθά.
ἰὴ παιὼν, ἰὴ παιὼν, ἰὴ παιών· χαίρωμεν.

ΧΟΡΟΣ.

δεχόμεσθα καὶ θεῶν γένος.
λιτόμεσθα ταῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς
φανέντας ἐπιχαρῆναι.
Ζεῦ μεγαλώνυμε· χρυσολύρατε,
Δῆλον ὃς ἔχεις ἱεράν.
καὶ σὺ παγκρατὴς κόρα
γλαυκῶπι χρυσόλογχε
πόλιν οἰκοῦσα περιμάχητον, ἐλθὲ δεῦρο.
καὶ πολυώνυμε, θηροφόνε παῖ
Λατοῦς χρυσώπιδος ἔρνος.
σύ τε πόντιε σεμνὲ Πόσειδον,
ἁλιμέδον, προλιπὼν
μυχὸν ἰχθυόεντ' οἰστροδόνητον.
Νηρέος ἐνάλιοί τε κόραι·
Νύμφαι τ' ὀρείπλαγκτοι.
χρυσέα τε φόρμιγξ ἠχήσειεν ἐπ' εὐχαῖς
ἡμετέραις· τελέως
δ' ἐκκλησιάσαιμεν Ἀθηναίων
εὐγενεῖς γυναῖκες.

ΚΗ-

v. 330. οἰστροδόνητον. Ita liber noſter, ut Brunckius ex libro ſuo, et veteres editiones. Alii οἰστροδίνητον.

ΚΗΡΥΞ.

εὔχεσθε τοῖς θεοῖσι τοῖς Ὀλυμπίοις,
καὶ ταῖς Ὀλυμπίαισι, καὶ τοῖς Πυθίοις,
καὶ ταῖσι Πυθίαισι, καὶ τοῖς Δηλίοις,
καὶ ταῖσι Δηλίαισι, καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς,
εἴ τις ἐπιβουλεύει τι τῷ δήμῳ κακὸν,
τῷ τῶν γυναικῶν, ἢ 'πικηρυκεύεται
Εὐριπίδῃ, Μήδοις, ἐπὶ βλάβῃ τινὶ,
τῇ τῶν γυναικῶν, ἢ τυραννεῖν ἐπινοεῖ,
ἢ τὸν τύραννον συγκατάγειν, ἢ παιδίον
ὑποβαλλομένης κατεῖπέ τις, ἢ δούλη τινὸς
προαγωγὸς οὖσ' ἐνεθρύλλισεν τῷ δεσπότῃ,
ἢ πεμπομένη τὶς ἀγγελίας ψευδεῖς φέρει,
ἢ μοιχὸς εἴ τις ἐξαπατᾷ ψευδῆ λέγων,
καὶ μὴ δίδωσιν, ἃ ᾽ν ὑπόσχηταί ποτε,
ἢ δῶρά τις δίδωσι μοιχῷ γραῦς γυνὴ,
ἢ καὶ δέχεται προδιδοῦσ' ἑταίρα τὸν φίλον,
κεἴ τις κάπηλος, ἢ καπηλὶς τοῦ χοὸς,
ἢ τῶν κοτυλῶν τὸ νόμισμα διαλυμαίνεται,
κακῶς ἀπολέσθαι τοῦτον αὐτὸν καὶ οἰκίαν
ἀρᾶσθε. ταῖς δ' ἄλλαισιν ὑμῖν τοὺς θεοὺς
εὔχεσθε πάσαις πολλὰ δοῦναι κἀγαθά.

ΧΟΡΟΣ.

ξυνευχόμεθα τέλεα μὲν
πόλει, τέλεά τε δήμῳ
τάδ' εὔγματα γενέσθαι.
τὰ δ' ἄριστ' ὅσαις προσήκει
νικᾷν λεγούσαις. ὁπόσαι
δ' ἐξαπατῶσι παραβαίνου-
σί τε τοὺς ὅρκους
τοὺς νενομισμένους
κερδῶν ἕνεκ' ἐπὶ βλάβῃ·
ἢ ψηφίσματα καὶ νόμον

v. 357. πολλὰ δοῦναι κἀγαθά. Ita liber noſter.

ζητοῦσ' ἀντιμεθιςάναι,
τἀπόῤῥητά τε τοῖσιν ἐ-
χθροῖς τοῖς ἡμετέροις λέγουσιν.
ἢ Μήδους ἐπάγουσιν τῆς
χώρας, ἕνεκ' ἐπὶ βλάβῃ
ἀσεβοῦσιν, ἀδικοῦσίν τε τὴν
πόλιν· ἀλλ', ὦ παγκρατὲς
Ζεῦ, ταῦτα κυρώσειας, ὥσ-
θ' ἡμῖν θεὸς παραςατεῖν,
καίπερ γυναιξὶν οὔσαις.

ΚΗΡΥΞ.

ἄκουε πᾶς. ἔδοξε τῇ βουλῇ τάδε
τῇ τῶν γυναικῶν. Τιμόκλει' ἐπεςάτει·
Λύσιλλ' ἐγραμμάτευεν· εἶπε Σωςράτη·
ἐκκλησίαν ποιεῖν ἕωθεν τῇ μέσῃ
τῶν Θεσμοφορίων, ᾗ μάλισθ' ἡμῖν σχολή.
καὶ χρηματίζειν πρῶτα περὶ Εὐριπίδου,
ὅ τι χρὴ παθεῖν ἐκεῖνον· ἀδικεῖν γὰρ δοκεῖ
ἡμῖν ἁπάσαις· τίς ἀγορεύειν βούλεται;

ΓΥΝΗ Α.

ἐγώ.

ΚΗΡΥΞ.

περίθου νῦν τόνδε πρῶτον πρὶν λέγειν.
σίγα, σιώπα, πρόσεχε τὸν νοῦν· χρέμπτεται γὰρ ἤδη,

ὅπερ

v. 377. ἢ Μήδους ἐπάγουσιν τῆς χώρας οὕνεκ' ἐπὶ βλάβῃ ἀσεβοῦσιν, ἀδικοῦσίν τε τὴν πόλιν. Ita libri omnes, et planiſſima ſententia. Quare non video, cur Brunckius, contra librorum omnium auctoritatem, expulerit οὕνεκ'.

v. 382. ᾗ μάλισθ' ἡμῖν σχολή. Ita eleganter liber noſter, ut Brunckius etiam edidit ex libro ſuo, et veteres editiones. Recentiorum editionum aliae ἢν ἅλις ἔσθ' ἡμῖν σχολῆς. Kuſterus ἢν ἅλις ἔσθ' ἡμῖν σχολή.

ὅπερ ποιοῦσ᾽ οἱ ῥήτορες, μακρὰν ἔοικε λέξειν.

ΓΥΝΗ.

Φιλοτιμίᾳ μὲν οὐδεμιᾷ, μὰ τὼ θεὼ,
λέξουσ᾽ ἀνέστην, ὦ γυναῖκες. ἀλλὰ γὰρ
βαρέως φέρω τάλαινα, πολὺν ἤδη χρόνον
προπηλακιζομένας ὁρῶσ᾽ ὑμᾶς ὑπὸ
Εὐριπίδου τοῦ τῆς λαχανοπωλητρίας,
καὶ πολλὰ καὶ παντοῖ᾽ ἀκουούσας κακά.
τί γὰρ οὗτος ἡμᾶς οὐκ ἐπισμῇ τῶν κακῶν;
ποῦ δ᾽ οὐχὶ διαβέβληχ᾽; ὅπου περ ἔμβραχυ
εἰσὶν θεαταὶ, καὶ τραγῳδοὶ, καὶ χοροὶ,
τὰς μυχοτρόπους, τὰς ἀνδρεραστρίας καλῶν,

v. 398. et 99. *μυχοτρόπους* et *οἰνόποτιδας*. Ita libri omnes, cum quo noſter conſentit. *Suidas* tamen ita hos verſus citat:

τὰς μοιχοτρόπους, τὰς ἀνδρεραστρίας καλῶν,
τὰς οἰνοπίπας etc.

et late tractat unde haec vox *οἰνοπίπας* dimanet. *Zanettus* primus omnium emendavit *μοιχοτρόπους*, quem ſecutus Brunckius utrumque emendandum eſſe contendit ex Suidae auctoritate. Quoad primum ſpectat, recte in Suida ſcriptum eſſe puto. Cuius rei argumentum in libro noſtro extat, in quo ſaepe pro *μοιχὸς, μοιχοῖς* etc. ſcriptum eſt *μυχὸς, μυχοῖς* etc. Atque hac ipſa in fabula paulo poſt v. 423. in eo ſcriptum eſt:

τρέφουσι μορμολύκεια τοῖς μυχοῖς κύνας.

Quo in loco quisque videt *μοιχοῖς* eſſe omnino debere. Idque accidit non infrequenter in libro noſtro, non in hac tantum, ſed in aliis etiam vocibus, propterea quod longas eius libri partes librarius alio dictante ſcripſerit, quod apertiſſime colligi poteſt ex multis vocibus, in quibus ea poſita eſt littera, vel diphthongus, quae alterius litterae ſonum exprimit. Ita in hac ipſa fabula *ἄκερα* pro *ἄκαιρα* v. 468., et v. 745. *ἀπόκρινε* pro *ἀπόκρειναι*. Tum v. 794. *στάσεις* pro *στάσις*, et v. 850.

τὰς οἰνοπότιδας, τὰς προδότιδας, τὰς λάλους,
τὰς οὐδὲν ὑγιὲς, τὰς μέγ' ἀνδράσι κακόν.
ὥστ' εὐθὺς εἰσιόντες ἀπὸ τῶν ἰκρίων
ὑποβλέπουσ' ἡμᾶς, σκοποῦνταί τ' εὐθέως,
μὴ μοιχὸς ἔνδον ᾖ τις ἀποκεκρυμμένος.
δρᾶσαι δ' ἔθ' ἡμῖν οὐδὲν ὥσπερ καὶ προτοῦ
ἔξεστι. τοιαῦθ' οὗτος ἐδίδαξεν κακὰ
τοὺς ἄνδρας ἡμῶν· ὥστ', ἐάν γε τις πλέκῃ
γυνὴ στέφανον, ἐρᾶν δοκεῖ· κἂν ἐκβάλῃ
σκεῦός τι κατὰ τὴν οἰκίαν πλανωμένη,
ἀνὴρ ἐρωτᾷ, τῷ κατέαγεν ἡ χύτρα;
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τῷ Κορινθίῳ ξένῳ.
κάμνει κόρη τις, εὐθὺς ὡδελφὸς λέγει.
τὸ χρῶμα τοῦτό μ' οὐκ ἀρέσκει τῆς κόρης.
εἶεν, γυνή τις ὑποβαλέσθαι βούλεται,
ἀποροῦσα παίδων, οὐδὲ τοῦτ' ἔστιν λαθεῖν.
ἄνδρες γὰρ ἤδη παρακάθηνται πλησίον,
πρὸς τοὺς γέροντάς θ', οἳ πρὸ τοῦ τὰς μείρακας
ἤγοντο, διαβέβληκεν, ὥστ' οὐδεὶς γέρων
γαμεῖν θέλει γυναῖκα διὰ τοὖπος τοδί·

δέσποινα

ἀφερᾶσθαι. v. 515. ἴδον, et v. 953. πίσωμεν, in *Lyſiſtrata* v. 137. παγκατάπυγον et alibi paſſim. Quoad alterum vero pertinet, Suidae teſtimonium non plus quidem oſtendit, quam quod exemplum Ariſtophanis, quo uſus ipſe eſt, eam ſcripturam prae ſe tulerit, ut ad ſummum concludi poſſit, bonos libros Ariſtophanis utramque ſcripturam praebere. Sed cum pro οἰνοπίπας unus Suidas certet, libri vero omnes, addito praeſtantiſſimo hoc noſtro, οἰνοπότιδας ſuſtentent, nemo certe non videt, formam hanc altera certiorem eſſe.

v. 401. Alii ὡς εὐθύς.

v. 418. γαμεῖν ſaepe in eam ſignificationem occurrit, ut abuſum, non nuptias, oſtendat. Ita apud *Lucianum* in *Aſino*, quem iam alii locum notarunt. Auctor *Librorum ad Herennium* Lib. IV. c. 34. *Obſcoenitatis vitandae*

δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή.
εἶτα διὰ τοῦτον ταῖς γυναικωνίτισιν
σφραγῖδας ἐπιβάλλουσιν ἤδη, καὶ μοχλοὺς
τηροῦντες ἡμᾶς, καὶ προσέτι μολοττικοὺς
τρέφουσι μορμολύκεια τοῖς μοιχοῖς κύνας.
καὶ ταῦτα μὲν ξύγγνωσθ᾽. ἃ δ᾽ ἦν ἡμῖν πρότου,
αὐταῖς ταμιεύεσθαι, προαιρούσαις λαθεῖν
ἄλφιτον, ἔλαιον, οἶνον, οὐδὲ ταῦτ᾽ ἔτι
ἔξεστιν. οἱ γὰρ ἄνδρες ἤδη κλειδία
αὐτοὶ φοροῦσι κρυπτὰ, κακοηθέστατα,
Λακωνικ᾽ ἄττα, τρεῖς ἔχοντα γομφίους.
πρότου μὲν οὖν ἦν ἀλλ᾽ ὑποῖξαι τὴν θύραν
ποιησαμέναισι δακτύλιον τριωβόλου·

tandae cauſa ſic: cuius mater quotidianis nuptiis delectatur. Muliercula ἐν τῷ Γήρᾳ XII. redemtorem illius diei νυμφίον appellat: ὤ, inquit, γαμοῦμαι τήμερον.

v. 420. Vulgo: διὰ τοῦτο, liber noſter, ut Brunckius edidit ex libro ſuo, διὰ τοῦτον.

v. 425. αὐταῖς ταμιεύεσθαι προαιρούσαις. Ita libri omnes. λαθεῖν ex *Scaligero* eſt, qui ita emendandum eſſe vidit. Et facile quisque hanc emendationem probat, tum quia frequentiſſime ϑ littera in β migravit, tum quia ſententia, ſi λαβεῖν legas, non ita ſibi conſtabit, ut plane procedat. Nam προαιρεῖν idem eſt ac λαβεῖν ἀπὸ τοῦ ταμιείου. In hac ipſa fabula libri omnes, ne excepto quidem noſtro, v. 1023. ubi neceſſario ſententia λάθοιμι requirit, λάβοιμι extat. Quod vero Kuſterus et Brunckius exiſtimarint, priora verba ita eſſe emendanda: αὐταῖσι ταμιείου προαιρούσαις, id quamquam graecum ſit, non modo tamen pugnat cum auctoritate librorum omnium, ſed ne opportunum quidem ac neceſſarium eſt. Nam ταμιεύεσθαι αὐταῖς plena ſententia eſt, ut ταμιεύειν ὑμῖν, quod cum alibi, tum in *Lyſiſtrata* occurrit v. 495.

οὐ γὰρ τἄνδον χρήματα πάντως ἡμεῖς ταμιεύομεν ὑμῖν;

Occurrit etiam in *Eccleſiazuſis* ταμιευόμεναι, καὶ φειδόμεναι ἡμεῖς βοσκήσομεν ὑμᾶς. — προαιρούσαις λαθεῖν idem eſt ac λάθρα προαιρεῖν, ut Brunckius quoque animadvertit.

νῦν δ' οὗτος αὐτοὺς ᾧ 'κότριψ Εὐριπίδης,
ἐδίδαξε θριπήδεσ' ἔχειν σφραγίδια
ἐξαψαμένους. νῦν οὖν ἐμοὶ τούτῳ δοκεῖ
ὄλεθρόν τιν' ἡμᾶς κυρκανᾶν ἀμωσγέπως,
ἢ φαρμάκοισιν, ἢ μιᾷ γέ τῳ τέχνῃ,
ὅπως ἀπολεῖται. ταῦτ' ἐγὼ φανερῶς λέγω.
τὰ δ' ἄλλα μετὰ τοῦ γραμματέως συγγράψομαι.

ΧΟΡΟΣ.

οὐπώποτε ταύτης
ἤκουσα πολυπλοκωτέρας
γυναικὸς, οὐδὲ δεινότερον λεγούσης.
πάντα γὰρ λέγει δίκαια, πάσας δ' εἰδέας
ἐξήτασεν, πάντα δ' ἐβάστασεν φρενί.
πυκνῶς τε ποικίλους λόγους
ἀνεῦρεν εὖ διεζητημένους.
ὥστ' ἂν εἰ λέγοι παρ' αὐτὴν Ξενοκλῆς ὁ Καρκίνου,
δοκεῖν ἂν αὐτὸν,

ὡς

v. 435. κυρκανᾶν. Ita liber noſter, ut *Kuſterus* ex *Suida* legendum monuerat, atque ut Brunckius ex libro ſuo edidit. Vulgo alii κυκανᾶν, alii κυρκινᾶν. Idemque v. ſeq. μιᾷ γέ τῳ, quod et *Berglerus* vidit, et Brunckius libro ſuo confirmavit.

v. 438. γραμματεὺς, inquit Grammaticus libri Ravennatis ad *Nubes*, ubi, uti in *Ranis*, eadem vox occurrit, ὁ γράφων τὰ λεγόμενα ἐν ταῖς δίκαις, ὃν νῦν καλοῦμεν Ενεκέπτορα. Multis locis eius officium ad magiſtratus auctoritatem accedebat, eratque multae, magnaeque auctoritatis. In *Actis* certe *Apoſtolorum* γραμματεὺς apud populum concionem habet: καταστείλας δὲ ὁ γραμματεὺς τὸν ὄχλον φησίν· ἄνδρες Εφέσιοι etc.: idemque concionem dimittit: καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπέλυσε τὴν ἐκκλησίαν. Simile atque fere huius officium apud Romanos illorum fuit, qui ſcribendi legibus conducebantur magiſtratibus, qui erant leges ad populum propoſituri. Neque tamen eius auctoritatis erant. Planum haec faciunt ea, quae in Tullii oratione *pro Domo* capitibus praeſertim XVIII. et XXVIII. leguntur.

ὡς ἐγῷμαι, πᾶσιν ὑμῖν ἄντικρυς μηδὲν λέγειν.

ΓΥΝΗ Β.

ὀλίγων ἕνεκά γ' αὐτὴ παρῆλθον ῥημάτων.
τὰ μὲν γὰρ ἄλλ' αὕτη κατηγόρηκεν εὖ·
ἃ δ' ἐγὼ πέπονθα, ταῦτα λέξαι βούλομαι.
ἐμοὶ γὰρ ἀνὴρ ἀπέθανεν μὲν ἐν Κύπρῳ,
παιδάρια πέντε καταλιπών· ἃ 'γὼ μόλις
ϛεφανηπλοκοῦσ' ἔβοσκον ἐν ταῖς μυῤῥίναις.
τέως μὲν οὖν, ἀλλ' ἡμικάκως, ἐβοσκόμην·
νῦν δ' οὗτος ἐν ταῖσιν τραγῳδίαις ποιῶν,
τοὺς ἄνδρας ἀναπέπεικεν οὐκ εἶναι θεούς·
ὥϛ' οὐκέτ' ἐμπολῶμεν οὐδ' εἰς ἥμισυ.
νῦν οὖν ἁπάσαισιν παραινῶ καὶ λέγω,
τοῦτον κολάσαι τὸν ἄνδρα πολλῶν οὕνεκα.
ἄγρια γὰρ ἡμᾶς, ὦ γυναῖκες, δρᾷ κακὰ,
ἅτ' ἐν ἀγρίοισι τοῖς λαχάνοις αὐτὸς τραφείς.
ἀλλ' εἰς ἀγορὰν ἄπειμι· δεῖ γὰρ ἀνδράσι
πλέξαι ϛεφάνους συνθηματιαίους εἴκοσιν.

ΧΟΡΟΣ.

ἕτερον αὖ τι λῆμα τοῦτο
κομψότερον ἔτ', ἢ τὸ πρότερον, ἀναπέφηνεν.
οἷα κατεϛωμύλατο
οὐκ ἄκαιρα, φρένας ἔχουσα,
καὶ πολύπλοκον νόημ', οὐδ' ἀσύνετ', ἀλλὰ
πιθανὰ πάντα. δεῖ δὲ ταύτης
τῆς ὕβρεος ἡμῖν τὸν ἄνδρα περιφανῶς δοῦναι δίκην.

v. 449. ἕνεκά γ' αὐτή. Ita ex ingenio *Berglerus.* Liber noſter: ἕνεκ' αὐτή.

v. 462. τοῖς λαχάνοις. Ita Brunckius ex *Plutarcho Opp. Mor.* p. 853., et Gellio Lib. XV. c. 20., qui verſum hunc allegant. Vulgo ut liber noſter λαχάνοις.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τὸ μὲν, ὦ γυναῖκες, ὀξυθυμεῖσθαι σφόδρα
Εὐριπίδῃ, τοιαῦτ᾽ ἀκουούσας κακὰ,
οὐ θαυμάσιόν ἐς᾽, οὐδ᾽ ἐπιζεῖν τὴν χολήν.
καὐτὴ γὰρ ἔγωγ᾽, οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων,
μισῶ τὸν ἄνδρ᾽ ἐκεῖνον, εἰ μὴ μαίνομαι.
ὅμως δ᾽ ἐν ἀλλήλαισι χρὴ δοῦναι λόγον.
αὐταὶ γάρ ἐσμεν, κοὐδεμί᾽ ἐκφορὰ λόγου.
τί ταῦτ᾽ ἔχουσαι κεῖνον αἰτιώμεθα,
βαρέως τε φέρομεν, εἰ δύ᾽ ἡμῶν ἢ τρία
κακὰ ξυνειδὼς εἶπε δρώσας μυρία;
ἐγὼ γὰρ αὐτὴ πρῶτον, ἵνα μὴ ἄλλην λέγω,
ξύνοιδ᾽ ἐμαυτῇ πολλὰ δείν᾽· ἐκεῖνο δ᾽ οὖν
δεινότατον, ὅτε νύμφη μὲν ἦν τρεῖς ἡμέρας,
ὁ δ᾽ ἀνὴρ παρ᾽ ἐμοὶ κάθευδεν· ἦν δ᾽ ἐμοὶ φίλος,
ὅσπερ με διεκόρευσεν οὖσαν ἑπτέτιν.
οὗτος πόθῳ μου ᾽κνυεν ἐλθὼν τὴν θύραν·
κᾆτ᾽ εὐθὺς ἔγνων· εἶτα καταβαίνω λάθρα.
ὁ δ᾽ ἀνὴρ ἐρωτᾷ· Ποῖ σὺ καταβαίνεις; — Ὅποι;
στρόφος μ᾽ ἔχει τὴν γαστέρ᾽, ὦ ᾽νερ, κὠδύνη·
ἐς τὸν κοπρῶν᾽ οὖν ἔρχομαι. — Βάδιζέ νυν,
κᾆθ᾽ ὁ μὲν ἔτριβεν κεδρίδας, ἄνηθον, σφάκον·
ἐγὼ δὲ καταχέασα τοῦ στρόφεως ὕδωρ,
ἐξῆλθον ὡς τὸν μοιχόν· εἶτ᾽ ἠρειδόμην
παρὰ τὸν Ἀγυιᾶ, κύβδ᾽ ἐχομένη τῆς δάφνης.

ταῦτ᾽

v. 475. Liber noſter ὀνοίμην, ut vulgo, et v. 477. ἀλλήλοισιν. Prima a *Toupio*, altera a *Brunckio* emendatio profecta eſt. Ita v. ſeq. ἔκφορος, quae emendatio *Valckenarii* eſt.

v. 483. πολλὰ δείν᾽. Ita *Dovveſius* eleganter. Liber noſter ut vulgo πολλ᾽ ἐκεῖνο, mutilo verſu, et v. abhinc altero κάθευδεν, ut vulgo. Brunckius: ᾽κάθευδεν.

v. 495. κύβδ᾽ ἐχομένη τῆς δάφνης. Ita liber noſter. *Berglerus* et *Pierſonus* ita legendum eſſe intellexerant, quorum

ταῦτ' οὐδεπώποτ' εἶφ', ὁρᾶτ', Εὐριπίδης·
οὐδ' ὡς ὑπὸ τῶν δούλων τε κὠρεωκόμων
σποδούμεθ', ἢν μὴ 'χωμεν ἕτερον, οὐ λέγει·
οὐδ' ὡς, ὅταν μάλισθ' ὑπό του κινώμεθα
τὴν νύχθ', ἕωθεν σκόροδα διαμασώμεθα,
ἵν' εὐθὺς εἰσιὼν ἀπὸ τοῦ τείχους ἀνὴρ
μηδὲν κακὸν δρᾶν ὑποτοπῆται. ταῦθ', ὁρᾷς,
οὐπώποτ' εἶπεν. εἰ δὲ Φαίδραν λοιδορεῖ,
ἡμῖν τί τοῦτ' ἔστ'; οὐδ' ἐκεῖν' εἴρηκέ πω,
ὡς ἡ γυνὴ δεικνῦσα τἀνδρὶ τοὔγκυκλον
ὑπ' αὐγὰς, οἷόν ἐστιν, ἐγκεκαλυμμένον
τὸν μοιχὸν ἐξέπεμψεν, οὐδ' εἴρηκέ πω.
ἑτέραν δ' ἐγᾦδ', ἣ 'φασκεν ὠδίνειν γυνὴ
δέχ' ἡμέρας, ἕως ἐπρίατο παιδίον·
ὁ δ' ἀνὴρ περιῄρχετ', ὠκυτόκι' ὠνούμενος·
τὸ δ' εἰσέφερε γραῦς ἐν χύτρᾳ τὸ παιδίον,

ἵνα

rum coniecturam libro ſuo Brunckius confirmavit. Vulgo: κύνδ' ἐχομένη.

κύβδ' ἐχομένη τῆς δάφνης

illud ipſum eſt, quod *Apuleius Metam.* Lib. IX. *inclinatam dolio pronam uxorem fabri dixit.* Vide ad *Pacem* in v. 890., quam nos edidimus ex libro Ravennate.

v. 496. ταῦτ' οὐδεπώποτ' εἶφ', ὁρᾶτ', Εὐριπίδης. Ita liber noſter, ut etiam Brunckius ex ſuo libro edidit. Vulgo ἐφορᾶτ'.

v. 499. κινώμεθα. Ita liber noſter. Brunckius et libri editi ληκώμεθα, quod idem eſt. Accedit Suidae auctoritas. Sed vetuſtas libri noſtri facit, ne ab eius auctoritate diſcedamus.

v. 501. ἵν' εὐθὺς εἰσιὼν ἀπὸ τοῦ τείχους ἀνήρ. Ita eleganter ex ingenio ſuo Brunckius. Quisque iurabit, ſic poetam ſcripſiſſe, cum ad oculos ſuperiorem verſum 401. revocaverit:

ὡς' εὐθὺς εἰσιόντες ἀπὸ τῶν ἰκρίων.

Vulgo in libris omnibus in verſus locum irrepſit grammatici interpretatio:

ἵν' ἰσφραινόμενος ἀνὴρ ἀπὸ τοῦ τείχους εἰσιών.

ἵνα μὴ βοῴη, κηρίῳ βεβυσμένον·
εἶθ', ὡς ἔνευσεν ἡ φέρουσ', εὐθὺς βοᾷ·
Ἄπελθ', ἄπελθ', ἤδη γὰρ, ὦ 'νερ, μοι δοκῶ
τέξειν. τὸ γὰρ ἦτρον τῆς χύτρας ἐλάκτισε.
χὼ μὲν γεγηθὼς ἔτρεχεν· ἡ δ' ἐξέσπασεν
ἐκ τοῦ στόματος τοῦ παιδίου· τὸ δ' ἀνέκραγεν.
εἶθ' ἡ μιαρὰ γραῦς, ἣ 'φερεν τὸ παιδίον,
θεῖ μειδιῶσα πρὸς τὸν ἄνδρα, καὶ λέγει·
Λέων, λέων σοι γέγονεν, αὐτ' ἔκμαγμα σόν·
τά τ' ἄλλ' ἁπαξάπαντα, καὶ τὸ πόσθιον
τῷ σῷ προσόμοιον, στρεβλὸν, ὥσπερ κύτταρον.
ταῦτ' οὐ ποιοῦμεν τὰ κακά; νὴ τὴν Ἄρτεμιν,
ἡμεῖς γε. κᾆτ' Εὐριπίδῃ θυμούμεθα,
οὐδὲν παθοῦσαι μεῖζον, ἢ δεδράκαμεν;

ΧΟΡΟΣ.

τουτὶ μέντοι θαυμαστὸν,
ὁπόθεν εὑρέθη τὸ χρῆμα,
χ' ἥτις ἐξέθρεψε χώρα
τήνδε τὴν θρασεῖαν οὕτω.
τάδε γὰρ εἰπεῖν τὴν πανοῦργον
κατὰ τὸ φανερὸν ὧδ' ἀναιδῶς,
οὐκ ἂν ᾠόμην ἐν ἡμῖν οὐδὲ τολμῆσαί ποτ' ἄν.
ἀλλ' ἅπαν γένοιτ' ἂν ἤδη.
τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ
τὴν παλαιάν· ὑπὸ λίθῳ γὰρ
παντί που χρὴ, μὴ δάκῃ ῥήτωρ, ἀθρεῖν.
ἀλλ' οὐ γάρ ἐστι τῶν ἀναισχύντων φύσει γυναικῶν
οὐδὲν κάκιον εἰς ἅπαντα, πλὴν ἄρ' ἢ γυναῖκες.

ΓΥΝΗ Γ.

οὔ τοι μὰ τὴν Ἄγλαυρον, ὦ γυναῖκες, εὖ φρονεῖτε,
ἀλλ' ἢ πεφάρμαχθ', ἢ κακόν τι μέγα πεπόνθατ' ἄλλο,

ταύτην

v. 539. Ἄγλαυρον. Ita ſcribendum eſſe, quisque per ſe videt. Libri omnes Ἄγραυλον.

ταύτην ἐᾶσαι τὴν φθόρον τοιαῦτα περιυβρίζειν
ἡμᾶς ἁπάσας. εἰ μὲν οὖν τις ἔςιν — εἰ δὲ μὴ, ἡμεῖς,
αὐταί γε καὶ τὰ δουλάρια, τέφραν ποθὲν λαβοῦσαι,
ταύτης ἀποψιλώσομεν τὸν χοῖρον, ἵνα διδαχθῇ
γυνὴ γυναῖκας οὖσα μὴ κακῶς λέγειν τὸ λοιπόν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μὴ δῆτα τόν γε χοῖρον, ὦ γυναῖκες. εἰ γὰρ, οὔσης
παῤῥησίας, κἀξὸν λέγειν ὅσαι πάρεσμεν ἀςαὶ,
εἶτ' εἶπον ἃ 'γίγνωσκον ὑπὲρ Εὐριπίδου δίκαια,
διὰ τοῦτο τιλλομένην με δεῖ δοῦναι δίκην ὑφ' ὑμῶν;

ΓΥΝΗ Γ.

οὐ γάρ σε δεῖ δοῦναι δίκην; ἥτις μόνη τέτληκας
ὑπὲρ ἀνδρὸς ἀντειπεῖν, ὃς ἡμᾶς πολλὰ κακὰ δέδρακεν,
ἐπίτηδες εὑρίσκων λόγους, ὅπου γυνὴ πονηρὰ
ἐγένετο, Μελανίππας ποιῶν, Φαίδρας τε· Πηνελόπην δὲ
οὐπώποτ' ἐποίησεν, ὅτι γυνὴ σώφρων ἔδοξεν εἶναι.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἐγὼ γὰρ οἶδα ταἴτιον. μίαν γὰρ οὐκ ἂν εἴποις
τῶν νῦν γυναικῶν Πηνελόπην, Φαίδρας δ' ἁπαξαπάσας.

ΓΥΝΗ

v. 547. ὅσαι πάρεσμεν ἀςαί. Ita liber noſter, ut Brunckius ex libro ſuo edidit. Vulgo: ὅσαι πάρεσμεν αὐταί.

v. 552. ἐξεπίτηδες ut vulgo liber noſter. Emendatio Brunckii eſt.

v. 555. οὐκ ἂν εἴποις. Ita liber noſter, ut Brunckius ex ſuo edidit. Vulgo: οὐκ ἄρ' εἴποις.

v. 556. Φαίδρας ἁπαξαπάσας. In Pluto ἁπαξάπαντες: ubi Ravennas liber: οὐ φησὶ πάντες, ἀλλ' ἅπαξ, ἀλλ' ὁμοῦ πάντες. τὸ γὰρ ἁπαξάπαντες ἐπὶ ἐπιτάσεως λαμβάνεται.

ΓΥΝΗ Γ.

ἀκούετ', ὦ γυναῖκες, οἷ' εἴρηκεν ἡ πανοῦργος
ἡμᾶς ἁπάσας αὖθις αὖ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

καὶ νὴ Δί' οὐδέπω γε
εἴρηχ', ὅσα ξύνοιδ'· ἐπεὶ βούλεσθε πλεῖον εἴπω;

ΓΥΝΗ Γ.

ἀλλ' οὐκέτ' ἂν ἔχοις· ὅσα γὰρ ᾔδεις ἐξέχεας ἅπαντα.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μὰ τὸν Δί' οὐ τὴν μυριοστὴν μοῖραν, ὧν ποιοῦμεν.
ἐπεὶ τά γ' οὐκ εἴρηχ', ὁρᾷς, ὡς στλεγγίδας λαβοῦσαι
ἔπειτα σιφωνίζομεν τὸν οἶνον.

ΓΥΝΗ Γ.

ἐπιτριβείης.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὥς τ' αὖ τὰ κρέ' ἐξ Ἀπατουρίων ταῖς μαστροποῖς διδοῦσαι,
ἔπειτα τὴν γαλῆν φαμὲν —

ΓΥΝΗ Γ.

τάλαιν' ἐγώ, φλυαρεῖς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

οὐδ' ὡς τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει γυνὴ κατεσπόδησεν,

οὐκ

v. 561. Liber noſter ut vulgo: μὰ Δί' οὐδὲ τήν. V. ſeq. vulgo: τόδ' οὐκ.

v. 563. τὸν σῖτον libri omnes, manifeſto errore.

v. 564. ὥς τ' αὖ τὰ κρέ' ἐξ Ἀπατουρίων. Ita liber noſter, ut Brunckius edidit ex libro ſuo.

οὐκ εἶπον· οὐδ' ὡς φαρμάκοις ἑτέρα τὸν ἄνδρ' ἔμηνεν,
οὐδ' ὡς ὑπὸ τῇ πυέλῳ κατώρυξέν ποτ' —

ΓΥΝΗ Γ.

ἐξόλοιο.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

Αχαρνικὴ τὸν πατέρα.

ΓΥΝΗ Γ.

ταυτὶ δῆτ' ἀνέκτ' ἀκούειν;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

οὐδ' ὡς σὺ, τῆς δούλης τεκούσης ἄῤῥεν', εἶτα σαυτῇ
τοῦθ' ὑπεβάλου· τὸ σὸν δὲ θυγάτριον παρῆκας αὐτῇ.

ΓΥΝΗ Γ.

οὔ τοι, μὰ τὼ θεὼ, σὺ καταπροίξει λέγουσα ταυτί·
ἀλλ' ἐκποκιῶ σου τὰς ποκάδας.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

οὔποτε μὰ Δία σύ γ' ἅψει.

ΓΥΝΗ Γ.

καὶ μὴν ἰδού.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

καὶ μὴν ἰδού.

ΓΥΝΗ

v. 573. οὔποτε μὰ Δία σύ γ' ἅψει. Ita liber noſter, quod Brunckius coniectura aſſequutus eſt. Vulgo: οὐδὲ μὰ Δία. v. ſeq. Idem liber Φιλίστη.

ΓΥΝΗ Γ.

λαβὲ θοἰμάτιον, Φιλίστη.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πρόσθες μόνον, κἀγώ σε, νὴ τὴν Ἄρτεμιν —

ΓΥΝΗ Γ.

τί δράσεις;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τὸν σησαμοῦνθ᾽, ὃν κατέφαγες, τοῦτόν σε χεσεῖν ποιήσω.

ΧΟΡΟΣ.

παύσασθε λοιδορούμεναι. καὶ γὰρ γυνή ἡμῖν
ἐσπουδακυῖα προστρέχει. πρὶν οὖν ὁμοῦ γενέσθαι,
σιγᾶθ᾽, ἵν᾽ αὐτῆς κοσμίως πυθώμεθ᾽ ἅττα λέξει.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

φίλαι γυναῖκες, ξυγγενεῖς τοῦ ᾽μοῦ τρόπου,
ὅτι μὲν φίλος εἴμ᾽ ὑμῖν, ἐπίδηλος ταῖς γνάθοις.
γυναικομανῶ γάρ, προξενῶ θ᾽ ὑμῶν ἀεί.
καὶ νῦν ἀκούσας πρᾶγμα περὶ ὑμῶν μέγα
ὀλίγῳ τι πρότερον κατ᾽ ἀγορὰν λαλούμενον,
ἥκω φράσων τοῦτ᾽, ἀγγελῶν θ᾽ ὑμῖν, ἵνα
σκοπῆτε, καὶ τηρῆτε, μή τι προσπέσῃ
ὑμῖν ἀφράκτοις πρᾶγμα δεινὸν καὶ μέγα.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ᾽ ἐστὶν, ὦ παῖ; παῖδα γάρ σ᾽ εἰκὸς καλεῖν,
ἕως ἂν οὕτως τὰς γνάθους ψιλὰς ἔχῃς.

ΚΛΕΙ-

v. 577. γυνή τις ἡμῖν. Ita liber noſter, ut ex ſuo libro edidit Brunckius. Vulgo: ὑμᾶς.

v. 586. Liber noſter ut vulgo καὶ μή, et v. ſeq. ὑμῖν, vulgo ἡμῖν.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Εὐριπίδην ἔφασ' ἄνδρα κηδεστήν τινα
αὑτοῦ, γέροντα, δεῦρ' ἀναπέμψαι τήμερον.

ΧΟΡΟΣ.

πρὸς ποῖον ἔργον, ἢ τίνος γνώμης χάριν;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ἵν' ἅττα βουλεύοισθε καὶ μέλλοιτε δρᾷν,
ἐκεῖνος εἴη τῶν λόγων κατάσκοπος.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ πῶς λέληθεν ἐν γυναιξὶν ὢν ἀνήρ;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ἄφευσεν αὐτὸν κἀπέτιλλ' Εὐριπίδης,
καὶ τἄλλ' ἅπανθ' ὥσπερ γυναῖκ' ἐσκεύασε.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πείθεσθε τούτῳ ταῦτα; τίς δ' οὕτως ἀνὴρ
ἠλίθιος, ὅστις τιλλόμενος ἠνείχετ' ἄν;
οὐκ οἴομαι 'γωγ', ὦ πολυτιμήτω θεώ.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ληρεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν ἦλθον ἀγγελῶν,
εἰ μὴ 'πεπύσμην ταῦτα τῶν σάφ' εἰδότων.

ΧΟΡΟΣ.

τὸ πρᾶγμα τουτὶ δεινὸν εἰσαγγέλλεται.
ἀλλ', ὦ γυναῖκες, οὐκ ἐλινύειν ἐχρῆν,
ἀλλὰ σκοπεῖν τὸν ἄνδρα, καὶ ζητεῖν ὅπου
λέληθεν ἡμᾶς κρυπτὸς ἐγκαθήμενος.

καὶ

v. 590. Εὐριπίδην ἔφασ'. Ita liber noſter. Vulgo: φάσ'.
v. 606. Vulgo: ὑμᾶς.

καὶ σὺ ξυνέξευρ' αὐτὸν, ὡς ἂν τὴν χάριν
ταύτην τε κἀκείνην ἔχῃς, ὦ πρόξενε.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

φέρ' ἴδω· τίς εἶ πρώτη σύ;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ποῖ τις τρέψεται;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ζητητέαι γὰρ ἐστέ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

κακοδαίμων ἐγώ.

ΓΥΝΗ Δ.

ἔμ', ἥτις, ἤρου;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ναί.

ΓΥΝΗ Δ.

Κλεωνύμου γυνή.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

γιγνώσκεθ' ὑμεῖς, ἥτις ἔσθ' ἥδ' ἡ γυνή.

ΧΟΡΟΣ.

γιγνώσκομεν δῆτ'. ἀλλὰ τὰς ἄλλας ἄθρει.

ΚΛΕΙ-

v. 609. *τίς εἶ πρώτη σύ.* Ita libri omnes. Brunckius, ne deſit articulus, quod alibi iam obſervavimus, *τίς ἡ πρώτη σύ* emendat.

v. 611. Ita Brunckius. Liber noſter ut vulgo.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ἤδη δὲ δὴ τίς ἐστιν, ἡ τὸ παιδίον
ἔχουσα;

ΓΥΝΗ Δ.

τίτθη, νὴ Δί', ἐμή.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

διοίχομαι.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

αὕτη σὺ, ποῖ στρέφει; μέν' αὐτοῦ. τί τὸ κακόν;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἔασον οὐρῆσαί μ'.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ἀναίσχυντός τις εἶ.
σὺ δ' οὖν ποίει τοῦτ'. ἀναμένω γὰρ ἐνθάδε.

ΧΟΡΟΣ.

ἀνάμενε δῆτα, καὶ σκόπει γ' αὐτὴν σφόδρα.
μόνην γὰρ αὐτὴν, ὦ 'νερ, οὐ γιγνώσκομεν.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

πολύν γε χρόνον οὐρεῖς σύ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

νὴ Δί', ὦ μέλε.
στραγγουριῶ γάρ. ἐχθὲς ἔφαγον κάρδαμα.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

τί καρδαμίζεις; οὐ βαδιεῖ δεῦρ' ὡς ἐμέ;

v. 617. τις εἶ. Ita Kuſterus, Brunckius, et liber noſter. Vulgo deeſt τις.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τί δῆτά μ' ἕλκεις ἀσθενοῦσαν;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

εἰπ' ἐμοὶ,
τίς ἐστ' ἀνήρ σοι;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τὸν ἐμὸν ἄνδρα πυνθάνει;
τὸν δεῖνα γιγνώσκεις, τὸν ἐκ Κοθωκιδῶν;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

τὸν δεῖνα; ποῖον; ἔσθ' ὁ δεῖν', ὅς καί ποτε —

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τὸν δεῖνα, τὸν τοῦ δεῖνα.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ληρεῖν μοι δοκεῖς.
ἀνῆλθες ἤδη δεῦρο πρότερον;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

νὴ Δία,
ὅσ' ἔτη γε.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

καὶ τίς σοῦ 'στι συσκηνήτρια;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἡ δεῖν' ἔμοιγ'.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

οἴμοι τάλας, οὐδὲν λέγεις.

ΓΥΝΗ

v. 629. Verba νὴ Δία, ὅσ' ἔτη γε, quae vulgo partim *Mneſilocho*, partim *Cliſtheni* tribuuntur, liber noſter, ut Brunckius ex ſuo edidit, *Mneſilocho* omnia tribuit.

ΓΥΝΗ Ε.

ἄπελθ'. ἐγὼ γὰρ βασανιῶ ταύτην καλῶς
ἐκ τῶν ἱερῶν τῶν πέρυσι· σὺ δ' ἀπόστηθί μοι,
ἵνα μὴ 'πακούσῃς ὢν ἀνήρ. σὺ δ' εἴπ' ἐμοὶ,
ὅ τι πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν ἐδείκνυτο.
Φέρ' ἴδω, τί πρῶτον ἦν;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τί πρῶτον; ἐπίνομεν.

ΓΥΝΗ Ε.

τί δὲ μετὰ τοῦτο δεύτερον;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

προὐπίνομεν.

ΓΥΝΗ Ε.

ταυτὶ μὲν ἤκουσάς τινος· τί δὲ τὸ τρίτον;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

σκάφιον Ξένυλλ' ᾔτησεν· οὐ γὰρ ἦν ἀμίς.

ΓΥΝΗ Ε.

οὐδὲν λέγεις. δεῦρ' ἐλθὲ, δεῦρ', ὦ Κλείσθενες·
ὅδ' ἐστὶν ἀνὴρ, ὃν λέγεις.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

τί οὖν ποιῶ;

ΓΥΝΗ Ε.

ἀπόδυσον αὐτόν· οὐδὲν ὑγιὲς γὰρ λέγει.

v. 638. Liber noſter, ut vulgo, τί δὲ τρίτον.
v. 639. σκάφιον Ξένυλλ' ᾔτησεν. Ita liber noſter, atque ita ex *Polluce* X, 45. *Biſetus*, et *Brunckius* ex libro ſuo legendum eſſe iudicarunt.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

κᾆπειτ' ἀποδύσετ' ἐννέα παίδων μητέρα;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

χάλα ταχέως τὸ στρόφιον, ὦ 'ναίσχυντε σύ.

ΓΥΝΗ Ε.

ὡς καὶ στιβαρά τις φαίνεται καὶ καρτερά·
καὶ, νὴ Δία, τιτθούς γ', ὥσπερ ἡμεῖς, οὐκ ἔχει.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

στεριφὴ γάρ εἰμι, κοὐκ ἐκύησα πώποτε.

ΓΥΝΗ Ε.

νῦν; τότε δὲ μήτηρ ἦσθα παίδων ἐννέα.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ἀνίστασ' ὀρθός. ποῖ τὸ πέος ὠθεῖς κάτω;

ΓΥΝΗ Ε.

τόδ', ἰδοὺ, ἔκυψε, καὶ μάλ' εὔχρων, ὦ τάλαν.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

καὶ ποῦ 'στιν;

ΓΥΝΗ Ε.

αὖθις ἐς τὸ πρόσθεν οἴχεται.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

οὐκ ἔν γε ταυθί.

ΓΥΝΗ Ε.

ἀλλὰ δεῦρ' ἥκει πάλιν.

ΚΛΕΙ-

v. 650. Hoc loco in libro noſtro diſtinctae ſunt perſonae, eas ut Brunckius diſtinxit. Idemque hoc verſu τοδὶ δὴ, ut vulgo, et v. 659. οἴχεται.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ἰσθμόν τιν' ἔχεις, ὤνθρωπ'· ἄνω τε καὶ κάτω
τὸ πέος διέλκεις πυκνότερον Κορινθίων.

ΓΥΝΗ Ε.

ὁ μιαρὸς οὗτος ταῦτ' ἄρ' ὑπὲρ Εὐριπίδου
ἡμῖν ἐλοιδορεῖτο.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

κακοδαίμων ἐγώ,
εἰς οἷ' ἐμαυτὸν εἰσεκύλισα πράγματα.

ΓΥΝΗ Ε.

ἄγε δή, τί δρῶμεν;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

τουτονὶ φυλάττετε
καλῶς, ὅπως μὴ διαφυγὼν οἰχήσεται·
ἐγὼ δὲ ταῦτα τοῖς Πρυτάνεσιν ἀγγελῶ.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμᾶς τοίνυν μετὰ τοῦτ' ἤδη τὰς λαμπάδας ἁψαμένας χρὴ
ξυζωσαμένας τ' εὖ κἀνδρείως, τῶν θ' ἱματίων ἀποδύσας,
ζητεῖν, εἴ που κἄλλος τις ἀνὴρ ἐσελήλυθε, καὶ περιθρέξαι
τὴν Πύκνα πᾶσαν, καὶ τὰς σκηνάς, καὶ τὰς διόδους διαθρῆσαι.

v. 653. Brunckius ed. ἄνθρωπ'.

v. 664. τὴν Πύκνα. Ita libri omnes, quam ſemper formam liber noſter prae ſe fert. Quod hic, inquit, Brunckius, ridiculum eſſe credere, Ariſtophanem hoc loco *Pnycem* ſignificare non potuiſſe, in qua conciones habebantur, ad rem non pertinet. Iocatur Chorus, nec dicit,

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

εἶα δὴ πρῶτιςα μὲν χρὴ κοῦφον ἐξορμᾷν πόδα,
καὶ διασκοπεῖν σιωπῇ πανταχῇ· μόνον δὲ χρὴ
μὴ βραδύνειν: ὡς ὁ καιρός ἐςι μὴ μέλλειν ἔτι,
ἀλλὰ τὴν πρώτην τρέχειν χρὴ ὡς τάχις᾽ ἤδη κύκλῳ.
εἶα νῦν ἴχνευε, καὶ μάτευε ταχὺ πάν-
τ᾽ εἴ τις ἐν τόποις ἑδραῖος ἄλλος αὖ λέληθεν ὤν.
πανταχῇ διάριψον ὄμμα,
καὶ τὰ τῇδε καὶ τὰ δεῦρο πάντ᾽ ἀνασκόπει καλῶς.
ἢν γὰρ μὴ λάθῃ δράσας ἀνόσια,
δώσει τε δίκην, καὶ πρὸς τούτῳ
τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἔςαι
παράδειγμ᾽ ὕβρεως, ἀδίκων τ᾽ ἔργων,
ἀθέων τε τρόπων·
φήσει δ᾽ εἶναί τε θεοὺς φανερῶς,
δείξει τ᾽ ἤδη
πᾶσιν ἀνθρώποις σεβίζειν δαίμονας,
δικαίως τ᾽ ἐφέποντας
ὅσια, καὶ νόμιμα μηδομένους,
ποιεῖν ὅ τι καλῶς ἔχει.
κἂν μὴ ποιῶσι ταῦτα, τοιάδ᾽ ἔςαι·
αὐτῶν ὅταν ληφθῇ τις ἀνόσια δρῶν,
μανίαις φλέγων,
λύσσῃ παράκοπος,
εἴ τι δρῴη, πᾶσιν ἐμφανὲς ὁρᾷν
ἔςιν

dicit, perquirendum tantum eſſe locum, in quo mulieres erant, ſed urbem totam:

Πύκνα πᾶσαι, καὶ τὰς σκηνὰς, καὶ τὰς διόδους.

Certum eſt enim, illas in compitis non conveniſſe, quae tamen perluſtranda eſſe Chorus hortatur. — διαθρῆσαι. Liber noſter: ἀθρῆσαι.

v. 675. τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἔςαι. Ita libri omnes. Praeter neceſſitatem igitur eum Brunckius emendandum curavit.

v. 685. Liber noſter: τὶς ὅσια δρῶν.

v. 688. Rav. liber: ἐμφανής.

ἔστιν γυναιξὶ καὶ βροτοῖς,
ὅτι τὰ παράνομα, τά τ' ἀνόσια, θεὸς
    ἀποτίνεται,
παραχρῆμά τε τίνεται.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἔοιχ' ἡμῖν ἅπαντά πως διεσκέφθαι καλῶς.
οὐχ ὁρῶμεν γοῦν ἔτ' ἄλλον οὐδέν' ἐγκαθήμενον.

ΓΥΝΗ Ζ.

ἆ, ἆ.
ποῖ, ποῖ σὺ φεύγεις; οὗτος, οὗτος, οὐ μενεῖς;
τάλαιν' ἐγώ, τάλαινα, καὶ τὸ παιδίον
ἐξαρπάσας μοι φροῦδος ἀπὸ τοῦ τιτθίου.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

κέκραχθι· τοῦτο δ' οὐδέποτε σὺ ψωμιεῖς,
ἢν μή μ' ἀφῆτ'· ἀλλ' ἐνθάδ', ἐπὶ τῶν μηρίων
πληγὲν μαχαίρᾳ τῇδε φοινίας φλέβας,
καθαιματώσει βωμόν.

ΓΥΝΗ Ζ.

ὢ τάλαιν' ἐγώ.
γυναῖκες, οὐκ ἀρήξετ'; οὐ πολλὴν βοὴν
στήσεσθε καὶ τροπαῖον; ἀλλὰ τοῦ μόνου
τέκνου με περιόψεσθ' ἀποστερουμένην;

ΧΟΡΟΣ.

ἔα, ἔα.
ὦ πότνιαι Μοῖραι, τί δὲ δέρκομαι
νεοχμὸν αὖ τέρας.
ὡς ἅπαν γάρ ἐστι τόλμης ἔργα κἀναισχυντίας.
οἷον αὖ δέδρακεν ἔργον, οἷον αὖ, φίλαι, τόδε;

v. 699. μ' ἀφῆτ'. Ita liber noſter, ut Brunck. Vulgo: ἀφεῖντ'.
v. 708. ὡς ἅπαν γάρ ἐστι τόλμης. Ita liber noſter, ut Brunckius ex libro ſuo edidit. Vulgo: ὡς ἅπαντ' ἐστὶν τόλμης.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

οἷον ὑμῶν ἐξαράξω τὴν ἄγαν αὐθαδίαν.

ΧΟΡΟΣ.

ταῦτα δῆτ᾽ οὐ δεινὰ πράγματ᾽ ἐστὶ, καὶ περαιτέρω;

ΓΥΝΗ Ζ.

δεινὰ δῆθ᾽ ὅτιή γ᾽ ἔχει μου ᾽ξαρπάσας τὸ παιδίον.

ΧΟΡΟΣ.

τί ἂν οὖν εἴποι πρὸς ταῦτά τις, ὅτε
τοιαῦτα ποιῶν ὅδ᾽ ἀναισχυντεῖ;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

κοὔπω μέντοι γε πέπαυμαι.

ΓΥΝΗ Ζ.

ἀλλ᾽ οὔθ᾽ ἥξεις ὅθεν ἥκεις,
φαύλως τ᾽ ἀποδρὰς, οὐ λέξεις
οἷον δράσας διέδυς ἔργον.
λήψει δὲ κακόν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τοῦτο μέντοι μὴ γένοιτο μηδαμῶς, ἀπεύχομαι.

ΧΟΡΟΣ.

v. 710. Liber noſter ut vulgo ἐξάρξω. Emendatio Toupii eſt et Reiskii.

v. 712. δεινὰ δῆθ᾽ ὅτιή γ᾽ ἔχει μου ᾽ξαρπάσας τὸ παιδίον.
Ita liber noſter. Vulgo:

δεινὰ δῆθ᾽, ὅτι γ᾽ ἔχει μου.

Brunckius: γ᾽ οἴχεταί μου, vel ὅτιή γ᾽ ἔχει ex ingenio emendavit.

v. 716. Ita recte ex ingenio Brunckius. Idemque fere in libro noſtro, in quo ſcriptum eſt:

ἀλλ᾽ οὔθ᾽ ἥκεις τ᾽ ὅθεν ἥκεις.

Vulgo inepta hoc loci ſunt, et nequaquam ferenda.

ΧΟΡΟΣ.

τίς οὖν σοι, τίς ἂν ξύμμαχος ἐκ θεῶν
ἀθανάτων ἔλθοι ξὺν ἀδίκοις ἔργοις;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μάτην λαλεῖτε· τὴν δ' ἐγὼ οὐκ ἀφήσω.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὐ, μὰ τὼ θεὼ, τάχ' οὐ
χαίρων ἴσως ἐνυβρίσεις,
λόγους τε λέξεις ἀνοσίους.
ἀθέοις ἔργοις γὰρ ἀντα-
μειψόμεσθά σ', ὥσπερ εἰκὸς, ἀντὶ τῶνδε.
τάχα δέ σε μεταβαλοῦ-
σ' ἐπὶ κακὸν ἑτερότροπον
ἐπέχει τις τύχη.
ἀλλὰ τάσδε μὲν λαβεῖν χρῆν σ', ἐκφέρειν τε τῶν ξύλων,
καὶ καταίθειν τὸν πανοῦργον, πυρπολεῖν θ' ὅσον τάχος.

ΓΥΝΗ Ζ.

ἴωμεν ἐπὶ τὰς κληματίδας, ὦ Μανία·
κἀγώ σ' ἀποδείξω θυμάλωπα τήμερον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὕφαπτε καὶ κάταιθε· σὺ δὲ τὸ Κρητικὸν
ἀπόδυθι ταχέως· τοῦ θανάτου δ', ὦ παιδίον,
μόνην γυναικῶν αἰτιῶ τὴν μητέρα.

τουτὶ

v. 732. et ſeq. Nova hic apponenda perſona non eſt, ſed alteri abhinc verſui ex auctoritate libri Ravennatis, id quod Brunckius quoque monuit.

v. 736. σὺ δὲ τὸ Κρητικόν. Ita liber noſter, ut Brunckius. Vulgo: σὺ τόδε τὸ Κρητικόν.

τουτὶ τί ἐστιν; ἀσκὸς ἐγένεθ' ἡ κόρη
οἴνου πλέως, καὶ ταῦτα Περσικὰς ἔχων.
ὦ θερμόταται γυναῖκες, ὦ ποτίσταται,
κἀκ παντὸς ὑμεῖς μηχανώμεναι πιεῖν,
ὦ μέγα καπήλοις ἀγαθὸν, ἡμῖν δ' αὖ κακόν·
κακὸν δὲ καὶ τοῖς σκευαρίοις, καὶ τῇ κρόκῃ.

ΓΥΝΗ Ζ.

παράβαλλε πολλὰς κληματίδας, ὦ Μανία.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

παράβαλλε δῆτα· σὺ δ' ἀπόκριναί μοι τοδί.
τουτὶ τεκεῖν φής;

ΓΥΝΗ Ζ.

καὶ δέκα μῆνας αὔτ' ἐγὼ
ἤνεγκον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἤνεγκας σύ;

ΓΥΝΗ Ζ.

νὴ τὴν Ἄρτεμιν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τρικότυλον; ἢ πῶς; εἰπέ μοι.

ΓΥΝΗ Ζ.

τί μ' εἰργάσω;
ἀπέδυσας, ὦ 'ναίσχυντε, μου τὸ παιδίον,
τυννοῦτον ὄν.

ΜΝΗ-

v. 739. Liber noſter: ἐγένηθ' ἡ κόρη.
v. 742. ὑμεῖς μηχανώμεναι. Ita liber noſter. Vulgo: ὑμῖν. Sic in *Lyſiſtrata* v. 140. ὦ φίλη Λάκαινα, σὺ γὰρ ἐὰν γένῃ.
v. 751. τυννοῦτον ὄν — τυννοῦτο. Ita liber noſter. Vulgo: τυνοῦτο ὄν — τυνοῦτο.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τυννοῦτο;

ΓΥΝΗ Ζ.

μικρὸν, νὴ Δία.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πόσ' ἔτη δὲ γέγονε; τρεῖς χοᾶς, ἢ τέτταρας;

ΓΥΝΗ Ζ.

σχεδὸν τοσοῦτον, καὶ ὅσον ἐκ Διονυσίων.
ἀλλ' ἀπόδος αὐτό.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτονί.

ΓΥΝΗ Ζ.

ἐμπρήσομεν τοίνυν σε.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πάνυ γ' ἐμπίμπρατε·
αὕτη δ' ἀποσφαγήσεται μάλ' αὐτίκα.

ΓΥΝΗ Ζ.

μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ'· ἀλλ' ἔμ' ὅ τι χρήζεις ποίει
ὑπέρ γε τούτου.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

φιλότεκνός τις εἶ φύσει.
ἀλλ' οὐδὲν ἧττον ἥδ' ἀποσφαγήσεται.

ΓΥΝΗ Ζ.

οἴμοι τέκνον. δός μοι τὸ σφαγεῖον, Μανία,
ἵν' οὖν τό γ' αἷμα τοῦ τέκνου τοῦ 'μοῦ λάβω.

MNH-

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὕπεχ' αὐτὸ, χαριοῦμαι γὰρ ἕν γε τοῦτό σοι.

ΓΥΝΗ Ζ.

κακῶς ἀπόλοι'· ὡς φθονερὸς εἶ καὶ δυσμενής.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τουτὶ τὸ δέρμα τῆς ἱερείας γίγνεται.

ΓΥΝΗ Ζ.

τί τῆς ἱερείας γίγνεται;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τουτὶ λαβέ.

ΓΥΝΗ Η.

ταλαντάτη Μίκα, τίς ἐξεκόρησέ σε;
τίς τὴν ἀγαπητὴν παῖδά σου 'ξηρήσατο;

ΓΥΝΗ Ζ.

ὁ πανοῦργος οὗτος. ἀλλ', ἐπειδήπερ πάρει,
φύλαξον αὐτὸν, ἵνα, λαβοῦσα Κλεισθένη,
τοῖσιν Πρυτάνεσιν, ἃ πεποίηχ' οὗτος, φράσω.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἄγε δὴ τίς ἔσται μηχανὴ σωτηρίας;
τίς πεῖρα, τίς ἐπίνοι'; ὁ μὲν γὰρ αἴτιος,
κἄμ' ἐσκυλίσας ἐς τοιαυτὶ πράγματα,
οὐ φαίνετ' οὔπω. φέρε, τίν' ἂν, τίν' ἄγγελον
πέμψαιμ' ἐπ' αὐτόν; οἶδ' ἐγὼ καὶ δὴ πόρον
ἐκ τοῦ Παλαμήδους. ὡς ἐκεῖνος, τὰς πλάτας

ῥίψω

v. 774. Ita Brunckius optime ex ingenio ſuo. Liber noſter ut vulgo deficiente pede: φέρε τίν' οὖν ἄγγελον.

ῥίψω γράφων. ἀλλ' οὐ πάρεισί μοι πλάται.
πόθεν οὖν γένοιντ' ἂν ἀθλίῳ πλάται; πόθεν;
τί δ' ἂν, εἰ ταδὶ τἀγάλματ' ἀντὶ τῶν πλατῶν
γράφων διαῤῥίπτοιμι; βέλτιον πολύ.
ξύλον γέ τοι καὶ ταῦτα, κἀκεῖν' ἦν ξύλον.
ὦ χεῖρες ἐμαὶ,
ἐγχειρεῖν χρὴ ἔργῳ πορίμῳ.
ἄγε δὴ πινάκων ξεστῶν δέλτοι,
δέξασθε σμίλης ὁλκοὺς,
κήρυκας ἐμῶν μόχθων. (οἴμοι·
τουτὶ τὸ ῥῶ μοχθηρὸν,
χωρεῖ, χωρεῖ ποίαν αὔλακα;)
βάσκετ', ἐπείγετε πάσας καθ' ὁδοὺς,
κείνῃ, ταύτῃ· ταχέως χρή.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμεῖς τοίνυν ἡμᾶς αὐτὰς εὖ λέξωμεν παραβᾶσαι.
καί τοι πᾶς τις τὸ γυναικεῖον φῦλον κακὰ πόλλ' ἀγορεύει,
ὡς πᾶν ἐσμὲν κακὸν ἀνθρώποις, κἀξ ἡμῶν ἐστιν ἅπαντα,
ἔριδες, νείκη, στάσις, ἀργαλέα λύπη, πόλεμος. φέρε δὴ νῦν,

si

v. 777. et ſeq. Ita Brunckius eleganter ex ingenio ſuo; cum quo liber noſter mirifice convenit, in quo ſcriptum ita eſt:

. . . . ἀλλ' οὐ πάρεισι μοὶ πλάται.
πόθεν οὖν γένοιντ' ἂν μοι ἀθλίῳ πλάται; πόθεν.

Ex quo facile fuiſſet, in primum verſum μοι inducere, et de ſecundo μοι, quod ex grammaticis eſt, deiicere. Vulgo:

. . . . ἀλλ' οὐ πάρεισιν αἱ πλάται.
πόθεν οὖν γένοιντ' ἂν μοι πλάται; πόθεν.

v. 779. τί δ' ἂν, εἰ ταδὶ. Ita liber noſter, et *Kuſterus* ex auctoritate *Suidae* in Παλαμήδης. Vulgo:

τί δ' ἂν εἶτα διά τ'.

εἰ κακὸν ἐσμὲν, τί γαμεῖθ' ἡμᾶς, εἴπερ ἀληθῶς κακόν ἐσμέν;
κἀπαγορεύετε μήτ' ἐξελθεῖν, μήτ' ἐγκύψασαν ἁλῶναι;
ἀλλ' οὑτωσὶ πολλῇ σπουδῇ τὸ κακὸν βούλεσθε φυλάττειν;
κἂν ἐξέλθῃ τὸ γύναιόν ποι, κᾆθ' εὕροιτ' αὐτὸ θύρασιν,
μανίας μαίνεσθ', οὓς χρῆν σπένδειν καὶ χαίρειν, εἴπερ ἀληθῶς
ἔνδοθεν εὕρετε φροῦδον τὸ κακὸν, καὶ μὴ κατελαμβάνετ' ἔνδον.
κἂν καταδαρθῶμεν ἐν ἀλλοτρίων παίζουσαι καὶ κοπιῶσαι,
πᾶς τις τὸ κακὸν τοῦτο ζητεῖ, περὶ τὰς κλίνας περινοστῶν.
κἂν ἐκ θυρίδος παρακύπτωμεν, ζητεῖ τὸ κακὸν τεθεᾶσθαι·
κἂν αἰσχυνθεῖσ' ἀναχωρήσῃ, πολὺ μᾶλλον πᾶς ἐπιθυμεῖ
αὖθις παρακύψαν ἰδεῖν τὸ κακόν. οὕτως ἡμεῖς ἐπιδήλως
ὑμῶν ἐσμὲν πολὺ βελτίους· βάσανός τε πάρεστιν ἰδέσθαι.
βάσανον δῶμεν, πότεροι χείρους. ἡμεῖς μὲν γὰρ φαμὲν ὑμᾶς·
ὑμεῖς δ' ἡμᾶς. σκεψώμεθα δὴ, κἀντιτιθῶμεν πρὸς ἕκαστον,
παραβάλλουσαι τῆς τε γυναικὸς καὶ τἀνδρὸς τοὔνομ' ἕκαστον.

Ναυ-

v. 798. ἐξέλθῃ libri omnes. Brunckius ἐξέλθοι.
v. 801. παίζουσαι. Ita libri omnes. Ut temporum rationi Brunckius conſulat, arbitrio ſuo facit παίσασαι.
v. 805. Liber noſter: αὖθις παρακύψασαι.

Ναυσιμάχης μὴν ἥττων ἐςὶν Χαρμῖνος· δῆλα δὲ τἄργα.
καὶ μὲν δὴ καὶ Κλεοφῶν χείρων πάντως δήπου Σαλαβακχοῦς.
πρὸς Αριςομάχην δὲ χρόνου πολλοῦ, πρὸς ἐκείνην τὴν Μαραθῶνι,
καὶ Στρατονίκην, ὑμῶν οὐδεὶς οὐδ' ἐγχειρεῖ πολεμίζειν.
ἀλλ' Εὐβούλης τῶν πέρυσίν τις βουλευτὴς ἐςὶν ἀμείνων,
παραδοὺς ἑτέρῳ τὴν βουλείαν; οὐδ' αὐτὸς τοῦτό γε φήσεις.
οὕτως ἡμεῖς πολὺ βελτίους τῶν ἀνδρῶν εὐχόμεθ' εἶναι.
οὐδ' ἂν κλέψασα γυνὴ ζεύγει κατὰ πεντήκοντα τάλαντα
ἐς πόλιν ἔλθοι τῶν δημοσίων· ἀλλ' ἢν τὰ μέγισθ' ὑφέληται,
φορμὸν πυρῶν τἀνδρὸς κλέψασ', αὐθήμερον αὔτ' ἀπέδωκεν.
ἀλλ' ἡμεῖς ἂν πολλοὺς τούτων
ἀποδείξαιμεν ταῦτα ποθοῦντας.

καὶ

v. 810. Rav. liber: δὴ τἄργα.

v. 818. ὑφέληται liber noſter, et Brunckius ex libro ſuo. Vulgo: ἀφέληται.

v. 821. ἀποδείξαιμεν ταῦτα ποθοῦντας. Ita liber noſter, niſi quod in eo, ut vulgo, errore manifeſto, ἀποδείξομεν, quem Brunckius ſuſtulit. Vulgo vero libri omnes ποιοῦντας, quod hoc loco abſurdum eſt. Non eſt poſſibile, una in urbe uno tempore *plures* eſſe, qui aerarium expilent, auferentes in caput ſingulum πεντήκοντα τάλαντα. Quid fuerit talentum Atticum, nemo ignorat. Si id poeta dixiſſet, ridiculus ſane fuiſſet. At multi quidem uno tempore una in urbe eſſe poſſunt improbi cives, qui eripere de publica pecunia cupiant πεντήκοντα τάλαντα, ut molliter lauteque vivant.

καὶ πρὸς τούταις γάστριδας ἡμῶν
ὄντας μᾶλλον, καὶ λωποδύτας,
καὶ βωμολόχους, κἀνδραποδιστάς.
καὶ μὲν δήπου καὶ τὰ πατρῷά γε
χείρους ἡμῶν εἰσὶν σώζειν.
ἡμῖν μὲν γὰρ σῶν ἔτι καὶ νῦν
τἀντίον, ὁ κανὼν, οἱ καλαθίσκοι,
τὸ σκιάδειον·
τοῖς δ' ἡμετέροις ἀνδράσι τούτοις
ἀπόλωλεν μὲν πολλοῖς ὁ κανὼν
ἐκ τῶν οἴκων αὐτῇ λόγχῃ·
πολλοῖς δ' ἑτέροις ἀπὸ τῶν ὤμων
ἐν ταῖς στρατιαῖς
ἔῤῥιπται τὸ σκιάδειον.
πόλλ' ἂν αἱ γυναῖκες ἡμεῖς ἐν δίκῃ μεμψαίμεθ' ἂν
τοῖσιν ἀνδράσιν δικαίως· ἓν δ' ὑπερφυέστατον.
χρῆν γὰρ, ἡμῶν εἰ τέκοι τις ἄνδρα χρηστὸν τῇ πόλει,
ταξίαρχον, ἢ στρατηγὸν, λαμβάνειν τιμήν τινα,
προεδρίαν τ' αὐτῇ δίδοσθαι Στηνίοισι καὶ Σκίροις,
ἔν τε ταῖς ἄλλαις ἑορταῖς, αἷσιν ἡμεῖς ἤγομεν·
εἰ δὲ δειλὸν καὶ πονηρὸν ἄνδρα τις τέκοι γυνὴ,
ἢ τριήραρχον πονηρὸν, ἢ κυβερνήτην κακὸν,
ὑστέραν αὐτὴν καθῆσθαι, σκάφιον ἀποκεκαρμένην,
τῆς τὸν ἀνδρεῖον τεκούσης. τῷ γὰρ εἰκὸς, ὦ πόλις,
τὴν Ὑπερβόλου καθῆσθαι μητέρ' ἠμφιεσμένην λευκὰ,

v. 825. πατρῷα. *Lucianus* in Baccho: ὅπλον διονυσιακὸν τὸ πῦρ πατρῷον αὐτῷ.

v. 838. χρῆν γάρ. Ita liber noſter. Vulgo: χρή.

v. 840. Στηνίοισι. Ita eleganter Kuſterus. Liber noſter, ut vulgo, Τηνίοισι.

v. 842. εἰ — τέκοι. Ita liber noſter. Vulgo: ἢν τέκοι.

v. 846. Ὑπέρβολος. Huius frequenter meminit Ariſtophanes eo ſemper modo, de quo teſtis eſt *Tullius* de Claris oratoribus (c. 62.): *Is* (C. Servilius Glaucia videlicet)

λευκὰ, καὶ κόμας καθεῖσαν, πλησίον τῆς Λαμάχου,
καὶ δανείζειν χρήμαθ', ἢ χρῆν, εἰ δανείσειέν τινι,
καὶ τόκον πράττοιτο, διδόναι μηδέν' ἀνθρώπων τόκον,
ἀλλ' ἀφαιρεῖσθαι βίᾳ τὰ χρήματ', εἰπόντας τοδί·
ἀξία γοῦν εἶ τόκου, τεκοῦσα τοιοῦτον τόκον.

cet) *praetor eodem die, quo Saturninus trib. plebis Mario et Flacco coſſ. publice eſt interfectus: homo ſimillimus Athenienſis Hyperboli, cuius improbitatem veteres Atticorum Comoediae notaverunt.*

v. 848. Sic Brunckius. In libro noſtro:
χρήματα τ' ἢν χρῆν ἢν δανείσαιέ τινι.

v. 850. Rav. liber: χρήματα τ' εἰπόντας.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ, ΓΥΝΗ Η, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΠΡΥΤΑΝΙΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

Ἰλλὰς γεγένημαι προσδοκῶν· ὁ δ' οὐδέπω.
τί δῆτ' ἂν εἴη τοὐμποδών; οὐκ ἔσθ' ὅπως
οὐ τὸν Παλαμήδην ψυχρὸν ὄντ' αἰσχύνεται.
τῷ δῆτ' ἂν αὐτὸν προσαγαγοίμην δράματι;
ἐγᾦδα· τὴν καινὴν Ἑλένην μιμήσομαι.
πάντως ὑπάρχει μοι γυναικεία στολή.

ΓΥΝΗ Η.

τί αὖ σὺ κυκανᾷς; ἢ τί κοικύλλεις ἔχων;
πικρὰν Ἑλένην ὄψει τάχ', εἰ μὴ κοσμίως
ἕξεις, ἕως ἂν τῶν Πρυτανέων τις φανῇ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ ὡς Ἑλένη.

„Νείλου μὲν αἵδε καλλιπάρθενοι ῥοαί,
„ὃς ἀντὶ δίας ψεκάδος Αἰγύπτου πέδον
„λευκῆς νοτίζει μελανοσυρμαῖον λεών.

ΓΥΝΗ Η.

πανοῦργος εἶ, νὴ τὴν Ἑκάτην τὴν φωσφόρον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ἐμοὶ δὲ γῆ μὲν πατρὶς οὐκ ἀνώνυμος,
„Σπάρτη, πατὴρ δὲ Τυνδάρεως.

ΓΥΝΗ Η.

σοί γ', ὦ 'λεθρε,

πατὴρ

V. 862. ψεκάδος. Ita liber noſter.

πατὴρ ἐκεῖνός ἐστι; Φρυνώνδας μὲν οὖν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„Ἑλένη δ' ἐκλήθην.

ΓΥΝΗ Η.

αὖθις αὖ γίγνει γυνή,
πρὶν τῆς ἑτέρας δοῦναι γυναικίσεως δίκην;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ψυχαὶ δὲ πολλαὶ δι' ἔμ' ἐπὶ Σκαμανδρίαις
„ῥοαῖσιν ἔθανον.

ΓΥΝΗ Η.

ὤφελες δὲ καὶ σύ γε.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„κἀγὼ μὲν ἐνθάδ' εἴμ'· ὁ δ' ἄθλιος πόσις
„οὑμὸς Μενέλεως οὐδέπω προσέρχεται.
„τί οὖν ἔτι ζῶ τῶν κοράκων πονηρίᾳ;
„ἀλλ' ὥσπερ αἰκάλλει τι καρδίαν ἐμὴν,
„μὴ ψεῦσον, ὦ Ζεῦ, τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ὡς Μενέλαος.

„τίς τῶνδ' ἐρυμνῶν δωμάτων ἔχει κράτος,
„ὅστις ξένους δέξαιτο, ποντίῳ σάλῳ
„κάμνοντας ἐν χειμῶνι καὶ ναυαγίαις;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„Πρωτέως τάδ' ἐστὶ μέλαθρα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ποίου Πρωτέως;

ΓΥΝΗ Η.

ὦ τρισκακόδαιμον, ψεύδεται, νὴ τὼ θεὼ,
ἐπεὶ τέθνηκε Πρωτέας ἔτη δέκα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ποίαν δὲ χώραν εἰσεκέλσαμεν σκάφει;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„Αἴγυπτον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ὦ δύστηνος, οἷ πεπλώκαμεν.

ΓΥΝΗ Η.

πείθει τι, ὦ μέλε, τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ·
ληροῦντι λῆρον; Θεσμοφόριον τουτογί.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„αὐτὸς δὲ Πρωτεὺς ἔνδον ἔστ', ἢ 'ξώπιος;

ΓΥΝΗ Η.

οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ ναυτιᾷς ἔτ', ὦ ξένε,
ὅστις γ' ἀκούσας, ὅτι τέθνηκε Πρωτέας,
ἔπειτ' ἐρωτᾷς, ἔνδον ἔστ', ἢ 'ξώπιος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„αἶ, αἶ· τέθνηκε. ποῦ δ' ἐτυμβεύθη τάφῳ;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„τόδ' ἔστιν αὐτοῦ σῆμ', ἐφ' ᾧ καθήμεθα.

ΓΥΝΗ

v. 885. πείθει τι, ὦ μέλε, τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ. Ita liber noſter; atque ita Brunckius verſum ex ingenio emendarat. Vulgo: πείθει τι τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ.

ΓΥΝΗ Η.

κακῶς τ' ἄρ' ἐξόλοιο, κἀξολεῖ γέ τοι,
ὅστις γε τολμᾷς σῆμα τὸν βωμὸν καλεῖν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„τί δαὶ σὺ θάσσεις τάσδε τυμβήρεις ἕδρας„
„φάρει καλυπτὸς, ὦ ξένη;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„βιάζομαι
„γάμοισι Πρωτέως παιδὶ συμμῖξαι λέχος.

ΓΥΝΗ Η.

τί, ὦ κακόδαιμον, ἐξαπατᾷς αὖ τὸν ξένον;
οὗτος πανουργῶν δεῦρ' ἀνῆλθεν, ὦ ξένε,
ὡς τὰς γυναῖκας, ἐπὶ κλοπῇ τοῦ χρυσίου.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„βάϋζε, τοὐμὸν σῶμα βάλλουσα ψόγῳ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ξένη, τίς ἡ γραῦς, ἡ κακοῤῥοθοῦσά σε;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„αὕτη Θεονόη Πρωτέως —

ΓΥΝΗ Η.

μὰ τὼ θεώ·
εἰμὶ Κριτύλλα γ' Ἀντιθέου Γαργηττόθεν·

v. 895. Liber noſter, ut vulgo, *τί δὲ σύ*. Brunckius ingenio ſuo ita emendat: *τί δὲ δὴ σύ*. *Orvillius ad Charitonem* p. 147. *τί δαὶ σὺ*; quod credo verius eſſe, ſi libri noſtri ſcriptor morem ſuum hoc quoque loco ſervavit, ſcribendi *δὲ* pro *δαί*.

v. 904. *εἰμὶ Κριτύλλα γ' Ἀντιθέου Γαργηττόθεν.* Ita liber noſter,

σὺ δ᾽ εἶ πανοῦργος.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ὁπόσα τοι βούλει, λέγε.
„οὐ γὰρ γαμοῦμαι σῷ κασιγνήτῳ ποτὲ,
„προδοῦσα Μενέλεων τὸν ἐμὸν ἐν Τροίᾳ πόσιν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„γύναι, τί εἶπας; στρέψον ἀνταυγεῖς κόρας.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„αἰσχύνομαί σε, τὰς γνάθους ὑβρισμένη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„τουτὶ τί ἐστιν; ἀφασία τις τοί μ᾽ ἔχει.
„ὦ θεοὶ, τίν᾽ ὄψιν εἰσορῶ; τίς εἶ, γύναι;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„σὺ δ᾽ εἶ τίς; αὐτὸς γάρ σε κἄμ᾽ ἔχει λόγος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„Ἑλληνὶς εἶ τις, ἢ ᾽πιχωρία γυνή;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„Ἑλληνίς. ἀλλὰ καὶ τὸ σὸν θέλω μαθεῖν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„Ἑλένῃ σ᾽ ὁμοίαν δὴ μάλιστ᾽ εἶδον, γύναι.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ἐγὼ δὲ Μενελάῳ σ᾽, ὅσα γ᾽ ἐκ τῶν ἰφύων.

ΕΥΡΙ-

ſter, ut Brunckius ex libro ſuo edidit. Impreſſi libri hoc loco ineptias habent.

v. 916. Liber noſter, ut vulgo: Μενέλαον ὅσα γ᾽ ἐκ τῶν ἀφύων. Emendationem ex Suida *Pierſonus ad Moerin* p. 7. eleganter excepit. Idemque v. 918. ἐς χέρας.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ἔγνως ἄρ' ὀρθῶς ἄνδρα δυστυχέστατον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ὦ χρόνιος ἐλθὼν σῆς δάμαρτος ἐς χέρας,
„λαβέ με, λαβέ με, πόσι·
„περίβαλλε δὲ χέρας.
„φέρε, σε κύσω. ἄπαγέ μ', ἄπαγ', ἄπαγ', ἄπα-
γέ με,
„λαβὼν ταχὺ πάνυ.

ΓΥΝΗ Η.

κλαύσετ' ἄρα, νὴ τὼ θεὼ,
ὅστις σ' ἀπάξει, τυπτόμενος τῇ λαμπάδι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„σὺ τὴν ἐμὴν γυναῖκα κωλύεις ἐμὲ,
τὴν Τυνδάρειον παῖδ', ἐπὶ Σπάρτην ἄγειν;

ΓΥΝΗ Η.

οἴμ', ὡς πανοῦργος καὐτὸς εἶναί μοι δοκεῖς,
καὶ τοῦδέ τις ξύμβουλος. οὐκ ἐτὸς πάλαι
ἠγυπτιάζετ'. ἀλλ' ὅδε μὲν δώσει δίκην.
προσέρχεται γὰρ ὁ Πρύτανις, χὠ τοξότης.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τουτὶ πονηρόν· ἀλλ' ὑπαποκινητέον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἐγὼ δ' ὁ κακοδαίμων, τί δρῶ;

v. 919. λαβέ με, πόσι. Ita liber noſter, et Brunckii. Vulgo πόσι deeſt.

v. 921. Hic verſus, quem Brunckius edidit ex libro ſuo, extat etiam in libro noſtro.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μέν᾽ ἥσυχος.
εὖ γὰρ προδώσω σ᾽ οὐδέποτ᾽, ἥν περ ἐμπνέω,
ἢν μὴ προλίπωσ᾽ αἱ μυρίαι με μηχαναί.

ΓΥΝΗ Η.

αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ.

ὅδ᾽ ἔσθ᾽ ὁ πανοῦργος, ὃν ἔλεγ᾽ ἡμῖν Κλεισθένης;
οὗτος, τί κύπτεις; δῆσον αὐτὸν, εἰσάγων,
ὦ τοξότ᾽, ἐν τῇ σανίδι, κἄπειτ᾽ ἐνθαδὶ
στήσας φύλαττε, καὶ προσιέναι μηδένα
ἔα πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ τὴν μάστιγ᾽ ἔχων,
παῖ᾽, ἢν προσίῃ τις.

ΓΥΝΗ Η.

νὴ Δί᾽, ὡς νῦν δῆτ᾽ ἀνὴρ
ὀλίγου μ᾽ ἀφείλετ᾽ αὐτὸν ἱστιοῤῥάφος.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὦ Πρύτανι, πρὸς τῆς δεξιᾶς, ἥνπερ φιλεῖς
κοίλην προτείνειν, ἀργύριον ἤν τις διδῷ,
χάρισαι βραχύ τι μοι, καίπερ ἀποθανουμένῳ.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ.

τί σοι χαρίσομαι;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

γυμνὸν ἀποδύσαντά με
κέλευε πρὸς τῇ σανίδι δεῖν τὸν τοξότην,

ἵνα

v. 941. ὀλίγου. Ita liber noſter, et Brunckii. Vulgo: ὀλίγον.

v. 945. τί σοι χαρίσομαι. Ita libri omnes, quod mutari non debet. Brunckius uſum Atticum ſervare volens ex ingenio ſuo emendat χαριοῦμαι.

ἵνα μὴ 'ν κροκωτοῖς καὶ μίτραις γέρων ἀνὴρ
γέλωτα παρέχω τοῖς κόραξιν ἑστιῶν.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ.

ἔχοντα ταῦτ' ἔδοξε τῇ Βουλῇ σε δεῖν,
ἵνα τοῖς παριοῦσι δῆλος ᾖς πανοῦργος ὤν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἰαππαπαιάξ· ὦ κροκώθ', οἷ' εἴργασαι·
κοὐκ ἔστιν ἔτ' ἐλπὶς οὐδεμία σωτηρίας.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγε νῦν ἡμεῖς παίσωμεν, ἅπερ νόμος ἐνθάδε ταῖσι
γυναιξὶν,
ὅταν ὄργια σεμνὰ θεαῖν ἱεραῖς ὥραις ἀνέχωμεν,
ἅπερ καὶ
Παύσων σέβεται, καὶ νηστεύει,
πολλάκις αὐταῖν ἐκ τῶν ὡρῶν
ἐς τὰς ὥρας ξυνεπευχόμενος
τοιαῦτα μέλειν θάμ' ἑαυτῷ.
ὅρμα, χώρει
κοῦφα ποσὶν, ἄγ' ἐς κύκλον.
χειρὶ σύναπτε χεῖρα, ῥυθμὸν χορείας
ὕπαγε πᾶσα· βαῖνε καρπαλίμοιν ποδοῖν.
ἐπισκοπεῖν δὲ, πανταχῇ
κυκλοῦσαν ὄμμα, χρὴ χοροῦ κατάστασιν.
ἅμα δὲ καὶ
γένος Ὀλυμπίων θεῶν
μέλπε, καὶ γέραιρε φωνῇ, πᾶσα χορομανεῖ τρόπῳ.
εἰ δέ τις

προσ-

v. 947. μὴ 'ν κροκωτοῖς. Ita Kuſterus, Brunckius, et liber noſter. Vulgo: μὴ κροκωτοῖς.

v. 950. παριοῦσι liber noſter, quod viderat Brunckius. Vulgo: παροῦσι.

v. 957. ξυνεπευχόμενος. Ita liber noſter et Brunckii. Vulgo: ξυνευχόμενος.

προσδοκᾷ κακῶς ἐρεῖν
ἐν ἱερῷ γυναῖκά μ' οὖσαν ἄνδρας,
οὐκ ὀρθῶς φρονεῖ.
ἀλλὰ χρὴ,
ὥσπερ ἔργον αὖ τι καινὸν,
πρῶτον εὐκύκλου χορείας εὐφυῆ στῆσαι βάσιν.
πρόβαινε ποσὶν, τὸν Εὐλύραν
μέλπουσα, καὶ τὴν τοξοφόρον
Ἄρτεμιν, ἄνασσαν ἁγνήν.
χαῖρ', ὦ Ἑκάεργε, ὄπαζε δὲ νίκην.
Ἥραν τε τὴν Τελείαν
μέλψωμεν, ὥσπερ εἰκὸς,
ἣ πᾶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμ-
παίζει τε καὶ κλῇδας γάμου φυλάττει.
Ἑρμῆν τε Νόμιον ἄντομαι,
καὶ Πᾶνα, καὶ Νύμφας φίλας,
ἐπιγελάσαι προθύμως
ταῖς ἡμετέραις χαρέντα χορείαις.
ἔξαιρε δὴ προθύμως
διπλῆν χάριν χορείας.
παίσωμεν, ὦ γυναῖκες, οἷ-
ά περ νόμος. νηστεύωμεν δὲ πάντως·
ἀλλ' εἶ' ἐπ' ἄλλ' ἀνάστρεφ' εὐρύθμῳ ποδὶ,

τόρευε

v. 981. et ſeq. In libro noſtro ſcripti ſunt duo hi verſus, uti vulgo ſunt in libris omnibus. Brunckius ex ingenio ita eos edidit:

ἣ πᾶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμπαίζῃ τε, καὶ
κλῇδας γάμου φυλάττῃ.

v. 988. διπλῆν χάριν χορείας. Ita *Biſetus*. Liber noſter: διπλῆν χαίρειν χορείας. Facile χάριν in χαίρειν pergit. Brunckii quoque liber χαίρειν χορείας. Ita quoque Iuntina Editio. Brunckius: χεροῖν χορείαν. *Heſychius*: διπλῆ. ὀρχήσεως εἶδος. Duo ſequentes verſus edidi, uti ſcripti ſunt in libro noſtro. Vulgo:

παίσωμεν, ὦ γυναῖκες, οἷά περ νόμος.
νηστεύωμεν δὲ πάντως.

τόρευε πᾶσαν ᾠδήν·
ἡγοῦ δέ γ' ὧδ' αὐτὸς
σὺ, κισσοφόρε Βάκχειε δέσποτ'· ἐγὼ δὲ κώμοις
σὲ φιλοχόροισι μέλψω
Εὔϊον, ὦ Διόνυσε,
Βρόμιε, καὶ Σεμέλας παῖ,
χοροῖς τερπόμενος, κατ' ὄρεα, Νυμφᾶν,
ἐρατοῖς ἐν ὕμνοις
Εὔϊον, Εὔϊον, εὐοῖ ἀναχορεύων.
ἀμφὶ δὲ σοὶ κτυπεῖται
Κιθαιρώνιος Ἠχὼ,
μελάμφυλλά τ' ὄρη δάσκια, καὶ νάπαι
πετρώδεις βρέμονται·
κύκλῳ δὲ περὶ σὲ κισσὸς
εὐπέταλος ἕλικι θάλλει.

ΤΟΞΟ.

ΤΟΞΟΤΗΣ, ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Ενταῦτα νῦν οἰμῶξι πρὸς τὴν αἴτρίαν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὦ τοξόθ', ἱκετεύω σε.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

μή μ' ἰκέτευε σύ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

χάλασον τὸν ἧλον.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ἀλλὰ ταῦτα δρᾶς ἐγώ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

οἴ μοι κακοδαίμων, μᾶλλον ἐπικρούσεις σύ γε.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ἔτι μᾶλλον, ἂν βουλῇς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἀτταταὶ ταττατα
κακῶς

v. 1007. νῦν οἰμῶξι. Ita liber noſter. Vulgo: οἰμῶξι. Id Brunckius vidit. v. ſeq. μή μ' ἰκέτευε σύ liber noſter, ut Brunckius. Vulgo: μή μ' ἱκετεύσῃ σύ.

v. 1011. Liber noſter: μᾶλλεν βουλις. Vulgo: μᾶλλοι βουλῇς. Emendatio Brunckii eſt.

κακῶς ἀπόλοιο.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

σῖγα, κακοδαίμων γέρον.
πέρ' ἐγὼ 'ξενίγκι πορμὸς, ἵνα πυλάξι σοι.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ταυτὶ τὰ βέλτισ' ἀπολέλαυκ' Εὐριπίδου.
ἔα· θεοὶ, Ζεῦ Σῶτερ, εἰσὶν ἐλπίδες.
ἀνὴρ ἔοικεν οὐ προδώσειν· ἀλλ' ἐμοὶ
σημεῖον ὑπεδήλωσε Περσεὺς ἐκδραμὼν,
ὅτι δεῖ με γίγνεσθ' Ἀνδρομέδαν· πάντως δ' ἐμοὶ
τὰ δέσμ' ὑπάρχει. δῆλον οὖν ἐστίν γ', ὅτι
ἥξει με σώσων· οὐ γὰρ ἂν παρέπτετο.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ὡς Περσεύς.

φίλαι παρθένοι, φίλαι,
πῶς ἂν ἐπέλθοιμι, καὶ
τὸν Σκύθην λάθοιμι;
κλύοις, ὦ
προσαυδῶσα τὰς ἐν ἄντροις,
κατάνευσον, ἔασον ὡς
τὴν γυναῖκά μ' ἐλθεῖν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἄνοικτος, ὅς μ' ἔδησε, τὸν
πολυπονώτατον βροτῶν.
μόλις δὲ γραῖαν ἀποφυγὼν
σαπρὰν, ἀπωλόμην ὅμως.
ὅδε γὰρ ὁ Σκύθης φύλαξ
πάλαι ἐφέστηκ', ὀλοὸν,
ἄφιλον ἐκρέμασε κόραξι,

δεῖπνον

v. 1013. Ita Brunckius. Liber noſter: ξενίγκι πορμὸς ἵνα πυλάξι, vulgo πυλάξη.
v. 1024. Rav. liber: κλύεις, et v. ſeq. προσαιδοῦσσαι.
v. 1034. ἐκρέμασε libri omnes. Brunckius κρεμάσας.

δεῖπνον· ὁρᾷς; οὐ χοροῖσιν,
οὐδ' ὑφ' ἡλίκων νεανίδων,
ψῆφον κημὸν ἕστηκ' ἔχου-
σ'. ἀλλ' ἐν πυκνοῖς δεσμοῖσιν ἐμπεπλεγμένη,
κήτει βορὰ τῷ Γλαυκέτῃ πρόκειμαι.
γαμηλίῳ μὲν οὐ ξὺν
παιῶνι, δεσμίῳ δέ,
γοᾶσθέ μ', ὦ γυναῖκες, ὡς
μέλεα μὲν πέπονθα, μέλεος,
ὢ τάλας ἐγώ, τάλας,
ἀπὸ δὲ συγγόνων, ἀλλ' ἂν
ἄνομα πάθεα φῶτα λιτομέναν,
πολυδάκρυτον Ἀΐδα γόον φλέγουσαν,
αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, ἒ, ἒ,
ὃς ἔμ' ἀπεξύρησε πρῶτον,
ὃς ἐμὲ κροκόεντ' ἐνέδυσεν·
ἐπὶ δὲ τοῖσδε τόδ' ἀνέπεμψεν
ἱερὸν, ἔνθα γυναῖκες.
ἰώ μοι μοίρας ἄτεγκτε δαίμων·
ὢ κατάρατος ἐγώ· τίς ἐμὸν οὐκ ἐποικτερεῖ
πάθος ἀμέγαρτον ἐπὶ κακῶν παρουσίᾳ;
εἴθ' ἐμὲ πυρφόρος αἰθέρος ἀστὴρ
καὶ βάρβαρον ἐξολέσειεν.
οὐ γὰρ ἔτ' ἀθανάταν φλόγα λεύσσειν

ἐστὶν

v. 1039. Liber noſter: βορᾷ Γλαυκέτῃ.
v. 1045. Ante hunc verſum nihil deeſt, ut Brunckio viſum eſt. Eſt enim plana et expedita totius loci ſententia.
v. 1047. φλέγουσαν. Ita liber noſter. Vulgo: φεύγουσαν.
v. 1053. Liber noſter: ἀνέτικτε δαίμων, et v. ſeq. ut vulgo ἐπόψεται, quod locum hic habere non poteſt. Brunckius ex ingenio ἐποικτερεῖ ei ſubſtituit. Eamdemque ob cauſam v. 1057. delendum eſſe putat, quod in omnibus libris eſt, τὸν βάρβαρον, eiusque loco ponendum τὸν δύσμορον, quod neceſſarium non eſt. Barba-

ἐστὶν ἐμοὶ φίλον, ὡς ἐκρεμάσθην,
λαιμότμητ' ἄχη δαιμονῶν, αἰόλᾳ
νέκυσιν ἐπὶ πορείᾳ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ὡς Ἠχώ.

„χαῖρ', ὦ φίλη παῖ· τὸν δὲ πατέρα Κηφέα,
„ὅς σ' ἐξέθηκεν, ἀπολέσειαν οἱ θεοί.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ ὡς Ἀνδρομέδη.

„σὺ δ' εἶ τίς, ἥτις τοὐμὸν ᾤκτειρας πάθος;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„Ἠχὼ λόγων ἀντῳδὸς ἐπικοκκύστρια,
„ἥπερ πέρυσιν ἐν τῷδε ταὐτῷ χωρίῳ
„Εὐριπίδῃ καὐτὴ ξυνηγωνιζόμην.
„ἀλλ', ὦ τέκνον, σὲ μὲν τοσαῦτα χρὴ ποιεῖν,
„κλαίειν ἐλεεινῶς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„σὲ δ' ἐπικλαίειν ὕστερον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'. ἀλλ' ἄρχου λόγων.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ὦ Νὺξ ἱερά,

„ὡς

Barbarus enim, quia Euripides latebat, ſic diſceſſerat a Mneſilocho, ut fari id ei impune licuerit. Βάρβαρον poeta Scytham paulo poſt appellat:

τὸν βάρβαρον δὲ τοῦτον αὐτὸς παῖσαι σύ,

itemque eumdemque innuens, ait: βάρβαρος φύσις.

v. 1060. λαιμότμητ' ἄχη δαιμονῶν αἰόλᾳ
νέκυσιν ἐπὶ πορείᾳ.

Ita liber noſter, ut Brunckius edidit. Vulgo: δαιμόνων, αἰόλαν et πορείαν.

„ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις,
„ἀϛεροειδέα νῶτα διφρεύου-
„σ' αἰθέρος ἱερᾶς,
„τοῦ σεμνοτάτου δι' Ὀλύμπου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„δι' Ὀλύμπου.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„τί ποτ' Ἀνδρομέδα περίαλλα κακῶν
„μέρος ἐξέλαχον;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„μέρος ἐξέλαχον;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„θανάτου τλήμων.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„θανάτου τλήμων.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ἀπολεῖς μ', ὦ γραῦ, ϛωμυλλομένη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ϛωμυλλομένη.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„νὴ Δί', ὀχληρά γ' εἰσήρρηκας
„λίαν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„λίαν.

ΜΝΗ-

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ὦ 'γάθ', ἔασόν με μονῳδῆσαι,
„καὶ χαριεῖ μοι. παῦσαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„παῦσαι.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„βάλλ' ἐς κόρακας.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„βάλλ' ἐς κόρακας.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„τί τὸ κακόν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„τί τὸ κακόν;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ληρεῖς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ληρεῖς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„οἴμωζ'.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„οἴμωζ'.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ὀτότυζ'.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ὀτότυζ'.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

οὗτος, σί λαλεῖς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„οὗτος, σί λαλεῖς;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Πρυτάνεις καλέσω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„Πρυτάνεις καλέσω.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

σὶ κακόν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„σὶ κακόν;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

πωτετοπωνή;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„πωτετοπωνή;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

σὺ λαλεῖς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„σὺ λαλεῖς;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

κλαύσει.

ΕΥ-

v. 1089. σί λαλεῖς. Ita vulgo pro τί. Liber noſter τί.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„κλαύσει.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

κακκάσκη μοι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„κακκάσκη μοι;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μὰ Δί', ἀλλὰ γυνὴ πλησίον αὕτη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„πλησίον αὕτη.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ποῦ 'ς' ἡ μιαρά; καὶ δὴ φεύγει.
ποῖ, ποῖ φεύγεις;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ποῖ, ποῖ φεύγεις;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

οὐκ αἰρήσεις;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„οὐκ αἰρήσεις;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ἔτι γὰρ γρύζεις;

v. 1099. — ποῖ, ποῖ φεύγεις — ποῖ, ποῖ φεύγεις;
— οὐκ αἰρήσεις — οὐκ αἰρήσεις;
Ita liber noſter, ut Brunckius ex ingenio emendavit. Vulgo repetitio in libris omnibus omiſſa eſt.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ἔτι γὰρ γρύζεις;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

λαβὲ τῇ μιαρᾷ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„λαβὲ τῇ μιαρᾷ.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

λαλοκαικαταρατογύναικο.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ὡς Περσεύς.

„ὦ θεοὶ, τίν' ἐς γῆν βαρβάρων ἀφίγμεθα
„ταχεῖ πεδίλῳ; διὰ μέσου γὰρ αἰθέρος
„τέμνων κέλευθον, πόδα τίθημ' ὑπόπτερον,
„Περσεὺς, πρὸς Ἄργος ναυστολῶν, τὸ Γοργόνος
„κάρα κομίζων.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

τί λέγι Γοργόνος πέρι;
τὸ γραμματέο συ τῇ κεπαλῇ τὴν Γοργόνος;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ἔγωγε φημί.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Γοργό τοι κἀγὼ λέγι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ἔα· τίν' ὄχθον τόνδ' ὁρῶ, καὶ παρθένον
„θεαῖς ὁμοίαν, ναῦν ὅπως, ὡρμισμένην;

MNH-

v. 1108. Liber noſter: λέγει τῇ Γοργόνος πέρι.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ὦ ξένε, κατοίκτειρόν με τὴν παναθλίαν·
„λῦσόν με δεσμῶν.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

οὐκὶ μὴ λαλῆσι σύ.
κατάρατο τόλμας· ἀποτανουμένη λαλᾷς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ὦ παρθέν', οἰκτείρω σε, κρεμαμένην ὁρῶν.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

οὐ παρτέν' ἐστιν, ἀλλ' ἀμαρτωλὴ γέρων,
καὶ κλέπτο, καὶ πανοῦργο.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ληρεῖς, ὦ Σκύθα.
„αὕτη γάρ ἐστιν Ἀνδρομέδα παῖς Κηφέως.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

στέψαι τὸ πόστη· μή τι μικτὸν παίνεται;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„Φέρε δεῦρό μοι τὴν χεῖρ', ἵν' ἅψωμαι κόρης·
„Φέρε, Σκύθ'· ἀνθρώποισι γὰρ νοσήματα
„ἅπασιν ἐστίν· ἐμὲ δὲ καὐτὸν τῆς κόρης
„ταύτης ἔρως εἴληφεν.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

οὐ ζηλῶ σι σέ·
ἀτὰρ εἰ τὸ πρωκτὸ δεῦρο περιεστραμμένον,
οὐκ ἐπτόνησά σ' αὐτὸ, πυγίζεις ἄγων.

v. 1120. σκέψαι τὸ πόστη· μή τι μικτὸν παίνεται. Ita liber noſter, ut ingenio ſuo Brunckius aſſecutus eſt. Vulgo inepta hoc loco circumferuntur.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„τί δ' οὐκ ἐᾷς λύσαντά μ' αὐτὴν, ὦ Σκύθα,
„πεσεῖν ἐς τ' εὐνὴν, καὶ γαμήλιον λέχος;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

εἰ σπόδρ' ἐπιτυμεῖς τῇ γεροντοπύγισο,
τῇ σανιδοτρήσας ἐξοπισοπρώκτισον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„μὰ Δί', ἀλλὰ λύσω δεσμά.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

μαστιγῶ σ' ἄρα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„καὶ μὴν ποιήσω τοῦτο.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

τὸ κεπαλή σ' ἄρα
τὸ ξιπομάκαιραν ἀποκεκόψι τουτοί.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„αἶ, αἶ· τί δράσω; πρὸς τίνας στρεφθῶ λόγους;
„ἀλλ' οὐκ ἂν ἐνδέξαιτο βάρβαρος φύσις.
„σκαιοῖσι γάρ τοι καινὰ προσφέρων σοφὰ,
„μάτην ἀναλίσκοις ἄν. ἀλλ' ἄλλην τινὰ
„τούτῳ πρέπουσαν μηχανὴν προσοιστέον.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

μιαρὸς ἀλώπηξ, οἷον ἐπιτήκιζέ μοι.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„μέμνησο, Περσεῦ, μ' ὡς καταλείπεις ἀθλίαν.

ΤΟ-

v. 1133. ξιπομάκκιραν liber noſter, idemque ἀποκεκόψοι. Vulgo: ξιπομάκαιρον et ἀποκεκόψαι.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ἔτι γὰρ σὺ τῆ μαςίγατ' ἐπιτυμεῖς λαβεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

Παλλάδα τὴν φιλόχορον ἐμοὶ
δεῦρο καλεῖν νόμος ἐς
χορὸν, παρθένον,
ἄζυγα κόρην,
ἣ πόλιν ἡμετέραν ἔχει,
καὶ κράτος φανερὸν μόνη,
κληδοῦχός τε καλεῖται.
φάνηθ', ὦ τυράννους
ςυγοῦσ', ὥσπερ εἰκός.
δῆμός τοι σὲ καλεῖ γυναι-
κῶν· ἔχουσα δ' ἐμοὶ μόλοις
εἰρήνην φιλέορτον.
ἥκετ' εὔφρονες, ἵλαοι,
Πότνιαι, ἄλσος ἐς ὑμέτερον·
οὗ δῆτ' ἀνδράσιν οὐ
θεμιτὸν εἰσορᾶν
ὄργια σεμνὰ θεαῖν·
ἵνα λαμπάσι φαί-
νετον ἄμβροτον ὄψιν.
μόλετον, ἔλθετον, ἀντόμεθ', ὦ
Θεσμοφόρω πολὺ πότνια.
εἰ καὶ πρότερόν ποτ' ἐπηκόω
ἤλθετον, νῦν ἀφίκε-
σθον, ἱκετεύομεν, ἐνθάδ' ἡμῖν.

v. 1141. Liber noſter: τῆ μαςίγατ' ἐπιτυμεῖς λαβεῖν, quod ſequendum eſſe videtur. Nil enim melius barbaro convenit, quam rationem dicendi corrumpere iis locis, quibus rerum ſignificatio ſarta tecta ſervatur. Vulgo: τὴν μαςίγα. Brunckius: τὴν μαςίγαι.
v. 1163. Vulgo: εἰ γάρ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΤΟΞΟΤΗΣ, ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Γυναῖκες, εἰ βούλεσθε τὸν λοιπὸν χρόνον
σπονδὰς ποιήσασθαι πρὸς ἐμὲ, νυνὶ πάρα·
ἐφ' ᾧ τ' ἀκοῦσαι μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ μηδαμῆ
κακὸν τολοιπὸν, ταῦτ' ἐπικηρυκεύομαι.

ΧΟΡΟΣ.

χρεία δὲ ποία τόνδ' ἐπεισφέρεις λόγον;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὅδ' ἐϛὶν, οὑν τῇ σανίδι, κηδεϛὴς ἐμός.
ἢν οὖν κομίσωμαι τοῦτον, οὐδὲν μήποτε
κακῶς ἀκούσαιτ'. ἢν δὲ μὴ πείθησθέ μοι,
ἃ νῦν ὑποικουρεῖτε, τοῖσιν ἀνδράσιν
ἀπὸ τῆς ϛρατιᾶς παροῦσιν ὑμῶν διαβαλῶ.

ΧΟΡΟΣ.

τὰ μὲν παρ' ἡμῶν ἴσθι σοι πεπεισμένα·
τὸν βάρβαρον δὲ τοῦτον αὐτὸς πεῖσαι σύ.

ΕΥΡΙ-

v. 1173. *μήποτε — ἀκούσαιτ'.* Ita libri omnes, quam dicendi formam nolens Brunckius Ariſtophani concedere *μήποτε — ἀκούσετ'* ex ingenio emendat.
v. 1177. Brunckius ed. *πεῖθε σύ.*

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ *ὡς γραῦς.*

ἐμὸν ἔργον ἐστίν· καὶ σὸν, ὦ 'λάφιον, ἅ σοι
καθ' ὁδὸν ἔφραζον, ταῦτα μεμνῆσθαι ποιεῖν.
πρῶτον μὲν οὖν δίελθε, κἀνακόλπασον.
σὺ δ', ὦ Τερηδὼν, ἐπαναφύσα Περσικόν.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

τί τὸ βόμβο τοῦτο; κῶμο τίς ἀνεγείρι μοι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἡ παῖς ἔμελλε προμελετᾷν, ὦ τοξότα.
ὀρχησομένη γὰρ ἔρχεθ' ὡς ἄνδρας τινάς.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ὀρκῆσι καὶ μελετῆσι, οὐ κωλύσ' ἐγώ.
ὡς ἐλαπρὸς, ὥσπερ ψύλλο κατὰ τὸ κώδιο.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

φέρε θοἰμάτιον ἄνωθεν, ὦ τέκνον, τοδί·
καθιζομένη δ' ἐπὶ τοῖσι γόνασι τοῦ Σκύθου,
τὼ πόδε πρότεινον, ἵν' ὑπολύσω.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ναικὶ, ναὶ
κάτησο, κάτησο, ναικὶ, ναὶ, τυγάτριον.
οἴμ', ὡς στέριπο τὸ τιττί', ὥσπερ γογγύλη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

αὔλει σὺ θᾶττον· ἔτι δέδοικας τὸν Σκύθην;

ΤΟ-

ΤΟΞΟΤΗΣ.

καλό γε τὸ πυγή.
(ἀνακύπτει καὶ παρακύπτει ἀπεψωλημένος.)

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

κλαύσετ', ἂν μὴ 'νδον μένῃ.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

εἶεν· καλὴ τὸ σκῆμα περὶ τὸ πόστιον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

καλῶς ἔχει. λαβὲ θοἰμάτιον· ὥρα 'στὶ νῷν
ἤδη βαδίζειν.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

οὐκὶ πιλήσει πρῶτά με;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

πάνυ γε· φίλησον αὐτόν.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ὂ, ὂ, ὂ, παπαπαπαὶ
ὡς γλυκερὸ τὸ γλῶσσ', ὥσπερ Ἀττικὸς μέλις.
τί οὐ κατεύδει παρ' ἐμέ;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

χαῖρε, τοξότα·
οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν τοῦτο.

ΤΟ-

v. 1193. Liber noſter, ut vulgo:
κλαύσει γ' ἂν μὴ 'νδον μένῃς.
v. 1196. Rav. liber: τί οὐχ ἐπιλήσει.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ναὶ, ναὶ, γρᾴδιον,
ἐμοὶ κάρισο σὺ τοῦτο.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

δώσεις οὖν δραχμήν;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ναὶ, ναικὶ δῶ σοι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τἀργύριον τοίνυν φέρε.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ἀλλ' οὐκ ἔκ' ὠδέν· ἀλλὰ τὸ συβίνην λαβέ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔπειτα κομίζεις αὖθις.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ἀκολούτει, τέκνον.
σὺ δὲ τοῦτο τήρει τῇ γεροντογρᾴδιο.
ὄνομα δέ σοι τί ἐςίν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Αρτεμισία.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

μέμνῆσι τοίνυν τοὔνομ'· Αρτομουξία.

ΕΥ-

v. 1203. Liber noſter: συμβηνην.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἑρμῆ Δόλιε, ταυτὶ μὲν ἔτι καλῶς ποιεῖς.
σὺ μὲν οὖν ἀπότρεχε, παιδάριον τουτὶ λαβών·
ἐγὼ δὲ λύσω τόνδε. σὺ δ' ὅπως ἀνδρικῶς,
ὅταν λυθῇς τάχιστα, φεύξει, καὶ τενεῖς
ὡς τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδί' οἴκαδε.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ', ἢν ἅπαξ λυθῶ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

λέλυσο. σὸν ἔργον, φεῦγε, πρὶν τὸν τοξότην
ἥκοντα καταλαβεῖν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἐγὼ δὴ τοῦτο δρῶ.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ὦ γρᾴδι', ὡς καρίεντό σοι τὸ τυγάτριον,
κοὐ δύσκολ', ἀλλὰ πρᾶο. — ποῦ τὸ γρᾴδιο;
οἴμ', ὡς ἀπόλωλον· ποῦ τὸ γέροντ' ἐντευτενί;
ὦ γρᾴδι', ὦ γραῦ. οὐκ ἐπαινῶ, γρᾴδιο.
Αρταμουξία.
διέβαλέ μ' ὠ γραῦς. ἀπότρεκ' ὡς τάκιστα σύ·
ὀρτῶς δὲ συβίνη 'σι· καταβινῆσι γάρ.
οἴμοι, τί δράσει; ποῖ τὸ γρᾴδιο;
Αρταμουξία.

ΧΟΡΟΣ.

v. 1219. Liber noſter: ὦ γρᾶο.

v. 1221. Liber noſter: συμβήνη, et καταβηνῆσι.

ΧΟΡΟΣ.

τὴν γραῦν ἐρωτᾷς, ἣ Ἔφερεν τὰς πηκτίδας;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ναί, ναικί. εἶδες αὐτό;

ΧΟΡΟΣ.

ταύτῃ γ' οἴχεται,
αὐτή τ' ἐκείνη, καὶ γέρων τις εἵπετο.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

κροκῶτ' ἔκοντο τῇ γέροντο;

ΧΟΡΟΣ.

φήμ' ἐγώ.
ἔτ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώκοις ταυτηΐ.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ὦ μιαρὸ γρᾶο· πότερα τρέξι τὴν ὀδό;
Αρταμουξία.

ΧΟΡΟΣ.

ὀρθὴν ἄνω δίωκε. ποῖ θεῖς; οὐ πάλιν
τηδὶ διώξεις; τοὔμπαλιν τρέχεις σύ γε.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

κακόδαιμον· ἀλλὰ τρέξι Αρταμουξία.

ΧΟΡΟΣ.

v. 1228. γραῦ liber noſter.

ΧΟΡΟΣ.

τρέχε νῦν, τρέχε νῦν, κατὰ τοὺς κόρακας ἐπουρίσας.
ἀλλὰ πέπαισαι μετρίως ἡμῖν·
ὥσθ' ὥρα δή 'στι βαδίζειν
οἴκαδ' ἑκάστη.
τὼ Θεσμοφόρω δ' ἡμῖν ἀγαθὴν
τούτων χάριν ἀντιδιδοίτην.

v. 1232. Liber noſter ut vulgo: τρέχε νῦν κατὰ, et v. 1233. πέπυσαι.

v. 1237. Rav. liber: ἀνταδοῖτον, ut vulgo.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Αἱ γυναῖκες συνέθεντο πάντα μηχανήσασθαι εἰς τὸ δόξαι ἄνδρες εἶναι, καὶ ἐκκλησιάσασαι πεῖσαι παραδοῦναι σφίσι τὴν πόλιν, δημηγορησάσης μιᾶς ἐξ αὐτῶν· αἱ δὲ μηχαναὶ τοῦ δόξαι αὐτὰς ἄνδρας εἶναι, τοιαῦται. πώγωνας περιθέτους ποιοῦνται, καὶ ἀνδρείαν ἀναλαμβάνουσι, προνοήσασαι, καὶ προασκήσασαι τὸ σῶμα αὐτῶν, ὡς ὅτι μάλιστα ἀνδρικὸν εἶναι δόξαι. μία δὴ ἐξ αὐτῶν Πραξαγόρα, λύχνον ἔχουσα, προέρχεται κατὰ τὰς συνθήκας, καὶ φησὶν, ὦ λαμπρὸν ὄμμα.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ἐν τοῖς Σκίροις τὰ γύναι' ἔκρινεν ἐν στολαῖς
ἀνέρων προκαθίζοντα, γενομένης ἐκκλησίας,
περιθέμεναι πώγωνας ἀλλοτρίων τριχῶν.
ἐποίησαν οὕτως. ὑστεροῦντες οὖν στολαῖς
ἄνδρες γυναικῶν ἐκάθισαν· καὶ δὴ μία
δημηγορεῖ περὶ τοῦ λαβούσας τῶν ὅλων
τὴν ἐπιτροπὴν βέλτιον ἄρξειν μυρίῳ·
ἐκέλευσέ τ' εἰς τὸ κοινὸν εἰσφέρειν ὅλα
τὰ χρήματ' ἄνδρας· ὡς κεκρῖσθαι τοῖς νόμοις.

Adnotationes in Eccleſiazuſas.

Argumentum hoc primum in libro Ravennate ſolummodo extat.

ἐκκλησιάσασαι. Ita liber noſter, et Brunckius. Alii ἐκκλησιάζουσαι.

περιθέτους καὶ ἀνδρείαν. Vulgo: περιθέτους ποιοῦνται, καὶ ἀνδρείαν.

ἀναλαμβάνουσι. Brunckius: ἀναλαμβάνονται.

αὐτῶν. Vulgo: ἑαυτῶν.

δὴ ἐξ. Vulgo: δέ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.
ΧΟΡΟΣ.
ΒΛΕΠΥΡΟΣ ἀνὴρ Πραξαγόρας.
ΑΝΗΡ ΤΙΣ.
ΧΡΕΜΗΣ.
Ο ΚΑΤΑΘΕΙΣ.
Ο ΜΗ ΚΑΤΑΘΕΙΣ.
ΚΗΡΥΞ.
ΓΡΑΕΣ ΤΙΝΕΣ.
ΝΕΑΝΙΣ.
ΝΕΑΝΙΑΣ.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.
ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

Ὦ λαμπρὸν ὄμμα τοῦ τροχηλάτου λύχνου,
κάλλιϛ' ἐν εὐσκόποισιν ἐξηρτημένον,
(γονάς τε γὰρ σὰς καὶ τύχας δηλώσομεν·
τροχῷ γὰρ ἐλαθεὶς κεραμικῆς ῥύμης ἄπο,
μυκτῆρσι λαμπρὰς ἡλίου τιμὰς ἔχεις.)
ὅρμα φλογὸς σημεῖα τὰ ξυγκείμενα.
σοὶ γὰρ μόνῳ δηλοῦμεν· εἰκότως, ἐπεὶ
κἀν τοῖσι δωματίοισιν Ἀφροδίτης τρόπων
πειρωμέναισι πλησίον παραϛατεῖς·
λορδουμένων τε σωμάτων ἐπιϛάτην
ὀφθαλμὸν οὐδεὶς τὸν σὸν ἐξείργει δόμων.
μόνος δὲ μηρῶν εἰς ἀποῤῥήτους μυχοὺς
λάμπεις, ἀφεύων τὴν ἐπανθοῦσαν τρίχα·

v. 1. τοῦ τροχηλάτου λύχνου. Virgilius Ecl. III. *Lenta quibus torno facili ſuperaddita vitis.*

v. 2. Liber noſter: εὐϛόχοισιν ἐξητημένοι.

v. 9. Rav. liber: πλησίως.

v. 10. λορδουμένων. Ita liber noſter, et Brunckius. Vulgo: χορδουμένων.

v. 13. ἀφεύων. Ita liber noſter, et Brunckius. Vulgo: ἀφαύων.

στοάς τε, καρποῦ Βακχίου τε νάματος
πλήρεις, ὑποιγνύσαισι συμπαραστατεῖς·
καὶ ταῦτα συνδρῶν, οὐ λαλεῖς τοῖς πλησίον.
ἀνθ' ὧν συνοίσει καὶ τὰ νῦν βουλεύματα,
ὅσα Σκίροις ἔδοξεν ταῖς ἐμαῖς φίλαις.
ἀλλ' οὐδεμία πάρεστιν, ἃς ἥκειν ἐχρῆν.
καί τοι πρὸς ὄρθρον γ' ἐστίν· ἡ δ' ἐκκλησία
αὐτίκα μάλ' ἔσται· καταλαβεῖν δ' ἡμᾶς ἕδρας,
ἃς Σφυρόμαχός ποτ' εἶπεν, εἰ μέμνησθ' ἔτι·
δεῖ τὰς ἑταίρας ἐγκαθιζομένας λαθεῖν.
τί δῆτ' ἂν εἴη; πότερον οὐκ ἐῤῥαμμένους
ἔχουσι τοὺς πώγωνας, οὓς εἴρητ' ἔχειν;
ἢ θαἰμάτια τἀνδρεῖα κλεψάσαις λαβεῖν
ἦν χαλεπὸν αὐταῖς; ἀλλ' ὁρῶ τονδὶ λύχνον
προσιόντα. φέρε νυν ἐπαναχωρήσω πάλιν,
μὴ καί τις ὢν ἀνὴρ ὁ προσιὼν τυγχάνει.

ΓΥΝΗ Α.

ὥρα βαδίζειν, ὡς ὁ κῆρυξ ἀρτίως,

ἡμῶν

v. 17. ἀνθ' ὧν συνοίσει. Ita liber noſter. Alii: ξυνείσει.
v. 22. ἃς Σφυρόμαχος. Ita liber noſter, ut vulgo. Brunckius ex ingenio ὥς: quod idem eſt.
v. 22. ἃς Σφυρόμαχος. Grammaticus Ravennatis libri ἃς Κλεόμαχος ex errore ſcripſit, haec etiam addens: φασὶ Κλεόμαχον τραγικὸν ὑποκριτήν. οὗτος φαίνεται ὑποκρινόμενός ποτε εἰρηκέναι ἕδρας ἐν δράματι, καὶ ἐσκῶφθαι διὰ τὸ κακέμφατον. ὁ δὲ Σφυρόμαχος ψήφισμα εἰσηγήσατο, ὥστε τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς ἄνδρας χωρὶς καθέζεσθαι, καὶ τὰς ἑταίρας χωρὶς τῶν ἐλευθέρων. In primo Tuſculanarum *Cicero*: *Frequens*, inquit, *conſeſſus theatri, in quo ſunt mulierculae et pueri, movetur audiens iam grande carmen.*
v. 23. Liber noſter:

δεῖ τὰς ἑταίρας πῶς καλαθιζομένας λαθεῖν.

v. 14. στοάς τε) ταμιεῖα στοὰς λέγουσι· καὶ γὰρ παραμήκη ἐν αἷς ὁ σῖτος. v. 18. Σκίροις) Σκίρα ἑορτὴ Ἀθηνᾶς. οἱ δὲ Δήμητρος καὶ Κόρης. ἐν ᾗ ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἐρεχθέως φέρει σκιάδειον λευκόν, ὃ λέγεται σκῖρον.

ἡμῶν προσιόντων, δεύτερον κεκόκκυκεν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἐγὼ δέ γ' ὑμᾶς προσδοκῶσ' ἐγρηγορεῖν
τὴν νύκτα πᾶσαν. ἀλλὰ, φέρε, τὴν γείτονα
τήνδ' ἐκκαλέσωμαι, τρυγονῶσα τὴν θύραν.
δεῖ γὰρ τὸν ἄνδρ' αὐτῆς λαθεῖν.

ΓΥΝΗ Β.

ἤκουσά τοι
ὑποδουμένη τὸ κνῦμά σου τῶν δακτύλων,
ἅτ' οὐ καταδαρθοῦσ'. ὁ γὰρ ἀνὴρ, ὦ φιλτάτη,
(Σαλαμίνιος γάρ ἐστιν, ᾧ ξύνειμ' ἐγώ)
τὴν νύχθ' ὅλην ἤλαυν' ἔμ' ἐν τοῖς στρώμασιν,
ὥστ' ἄρτι τουτὶ θοἰμάτιον αὐτοῦ λαβεῖν.

ΓΥΝΗ Α.

καὶ μὴν ὁρῶ καὶ Κλειναρέτην, καὶ Σωστράτην
παροῦσαν ἤδη τήνδε, καὶ Φιλαινέτην.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οὔκουν ἐπείξεσθ', ὡς Γλύκη κατώμοσεν
στὴν ὑστάτην ἥκουσαν οἴνου τρεῖς χοᾶς
ἡμῶν ἀποτίσειν, κἀρεβίνθων χοίνικα.

v. 32. ἐγρηγορεῖν. Ita liber Ravennas. Eodem exemplo paulo poſt:

ὥστ' ἄρτι τουτὶ θοἰμάτιον αὐτοῦ λαβεῖν.

Vulgo: ἐγρηγορῶ. Brunckius: ἐγρηγόρουν.

v. 34. θρυγονῶσα liber noſter, ut in Heſychio. Alii τρυγονῶσα, ut in Suida: in quo poteſt eſſe ratio illa ſcribendi a librario profecta.

v. 34. θρυγονῶσα, ἡσύχως κινοῦσα. Grammaticus libri Ravennatis.

v. 42. παροῦσαν liber noſter. Vulgo: προσιοῦσαν.

v. 45. ἡμῶν liber noſter, ut Brunckius. Alii ἡμῖν.

ΓΥΝΗ Α.

τὴν Σμικυθίωνος οὐχ ὁρᾷς Μελιςίχην
σπεύδουσαν ἐν ταῖς ἐμβάσιν; κἀμοὶ δοκεῖ
κατὰ σχολὴν παρὰ τἀνδρὸς ἐξελθεῖν μόνη.

ΓΥΝΗ Β.

τὴν τοῦ καπήλου δ᾽ οὐχ ὁρᾷς Γευσιςράτην,
ἔχουσαν ἐν τῇ δεξιᾷ τὴν λαμπάδα;
καὶ τὴν Φιλοδωρήτου τε καὶ Χαιρητάδου;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ὁρῶ προσιούσας χ᾽ ἁτέρας πολλὰς πάνυ
γυναῖκας, ὅ τι περ ἔς᾽ ὄφελος ἐν τῇ πόλει.

ΓΥΝΗ Γ.

καὶ πάνυ ταλαιπώρως ἔγωγ᾽, ὦ φιλτάτη,
ἐκδρᾶσα παρέδυν. ὁ γὰρ ἀνὴρ τὴν νύχθ᾽ ὅλην
ἔβηττε, τριχίδων ἑσπέρας ἐμπλήμενος.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

κάθησθε τοίνυν, ὡς ἂν εἴρωμαι τάδε
ὑμᾶς, ἐπειδὴ συλλελεγμένας ὁρῶ,
ὅσα Σκίροις ἔδοξεν, εἰ δεδράκατε.

ΓΥΝΗ Δ.

ἔγωγε. πρῶτον μέν γ᾽ ἔχω τὰς μασχάλας
λόχ-

v. 46. Liber noſter: δ᾽ οὐχ.

v. 56. τριχίδων ἐμπλήμενος. Ad hunc locum Rav. liber: λέγει δὲ τῶν καλουμένων νῦν θρύσσων. αὗται γὰρ ἐσθιόμεναι βῆχα ἀνεγείρουσι. Confer *Xenocratis* librum περὶ τῆς ἀπὸ ἐνύδρων τροφῆς.

v. 57. ὡς ἂν εἴρωμαι. Ita liber noſter, et duo Brunckii libri: qui tamen eis praefert elegantem Davveſii viri doctiſſimi emendationem: ὡς ἂν ἀνέρωμαι. Vulgo: ὡς ἀνέρωμαι τάδε.

v. 48. κατὰ σχολὴν) ἀντὶ τοῦ μόλις ἢ ἀψορή τι.

λόχμης δασυτέρας, καθάπερ ἦν ξυγκείμενον·
ἔπειθ', ὁπότ' ἀνὴρ εἰς ἀγορὰν οἴχοιτό μου,
ἀλειψαμένη τὸ σῶμ' ὅλον, δι' ἡμέρας
ἐχλιαινόμην ἑςῶσα πρὸς τὸν ἥλιον.

ΓΥΝΗ Ε.

κἄγωγε· τὸ ξυρὸν δέ γ' ἐκ τῆς οἰκίας
ἔῤῥιψα πρῶτον, ἵνα δασυνθείην ὅλη,
καὶ μηδὲν εἴην ἔτι γυναικὶ προσφερής.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἔχετε δὴ τοὺς πώγωνας, οὓς εἴρητ' ἔχειν
πάσαισιν ἡμῖν, ὁπότε συλλεγοίμεθα;

ΓΥΝΗ Δ.

νὴ τὴν Ἑκάτην, καλόν γ' ἔγωγε τουτονί.

ΓΥΝΗ Ε.

κἄγωγ' Ἐπικράτους οὐκ ὀλίγῳ καλλίονα.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ὑμεῖς δὲ τί φατέ;

ΓΥΝΗ Δ.

φασί· κατανεύουσι γάρ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

καὶ μὴν τά γ' ἄλλ' ὑμῖν ὁρῶ πεπραγμένα.

 Λα-

v. 70. καλόν γ' ἔγωγε. Ita liber noſter. Vulgo: καλὸν ἔγωγε. Brunckius: τὸν καλὸν ἔγωγε, ut verſus conſtet.

v. 61. λόχμης) ἀντὶ τοῦ συμφύτου τόπου.

v. 66. ἔῤῥιψα) ξυρὸν ἔῤῥιψα, ἵνα μὴ βλέπουσα αὐτὸν ἐρεθιζοίμην πρὸς ξυρά.

v. 71. Ἐπικράτους) οὗτος μέγαν πώγωνα ἔχων ἐπεκαλεῖτο Σακεσφόρος. καὶ Πλάτων ὁ κωμικός φησιν·

Ἄναξ ὑπήνης Ἐπίκρατες σακεσφόρε.

ἦν δὲ ῥήτωρ καὶ δημαγωγός.

Λακωνικὰς γὰρ ἔχετε, καὶ βακτηρίας,
τἀνδρεῖα καὶ θαἰμάτια, καθάπερ εἴπομεν.

ΓΥΝΗ Ζ.

ἔγωγέ τοι τὸ σκύταλον ἐξηνεγκάμην
τὸ τοῦ Λαμίου τουτὶ καθεύδοντος λάθρα.

ΓΥΝΗ Α.

τοῦτ' ἔς' ἐκεῖνο τῶν σκυτάλων, ὧν πέρδεται.
νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρ', ἐπιτήδειός γ' ἂν ἦν,
τὴν τοῦ Πανόπτου διφθέραν ἐνημμένος,
εἴπέρ τις ἄλλος βουκολεῖν τὸν δήμιον.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

λέγοιτ' ἂν ὅπως καὶ τἀπὶ τούτοις δράσομεν,

ἕως

v. 75. Vulgo: καὶ θαἰμάτια τἀνδρεῖα.

v. 81. εἴπερ τις ἄλλος βουκολεῖν τὸν δήμιον. Ita vulgo, ut liber noſter. Brunckius ex libro ſuo coniecit:

εἴπερ τι βουκολεῖν ἐθέλοι τὸν δήμιον;

qui fortaſſe verſus ex commentario quodam veteri paulatim in hunc modum coaluit. Iocus, ni fallor, ad formam veterum baculorum, ne ſceptris quidem regum excluſis, pertinet. Grammaticus libri Ravennatis in *Aves*: κύβρεις. χαλκαῖ σανίδες, ἔνθα τοὺς νόμους γράφουσι. κατὰ δὲ ἐνίους ἄξονες τρίγωνοι, ἐν οἷς ἦσαν οἱ τῶν πόλεων νόμοι καὶ αἱ δημόσιαι ἱεροποιΐαι. Φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης, ἀληθῆ εἶναι τὸν περὶ τῶν Πελαργῶν λόγον, ὁμοίως δὲ αὐτοὺς ποιεῖν καὶ τοὺς ἀερόποδας, δι' ὃ ἐν τοῖς σκήπτροις ἀνωτέρω μὲν ἀετὸν τυποῦσι, κατωτέρω δὲ ποτάμιον ἵππον, δηλοῦντες, ὡς ὑποτέτακται ἡ βία τῇ δικαιοπραγίᾳ. οἱ γὰρ Πελαργοὶ, δικαιοπραγεῖς ὄντες, ἐπὶ πτερῶν βαστάζουσι τοὺς πατέρας γεγηρακότας.

v. 82. Praxagorae loco in libro noſtro apte quidem alia femina ex iis, quae aderant, ita novas res proponens inducitur; in eodemque deſunt verba λέγοιτ' ἂν, ſpatio tamen vacuo extante.

v. 78. ὧν πέρδεται) ἀντὶ τοῦ ὧν φέρει· ἢ ἴσως ὑπὸ τοῦ βάρους ἐπέρδετο. τὸ σκύταλον τὸ ῥόπαλον.

v. 81. εἴπέρ τις ἄλλος βουκολεῖν τὸν δήμιον) βουκολεῖν γὰρ ὡς τὴν Ἰὼ ὁ Ἄργος ἐν Ἰάκχῳ Σοφοκλέους.

ἕως ἔτ' ἐςὶν ἄςρα κατὰ τὸν οὐρανόν·
ἡ 'κκλησία δ', εἰς ἣν παρεσκευάσμεθα
ἡμεῖς βαδίζειν, ἐξ ἕω γενήσεται.

ΓΥΝΗ Α.

νὴ τὸν Δί', ὥςε δεῖ σε καταλαβεῖν ἕδρας
ὑπὸ τῷ λίθῳ, τῶν Πρυτανέων καταντικρύ.

ΓΥΝΗ Η.

ταυτί γέ τοι, νὴ τὸν Δί', ἐφερόμην, ἵνα
πληρουμένης ξαίνοιμι τῆς ἐκκλησίας.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πληρουμένης, τάλαινα;

ΓΥΝΗ Η.

νὴ τὴν Ἄρτεμιν,
ἔγωγε. τί γὰρ ἂν χεῖρον ἀκροῴμην ἅμα
ξαίνουσα; γυμνὰ δ' ἐςί μου τὰ παιδία.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἰδού γέ σε ξαίνουσαν, ἣν τοῦ σώματος
οὐδὲν παραφῆναι τοῖς καθημένοις ἔδει.
οὐκοῦν καλά γ' ἂν πάθοιμεν, εἰ πλήρης τύχοι
ὁ δῆμος ὤν, κἄπειθ' ὑπερβαίνουσά τις
ἀναβαλλομένη δείξειε τὸν Φορμίσιον.
ἢν δ' ἐγκαθιζώμεσθα πρότεραι, λήσομεν
ξυςειλάμεναι θαἰμάτια· τὸν πώγωνά τε
ὅταν καθῶμεν, ὃν περιδητόμεσθ' ἐκεῖ,
τίς οὐκ ἂν ἡμᾶς ἄνδρας ἡγήσαιθ' ὁρῶν;
Αγύῤῥιος γοῦν τὸν Προνόμου πώγων' ἔχων
λέληθε· καί τοι πρότερον ἦν οὗτος γυνή.
νυνὶ δ', ὁρᾷς, πράττει τὰ μέγις' ἐν τῇ πόλει.
τούτου γέ τοι, νὴ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν,

τόλμημα τολμῶμεν τοσοῦτον, οὕνεκα,
ἤν πως παραλαβεῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα
δυνώμεθ᾿, ὥστ᾿ ἀγαθόν τι πρᾶξαι τὴν πόλιν,
νῦν μὲν γὰρ οὔτε θέομεν, οὔτ᾿ ἐλαύνομεν.

ΓΥΝΗ Η.

καὶ πῶς γυναικῶν θηλύφρων ξυνουσία
δημηγορήσει;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πολὺ μὲν οὖν ἄριστά που.
λέγουσι γὰρ καὶ τῶν νεανίσκων ὅσοι
πλεῖστα σποδοῦνται, δεινοτάτους εἶναι λέγειν·
ἡμῖν δ᾿ ὑπάρχει τοῦτο κατὰ τύχην τινά.

ΓΥΝΗ Η.

οὐκ οἶδα· δεινὸν δ᾿ ἐστὶν ἡ μὴ ᾿μπειρία.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οὐκοῦν ἐπίτηδες ξυνελέγημεν ἐνθάδε,
ὅπως προμελετήσωμεν, ἀ᾿κεῖ δεῖ λέγειν.
οὐκ ἂν φθάνοις τὸ γένειον ἂν περιδουμένη,
ἄλλαι θ᾿ ὅσαι λαλεῖν μεμελετήκασί που;

ΓΥΝΗ Θ.

τίς δ᾿, ὦ μέλ᾿, ἡμῶν οὐ λαλεῖν ἐπίσταται;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἴθι δὴ σὺ περίδου, καὶ ταχέως ἀνὴρ γενοῦ·
ἐγὼ δὲ θεῖσα τοὺς στεφάνους, περιδήσομαι
κἀυτὴ μεθ᾿ ὑμῶν, ἤν τι μοι δόξῃ λέγειν.

ΓΥΝΗ Β.

δεῦρ᾿, ὦ γλυκυτάτη Πραξαγόρα, σκέψαι τάλαν,
ὡς

v. 113. σποδοῦνται) κινοῦν- ται· βινοῦνται.

ὡς καὶ καταγέλαστον τὸ πρᾶγμα φαίνεται.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πῶς καταγέλαστον;

ΓΥΝΗ Β.

ὥσπερ εἴ τις σηπίαις
πώγωνα περιδήσειεν ἐσταθευμέναις.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ὁ Περιστίαρχος, περιφέρειν χρὴ τὴν γαλῆν,
πάριθ' ἐς τὸ πρόσθεν. Ἀρίφραδες, παῦσαι λαλῶν.
κάθιζε παριών. τίς ἀγορεύειν βούλεται;

ΓΥΝΗ Θ.

ἐγώ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

περίθου δὴ τὸν στέφανον τύχ' ἀγαθῇ.

ΓΥΝΗ Θ.

ἰδού.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

λέγοις ἄν.

ΓΥΝΗ Θ.

εἶτα πρὶν πιεῖν λέγω;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἰδοὺ πιεῖν.

ΓΥΝΗ Θ.

τί γὰρ, ὦ μέλ', ἐστεφανωσάμην;

ΠΡΑ-

v. 131. Brunckius ed. τύχῃ 'γαθῇ.

v. 133. ἐστεφανωσάμην) ἐπεὶ νοῦν το.
καὶ οἱ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐστεφα-

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἄπιθ' ἐκποδών· τοιαῦτ' ἂν ἡμᾶς εἰργάσω
κἀκεῖ.

ΓΥΝΗ Θ.

τί δ'; οὐ πίνουσι κἀν τῇ 'κκλησίᾳ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἰδού γέ σοι πίνουσιν.

ΓΥΝΗ Θ.

νὴ τὴν Ἄρτεμιν,
καὶ ταῦτά γ' εὔζωρον. τὰ γοῦν βουλεύματα
αὐτῶν, ὅσ' ἂν πράξωσιν ἐνθυμουμένοις,
ὥσπερ μεθυόντων, ἐστὶ παραπεπληγμένα.
καὶ, νὴ Δία, σπένδουσί γ'· ἢ τίνος χάριν
τοσαῦτά γ' εὔχοντ', εἴπερ οἶνος μὴ παρῆν;
καὶ λοιδοροῦνταί γ', ὥσπερ ἐκπεπωκότες·
καὶ τὸν παροινοῦντ' ἐκφέρουσ' οἱ τοξόται.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

σὺ μὲν βάδιζε, καὶ κάθιζ'· οὐδὲν γὰρ εἶ.

ΓΥΝΗ Θ.

νὴ τὸν Δί', ἦ μοι μὴ γενειᾶν κρεῖττον ἦν·
δίψει γὰρ, ὡς ἔοικ', ἀφαυανθήσομαι.

ΠΡΑ-

v. 140 et 41. ἢ τίνος χάριν τοσαῦτ' εὔχοντ'. Ita vulgo, uti liber noſter, cuius maior poteſt eſſe auctoritas, quam ſit nonnullarum regularum, quibus, utrum Attici poetae omnes paruerint, definiri pro certo nequit, in tanta librorum vetuſtorum varietate. Brunckius ita hunc locum emendat:

ἢ τίνος ἂν χάριν τοσαῦτ' ἐπεύχοιντ'.

v. 146. Alii: ὡς ἔοικεν, et ὡς ἔοικε φαναιθήσομαι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἔσθ' ἥτις ἑτέρα βούλεται λέγειν;

ΓΥΝΗ Ι.

ἐγώ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἴθι δὴ στεφανοῦ· καὶ γὰρ τὸ χρῆμ' ἐργάζεται.
ἄγε νυν ὅπως ἀνδριστὶ καὶ καλῶς ἐρεῖς,
διερεισμένη τὸ σχῆμα τῇ βακτηρίᾳ.

ΓΥΝΗ Ι.

Ἐβουλόμην μὲν ἕτερον ἂν τῶν ἠθάδων
λέγειν τὰ βέλτισθ', ἵν' ἐκαθήμην ἥσυχος·
νῦν δ' οὐκ ἐάσω, κατά γε τὴν ἐμὴν, μίαν
ἐν τοῖσι καπηλείοισι λάκκους ἐμποιεῖν
ὕδατος. ἐμοὶ μὲν οὐ δοκεῖ, μὰ τὼ θεὼ —

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὰ τὼ θεώ. τάλαινα, ποῦ τὸν νοῦν ἔχεις;

ΓΥΝΗ Ι.

τί δ' ἔστιν; οὐ γὰρ δὴ πιεῖν γ' ᾔτησά σε.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἀνὴρ ὢν τὼ θεὼ κατώμοσας,
καί τοι τά γ' ἄλλ' εἰποῦσα δεξιώτατα.

ΓΥΝΗ Ι.

ὢ νὴ τὸν Ἀπόλλω.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

παῦε τοίνυν, ὡς ἐγὼ

ἐκκλη-

v. 152. ἥσυχος) ἀντὶ τοῦ ἥσυχα τάδε τοιαῦτα ἐστί.

ἐκκλησιάζουσ' οὐ προβαίην τὸν πόδα
τὸν ἕτερον ἄν, εἰ μὴ τοῦτ' ἀκριβωθήσεται.

ΓΥΝΗ Ι.

Φέρε τὸν στέφανον· ἐγὼ γὰρ αὖ λέξω πάλιν.
οἶμαι γὰρ ἤδη μεμελετηκέναι καλῶς.
Ἐμοὶ γάρ, ὦ γυναῖκες αἱ καθήμεναι. —

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

γυναῖκας αὖ, δύστηνε, τοὺς ἄνδρας λέγεις.

ΓΥΝΗ Ι.

δι' Ἐπίγονόν γ' ἐκεῖνον. ἐπιβλέψασα γὰρ
ἐκεῖσε, πρὸς γυναῖκας ᾠόμην λέγειν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἄπερρε καὶ σύ, καὶ κάθησ' ἐντευθενί.
αὐτὴ γὰρ ὑμῶν ἕνεκά μοι λέξειν δοκῶ,
τονδὶ λαβοῦσα· τοῖς θεοῖς μὲν εὔχομαι,
τυχεῖν κατορθώσασα τὰ βεβουλευμένα.
Ἐμοὶ δ' ἴσον μὲν τῆσδε τῆς χώρας μέτα,
ὅσον περ ὑμῖν· ἄχθομαι δὲ καὶ φέρω
τὰ τῆς πόλεως ἅπαντα βαρέως πράγματα.

ὁρῶ

v. 161. Liber noſter: οὐκ ἂν προβαίην, ut vulgo. Particula ἂν, quam Brunckius ineſſe vult in verſu ſequenti, ab omnibus libris deeſt, quaeque, ſi adeſſet, verſus venuſtate nonnihil detraheret. Eodemque verſu in libro noſtro ſcriptum eſt ταῦτ', ubi vulgo eſt τοῦτ'.

v. 163. Scriptum eſt ἡ προτέρα γυνή; ad indicandam nempe octavam, quae de vini uſu homines negotia tractantes momorderat. Sed aptius quidem huic orationi femina illa convenit, quae modo ob invocatam Cererem ac Proſerpinam loqui deſierat. Ei enim inquit Praxagora: γυναῖκας αὖ, δύστηνε, et ἄπερρε καὶ σύ, ut primae illi dixerat, σὺ βάδιζε καὶ κάθιζε.

v. 167. Vulgo: μὰ Δί' ἐπίγονον. Inepte. Correxit Brunckius.

ὁρῶ γὰρ αὐτὴν προςάταισι χρωμένην
ἀεὶ πονηροῖς· κἂν τις ἡμέραν μίαν
χρηςὸς γένηται, δέκα πονηρὸς γίγνεται.
ἐπέτρεψας ἑτέρῳ; πλεῖον᾽ ἔτι δράσει κακά.
χαλεπὸν μὲν οὖν ἄνδρας δυςαρέςους νουθετεῖν,
οἳ τοὺς φιλεῖν μὲν βουλομένους δεδοίκατε,
τοὺς δ᾽ οὐκ ἐθέλοντας ἀντιβολεῖθ᾽ ἑκάςοτε.
ἐκκλησίαισιν ἦν ὅτ᾽ οὐκ ἐχρώμεθα
οὐδὲν τοπαράπαν· ἀλλὰ τόν γ᾽ Ἀγύῤῥιον
πονηρὸν ἡγούμεσθα· νῦν δὲ, χρωμένων,
ὁ μὲν λαβὼν ἀργύριον, ὑπερεπήνεσεν·
ὁ δ᾽ οὐ λαβὼν, εἶναι θανάτου φήσ᾽ ἀξίους
τοὺς μισθοφορεῖν ζητοῦντας ἐν τῇ ᾽κκλησίᾳ.

ΓΥΝΗ Α.

νὴ τὴν Ἀφροδίτην, εὖγε ταυταγὶ λέγεις.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τάλαιν᾽, Ἀφροδίτην ὠνόμασας. χαρίεντά γ᾽ ἂν
ἔδρασας, εἰ τοῦτ᾽ εἶπες ἐν τῇ ᾽κκλησίᾳ.

ΓΥΝΗ Α.

ἀλλ᾽ οὐκ ἂν εἶπον.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μηδ᾽ ἐθίζου νῦν λέγειν.
Τὸ συμμαχικὸν αὖ τοῦθ᾽, ὅτ᾽ ἐσκοπούμεθα,
εἰ μὴ γένοιτ᾽, ἀπολεῖν ἔφασκον τὴν πόλιν·
ὅτε δή γ᾽ ἐγένετ᾽, ἤχθοντο· τῶν δὲ ῥητόρων
ὁ τοῦτ᾽ ἀναπείσας εὐθὺς ἀποδρὰς ᾤχετο.
ναῦς δὴ καθέλκειν τῷ πένητι μὲν δοκεῖ·
τοῖς πλουσίοις δὲ καὶ γεωργοῖς οὐ δοκεῖ.

Κοριν-

v. 191. Liber noſter: ἅπας, ut vulgo. Sequenti verſu vulgo: οὐκ ἂν εἴπω.
v. 196. ὁ τοῦτ᾽. Ita liber noſter. Vulgo: ὁ ταῦτ᾽.

Κορινθίοις ἄχθεσθε· κἀκεῖνοί γέ σοι
νῦν εἰσὶ χρηστοί, καὶ σὺ νῦν χρηστὸς γενοῦ.
Ἀργεῖος ἀμαθής, ἀλλ' Ἱερώνυμος σοφός·
σωτηρία παρέκυψεν, ἀλλ' ὀρίζεται
Θρασύβουλος αὐτὸς οὐχὶ παρακαλούμενος.

ΓΥΝΗ Α.

ὡς ξυνετὸς ἀνήρ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

νῦν καλῶς ἐπῄνεσας.
Ὑμεῖς γ' ἄρ' ἐστ', ὦ δῆμε, τούτων αἴτιοι.
τὰ δημόσια γὰρ μισθοφοροῦντες χρήματα,
ἰδίᾳ σκοπεῖσθ' ἕκαστος, ὅ τι τις κερδανεῖ·
τὸ δὲ κοινὸν, ὥσπερ Αἴσιμος, κυλίνδεται.
ἢν οὖν ἐμοὶ πείθησθε, σωθήσεσθ' ἔτι.
ταῖς γὰρ γυναιξὶ φημὶ χρῆναι τὴν πόλιν
ἡμᾶς παραδοῦναι. καὶ γὰρ ἐν ταῖς οἰκίαις,
ταύταις ἐπιτρόποις καὶ ταμίαισι χρώμεθα.

ΓΥΝΗ Β.

εὖ γ', εὖ γε, νὴ Δί', εὖ γε· λέγε, λέγ', ὦ 'γαθέ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

Ὡς δ' εἰσὶν ἡμῶν τοὺς τρόπους βελτίονες,
ἐγὼ διδάξω. πρῶτα μὲν γὰρ τἄρια
βάπτουσι θερμῷ κατὰ τὸν ἀρχαῖον νόμον
ἁπαξάπασαι· κοὐχὶ μεταπειρωμένας
ἴδοις ἂν αὐτάς. ἡ δ' Ἀθηναίων πόλις,
εἰ τοῦτο χρηστῶς εἶχεν, οὐκ ἂν ἐσώζετο,
εἰ μή τι καινὸν ἄλλο περιειργάζετο;
καθήμεναι φρύγουσιν, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ.

ἐπὶ

v. 208. Αἴσιμος) ἄτιμος οὗτος καὶ χωλός. τὸ δὲ κοινὸν ὅτι τὸ κοινὸν ἀμελεῖτε. σκοπεῖσθε δὲ, τί κερδανεῖτε.

v. 217. ἀπαξάπασαι) ἀντὶ τοῦ πᾶσαι. τὰ δὲ τοιαῦτα Ἀττικά.

v. 217. μεταπειρωμένας) μεταβαινούσας, μεταβαλλομένας ἀπὸ πράγματος εἰς πρᾶγμα.

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ.
τὰ Θεσμοφόρι' ἄγουσιν, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ.
πέττουσι τοὺς πλακοῦντας, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ.
τοὺς ἄνδρας ἐπιτρίβουσιν, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ.
μοιχοὺς ἔχουσιν ἔνδον, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ.
αὐταῖς παροψωνοῦσιν, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ.
τὸν οἶνον εὔζωρον φιλοῦσ', ὥσπερ πρὸ τοῦ.
βινούμεναι χαίρουσιν, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ.
ταύταισιν οὖν, ὦ 'νδρες, παραδόντες τὴν πόλιν,
μὴ περιλαλῶμεν, μηδὲ πυνθανώμεθα,
τί ποτ' ἄρα δρᾷν μέλλουσιν, ἀλλ' ἁπλῷ τρόπῳ
ἐῶμεν ἄρχειν, σκεψάμενοι ταυτὶ μόνα·
ὡς τοὺς στρατιώτας πρῶτον οὖσαι μητέρες
σώζειν ἐπιθυμήσουσιν. εἶτα σιτία
τίς τῆς τεκούσης μᾶλλον ἐπιπέμψειεν ἄν;
χρήματα πορίζειν εὐπορώτατον γυνή·
ἄρχουσά τ' οὐκ ἂν ἐξαπατηθείη ποτέ.
αὐταὶ γάρ εἰσιν ἐξαπατᾷν εἰθισμέναι.
τὰ δ' ἄλλ' ἐάσω· ταῦτα κἂν πείθησθέ μοι,
εὐδαιμονοῦντες τὸν βίον διάξετε.

ΓΥΝΗ Α.

εὖ γ', ὦ γλυκυτάτη Πραξαγόρα, καὶ δεξιῶς.

v. 224. Exſcripſi hunc verſum ex libro Ravennate, qui vulgo deeſt.

v. 227. αὐταῖς. Ita ut vulgo liber noſter. Nec locus indiget ulla emendatione, quam alii tentarunt. Eſt enim hic αὐταῖς pro ἑαυταῖς. Vitium eſt enim frequens inter mulieres, clam, atque abſentibus viris, inter amicas coenare, atque apud viros parſimoniae laudem captare. Bene hinc grammaticus: παροψωνοῦσιν· λάθρα ὀψωνοῦσιν. Brunckius edidit αὐτοῖς.

v. 235. σώζειν ἐπιθυμήσουσιν. Ita liber noſter longe aptius, quam ut vulgo: σώζειν ἐπιθυμοῦσιν. Brunckius cum *Scaligero*; σώζειν μάλ' ἐπιθυμοῦσιν.

v. 240. Brunckius contra libros omnes: τὰ μὲν ἄλλ' ἐάσω· ταῦτα δ' ἄν.

πόθεν, ὦ τάλαινα, ταῦτ' ἔμαθες οὕτω καλῶς;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἐν ταῖσι φυγαῖς μετὰ τἀνδρὸς ᾤκησ' ἐν Πυκνί·
ἔπειτ' ἀκούουσ' ἐξέμαθον τῶν ῥητόρων.

ΓΥΝΗ Α.

οὐκ ἐτὸς ἄρ', ὦ μέλ', ἦσθα δεινὴ καὶ σοφή·
καί σε στρατηγὸν αἱ γυναῖκες αὐτόθεν
αἱρούμεθ', ἢν ταῦθ', ἃ 'πινοεῖς, κατεργάσῃ.
ἀτὰρ ἢν Κέφαλός σοι λοιδορῆται προσφθαρείς,
πῶς ἀντερεῖς πρὸς αὐτὸν ἐν τῇ 'κκλησίᾳ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

φήσω παραφρονεῖν αὐτόν.

ΓΥΝΗ Α.

ἀλλὰ τοῦτό γε
ἴσασι πάντες.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλὰ καὶ μελαγχολᾶν.

ΓΥΝΗ Α.

καὶ τοῦτ' ἴσασιν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλὰ καὶ τὰ τρύβλια
κακῶς κεραμεύειν, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς.

ΓΥΝΗ

v. 244. Liber noſter: ἐν ταῖς.

v. 247. Rav. liber: στρατηγόν. Alii στρατηγεῖν.

v. 254. Liber noſter: τὴν δὲ πόλιν καλῶς.

ΓΥΝΗ Α.

τί δ', ἢν Νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λοιδορῇ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τούτῳ μὲν ἂν εἴποιμ', ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾷν.

ΓΥΝΗ Α.

τί δ', ἢν ὑποκρούσωσίν σε;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

προσκινήσομαι,
ἅτ' οὐκ ἄπειρος οὖσα πολλῶν κρουμάτων.

ΓΥΝΗ Α.

ἐκεῖνο μόνον ἄσκεπτον, ἢν σε τοξόται
ἕλκωσιν, ὅ τι δράσεις ποτ';

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἐξαγκωνιῶ
ὡδί· μέση γὰρ οὐδέποτε ληφθήσομαι.

ΓΥΝΗ Α.

ἡμεῖς δέ γ', ἢν αἴρωσ', ἐᾷν κελεύσομεν.

ΓΥΝΗ Β.

ταυτὶ μὲν ἡμῖν ἐντεθύμηται καλῶς·

v. 256. τούτῳ μὲν εἴποιμ'. Ita Brunckii liber. Noſter enim ut vulgo inepte εἶπον. Addit quoque Brunckius particulam ἂν, quam ut locis pluribus, ita in hoc Ariſtophanes, licet Atticus, tot antiquorum teſtimonio librorum omiſit.

v. 259. Liber noſter: ἤν σ' οἱ τοξόται.

v. 255. Νεοκλείδης ὁ γλάμων) ἐκωμῳδεῖτο ὡς συκοφάντης καὶ ξένος καὶ κλέπτης. ὁ λημῶν· ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστοὺς ἀκαθαρσίας. καὶ μετὰ τούτου ἔπαιζε πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν τῆς συνουσίας.

v. 256. ἐς κυνὸς πυγήν) παροιμία παιδικὴ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμιώντων. Ες κυνὸς πυγὴν ὁρᾷν καὶ τριῶν ἀλωπέκων.

ἐκεῖνο δ᾽ οὐ πεφροντίκαμεν, ὅτῳ τρόπῳ
τὰς χεῖρας αἴρειν μνημονεύσομεν τότε.
εἰθισμέναι γὰρ ἐσμὲν αἴρειν τὰ σκέλη.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ᾽· ὅμως δὲ χειροτονητέον
ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα.
ἄγε νυν ἀναστέλλεσθ᾽ ἄνω τὰ χιτώνια·
ὑποδεῖσθε δ᾽ ὡς τάχιστα τὰς Λακωνικὰς,
ὥσπερ τὸν ἄνδρα θεᾶσθ᾽, ὅτ᾽ εἰς ἐκκλησίαν
μέλλοι βαδίζειν, ἢ θύραζ᾽ ἑκάστοτε.
ἔπειτ᾽, ἐπειδὰν ταῦτα πάντ᾽ ἔχῃ καλῶς,
περιδεῖσθε τοὺς πώγωνας. ἡνίκ᾽ ἂν δέ γε
τούτους ἀκριβώσητε περιηρμοσμέναι,
καὶ θαἰμάτια τἀνδρεῖά γ᾽, ἅπερ ἐκλέψατε,
ἐπαναβάλεσθε, κᾆτα ταῖς βακτηρίαις
ἐπερειδόμεναι βαδίζετ᾽, ᾄδουσαι μέλος
πρεσβυτικόν τι, τὸν τρόπον μιμούμεναι
τὸν τῶν ἀγροίκων.

ΓΥΝΗ Β.

εὖ λέγεις· ἡμεῖς δέ γε
προΐωμεν αὐτῶν. καὶ γὰρ ἑτέρας οἴομαι
ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὴν Πνύκ᾽ ἥξειν ἄντικρυς
γυναῖκας.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλὰ σπεύσαθ᾽, ὡς εἴωθ᾽ ἐκεῖ

τοῖς

v. 266. Vulgo: τὰ σκέλη. Spectat huc obſcoenus ille locus Ciceronis in *Epiſtolis familiaribus* a pluribus iam notatus.

v. 271. Liber noſter: ἄνδρ᾽ ἐθεᾶσθ᾽.

v. 266. αἴρειν τὰ σκέλη) ἐν τῇ συνουσίᾳ· λέγει τὰς χεῖρας αἴρειν, ὥσπερ οἱ ῥήτορες οἱ κρινόμενοι.

v. 277. ἐπαναβάλεσθε) ἀντὶ τοῦ περιστολίσασθε.

v. 282. ἄντικρυς) ἀντὶ τοῦ αὐτίκα.

τοῖς μὴ παροῦσιν ὀρθρίως ἐς τὴν Πύκνα,
ὑπαποτρέχειν ἔχουσι μηδὲ πάτταλον.

ΧΟΡΟΣ.

ὥρα προβαίνειν, ὦ 'νδρες, ἡμῖν ἐστι. τοῦτο γὰρ χρὴ
μεμνημένας ἀεὶ λέγειν, ὡς μή ποτ' ἐξολίσθῃ
ἡμᾶς. ὁ κίνδυνος γὰρ οὐχὶ μικρὸς, ἢν ἁλῶμεν
ἐνδυόμεναι κατὰ σκότον τόλμημα τηλικοῦτον.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

χωρῶμεν εἰς ἐκκλησίαν,
ὦ 'νδρες· ἠπείλησε γὰρ
ὁ Θεσμοθέτης, ὃς ἂν
μὴ πρῷ πάνυ τοῦ κνέφους

v. 290. et ſeq. Huius *Chori* verſus inelegantes eſſe, iam clariſſimi viri Davveſius et Brunckius animadverterunt, quorum alter eos, pluribus ex ingenio de iis ablatis aliisque inductis, in verſiculos diviſit; alter prudentiſſime tentare ex ingenio deſperatam rem noluit. Ravennas liber omnem de hoc loco difficultatem aufert. Ne vero longiores ſimus, quam brevitas noſtri Commentarii patiatur, nihil ſingillatim adnotabimus. Locum tantum afferam, ut eum Brunckius edidit, ex quo, tacentibus nobis, quisque per ſe poſſit, quam ſit praeſtans liber ille, intelligere:

χωρῶμεν εἰς ἐκκλησίαν, ὦ 'νδρες· ἠπείλησε γὰρ
ὁ Θεσμοθέτης, ὃς ἂν μὴ πρῷ πάνυ τοῦ κνέφους
ἥκῃ κεκονιμένος, βλέπων ὑπότριμμα,
στέργων σκοροδάλμη, μὴ δώσειν τὸ τριώβολον·
ἀλλ', ὦ Χαριτιμίδη, καὶ Σμίκυθε, καὶ Δράκης,
ἕπου κατεπείγων σαυτὸν, προσέχων, ὅπως
μηδὲν παραχορδιεῖς, ὧν δεῖ σ' ἀποδεῖξαι·
ὅπως δὲ τὸ σύμβολον λαβόντες ἔπειτα πλη-
σίον καθεδούμεθ', ὡς ἂν χειροτονῶμεν
ἅπανθ', ὁπόσ' ἂν δέῃ τὰς ἡμετέρας φίλας.
καί τοι τί λέγω; φίλους γὰρ χρῆν μ' ὀνομάζειν.
Ημιχ. ὅρα δ' ὅπως ὠθήσομεν τούσδε τοὺς ἐξ ἄστεος

ἥκῃ κεκονισμένος,
βλέπων ὑπότριμμα,
στέργων σκοροδάλμη,
μὴ δώσειν τὸ τριώβολον.
ἀλλ', ὦ Χαριτιμίδη,
καὶ Σμίκυθε, καὶ Δράκης,
ἕπου κατεπείγων,
σαυτῷ προσέχων, ὅπως
μηδὲν παραχορδιεῖς,
ὧν δεῖ σ' ἀποδεῖξαι·
ὅπως δὲ τὸ σύμβολον
λαβόντες ἔπειτα πλησίοι
καθεδούμεθ', ὡς
ἂν χειροτονῶμεν
ἅπανθ', ὁπόσ' ἂν δέῃ
τὰς ἡμετέρας φίλας.
καί τοι τί λέγω; φίλους
γὰρ χρῆν μ' ὀνομάζειν.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ὅρα δ' ὅπως ὠθήσομεν
τούσδε τοὺς ἐξ ἄστεος
ἥκοντας, ὅσοι πρότου
μὲν, ἡνίκ' ἐλθόντας ἔδει
λαβεῖν ὀβολὸν μόνον,

κα-

ἥκοντας, ὅσοι προτοῦ μὲν. ἡνίκ' ἐλθόντας ἔδει
λαβεῖν ὀβολὸν μόνον, κάθηντο λαλοῦντες·
νυνὶ δ' ἐνοχλοῦσ' ἄγαν· ἀλλ' οὐχὶ, Μυρωνίδης
ὅτ' ἦρχεν ὁ γεννάδας, οὐδεὶς ἂν ἐτόλμα
τὰ τῆς πόλεως διοικεῖν, ἀργύριον λαβών·
ἀλλ' ἧκεν ἕκαστος ἐν ἀσκιδίῳ φέρων
πιεῖν, ἅμα τ' ἄρτον, καὶ δύο κρομμύω,
καὶ τρεῖς ἂν ἐλάας. νυνὶ δὲ τριώβολον
ζητοῦσι λαβεῖν, ὅταν πράττωσί τι κοινὸν,
ὥσπερ πηλοφοροῦντες.

v. 305. Bernardus Iunta πλησίαι.

v. 308. ὁπόσ' ἂν) ὁπόσ' ἂν δέῃ χειροτονεῖν τὰς ἡμετέρας φίλας.

καθῆντο λαλοῦντες
ἐν τοῖς στεφανώμασι.
νυνὶ δ' ἐνοχλοῦσ' ἄγαν.
ἀλλ' οὐχὶ, Μυρωνίδης
ὅτ' ἦρχεν ὁ γεννάδας,
οὐδεὶς ἂν ἐτόλμα
τὰ τῆς πόλεως διοι-
κεῖν, ἀργύριον λαβών·
ἀλλ' ἧκεν ἕκαστος
ἐν ἀσκιδίῳ φέρων
πιεῖν ἅμα τ' ἄρτον αὖ
καὶ δύο κρομμύω
καὶ τρεῖς ἂν ἐλάας.
νυνὶ δὲ τριώβολον
ζητοῦσι λαβεῖν, ὅταν
πράττωσί τι κοινὸν, ὥσ-
περ πηλοφοροῦντες.

v. 317. Vulgo: ἐκάθηντο λαλοῦντες.
v. 324. Vulgo: ἀργύριον φέρων. Atque ita liber noſter. Qui enim ſequitur φέρων altero ab hoc verſu oculos librariorum fefellit.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ, ΑΝΗΡ ΤΙΣ, ΧΡΕΜΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

Τί τὸ πρᾶγμα; ποῖ ποθ' ἡ γυνὴ φρούδη 'ϛί μοι;
ἐπεὶ πρὸς ἕω νῦν γ' ἐϛίν· ἡ δ' οὐ φαίνεται.
ἐγὼ δὲ κατάκειμαι πάλαι χεζητιῶν,
τὰς ἐμβάδας ζητῶν λαβεῖν ἐν τῷ σκότῳ
καὶ θοἰμάτιον· ὅτε δὴ δ' ἐκεῖνο ψηλαφῶν
οὐκ ἐδυνάμην εὑρεῖν, ὁ δ' ἤδη τὴν θύραν
ἐπεῖχε κρούων ὁ Κοπρεαῖος, λαμβάνω
τουτὶ τὸ τῆς γυναικὸς ἡμιδιπλοΐδιον,
καὶ τὰς ἐκείνης Περσικὰς ὑφέλκομαι.
ἀλλ' ἐν καθαρῷ ποῦ; ποῦ τις ἂν χέσας τύχοι;
ἢ πανταχοῦ τοι νυκτὸς ἐϛὶν ἐν καλῷ.
οὐ γάρ με νῦν χέζοντά γ' οὐδεὶς ὄψεται.
οἴμοι κακοδαίμων, ὅτι γέρων ὢν ἠγόμην
γυναῖχ'· ὅσας εἴμ' ἄξιος πληγὰς λαβεῖν.
οὐ γάρ ποθ' ὑγιὲς οὐδὲν ἐξελήλυθε
δράσουσ'. ὅμως δ' οὖν ἐϛὶν ἀποπατητέον.

ΑΝΗΡ.

τίς ἐϛιν; οὐ δήπου Βλέπυρος ὁ γειτνιῶν;
νὴ τὸν Δί', αὐτὸς δῆτ' ἐκεῖνος. εἰπέ μοι,
τί τοῦτό σοι τὸ πυῤῥόν ἐϛιν; οὔ τι που
Κινησίας σου κατατετίληκέν ποθεν;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐκ· ἀλλὰ τῆς γυναικὸς ἐξελήλυθα

τὸ

v. 353. Κινησίας) οὗτος μαλακός.

τὸ κροκωτίδιον ἀμπισχόμενος, ἐνδύεται.

ΑΝΗΡ.

τὸ δ' ἱμάτιόν σου ποῦ 'στιν;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐκ ἔχω φράσαι.
ζητῶν γὰρ αὔτ' οὐχ εὗρον ἐν τοῖς στρώμασιν.

ΑΝΗΡ.

εἶτ' οὐδὲ τὴν γυναῖκ' ἐκέλευσάς σοι φράσαι;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

μὰ τὸν Δί'· οὐ γὰρ ἔνδον οὖσα τυγχάνει.
ἀλλ' ἐκτετρύπηκεν λαθοῦσά μ' ἔνδοθεν·
ὃ καὶ δέδοικα μή τι δρᾷ νεώτερον.

ΑΝΗΡ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, ταυτὰ τοίνυν ἄντικρυς
ἐμοὶ πέπονθας. καὶ γὰρ, ᾗ ξύνειμ' ἐγὼ,
φρούδη 'στ', ἔχουσα θοἰμάτιον, οὑγὼ 'φόρουν·
κοὐ τοῦτο λυπεῖ μ'· ἀλλὰ καὶ τὰς ἐμβάδας.
οὔκουν λαβεῖν γ' αὐτὰς ἐδυνάμην οὐδαμοῦ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

μὰ τὸν Διόνυσον, οὐδ' ἐγὼ γὰρ τὰς ἐμὰς

Λα-

v. 355. κροκωτίδιον. Ita recte Brunckius. Vulgo, ut in libro noſtro κροκώτιον.

v. 362. ταῦτα τοίνυν ἄντικρυς ἐμοὶ πέπονθας. Rav. liber ad *Plutum* v. 134. ἄντικρυς δι' ἐναντίας φανερῶς. ὁ δὲ ποιητὴς ἐκτεταμένως λέγει, καὶ δίχα τοῦ σ' ἀντικρύ. Et in *Equites* ad v. 63. δεῖγμα δὲ ὑποβαλλούσης ἀναισχυντίας τὸ φανερῶς καταψεύδεσθαι; itemque ad v. 127. ἄντικρυς· φανερῶς. Ita in Avibus alibi Ariſtophanis ἄντικρυς, *aperte, praeclare.*

v. 360. ἐκτετρύπηκεν) ἀντὶ τοῦ λάθρα ἐξῆλθεν.

v. 361. νεώτερον) καινὸν καὶ ἄτοπον.

Λακωνικάς· ἀλλ' ὡς ἔτυχον χεζητιῶν,
ἐς τὼ κοθόρνω τὼ πόδ' ἐνθεὶς ἵεμην,
ἵνα μὴ 'γχέσαιμ' ἐς τὴν σισύραν· φανὴ γὰρ ἦν.

ΑΝΗΡ.

τί δῆτ' ἂν εἴη; μῶν ἐπ' ἄριστον γυνὴ
κέκληκεν αὐτὴν τῶν φίλων;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

γνώμην γ' ἐμήν.
οὔκουν πονηρά γ' ἐστὶν, ὅ τι κἄμ' εἰδέναι.

ΑΝΗΡ.

ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιάν τιν' ἀποπατεῖς· ἐμοὶ
δ' ὥρα βαδίζειν ἐστὶν εἰς ἐκκλησίαν,
ἤνπερ λάβω θοἰμάτιον, ὅπερ ἦν μοι μόνον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

κἄγωγ', ἐπειδὰν ἀποπατήσω· νῦν δ' ἐμοῦ
ἀχράς τις ἐγκλείσασ' ἔχει τὰ σιτία.

ΑΝΗΡ.

μῶν ἣν Θρασύβουλος εἶπε τοῖς Λακωνικοῖς;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

νὴ τὸν Διόνυσον, ἐνέχεται γοῦν μοι σφόδρα.
ἀτὰρ τί δράσω; καὶ γὰρ οὐδὲ τοῦτό με
μόνον τὸ λυποῦν ἐστιν, ἀλλ' ὅταν φάγω,
ὅποι βαδιεῖταί μοι τολοιπὸν ἡ κόπρος.
νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν,
ὅστις ποτ' ἔστ' ἄνθρωπος Ἀχραδούσιος.

τίς

v. 369. Liber noſter: ἵεμε, et vulgo ἵεμαι. Quod eſt ἱέμην recte Brunckius ex libro Regio poſuit.

v. 379. Liber noſter: λακωμακηκοῖς.

v. 385. Ἀχραδούσιος) παρὰ Ἱπποθοωντίδος φυλῆς Ἀχερδούς. τὴν Ἀχράδα. ἔστι δὲ δῆμος τῆς

τίς ἂν οὖν ἰατρόν μοι μετέλθοι, καὶ τίνα;
τίς τῶν κατὰ πρωκτὸν δεινός ἐστι τὴν τέχνην;
ἆρ' οἶδ' Ἀμύνων· ἀλλ' ἴσως ἀρνήσεται.
Ἀντισθένην τις καλεσάτω πάσῃ τέχνῃ.
οὗτος γὰρ ἀνὴρ ἕνεκά γε στεναγμάτων
οἶδεν, τί πρωκτὸς βούλεται χεζητιῶν.
ὦ πότνι' Εἰλείθυια, μή με περιίδῃς
διαρραγέντα, μηδὲ βεβαλανωμένον,
ἵνα μὴ γένωμαι σκωραμὶς κωμῳδική.

ΧΡΕΜΗΣ.

οὗτος, τί ποιεῖς; οὔ τι που χέζεις;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἐγώ;
οὐ δῆτ' ἔτι γε, μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἀνίσταμαι.

ΧΡΕΜΗΣ.

τὸ τῆς γυναικὸς ἀμπέχει χιτώνιον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἐν τῷ σκότῳ γὰρ τοῦτ' ἔτυχον ἔνδον λαβών.
ἀτὰρ πόθεν ἥκεις ἐτεόν;

ΧΡΕΜΗΣ.

ἐξ ἐκκλησίας.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἤδη λέλυται γάρ;

ΧΡΕ-

v. 389. Brunckius ex Regio libro: Ἀντισθένη.
v. 397. Vulgo editus eſt hic verſus, ut eſt in libro Ravennate. Eum ſic Brunckius ex ingenio compoſuit:
τί δὲ τῆς γυναικὸς ἀμπέχει τὸ χιτώνιον;

v. 389. Ἀντισθένην) Ἀντισθένης ἰατρὸς θηλυδριώδης. καὶ οὗτος τῶν καταπρώκτων.

ΧΡΕΜΗΣ.

νὴ Δί', ὄρθριον μὲν οὖν.
καὶ δῆτα πολὺν ἡ μίλτος, ὦ Ζεῦ φίλτατε,
γέλων παρέσχεν, ἣν προσέῤῥαινον κύκλῳ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὸ τριώβολον δῆτ' ἔλαβες;

ΧΡΕΜΗΣ.

εἰ γὰρ ὤφελον.
ἀλλ' ὕστερος νῦν ἦλθον, ὥστ' αἰσχύνομαι
ἔχων μὰ Δί' οὐδὲν ἄλλο γ', ἢ τὸν θύλακον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὸ δ' αἴτιον τί;

ΧΡΕΜΗΣ.

πλεῖστος ἀνθρώπων ὄχλος,
ὅσος οὐδεπώποτ' ἦλθ' ἀθρόος ἐς τὴν Πύκνα.
καὶ δῆτα πάντας σκυτοτόμοις ᾐκάζομεν,
ὁρῶντες αὐτούς. οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς
ὡς λευκοπληθὴς ἦν ἰδεῖν ἡ 'κκλησία.
ὥστ' οὐκ ἔλαβον οὔτ' αὐτὸς, οὔτ' ἄλλοι συχνοί.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐδ' ἄρ' ἂν ἐγὼ λάβοιμι νῦν ἐλθών;

ΧΡΕΜΗΣ.

πόθεν;
οὐδ' εἰ μὰ Δία τότ' ἦλθες, ὅτε τὸ δεύτερον

ἀλεκ-

v. 404. et 5. Liber noſter:
ἀλλ' ὕστερος, νὴ Δί', ἦλθον, ὥστ' αἰσχύνομαι,
μὰ τὸν Δί', οὐδὲν ἄλλον, ἢ τὸν θύλακον.
Recte Brunckius verſum alterum emendavit.

v. 409. οὐ γάρ) καὶ γάρ. v. 413. τὸ δεύτερον) ὁ γὰρ ἀλεκτρυὼν τρίτον κοκκύζει.

ἀλεκτρυὼν ἐφθέγγετο.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οἴμοι δείλαιος.
Αντίλοχ᾽, ἀποίμωξόν με τοῦ τριωβόλου
τὸν ζῶντα μᾶλλον. τἀμὰ γὰρ διοίχεται.
ἀτὰρ τί τὸ πρᾶγμ᾽ ἦν, ὅτι τοσοῦτον χρῆμ᾽ ὄχλου
οὕτως ἐν ὥρᾳ ξυνελέγη;

ΧΡΕΜΗΣ.

τί δ᾽ ἄλλο γ᾽, ἢ
ἔδοξε τοῖς Πρυτάνεσι περὶ σωτηρίας
γνώμας καθεῖναι τῆς πόλεως. κᾆτ᾽ εὐθέως
πρῶτος Νεοκλείδης ὁ γλάμων παρείρπυσεν.
κᾄπειθ᾽ ὁ δῆμος ἀναβοᾷ, πόσον δοκεῖς,
οὐ δεινὰ τολμᾶν τουτονὶ δημηγορεῖν,
καὶ ταῦτα περὶ σωτηρίας προκειμένου,
ὃς αὐτὸς αὑτῷ βλεφαρίδ᾽ οὐκ ἐσώσατο;
ὁ δ᾽ ἀναβοήσας καὶ περιβλέψας ἔφη·
Τί δαί μ᾽ ἐχρῆν δρᾷν;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

Σκόροδ᾽ ὁμοῦ τρίψαντ᾽ ὀπῷ,
τιθύμαλλον ἐμβαλόντα τοῦ Λακωνικοῦ,
σαυτῷ παραλείφειν τὰ βλέφαρα τῆς ἑσπέρας,
ἔγωγ᾽ ἂν εἶπον, εἰ παρὼν ἐτύγχανον.

ΧΡΕΜΗΣ.

μετὰ τοῦτον Εὐαίων ὁ δεξιώτατος
παρῆλθε γυμνὸς, ὡς ἐδόκει τοῖς πλείοσιν.
αὐτός γε μέντ᾽ οὔφασκεν ἱμάτιον ἔχειν,
κᾄπειτ᾽ ἔλεξε δημοτικωτάτους λόγους.
Ὁρᾶτε μέν με δεόμενον σωτηρίας

τε-

v. 429. Liber noſter: σαυτῷ.

v. 425. οὐκ ἐσώσατο) ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔσωσε.

τετραστατήρου καὐτόν· ἀλλ' ὅμως ἐρῶ,
ὡς τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας σώσετε.
ἢν γὰρ παρέχωσι τοῖς δεομένοις οἱ κναφῆς
χλαίνας, ἐπειδὰν πρῶτον ἥλιος τραπῇ,
πλευρῖτις ἡμῶν οὐδέν' ἂν λάβοι ποτέ.
ὅσοις δὲ κλίνη μή 'στι, μηδὲ στρώματα,
ἰέναι καθευδήσοντας ἀπονενιμμένους
ἐς τῶν σκυλοδεψῶν· ἢν δ' ἐπικλίνῃ τὴν θύραν,
χειμῶνος ὄντος, τρεῖς σισύρας ὀφειλέτω.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

νὴ τὸν Διόνυσον, χρηστά γ'· εἰ δ' ἐκεῖνά γε
προσέθηκεν, οὐδεὶς ἀντεχειροτόνησεν ἄν·
τοὺς ἀλφιταμοιβοὺς τοῖς ἀπόροις τρεῖς χοίνικας
δεῖπνον παρέχειν ἅπασιν, ἢ κλάειν μακρά,
ἵνα τοῦτ' ἀπέλαυσαν Ναυσικύδους τἀγαθόν.

ΧΡΕΜΗΣ.

μετὰ τοῦτο τοίνυν εὐπρεπὴς νεανίας
λευκός τις ἀνεπήδησεν, ὅμοιος Νικίᾳ,
δημηγορήσων, κἀπεχείρησεν λέγειν,
ὡς χρὴ παραδοῦναι ταῖς γυναιξὶ τὴν πόλιν.
εἶτ' ἐθορύβησαν, κἀνέκραγον, ὡς εὖ λέγοι,
τὸ σκυτοτομικὸν πλῆθος· οἱ δ' ἐκ τῶν ἀγρῶν
ἀνεβορβόρυξαν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

νοῦν γὰρ εἶχον, νὴ Δία.

ΧΡΕΜΗΣ.

ἀλλ' ἦσαν ἥττους· ὁ δὲ κατεῖχε τῇ βοῇ,
τὰς μὲν γυναῖκας πόλλ' ἀγαθὰ λέγων, σὲ δὲ
πολλὰ κακά.

ΒΛΕ-

v. 440. Liber noſter: ἂν ἡμῶν.
v. 443. Rav. liber, ut vulgo: ἢν δ' ἀποκλίνῃ τῇ θύρᾳ.
v. 440. πλευρῖτις) εἶδος νοσήματος.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

καὶ τί εἶπε;

ΧΡΕΜΗΣ.

πρῶτον μέν σ' ἔφη
εἶναι πανοῦργον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

καὶ σέ;

ΧΡΕΜΗΣ.

μή πω τοῦτ' ἔρῃ.
κἄπειτα κλέπτην.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἐμὲ μόνον;

ΧΡΕΜΗΣ.

καὶ, νὴ Δία,
καὶ συκοφάντην.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἐμὲ μόνον;

ΧΡΕΜΗΣ.

καὶ, νὴ Δία,
τωνδὶ τὸ πλῆθος.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τίς δὲ τοῦτ' ἄλλως λέγει;

ΧΡΕΜΗΣ.

γυναῖκα δ' εἶναι πρᾶγμ' ἔφη νουβυστικὸν,
καὶ

v. 461. Liber noſter: σὲ μόνον.
v. 463. ἄλλως λέγει. Liber noſter ut Brunckius. Vulgo: ἄλλος.

καὶ χρηματοποιόν· κοὔτε τἀπόῤῥητ' ἔφη
ἐκ Θεσμοφόροιν ἑκάστοτ' αὐτὰς ἐκφέρειν·
σὲ δὲ κἀμὲ βουλεύοντε τοῦτο δρᾷν ἀεί.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

καὶ, νὴ τὸν Ἑρμῆν, τοῦτό γ' οὐκ ἐψεύσατε.

ΧΡΕΜΗΣ.

ἔπειτα συμβάλλειν πρὸς ἀλλήλας ἔφη
ἱμάτια, χρυσί', ἀργύριον, ἐκπώματα,
μόνας μόναις, οὐ μαρτύρων γ' ἐναντίον·
καὶ ταῦτ' ἀποφέρειν πάντα, κοὐκ ἀποστερεῖν·
ἡμῶν δὲ τοὺς πολλοὺς ἔφασκε τοῦτο δρᾷν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, μαρτύρων γ' ἐναντίον.

ΧΡΕΜΗΣ.

οὐ συκοφαντεῖν, οὐ διώκειν, οὐδὲ τὸν
δῆμον καταλύειν, ἄλλα τε πολλὰ κἀγαθὰ
ἕτερά τε πλεῖστα τὰς γυναῖκας εὐλόγει.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τί δῆτ' ἔδοξεν;

ΧΡΕΜΗΣ.

ἐπιτρέπειν γε τὴν πόλιν
αὐταῖς. ἐδόκει γὰρ τοῦτο μόνον ἐν τῇ πόλει
οὔπω γεγενῆσθαι.

ΒΛΕ-

v. 465. κοὔτε. Ita liber noſter, ut *Faber* emendaverat. Vulgo: κοὔτ'. Brunckius aut κοὔγε, aut cum Davveſio κοὐχὶ. Quod vero οὔτε non habet ſimile ſibi hac in oratione reſpondens, vitium non eſt, neque deſunt tam inter graecos, quam inter latinos ſcriptores exempla. Nos in Veſpis ex libro noſtro v. 312. ita edidimus: μὰ Δί' οὔτ' ἄρα προπέμψω σὲ τὸ λοιπόν.

v. 476. Liber noſter: ἄλλα πολλά.

v. 478. Rav. liber, ut vulgo: ἐπιτρέπειν σε τὴν πόλιν ταύταις.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

καὶ δέδοκται;

ΧΡΕΜΗΣ.

φήμ' ἐγώ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἅπαντά τ' αὐταῖς ἐστι προστεταγμένα,
ἃ τοῖσιν ἀστοῖς ἔμελεν;

ΧΡΕΜΗΣ.

οὕτω ταῦτ' ἔχει.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐδ' εἰς δικαστήριον ἄρ' εἶμ', ἀλλ' ἡ γυνή;

ΧΡΕΜΗΣ.

οὐδ' ἔτι σὺ θρέψεις οὓς ἔχεις, ἀλλ' ἡ γυνή.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐδὲ στένειν τὸν ὄρθρον ἔτι πρᾶγμ' ἆρά μοι;

ΧΡΕΜΗΣ.

μὰ Δί', ἀλλὰ ταῖς γυναιξὶ ταῦτ' ἤδη μέλει·
σὺ δ' ἀστενακτὶ περδόμενος οἴκοι μενεῖς.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἐκεῖνο δεινὸν τοῖσιν ἡλίκοισι νῷν,
μὴ παραλαβοῦσαι τῆς πόλεως τὰς ἡνίας,
ἔπειτ' ἀναγκάζωσι πρὸς βίαν —

ΧΡΕΜΗΣ.

τί δρᾶν;

v. 485. Liber noſter: τὸν ὄρθρον ἆρα πρᾶγμ' ἔτι πρᾶγμ' ἆρα μοι. Brunckius ex libris ſuis: ἔτι πρᾶγμ' ἐστι μοι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

κινεῖν ἑαυτάς.

ΧΡΕΜΗΣ.

ἢν δὲ μὴ δυνώμεθα;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἄριστον οὐ δώσουσι.

ΧΡΕΜΗΣ.

σὺ δέ γε, νὴ Δία,
δρᾶ ταῦθ', ἵν' ἀριστᾷς τε καὶ κινῇς ἅμα.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὸ πρὸς βίαν δεινότατον.

ΧΡΕΜΗΣ.

ἀλλ' εἰ τῇ πόλει
τοῦτο ξυνοίσει, ταῦτα χρὴ πάντ' ἄνδρα δρᾶν.
λόγος τέ τοι τις ἐστι τῶν γεραιτέρων·
ὅσ' ἂν ἀνόηθ' χ' ἢ μῶρα βουλευσώμεθα,
ἅπαντ' ἐπὶ τὸ βέλτιον ἡμῖν ξυμφέρειν.
καὶ ξυμφέροι γ', ὦ πότνια Παλλὰς καὶ θεοί.
ἀλλ' εἶμι· σὺ δ' ὑγίαινε.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

καὶ σύ γ', ὦ Χρέμης.

ΧΟΡΟΣ.

ἔμβα, χώρει.
ἆρ' ἐστι τῶν ἀνδρῶν τις ἡμῖν ὅστις ἐπακολουθεῖ;
στρέφου, σκόπει,

Φύ-

v. 492. et 93. Hi verſus extant quoque in libro Ravennate, quos Kuſterus non adoptavit.

v. 497. Vulgo: καὶ μῶρα. Brunckius ex libris ſuis: ἀνόηθ' ὅσ' ἂν καὶ etc.

φύλαττε σαυτὴν ἀσφαλῶς, πολλοὶ γὰρ οἱ πανοῦργοι,
μήπου τις ἐκ τοὔπισθεν ὢν τὸ σχῆμα καταφυλάξῃ·
ἀλλ' ὡς μάλιστα τοῖν ποδοῖν ἐπικτυπῶν βάδιζε.
ἡμῖν δ' ἂν αἰσχύνην φέροι
πάσαισι παρὰ τοῖς ἀνδράσιν τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐλεγχθέν.
πρὸς ταῦτα συστέλλου σεαυ-
τὴν, καὶ περισκοπουμένη
κἀκεῖσε, καὶ τὰ 'κ δεξιᾶς
μὴ ξυμφορὰ γενήσεται τὸ πρᾶγμα.
ἀλλ' ἐγκονῶμεν· τοῦ τόπου γὰρ ἐγγὺς ἐσμὲν ἤδη,
ὅθεν περ εἰς ἐκκλησίαν ὡρμώμεθ', ἡνίκ' ᾖμεν·
τὴν δ' οἰκίαν ἔξεσθ' ὁρᾶν, ὅθεν περ ἡ στρατηγὸς
ἔσθ', ἡ τὸ πρᾶγμ' εὑροῦσ', ὃ νῦν ἔδοξε τοῖς πολίταις·
ὥστ' εἰκὸς ἡμᾶς μὴ βραδύνειν ἔστ' ἐπαναμενούσας,
πώγωνας ἐξηρτημένας, μὴ καί τις ὄψεθ' ἡμᾶς,
χ' ἡμῶν ἴσως κατείπῃ.
ἀλλ' εἶα δεῦρ' ἐπὶ σκιᾶς,

v. 507. ἡμῖν δ' ἄν. Ita liber noſter, ut Brunckius ex ingenio. Vulgo: ἡμῖν δ'.

v. 509. Vulgo hic locus ita editus eſt:

πρὸς ταῦτα συστέλλου σεαυτὴν,
καὶ περισκοπουμένη κἀκεῖσε, καὶ τά γ' ἐκ δεξιᾶς
μὴ ξυμφορά.

Brunckius, *Valckenarium* ſequutus, hanc medelam corrupto loco ex ingenio eſſe voluit:

πρὸς ταῦτα συστέλλου σεαυτὴν
κύκλῳ περισκοπουμένη κἀκεῖσε, καὶ τὰ τῇδε
ἐκ δεξιῶν, μὴ ξυμφορὰ etc.

Elegans eſt liber noſter, atque huic emendationi, licet homine doctiſſimo dignae, anteſerendus.

v. 519. χ' ἡμῶν ἴσως κατείπῃ. Ita liber noſter, atque legendum eſſe *Kuſterus* coniecerat, probavitque doctiſſimi illius hominis coniecturam *Berglerus*, cui nullam ob cauſam moleſtus eſt Brunckius, qui reſpuens coniecturam illam, vetuſtiſſimo iam libro confirmatam, veluti

ἐλθοῦσα πρὸς τὸ τειχίον,
παραβλέπουσα θατέρῳ,
πάλιν μετασκεύαζε σαυτὴν αὖθις, ἥπερ ἦσθα,
καὶ μὴ βράδυν'· ὡς τήνδε καὶ δὴ τὴν στρατηγὸν ἡμῶν
χωροῦσαν ἐξ ἐκκλησίας ὁρῶμεν. ἀλλ' ἐπείγου
ἅπασα, καὶ μίσει σάκον πρὸς ταῖν γνάθοιν ἔχουσα·
χ' αὗται γὰρ ἥκουσιν, πάλαι τὸ σχῆμα τοῦτ' ἔχουσαι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ταυτὶ μὲν ἡμῖν, ὦ γυναῖκες, εὐτυχῶς
τὰ πράγματ' ἐκβέβηκεν, ἅ βουλεύσαμεν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα, πρίν τιν' ἀνθρώπων ἰδεῖν,
ῥιπτεῖτε χλαίνας· ἐμβὰς ἐκποδὼν ἴτω·
χαλᾶτε συναπτοὺς ἡνίας Λακωνικάς·
βακτηρίας ἄφεσθε· καὶ μέντοι σὺ μὲν
ταύτας κατευτρέπιζ'· ἐγὼ δὲ βούλομαι
εἴσω παρερπύσασα, πρὶν τὸν ἄνδρα με
ἰδεῖν, καταθέσθαι θοἰμάτιον αὐτοῦ πάλιν,
ὅθεν περ ἔλαβον, τἄλλα θ', ἃ 'ξηνεγκάμην.

ΧΟ-

veluti ineptam ac frigidam, aliam hanc coniecturam apponit: χ' ἡμῶν ἔσω κατάπτη. Harum vero quae ſit comico poetae aptior ſententia, facile eſt omnium iudicium.

v. 526. καὶ μίσει σάκον. In Epicratem barbatum hominem *Plato comicus* luſit, cuius verſum Grammaticus Ariſtophanis ad v. 71. comoediae iſtius attulit:

ἄναξ ὑπήνης Ἐπίκρατες σακεσφόρε.

v. 528. Liber noſter: μὲν ὦ γυναῖκες ἡμῖν.

v. 535. Vulgo: ἔσω.

v. 537. Ita Rav. liber. Alii:

ὅθεν παρέλαβον, τἄλλα θ', ἃ 'πηνέγκαμεν.

v. 523. ἥπερ ἦσθα) ἀντὶ τοῦ ὡς ἦσθα.

ΧΟΡΟΣ.

ἤδη κεῖται πάνθ', ἅπερ εἶπας· σὸν δ' ἔργον τἄλλα διδάσκειν,
ὅ τι σοι δρῶσαι ξύμφορον ἡμεῖς δόξομεν ὀρθῶς ὑπακούειν.
οὐδεμιᾷ γὰρ δεινοτέρᾳ σου ξυμμίξασ' οἶδα γυναικί.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

περιμείνατε νῦν, ἵνα τῆς ἀρχῆς, ἣν ἄρτι κεχειροτόνημαι,
ξυμβούλοισιν ἁπάσαις ὑμῖν χρήσωμαι. καὶ γὰρ ἐκεῖ μοι
ἐν τῷ θορύβῳ καὶ τοῖς δεινοῖς ἀνδρειόταται γεγένησθε.

v. 538. Liber noſter, ut vulgo: κεῖται δὴ πάνθ'. Emendatio a Brunckii ingenio prodiit.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ, ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ, ΧΟΡΟΣ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

Αὕτη, πόθεν ἥκεις, Πραξαγόρα;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τί δ᾽; ὦ μέλε,
σοὶ τοῦθ᾽;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ὅ τι μοι τοῦτ᾽ ἐστίν; ὡς εὐηθικῶς.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οὔ τοι παρά του μοιχοῦ γε φήσεις.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐκ ἴσως
ἑνός γε.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

καὶ μὴν βασανίσαι τουτί γέ σοι
ἔξεστι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πῶς;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

εἰ τῆς κεφαλῆς ὄζω μύρου.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τί δ᾽; οὐχὶ βινεῖται γυνὴ κἄνευ μύρου;

ΠΡΑ-

v. 546. παρά του. Ita liber noſter. Vulgo: περί του.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οὐ δὴ τάλαιν᾽ ἔγωγε.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πῶς οὖν ὄρθριον
ᾤχου σιωπῇ θοἰμάτιον λαβοῦσά μου;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

γυνή με τις νύκτωρ ἑταίρα καὶ φίλη
μετεπέμψατ᾽ ὠδινοῦσα.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

κᾆτ᾽ οὐκ ἦν ἐμοὶ
φράσασαν ἰέναι;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τῆς λεχοῦς δ᾽ οὐ φροντίσαι,
οὕτως ἐχούσης, ὦ ᾽νερ;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

εἰποῦσάν γ᾽ ἐμοί.
ἀλλ᾽ ἔστιν ἐνταῦθά τι κακόν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὰ τὼ θεώ.
ἀλλ᾽ ὥσπερ εἶχον ᾠχόμην· ἐδεῖτο δὲ,
ἥπερ μεθῆκέ μ᾽, ἐξιέναι πάσῃ τέχνῃ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

εἶτ᾽ οὐ τὸ σαυτῆς ἱμάτιον ἐχρῆν σ᾽ ἔχειν;

v. 551. ᾤχου σιωπῇ θοἰμάτιον λαβοῦσά μου. Ita liber noſter. Alii: σὺ καὶ πῇ et λαβοῦσά μοι. Aldi editio, ut liber noſter, σιωπῇ.

v. 554. δ᾽ οὐ. Liber noſter, ut vulgo. Brunckius ex libris ſuis δ᾽ ἦν.

v. 559. Brunckius ed. σ᾽ ἐχρῆν ἔχειν.

ἀλλ' ἐμ' ἀποδύσασ', ἐπιβαλοῦσα τοὔγκυκλον,
ᾤχου καταλιποῦσ' ὡσπερεὶ προκείμενον,
μόνον οὐ στεφανώσασ', οὐδ' ἐπιθεῖσα λήκυθον.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ψῦχος γὰρ ἦν· ἐγὼ δὲ λεπτὴ κἀσθενής·
ἔπειθ' ἵν' ἀλεαίνοιμι, τοῦτ' ἠμπισχόμην·
σὲ δ' ἐν ἀλέᾳ κατακείμενον καὶ στρώμασι
κατέλιπον, ὦ 'νερ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

αἱ δὲ δὴ Λακωνικαὶ
ᾤχοντο μετὰ σοῦ, κατὰ τί χ' ἡ βακτηρία;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἵνα θοιμάτιον σώσαιμι, μεθυπεδησάμην,
μιμουμένη σε, καὶ κτυποῦσα τοῖν ποδοῖν,
καὶ τοὺς λίθους παίουσα τῇ βακτηρίᾳ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

εἶτ' οὖν ἀπολωλεκυῖα πυρῶν ἑκτέα,
ὃν χρῆν ἔμ' ἐξ ἐκκλησίας εἰληφέναι;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὴ φροντίσῃς· ἄῤῥεν γὰρ ἔτεκε παιδίον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἡ 'κκλησία;

ΠΡΑ-

v. 560. ἐπιβαλοῦσα. Optime liber noſter. Vulgo inepte, quod Brunckius vidit, ἐπιλαβοῦσα.

v. 567. Ita hic verſus in libro Ravennate, qui locum corruptum reſtituit. Eum iam Kuſterus ita emendarat: κἄτι χ' ἡ βακτηρία. Sed locus orationem magis concitatam requirit.

v. 571. πυρῶν ἑκτέα) τριωβόλου ἴσος ἦν· λέγει οὖν, ὅτι οἴκοι μένον τὸ τριώβολον ἀπολώλεκεν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἐφ' ἣν ἐγ' ᾠχόμην.
ἀτὰρ γεγένηται;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ναὶ μὰ Δί'. οὐκ ᾔδησθά με
φράσαντά σοι χθές;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἄρτι γ' ἀναμιμνήσκομαι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐδ' ἄρα τὰ δόξαντ' οἶσθα;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

κάθησο τοίνυν σηπίας μασωμένη.
ὑμῖν δέ φασι παραδεδόσθαι τὴν πόλιν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τί δρᾶν; ὑφαίνειν;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ἄρχειν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τίνων;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἁπαξαπάντων τῶν κατὰ πόλιν πραγμάτων.

ΠΡΑ-

v. 574. ἐφ' ἣν ἐγ' ᾠχόμην. Ita liber noſter. Vulgo: ἀλλ' ἔγωγ' ᾠχόμην. Brunckius eleganter ex ingenio: ἐφ' ἥνπερ ᾠχόμην.

v. 580. τίνων. Ita liber noſter, et Brunckius. Vulgo: τίνος.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

νὴ τὴν Ἀφροδίτην, μακαρία γ᾽ ἄρ᾽ ἡ πόλις
ἔσαι τολοιπόν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

κατὰ τί;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πολλῶν οὕνεκα.
οὐ γὰρ ἔτι τοῖς τολμῶσιν αὐτὴν αἰσχρὰ δρᾶν
ἔσαι τολοιπόν· οὐδαμοῦ δὲ μαρτυρεῖν,
οὐ συκοφαντεῖν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν,
τουτὶ ποιήσῃς, μηδ᾽ ἀφέλῃς μου τὸν βίον.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δαιμόνι᾽ ἀνδρῶν, τὴν γυναῖκ᾽ ἔα λέγειν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὴ λωποδυτῆσαι, μὴ φθονεῖν τοῖς πλησίον,
μὴ γυμνὸν εἶναι, μὴ πένητα μηδένα,
μὴ λοιδορεῖσθαι, μὴ 'νεχυραζόμενον φέρειν.

ΧΟΡΟΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, μεγάλα γ᾽, εἰ μὴ ψεύσεται.

ΠΡΑ-

v. 587. μηδ᾽ ἀφέλῃς μου τὸν βίον, *ne, quaeſo, omnem mihi vivendi rationem cripias.* Ita in Avibus v. 155. At v. 161. ζῆτε νυμφίων βίον, *ita vivitote, ut, quo die celebrantur nuptiae, ſponſi vivunt.* Sic πάντα τὸν βίον, βίος γενναῖος. ἥδιςος βίος in Nubibus v. 42; ubi Grammaticus libri Ravennatis ἄλυπος βίος adnotat. Sed longum eſſet, perſequi omnes ſignificationes, quas huic voci poeta frequenter attribuit.

v. 592. ψεύσεται. Rav. liber. Vulgo: ψεύδεται. Tum verſu ſequenti: ὥςε σε γέ μοι μαρτυρεῖν, ubi vulgo: ὥς᾽ ἔμοιγε μαρτυρεῖν, et Brunckius: ἐμοί σε.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλ' ἀποφανῶ τοῦθ', ὥςε σε γέ μοι μαρτυρεῖν,
καὶ τοῦτον αὐτὸν μηδὲν ἀντειπεῖν ἐμοί.

ΧΟΡΟΣ.

νῦν δὴ δεῖ σε πυκνὰν φρένα, καὶ
φιλόσοφον ἐγείρειν
φροντίδ', ἐπιςαμένην
ταῖσι φίλαισιν ἀμύνειν.
κοινῇ γὰρ ἐπ' εὐτυχίαισιν
ἔρχεται
γλώττης ἐπίνοια, πολίτην
δῆμον ἐπαγλαϊοῦσα
μυρίαισιν ὠφελίαισι βίου,
δηλοῦν, ὅ τι περ δύναται καιρός.
δεῖται γάρ τοι γε σοφοῦ τινὸς ἐξ-
ευρήματος ἡ πόλις ἡμῶν.
ἀλλὰ πέραινε μόνον
μήτε δεδραμένα, μή-
τ' εἰρημένα πω πρότερον·
μισοῦσι γὰρ, ἢν τὰ παλαιὰ
πολλάκις θεῶνται.

ἀλλ'

v. 596. et ſeq. Hi verſus ita vulgo circumferuntur, ut eos Brunckius edidit:

φιλόσοφον ἐγείρειν φροντίδ', ἐπιςαμένην
ταῖσι φίλαισιν ἀμύνειν. κοινῇ γὰρ ἐπ' εὐτυχίαισιν
ἔρχεται γνώμης ἐπίνοια, πολίτην
δῆμον ἐπαγλαϊοῦσα μυρίαισιν εὐτυχίαισι βίου,
δηλοῦν, ὅ τι περ δύναται καιρός.
δεῖται γάρ τι σοφοῦ 'ξευρήματος ἡ πόλις ἡμῶν.
ἀλλὰ πέραινε μόνον μήτε δεδραμένα, μήτ'
εἰρημένα πω πρότερον.
μισοῦσι γὰρ, ἢν τὰ παλαιὰ πολλάκις θεῶνται.

Vulgo tamen v. 601. ſcriptum γλώττης.

v. 605. Ita Rav. liber, ut vulgo:

δεῖται γάρ τοι γε σοφοῦ τινος
ἐξευρήματος ἡ πόλις ἡμῶν.

ἀλλ' οὐ μέλλειν, ἀλλ' ἅπτεσθαι καὶ δὴ χρὴ ταῖς διανοίαις,
ὡς τὸ ταχύνειν χαρίτων μετέχει πλεῖστον παρὰ τοῖσι θεαταῖς.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

καὶ μὴν ὅτι μὲν χρηστὰ διδάξω πιστεύω τούσδε θεατὰς,
εἰ καινοτομεῖν ἐθελήσουσιν, καὶ μὴ τοῖς ἤθεσι λίαν
τοῖς τ' ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν· τοῦτ' ἔσθ', ὃ μάλιστα δέδοικα.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

περὶ μὲν τοίνυν τοῦ καινοτομεῖν μὴ δείσῃς· τοῦτο γὰρ ἡμῖν
δρᾷν ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς ἐστιν, τῶν δ' ἀρχαίων ἀμελῆσαι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μή νυν πρότερον μηδεὶς ὑμῶν ἀντείπῃ, μηδ' ὑποκρούσῃ,
πρὶν ἐπίστασθαι τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τοῦ φράζοντος ἀκοῦσαι.
κοινωνεῖν γὰρ πάντας φήσω χρῆναι, πάντων μετέχοντας,
κἀκ ταυτοῦ ζῆν, καὶ μὴ τὸν μὲν πλουτεῖν, τὸν δ' ἄθλιον εἶναι·
μηδὲ γεωργεῖν τὸν μὲν πολλὴν, τῷ δ' εἶναι μηδὲ ταφῆναι·
μηδ' ἀνδραπόδοις τὸν μὲν χρῆσθαι πολλοῖς, τὸν δ' οὐδ' ἀκολούθῳ·
ἀλλ' ἕνα ποιῶ κοινὸν πᾶσιν βίοτον, καὶ τοῦτον ὅμοιον.

ΒΛΕ-

v. 621. κοινωνεῖν. *Ariſtoteles* in ſecundo de Republica (c. 6.): τὰ περὶ τὰς κτήσεις ἐν Λακεδαίμονι καὶ Κρήτῃ τοῖς συσσιτίοις ὁ νομοθέτης ἐκοίνωσε.

v. 624. τὸν δ' οὐδ' ἀκολούθῳ. Ita liber noſter, Iunta et Brunckius.

v. 618. ἄλλης ἀρχῆς) ἀντὶ τοῦ ἄρχειν τὸ καινοτομεῖν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πῶς οὖν ἔσται κοινὸς ἅπασιν;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

κατέδει σπέλεθον πρότερός μου.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

καὶ τῶν σπελέθων κοινωνοῦμεν;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὰ Δί᾽, ἀλλ᾽ ἔφθης μ᾽ ὑποκρούσας.
τοῦτο γὰρ ἤμελλον ἐγὼ λέξειν. τὴν γῆν πρώτιστα ποιήσω
κοινὴν πάντων, καὶ τἀργύριον, καὶ τἄλλ᾽, ὁπόσ᾽ ἐστιν ἑκάστῳ.
εἶτ᾽ ἀπὸ τούτων κοινῶν ὄντων ἡμεῖς βοσκήσομεν ὑμᾶς,
ταμιευόμεναι, καὶ φειδόμεναι, καὶ τὴν γνώμην προσέχουσαι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πῶς οὖν ὅστις μὴ κέκτηται γῆν ἡμῶν, ἀργύριον δὲ
καὶ Δαρεικοὺς, ἀφανῆ πλοῦτον —

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τοῦτ᾽ ἐς τὸ μέσον καταθήσει,
καὶ μὴ καταθεὶς ψευδορκήσει.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

κἀκτήσατο γὰρ διὰ τοῦτο.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλ᾽ οὐδέν τοι χρήσιμον ἔσται πάντως αὐτῷ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

κατὰ δὴ τί;

ΠΡΑ-

v. 633. Brunckius: ταῦτ᾽.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οὐδεὶς οὐδὲν πενίᾳ δράσει. πάντα γὰρ ἕξουσιν ἅπαντες,
ἄρτους, τεμάχη, μάζας, χλαίνας, οἶνον, στεφάνους, ἐρεβίνθους.
ὥστε τί κέρδος μὴ καταθεῖναι; σὺ γὰρ ἐξευρὼν ἀπόδειξον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὔκουν καὶ νῦν οὗτοι μᾶλλον κλέπτουσ', οἷς ταῦτα πάρεστι;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πρότερόν γ', ὦ 'ταῖρ', ὅτε τοῖσι νόμοις διεχρώμεθα τοῖς προτέροισι·
νῦν δ', ἔσται γὰρ βίος ἐκ κοινοῦ, τί τὸ κέρδος μὴ καταθεῖναι;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἢν μείρακ' ἰδὼν, ἐπιθυμήσῃ καὶ βούληται σκαλαθῦραι, ἕξει, τούτων ἀφελὼν, δοῦναι· τῶν ἐκ κοινοῦ δὲ μεθέξει ξυγκαταδαρθών.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλ' ἐξέσται προῖκ' αὐτῷ ξυγκαταδαρθεῖν.
καὶ ταύτας γὰρ κοινὰς ποιῶ τοῖς ἀνδράσι συγκατακεῖσθαι,
καὶ παιδοποιεῖν τῷ βουλομένῳ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πῶς οὖν, εἰ πάντες ἴασιν
ἐπὶ τὴν ὡραιοτάτην αὐτῶν, καὶ ζητήσουσιν ἐρείδειν;

ΠΡΑ-

v. 640. Edidi hunc verſum, uti ſcriptus eſt in libro noſtro. Brunckius ex libro ſuo: ὦ 'τᾶν.

v. 642. et ſeq. Ut eos edidit ex libro ſuo Brunckius, ita ſunt hi verſus ſcripti in libro noſtro. In aliis libris ininuti capite ſunt hi duo verſus.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

αἱ φαυλότεραι καὶ σιμότεραι παρὰ τὰς σεμνὰς καθεδοῦνται·
κᾆτ' ἢν ταύτης ἐπιθυμήσῃ, τὴν αἰσχρὰν πρῶθ' ὑποκρούσει.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

καὶ πῶς ἡμᾶς τοὺς πρεσβύτας, ἢν ταῖς αἰσχραῖσι συνῶμεν,
οὐκ ἐπιλείψει τὸ πέος πρότερον, πρὶν ἐκεῖσ', οἷ φῄς, ἀφικέσθαι;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οὐχὶ μαχοῦνται.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

περὶ τοῦ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

θάῤῥει, μὴ δείσῃς, οὐχὶ μαχοῦνται.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

περὶ τοῦ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν. καὶ σοὶ τοιοῦτον ὑπάρχει.
τὸ μὲν ἡμέτερον γνώμην τιν' ἔχει. προβεβούλευται γὰρ, ὅπως ἂν
μηδεμιᾶς ᾖ τρύπημα κενόν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν τί ποιήσει;
φεύξονται γὰρ τοὺς αἰσχίους, ἐπὶ τοὺς δὲ καλοὺς βαδιοῦνται.

ΠΡΑ-

v. 648. αἱ φαυλότεραι) αἱ ἄμορφοι.

v. 651. οὐκ ἐπιλείψει) οὐκ ἀρκέσει.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλὰ φυλάξουσ᾽ αἱ φαυλότεραι τοὺς καλλίους ἀπιόντας
ἀπὸ τοῦ δείπνου· καὶ τηρήσουσ᾽ ἐπὶ τοῖσιν δημοσίοισιν
οἱ φαυλότεροι· κοὐκ ἔξεσαι παρὰ τοῖσι καλοῖς καταδαρθεῖν
ταῖσι γυναιξὶν, πρὶν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖς μικροῖς χαρίσωνται.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἡ Λυσικράτους ἄρα νυνὶ ῥὶς ἴσα τοῖσι καλοῖσι φρονήσει.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

νὴ τὸν Απόλλω· καὶ δημοτική γ᾽ ἡ γνώμη, καὶ καταχήνη
τῶν σεμνοτέρων ἔσαι πολλὴ, καὶ τῶν σφραγῖδας ἐχόντων,
ὅταν ἐμβάδ᾽ ἔχων εἴπῃ πρότερος, παραχώρει, κᾆτ᾽ ἐπιτήρει,
ὅταν ἤδη ᾽γὼ διαπραξάμενος παραδῶ σοι δευτεριάζειν.

ΒΛΕ-

v. 664. ὅταν ἐμβάδ᾽ ἔχων εἴπῃ πρότερος, παραχώρει etc. Ita venuſte liber noſter. ἐμβάδ᾽ ἔχων ille eſt, qui dicet παραχώρει, ſententia planiſſima, atque integro verſu. Vulgo inepte:

ὅταν ἐμβάδι γ᾽ εἴπῃ πρότερος παραχώρει.

Brunckius ſecutus eſt *Fabrum*, qui ex ingenio hunc locum ita emendavit:

ὅταν ἐμβὰς δή γ᾽ εἴπῃ· προτέρῳ παραχώρει.

v. 665. παραδῶ σοι δευτεριάζειν. Ad hunc locum pertinet, quod *Paulus* inquit, *in leg.* 7. §. *D. de Edendo*: *Haec vox iterum duas res ſignificat: alteram, qua demonſtraretur tempus ſecundum, quod Graeci* δεύτερον *dicunt; alteram, quae ad inſequentia quoque tempora pertinet, quae graece dicitur* πάλιν: *quod ita accipitur, quoties opus erit etc.* *Virgilius* Ecl. V. *alter ab illo.*

v. 661. ἡ Λυσικράτους) σιμὸς καὶ αἰσχρὸς ὁ Λυσικράτης.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πῶς οὖν, οὕτω ζώντων ἡμῶν, τοὺς αὑτοῦ παῖδας ἕκαστος
ἔσται δυνατὸς διαγιγνώσκειν;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τί δὲ δεῖ; πατέρας γὰρ ἅπαντας
τοὺς πρεσβυτέρους αὐτῶν εἶναι τοῖσι χρόνοισιν νομιοῦσιν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐκοῦν ἄγξουσ' εὖ καὶ χρηστῶς ἑξῆς τὸν πάντα γέροντα
διὰ τὴν ἄγνοιαν, ἐπεὶ καὶ νῦν, γιγνώσκοντες πατέρ' ὄντα,
ἄγχουσι. τί δῆθ', ὅταν ἄγνως ᾖ, πῶς οὐ τότε κἀπιχεσοῦνται;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλ' ὁ παρεστὼς οὐκ ἐπιτρέψει· τότε δ' αὐτοῖς οὐκ ἔμελ' οὐδὲν
τῶν ἀλλοτρίων, ὅστις τύπτοι· νῦν δ' ἢν πληγέντος ἀκούσῃ,
μὴ 'υτὸν ἐκεῖνον τύπτῃ δεδιὼς, τοῖς δρῶσιν τοῦτο μαχεῖται.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὰ μὲν ἄλλα λέγεις οὐδὲν σκαιῶς· εἰ δὲ προσελθὼν Ἐπίκουρος,
ἢ Λευκολόφας, πάππαν με καλεῖ, τοῦτ' ἤδη δεινὸν ἀκοῦσαι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πολὺ μέντοι δεινότερον τούτου τοῦ πράγματός ἐστι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὸ ποῖον;

v. 676. καλεῖ. Sic libri omnes. Brunckius καλοῖ propter ſequens φιλήσειεν; de quo alio loco diximus.

v. 675. Ἐπίκουρος) οὗτος αἰσχρός.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

εἴ σε φιλήσειεν Ἀρίστυλλος, φάσκων αὑτοῦ πατέρ' εἶναι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οἰμώζοι γ' ἄν, καὶ κωκύοι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

σὺ δέ γ' ὄζοις ἂν καλαμίνθης.
ἀλλ' οὗτος μὲν πρότερον γέγονεν, πρὶν τὸ ψήφισμα γενέσθαι,
ὥστ' οὐχὶ δέος, μή σε φιλήσῃ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

δεινὸν μέντ' ἂν γ' ἐπεπόνθη.
τὴν γῆν δὲ τίς ἔσθ' ὁ γεωργήσων;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οἱ δοῦλοι. σοὶ δὲ μελήσει,
ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπαρῶς χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

περὶ δ' ἱματίων τίς πόρος ἔσται; καὶ γὰρ τοῦτ' ἔστιν ἐρέσθαι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τὰ μὲν ὄνθ' ὑμῖν πρῶτον ὑπάρξει· τὰ δὲ λοίφ' ἡμεῖς ὑφανοῦμεν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἓν ἔτι ζητῶ· πῶς, ἤν τις ὄφλῃ παρὰ τοῖς ἄρχουσι δίκην τῳ,

πόθεν

v. 681. ἐπεπόνθη liber noſter, ut Brunckius ex ingenio emendarat. Vulgo: ἐπεπόνθειν.

v. 683. Vulgo: λιπαρόν.

v. 678. Ἀρίστυλλος) αἰσχρο- ποιὸς οὗτος.

πόθεν ἐκτίσει ταύτην; οὐ γὰρ τῶν κοινῶν γ' ἔςι δίκαιον.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλ' οὐδὲ δίκαι πρῶτον ἔσονται.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τουτὶ δὲ πόσους ἐπιτρίψει;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

κἀγὼ ταύτην γνώμην ἐθέμην. τοῦ γὰρ, τάλαν, οὕνεκ' ἔσονται;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πολλῶν ἕνεκεν, νὴ τὸν Ἀπόλλω· πρῶτον δ' ἑνὸς οὕνεκα δήπου,
ἤν τις ὀφείλων ἐξαρνῆται.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πόθεν οὖν ἐδάνεισ' ὁ δανείσας,
ἐν τῷ κοινῷ πάντων ὄντων; κλέπτων δή που 'ς' ἐπίδηλος.

ΧΟΡΟΣ.

νὴ τὴν Δήμητρ', εὖ γε διδάσκεις.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τουτὶ τοίνυν φρασάτω μοι.
τῆς αἰκίας οἱ τύπτοντες πόθεν ἐκτίσουσιν, ἐπειδὰν
εὐωχηθέντες ὑβρίζωσιν; τοῦτο γὰρ οἶμαί σ' ἀπορήσειν.

v. 687. Liber noſter: πόθεν κτίσῃ, et v. ſeq. τουτ' οὗπος ἐπιτρίψει.

v. 693. Perſonas, ut in libro noſtro ſunt, hoc in verſu appoſui. *Chorus* enim, qui praeſens eſt, iamque nonnulla eſt locutus, facile locum hunc ſibi vindicat optime procedente ſententia. Eodemque verſu vulgo, ut liber noſter, φρασάτω μοι, quod Brunckius ex ingenio praeter neceſſitatem in σὺ φράσον μοι convertit.

v. 694. Rav. liber: κτίσουσιν.

v. 694. τῆς αἰκίας) τῆς ὕβρεως.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀπὸ τῆς μάζης, ἧς σιτεῖται· ταύτην γὰρ ὅταν τις ἀφαιρῇ,
οὐχ ὑβριεῖται φαύλως οὕτως αὖθις τῇ γαστρὶ κολασθείς.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐδ' αὖ κλέπτης οὐδεὶς ἔσται;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πῶς γὰρ κλέψαι, μετὸν αὐτῷ;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐδ' ἀποδύσουσ' ἄρα τῶν νυκτῶν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οὐκ, ἢν οἴκοι γε καθεύδῃς,
οὐδ' ἤν γε θύραζ', ὥσπερ πρότερον. βίοτος γὰρ πᾶσιν ὑπάρξει.
ἢν δ' ἀποδύῃ γ', αὐτὸς δώσει. τί γὰρ αὐτῷ πρᾶγμα μάχεσθαι;
ἕτερον γὰρ ἰὼν ἐκ τοῦ κοινοῦ κρεῖττον ἐκείνου κομιεῖται.

ΒΛΕ-

v. 696. Liber noſter: ταύτης.

v. 697. οὕτως αὖθις. Sic perbelle liber noſter, integra ſententia, quae mutila eſt, ut vulgo legitur: οὕτως τῇ γαστρὶ, deficiente quoque verſu. Eodemque vitio ſententia notatur, ſi legeris, ut Brunckius ex ingenio coniecit: οὐδεὶς οὕτως τῇ γαστρὶ. Nec eſt, ut cum Brunckio nominativum quaeras. Nam haec prima ſententiae pars: ταύτην γὰρ ὅταν τις ἀφαιρῇ, reliqua omnia vulgari exemplo ſuſtentat.

v. 698. πῶς γὰρ κλέψαι μετὸν αὐτῷ. Ita liber noſter, ut *Kuſterus* acute vidit. Vulgo:

πῶς γὰρ κλέψαιμι τὸ 'μαυτοῦ.

Brunckius, qui particulam ἂν negligere Ariſtophanem nequiviſſe cenſet, cetera adoptavit, quae Kuſterus ſenſit, ſed induxit κλέψαι.

v. 698. οὐδ' αὖ) ἐρωτηματικῶς.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐδὲ κυβεύσουσ' ἆρ' ἄνθρωποι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

περὶ τοῦ γὰρ τοῦτο ποιήσει;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὴν δὲ δίαιταν τίνα ποιήσεις;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

κοινὴν πᾶσιν. τὸ γὰρ ἄστυ
μίαν οἴκησιν φημὶ ποιήσειν συῤῥήξασ' εἰς ἓν ἅπαντα,
ὥστε βαδίζειν εἰς ἀλλήλους.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὸ δὲ δεῖπνον ποῦ παραθήσεις;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοὰς, ἀνδρῶνας πάντα ποιήσω.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὸ δὲ βῆμα τί σοι χρήσιμον ἔσται;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τοὺς κρατῆρας καταθήσω,
καὶ τὰς ὑδρίας, καὶ ῥαψῳδεῖν ἔσται τοῖς παιδαρίοισι
τοὺς ἀνδρείους ἐν τῷ πολέμῳ, κεἴ τις δειλὸς γεγένηται,
ἵνα μὴ δειπνῶσ' αἰσχυνόμενοι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

νὴ τὸν Ἀπόλλω, χαρίεν γε.

v. 703. κυβεύσουσ' ἆρ'. Ita liber noſter, ut Brunckius vidit. Vulgo: κυβεύσουσιν ἆρ'.

v. 707. Liber noſter, ut vulgo, στοιὰς, atque ita deinceps. Quo modo ſcribas, eadem res ſemper erit.

v. 708. βῆμα) ὁ λίθος ἐν τῷ δικαστηρίῳ.

τὰ δὲ κληρωτήρια ποῖ τρέψεις;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

εἰς τὴν ἀγορὰν καταθήσω·
κᾆτα ςήσασα παρ' Ἁρμοδίῳ κληρώσω πάντας, ἕως ἂν
εἰδὼς ὁ λαχὼν ἀπίῃ χαίρων ἐν ὁποίῳ γράμματι δειπνεῖ·
καὶ κηρύξει τοὺς ἐκ τοῦ Βῆτ' ἐπὶ τὴν ςωὰν ἀκολουθεῖν
τὴν Βασίλειον δειπνήσοντας· τὸ δὲ Θῆτ' ἐς τὴν παρὰ ταύτην·
τοὺς δ' ἐκ τοῦ Κάππ' ἐς τὴν ςωὰν χωρεῖν τὴν Ἀλφιτόπωλιν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἵνα κάπτωσιν;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἵν' ἐκεῖ δειπνῶσιν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ὅτῳ δὲ τὸ γράμμα
μὴ 'ξελκυσθῇ, καθ' ὃ δειπνήσει, τούτους ἀπελῶσιν ἅπαντες.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλ' οὐκ ἔςαι τοῦτο παρ' ἡμῖν.
πᾶσι γὰρ ἄφθονα πάντα παρέξομεν·
ὥςε μεθυσθεὶς αὐτῷ ςεφάνῳ
πᾶς τις ἄπεισιν τὴν δᾷδα λαβών.
αἱ δὲ γυναῖκες κατὰ τὰς διόδους
προσπίπτουσαι τοῖς ἀπὸ δείπνου,

τάδε

v. 716. τὸ δὲ Θῆτ'. Vulgo ut, liber noſter. Brunckius: τοὺς Θῆτ' ἐς.

v. 719. Liber noſter: τούτοις ἀπελῶσιν ἅπαντες.

v. 725. Rav. liber: ἀπὸ τοῦ δείπνου.

v. 716. τὴν βασίλειον δειπνήσοντας) ἐπεὶ τὸ βασίλειον ἀπὸ τοῦ β ἄρχεται.

τάδε λέξουσιν· Δεῦρο παρ' ἡμᾶς·
ἐνθάδε μεῖραξ ἔσθ' ὡραία.
Παρ' ἐμοὶ δ', ἑτέρα φήσει τις ἄνωθ'
ἐξ ὑπερῴου, καὶ καλλίςη,
καὶ λευκοτάτη· πρότερον μέντοι
δεῖ σε καθεύδειν αὐτῆς παρ' ἐμοί.
τοῖς δ' εὐπρεπέσιν γ' ἀκολουθοῦντες
καὶ μειρακίοις αἱ φαυλότεραι
τοιάδ' ἐροῦσιν· Ποῖ θεῖς οὗτος;
πάντως οὐδὲν δράσεις ἐλθών·
τοῖς γὰρ σιμοῖς καὶ τοῖς αἰσχροῖς
ἐψήφισται προτέροις βινεῖν·
ὑμᾶς δὲ τέως θρία λαβόντας
διφόρου συκῆς
ἐν τοῖς προθύροισι δέφεσθαι.
Φέρε νῦν, φράσον μοι, ταῦτ' ἀρέσκει σφῷν;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πάνυ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

βαδιςέον τ' ἄρ' ἐςὶν εἰς ἀγορὰν ἐμοὶ,
ἵν' ἀποδέχωμαι τὰ προσιόντα χρήματα,
λαβοῦσα κηρύκαιναν εὔφωνόν τινα.
ἐμὲ γὰρ ἀνάγκη ταῦτα δρᾷν, ᾑρημένην
ἄρχειν, καταςῆσαί τε τὰ ξυσσίτια,
ὅπως ἂν εὐωχῆσθε πρῶτον σήμερον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἤδη γὰρ εὐωχησόμεσθα;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

Φήμ' ἐγώ.

v. 740. προθύροισι. Ita liber noſter.

v. 745. ᾑρημένην) κεχειροτονημένην.

ἔπειτα τὰς πόρνας καταπαῦσαι βούλομαι
ἁπαξαπάσας.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἱνατί;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

δῆλον τουτογί·
ἵνα τῶν νέων ἔχωμεν αὐταὶ τὰς ἀκμάς.
καὶ τάς γε δούλας οὐχὶ δεῖ κοσμουμένας
τὴν τῶν ἐλευθέρων ὑφαρπάζειν Κύπριν,
ἀλλὰ παρὰ τοῖς δούλοισι κοιμᾶσθαι μόνον,
κατωνάκῃ τὸν χοῖρον ἀποτετιλμένας.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

Φέρε νυν ἐγώ σοι παρακολουθῶ πλησίον,
ἵν' ἀποβλέπωμαι, καὶ λέγωσί μοι ταδί·
τὸν τῆς στρατήγου τοῦτον οὐ θαυμάζετε;

v. 749. τὰς πόρνας. πόρνη ſaepe apud poetam. πορνεύτρια in Γεωργη. Fragm. XII., πορνίδιον in Ranis ac Nubibus, πόρνος in Pluto, ubi grammaticus libri Ravennatis: τὰς πόρνας) ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς.

v. 751. Rav. liber: ἔχωσιν, quod particulam negantem requirit, ſi retinendus eſt.

ΑΝΗΡ

ΑΝΗΡ Α, Ο ΚΑΤΑΘΕΙΣ, ΑΝΗΡ Β, Ο ΜΗ ΚΑΤΑΘΕΙΣ, ΚΗΡΥΞ, ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΗΡ Α.

Ἔγωγ', ἵν' εἰς ἀγοράν γε τὰ σκεύη φέρω,
προχειριοῦμαι, κἀξετάσω τὴν οὐσίαν.
χώρει σὺ δεῦρο, κιναχύρα καλὴ καλῶς,
τῶν χρημάτων θύραζε πρώτη τῶν ἐμῶν,
ὅπως ἂν ἐντετριμμένη κανηφορῇς,
πολλοὺς κάτω δὴ θυλάκους στρέψασ' ἐμούς.
ποῦ 'σθ' ἡ διφροφόρος; ἡ χύτρα, δεῦρ' ἔξιθι,
νὴ Δία, μέλαινά γ', οὐδ' ἄν, εἰ τὸ φάρμακον
ἑψοῦσ' ἔτυχες, ᾧ Λυσικράτης μελαίνεται.
ἵστω παρ' αὐτὴν, δεῦρ' ἴθ', ἡ κομμώτρια·
φέρε δεῦρο ταύτην τὴν ὑδρίαν, ὑδριαφόρε,
ἐνταῦθα· σὺ δὲ δεῦρ', ἡ κιθαρῳδὸς, ἔξιθι,
πολλάκις ἀναστήσασά μ' εἰς ἐκκλησίαν
ἀωρὶ νύκτωρ διὰ τὸν ὄρθριον νόμον.
ὁ τὴν σκάφην λαβὼν προΐτω, τὰ κηρία

κό-

v. 763. κανηφορῇς. *Cicero* quarta *in Verrem: Erant aenea* (Codd. *aerea*) *praeterea duo ſigna non maxima, verum eximia venuſtate, virginali habitu atque veſtitu, quae, manibus ſublatis, ſacra quaedam more Athenienſium virginum repoſita in capitibus ſuſtinebant. Canephorae ipſae vocabantur.*

v. 768. Vulgo: ἴθι κομμώτρια.

v. 762. τῶν χρημάτων) ἀντὶ τοῦ κάλλιστον πάντων χρημάτων μου.

v. 763. κανηφορῇς) τὰ κανίσκια ἔχουσα.

v. 770. κιθαρῳδὸς) ἡ ἀλεκτρυών.

v. 771. ἀναστήσασα) ἀλήθουσα.

κόμιζε, τοὺς θαλλοὺς καθίςη πλησίον,
καὶ τὼ τρίποδ' ἐξένεγκε, καὶ τὴν λήκυθον·
τὰ χυτρίδι' ἤδη καὶ τὸν ὄχλον ἀφίετε.

ΑΝΗΡ Β.

ἐγὼ καταθήσω τἀμά; κακοδαίμων ἄρα
ἀνὴρ ἔσομαι, καὶ νοῦν ὀλίγον κεκτημένος.
μὰ τὸν Ποσειδῶ γ' οὐδέποτ', ἀλλὰ βασανιῶ
πρώτιςον αὐτὰ πολλάκις καὶ σκέψομαι.
οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἱδρῶτα καὶ φειδωλίαν
οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ,
πρὶν ἐκπύθωμαι πᾶν τὸ πρᾶγμ' ὅπως ἔχει·
οὗτος, τί τὰ σκευάρια ταυτὶ βούλεται;
πότερον μετοικιζόμενος ἐξενήνοχας
αὔτ', ἢ φέρεις ἐνέχυρα θήσων;

ΑΝΗΡ Α.

οὐδαμῶς.

ΑΝΗΡ Β.

τί δῆτ' ἐπὶ ςοίχου 'ςὶν οὕτως; οὔ τι μὴ
Ἱέρωνι τῷ κήρυκι πομπὴν πέμπετε;

ΑΝΗΡ Α.

μὰ Δί', ἀλλὰ φέρειν αὐτὰ μέλλω τῇ πόλει
ἐς τὴν ἀγορὰν, κατὰ τοὺς δεδογμένους νόμους.

ΑΝΗΡ Β.

μέλλεις ἀποφέρειν;

ΑΝΗΡ Α.

πάνυ γε.

ΑΝΗΡ

v. 789. Vulgo: ἀλλ' ἀποφέρειν.

ΑΝΗΡ Β.

[illegible] κακοδαίμων ἄρ' εἶ,
νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα.

ΑΝΗΡ Α.

πῶς;

ΑΝΗΡ Β.

πῶς; ῥαδίως.

ΑΝΗΡ Α.

τί δ'; οὐχὶ πειθαρχεῖν με τοῖς νόμοισι δεῖ;

ΑΝΗΡ Β.

ποίοισιν, ὦ δύστηνε;

ΑΝΗΡ Α.

τοῖς δεδογμένοις.

ΑΝΗΡ Β.

δεδογμένοισιν; ὡς ἀνόητος ἦσθ' ἄρα.

ΑΝΗΡ Α.

ἀνόητος;

ΑΝΗΡ Β.

οὐ γάρ; ἠλιθιώτατος μὲν οὖν
ἁπαξαπάντων.

ΑΝΗΡ Α.

ὅτι τὸ ταττόμενον ποιῶ;
τὸ ταττόμενον γὰρ δεῖ ποιεῖν τὸν σώφρονα
μάλιστα πάντων.

ΑΝΗΡ

ΑΝΗΡ Β.

τὸν μὲν οὖν ἀβέλτερον.

ΑΝΗΡ Α.

σὺ δ' οὐδὲ καταθεῖναι διανοεῖ;

ΑΝΗΡ Β.

Φυλάξομαι,
πρὶν ἄν γ' ἴδω τὸ πλῆθος ὅ τι βουλεύεται.

ΑΝΗΡ Α.

τί γὰρ ἄλλο γ', ἢ φέρειν παρεσκευασμένοι
τὰ χρήματ' εἰσίν;

ΑΝΗΡ Β.

ἀλλ' ἰδὼν ἐπειθόμην.

ΑΝΗΡ Α.

λέγουσι γοῦν ἐν ταῖς ὁδοῖς.

ΑΝΗΡ Β.

λέξουσι γάρ.

ΑΝΗΡ Α.

καὶ φασὶν οἴσειν αἰράμενοι.

ΑΝΗΡ

v. 800. σὺ δ' οὐδὲ. Liber noſter.
v. 803. ἰδὼν ἐπειθόμην. Sic vulgo, ut liber noſter. Brunckius: ἰδὼν ἂν ἐπιθόμην. Vide ſupra ad v. 698.
v. 804. λέξουσι γάρ. Sic, ut vulgo, liber noſter: quae particula, ut vulgo, ita in libro noſtro extat quoque in extremis tribus verſibus ſequentibus, cuius loco Brunckius γοῦν ubique repoſuit, quod aptior eſſet haec particula ſententiae tuendae. Sed ut ridicula eſt ſententia totius loci ad riſum ſpectatorum excitandum, ſic poeta aptiſſime ridiculo verborum nexu uſus eſt.

ΑΝΗΡ Β.

Φήσουσι γάρ.

ΑΝΗΡ Α.

ἀπολεῖς ἀπιστῶν πάντ᾽.

ΑΝΗΡ Β.

ἀπιστήσουσι γάρ.

ΑΝΗΡ Α.

ὁ Ζεύς σέ γ᾽ ἐπιτρίψειεν.

ΑΝΗΡ Β.

ἐπιτρίψουσι γάρ.
εἴσειν δοκεῖς τιν᾽, ὅστις αὐτῶν νοῦν ἔχει;
οὐ γὰρ πάτριον τοῦτ᾽ ἐστὶν, ἀλλὰ λαμβάνειν
ἡμᾶς μόνον δεῖ, νὴ Δία. καὶ γὰρ οἱ θεοί·
γνώσει δ᾽ ἀπὸ τῶν χειρῶν τε τῶν ἀγαλμάτων,
ὅταν γὰρ εὐχώμεσθα διδόναι τἀγαθὰ,
ἕστηκεν ἐκτείνοντα τὴν χεῖρ᾽ ὑπτίαν,
οὐχ ὥστε δώσοντ᾽, ἀλλ᾽ ὅπως τι λήψεται.

ΑΝΗΡ Α.

ὦ δαιμόνι᾽ ἀνδρῶν, ἔα με τῶν προὔργου τι δρᾶν.
ταυτὶ γάρ ἐστι συνδετέα. ποῦ μου ᾽σθ᾽ ἱμάς;

ΑΝΗΡ

v. 811. γνώσει δ᾽ ἀπὸ τῶν χειρῶν τε τῶν ἀγαλμάτων. Ita hunc verſum exhibet liber noſter. Multi in hunc doctorum hominum atque ingenioſi conatus; quorum alii: τε καὶ τἀγάλματα, alii: τε καὶ ἀγαλμάτων, ſcribendum exiſtimarunt. Brunckius quoque γε καὶ τἀγάλματα legendum coniecit. Planiſſima vero per ſe eſt ratio libri noſtri, qua verſus ſcriptus eſt, ita ut ceteris praeſtet.

v. 815. ἔα με τῶν. Ita Rav. liber. Brunckius: σύ γ᾽ ἔμ᾽ ἔα.

v. 816. Brunckius: ποῦ μοι.

ANHP B.

ὄντως γὰρ οἴσεις;

ANHP A.

ναὶ μὰ Δία, καὶ δὴ μὲν οὖν
τωδὶ ξυνάπτω τὼ τρίποδε.

ANHP B.

τῆς μωρίας,
τὸ μηδὲ περιμείναντα τοὺς ἄλλους ὅ τι
δράσουσιν, εἶτα τηνικαῦτ' ἤδη —

ANHP A.

τί δρᾶν;

ANHP B.

ἐπαναμένειν· ἔπειτα διατρίβειν ἔτι.

ANHP A.

ἵνα δὴ τί;

ANHP B.

σεισμὸς εἰ γένοιτο πολλάκις,
ἢ πῦρ ἀπότροπον, ἢ διάξειεν γαλῆ,
παύσαιντ' ἂρ' εἰσφέροντες, ὦ 'μβρόντητε σύ;

ANHP A.

χαρίεντα γοῦν πάθοιμ' ἄν, εἰ μὴ 'χοιμ' ὅποι
ταῦτα καταθείμην.

ANHP B.

μὴ γὰρ οὐ λάβοις ὅποι.
θάῤῥει, καταθήσεις, κἂν ἕνης ἔλθῃς.

ANHP

v. 824. παύσαιντ' ἂρ'. Liber noſter. Alii: ἄν.
v. 826. καταθείμην. Liber noſter, ut vulgo. Brunckius: καταθείην. Idemque v. ſeq. ἔνην.

ΑΝΗΡ Α.

τιή;

ΑΝΗΡ Β.

ἐγῷδα τούτους χειροτονοῦντας μὲν ταχεῖς·
ἅττ' ἂν δὲ δόξῃ, ταῦτα πάλιν ἀρνουμένους.

ΑΝΗΡ Α.

οἴσουσιν, ὦ 'τάν.

ΑΝΗΡ Β.

ἢν δὲ μὴ κομίσωσι, τί;

ΑΝΗΡ Α.

ἀμέλει κομιοῦσι.

ΑΝΗΡ Β.

ἢν δὲ μὴ κομίσωσι, τί;

ΑΝΗΡ Α.

μαχούμεθ' αὐτοῖς.

ΑΝΗΡ Β.

ἢν δὲ κρείττους ὦσι, τί;

ΑΝΗΡ Α.

ἄπειμ' ἐάσας.

ΑΝΗΡ Β.

ἢν δὲ πωλῶσ' αὐτὰ, τί;

ΑΝΗΡ Α.

διαῤῥαγείης.

ΑΝΗΡ

v. 828. Liber noſter: ταχὺ.

ΑΝΗΡ Β.

ἢν διαῤῥαγῶ δὲ, τί;

ΑΝΗΡ Α.

καλῶς ποιήσεις.

ΑΝΗΡ Β.

σὺ δ' ἐπιθυμήσεις φέρειν;

ΑΝΗΡ Α.

ἔγωγε· καὶ γὰρ τοὺς ἐμαυτοῦ γείτονας
ὁρῶ φέροντας.

ΑΝΗΡ Β.

πάνυ γ' ἂν οὖν Ἀντισθένης
αὔτ' εἰσενέγκοι· πολὺ γὰρ ἐμμελέστερον
πρότερον χέσαι πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας.

ΑΝΗΡ Α.

οἴμωζε.

ΑΝΗΡ Β.

Καλλίμαχος δ' ὁ χοροδιδάσκαλος
αὐτοῖσιν εἰσοίσει τί πλεῖον Καλλίου;
ὤνθρωπος οὗτος ἀποβαλεῖ τὴν οὐσίαν.

ΑΝΗΡ Α.

δεινά γε λέγεις.

ΑΝΗΡ Β.

τί δεινόν; ὥσπερ οὐχ ὁρῶν
ἀεὶ τοιαῦτα γιγνόμενα ψηφίσματα.
οὐκ οἶσθ' ἐκεῖν', οὔδοξε, τὸ περὶ τῶν ἁλῶν;

v. 841. Rav. liber: τί πλέω.
v. 845. Brunckius: ἅδοξε τά.

ΑΝΗΡ Α.

ἔγωγε.

ΑΝΗΡ Β.

τοὺς χαλκοῦς δ' ἐκείνους ἡνίκα
ἐψηφισάμεσθ', οὐκ οἶσθα;

ΑΝΗΡ Α.

καὶ κακόν γ' ἐμοὶ
τὸ κόμμ' ἐγένετ' ἐκεῖνο. πωλῶν γὰρ βότρυς,
μεστὴν ἀπῆρα τὴν γνάθον χαλκῶν ἔχων·
κἄπειτ' ἐχώρουν εἰς ἀγορὰν ἐπ' ἄλφιτα.
ἔπειθ' ὑπέχοντος ἄρτι μου τὸν θύλακον,
ἀνέκραγ' ὁ κήρυξ, μὴ δέχεσθαι μηδένα
χαλκοῦν τολοιπόν· ἀργύρῳ γὰρ χρώμεθα.

ΑΝΗΡ Β.

τὸ δ' ἔναγχος οὐχ ἅπαντες ἡμεῖς ὤμνυμεν,
τάλαντ' ἔσεσθαι πεντακόσια τῇ πόλει
τῆς τεσσαρακοστῆς, ἣν ἐπόρισ' Εὐριπίδης;
κεὐθὺς κατεχρύσου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην·
ὅτε δὴ θ' ἀνασκοπουμένοις ἐφαίνετο
ὁ Διὸς Κόρινθος, καὶ τὸ πρᾶγμ' οὐκ ἤρκεσεν,
πάλιν κατεπίττου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην.

ΑΝΗΡ Α.

οὐ ταυτὸν, ὦ 'τάν. τότε μὲν ἡμεῖς ἤρχομεν·
νῦν δ' αἱ γυναῖκες.

v. 847. ἐψηφισάμεσθ'. Sic vulgo et liber noſter. Brunckius: ἐψηφισάμεθ'.
v. 854. Hunc verſum ita Brunckius ex libro ſuo, et Bernardus Iunta exhibuerunt.
v. 856. ἐπόρισ'. Ita etiam Brunckius. Vulgo: εὐπόρισ'.
v. 857. Liber noſter: καὐθὺς.
v. 858. Vulgo: ὅτε δ' ἤδ'. Brunckius: δὴ δ'.

ΑΝΗΡ Β.

ἅς γ' ἐγὼ φυλάξομαι,
νὴ τὸν Ποσειδῶ, μὴ κατουρήσωσί μου.

ΑΝΗΡ Α.

οὐκ οἶδ' ὅ τι ληρεῖς. φέρε σὺ τἀνάφορον, ὁ παῖς.

ΚΗΡΥΞ.

ὦ πάντες ἀστοὶ, νῦν γὰρ οὕτω ταῦτ' ἔχει,
χωρεῖτ', ἐπείγεσθ' εὐθὺ τῆς στρατηγίδος,
ὅπως ἂν ἡμῖν ἡ τύχη κληρουμένοις
φράσῃ καθ' ἕκαστον ἄνδρ', ὅπου δειπνήσετε·
ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενασμέναι
ἀγαθῶν ἁπάντων, καὶ παρεσκευασμέναι,
κλῖναί τε σισυρῶν καὶ δαπίδων νενασμέναι.
κρατῆρας ἐγκιρνᾶσιν αἱ μυροπώλιδες,
ἱστᾶσί τ' ἐφεξῆς· τὰ τεμάχη ῥιπίζεται,
λαγῶ' ἀναπηγνύασι, πόπανα πέττεται,
στέφανοι πλέκονται, φρύγεται τραγήματα·
χύτρας ἔτνους ἕψουσιν αἱ νεώταται·
Σμοιὸς δ' ἐν αὐταῖς ἱππικὴν στολὴν ἔχων
τὰ τῶν γυναικῶν διακαθαίρει τρυβλία.
γέρων δὲ χωρεῖ χλανίδα καὶ κονίποδα
ἔχων, καχάζων μεθ' ἑτέρου νεανίου·
ἐμβὰς δὲ κεῖται, καὶ τρίβων ἐρριμμένος.
πρὸς ταῦτα χωρεῖθ', ὡς ὁ τὴν μᾶζαν φέρων
ἕστηκεν·

v. 864. φέρε σύ. Liber noſter, ut Brunckius ex libro ſuo poſuit. Vulgo: σοί.

v. 867. ἡμῖν. Brunckius cum *Fabro* praeter neceſſitatem libris omnibus contradicentibus ei ὑμῖν ſubſtituit. Eodemque verſu liber noſter: εἰ τύχοι.

v. 868. φράσει liber noſter.

v. 872. Rav. liber: κρατῆρας ὑγκιρνᾶσιν, tum v. 873. ἱστᾶσ' ἐφεξῆς.

v. 879. κονίποδα libri omnes.

ἕστηκεν· ἀλλὰ τὰς γνάθους διοίγνυτε.

ΑΝΗΡ Β.

οὐκοῦν βαδιοῦμαι δῆτα. τί γὰρ ἕστηκ᾽ ἔχων
ἐνταῦθ᾽, ἐπειδὴ ταῦτα τῇ πόλει δοκεῖ;

ΑΝΗΡ Α.

καὶ ποῖ βαδιεῖ σὺ, μὴ καταθεὶς τὴν οὐσίαν;

ΑΝΗΡ Β.

ἐπὶ δεῖπνον.

ΑΝΗΡ Α.

οὐ δῆτ᾽, ἤν γ᾽ ἐκείναις νοῦς ἐνῇ,
πρίν γ᾽ ἂν ἀπενέγκῃς.

ΑΝΗΡ Β.

ἀλλ᾽ ἀποίσω.

ΑΝΗΡ Α.

πηνίκα;

ΑΝΗΡ Β.

οὐ τοὐμὸν, ὦ ᾽τὰν, ἐμποδὼν ἔσται.

ΑΝΗΡ Α.

τί δή;

ΑΝΗΡ Β.

ἑτέρους ἀποίσειν φήμ᾽ ἔθ᾽ ὑστέρους ἐμοῦ.

ΑΝΗΡ Α.

βαδιεῖ δὲ δειπνήσων ὅμως;

 ΑΝΗΡ

v. 883. Liber noſter: διοιγνύετε, quo loco ita grammaticus: διοίγνυτε, δικαίως.
v. 885. Brunckius ed. ἐπειδὴ τῇ πόλει ταυτὶ δ.

ΑΝΗΡ Β.

τί γὰρ πάθω;
τὰ δυνατὰ γὰρ δεῖ τῇ πόλει ξυλλαμβάνειν
τοὺς εὖ φρονοῦντας.

ΑΝΗΡ Α.

ἢν δὲ κωλύσωσι, τί;

ΑΝΗΡ Β.

ὁμόσ' εἶμι κύψας.

ΑΝΗΡ Α.

ἢν δὲ μαστιγῶσι, τί;

ΑΝΗΡ Β.

καλούμεθ' αὐτάς.

ΑΝΗΡ Α.

ἢν δὲ καταγελῶσι, τί;

ΑΝΗΡ Β.

ἐπὶ ταῖς θύραις ἑστὼς —

ΑΝΗΡ Α.

τί δράσεις; εἰπ' ἐμοί.

ΑΝΗΡ Β.

τῶν εἰσφερόντων ἁρπάσομαι τὰ σιτία.

ΑΝΗΡ Α.

βάδιζε τοίνυν ὕστερος· σὺ δ', ὦ Σίμων,
καὶ Παρμένων, αἴρεσθε τὴν παμπησίαν.

ΑΝΗΡ Β.

φέρε νυν ἐγώ σοι ξυμφέρω.

ΑΝΗΡ Α.

μὴ, μηδαμῶς.
δέδοικα γὰρ, μὴ καὶ παρὰ τῇ στρατηγίδι,
ὅταν κατατιθῶ, προσποιῇ τῶν χρημάτων.

ΑΝΗΡ Β.

νὴ τὸν Δία, δεῖ γοῦν μηχανήματός τινος,
ὅπως τὰ μὲν ὄντα χρήμαθ᾽ ἕξω, τοῖσδέ γε
τῶν ματτομένων κοινῇ μεθέξω πως ἐγώ.
ὀρθῶς ἔμοιγε φαίνεται· βαδιστέον
ὁμόσ᾽ ἐστὶ δειπνήσοντα, κοὐ μελλητέον.

v. 900. Brunckius: σύ; μηδαμῶς.
v. 904. Brunckius: τοῖσδε δέ.

ΓΡΑΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΝΕΑΝΙΣ, ΝΕΑΝΙΑΣ, ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ, ΔΕΣΠΟΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΓΡΑΥΣ Α.

Τί ποτ' ἄνδρες οὐχ ἥξουσιν; ὥρα δ' ἦν πάλαι·
ἐγὼ δὲ καταπεπλασμένη ψιμυθίῳ
ἕστηκα καὶ κροκωτὸν ἠμφιεσμένη,
ἀργὸς, μινυρομένη τι πρὸς ἐμαυτὴν μέλος,
παίζουσ', ὅπως ἂν περιλάβοιμ' αὐτῶν τινὰ
παριόντα. Μοῦσαι, δεῦρ' ἴτ' ἐπὶ τοὐμὸν στόμα,
μελύδριον εὑροῦσαί τι τῶν Ἰωνικῶν.

ΝΕΑΝΙΣ.

νῦν μέν με παρακύψασα προὔφθης, ὦ σαπρά.
ᾤου δ' ἐρήμας, οὐ παρούσης ἐνθάδε
ἐμοῦ, τρυγήσειν, καὶ προσάξεσθαι τινὰ,
ᾄδουσ'· ἐγὼ δ', ἢν τοῦτο δρᾷς, ἀντᾴσομαι.
κεἰ γὰρ δι' ὄχλου τοῦτ' ἐστὶ τοῖς θεωμένοις,
ὅμως ἔχει τερπνόν τι, καὶ κωμῳδικόν.

ΓΡΑΥΣ Α.

τούτῳ διαλέγου, κἀπιχώρησον· σὺ δὲ
Φιλοττάριον αὐλητὰ, τοὺς αὐλοὺς λαβὼν,
ἄξιον ἐμοῦ καὶ σοῦ προσαύλησον μέλος.
εἴ τις ἀγαθὸν βούλεται πα-
θεῖν τι, παρ' ἐμοὶ χρὴ καθεύδειν.

οὐ

v. 908. Vulgo: ἥκουσιν.
v. 921. κἀποχώρησον liber noſter, id quod Brunckius acute viderat. Vulgo: κἀπιχώρισον.
v. 924. et ſeq. Hos verſus edidimus uti ſcripti ſunt in libro

οὐ γὰρ ἐν νέαις τὸ σοφὸν ἔν-
εστιν, ἀλλ' ἐν ταῖσι πεπείροις·
οὐδέ τις στέργειν ἂν ἐθέλοι
μᾶλλον ἢ 'γὼ τὸν φίλον,
ᾧπερ ξυνείην·
ἀλλ' ἐφ' ἕτερον ἂν πέτοιτο.

ΝΕΑΝΙΣ.

μὴ φθόνει ταῖσιν νέαισι.
τὸ τρυφερὸν γὰρ ἐμπέφυκε
τοῖς ἁπαλοῖσι μηρίοις,
κἀπὶ τοῖς μήλοις ἐπανθεῖ· σὺ δ', ὦ
γραῦ, παραλέλεξαι,
κἀντέτριψαι, τῷ
θανάτῳ μέλημα.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἐκπέσοι σου τὸ τρῆμα,
τό τ' ἐπίκλιντρον ἀποβάλοις,
βουλομένη σποδεῖσθαι,
κἀπὶ τῆς κλίνης ὄφιν εὕροις,

libro noſtro. Eos ſic Brunckius edidit ſere, ut vulgo circumferuntur:

εἴ τις ἀγαθὸν βούλεται
παθεῖν τι, παρ' ἐμοὶ χρὴ καθεύδειν.
οὐ γὰρ ἐν νέαις τὸ σοφὸν ἔ-
νεστιν, ἀλλ' ἐν ταῖσι πεπείροις.

Et rurſus:

ᾧπερ ξυνείην. ἀλλ' ἐφ' ἕτερον ἂν πέτοιτο.

Denique:

τοῖσιν ἁπαλοῖς μηρίοισι,
κἀπὶ τοῖς μήλοις ἐπανθεῖ·
σὺ δ', ὦ γραῦ, παραλέλεξαι κἀντέτριψαι τῷ.

v. 934. ἁπαλοῖσι μηρίοις. In Avibus v. 667. ἁπαλὸν ὀρνίθιον. Cicero de Amicitia (c. 19.): *equis vetulis teneros antepонere ſolemus.*

καὶ προσελκύσαιο βουλο-
μένη φιλῆσαι.

ΝΕΑΝΙΣ.

αἶ, αἶ· τί ποτε πείσομαι;
οὐχ ἥκει μοῦ 'ταῖρος·
μόνη δ' αὐτοῦ λείπομ'· ἡ
γάρ μοι μήτηρ ἄλλῃ βέβηκε,
καὶ τἄλλ' οὐδὲν μετὰ ταῦτα δεῖ λέγειν.
ἀλλ', ὦ μαῖ', ἱκετεύω,
κάλει τὸν Ὀρθαγόραν, οὕτως
σαυτῆς κατόναι, ἀντιβολῶ σε.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἤδη τὸν ἀπ' Ἰωνίας
τρόπον, τάλαινα, κνησιᾷς·
δοκεῖς δέ μοι
καὶ λάβδα κατὰ τοὺς Λεσβίους.
ἀλλ' οὐκ ἄν ποθ' ὑφαρπάσαιο
τὰμὰ παίγνια· τὴν δ' ἐμὴν
ὥραν οὐκ ἀπολεῖς, οὐδ' ἀπολήψει.

ΝΕΑ-

v. 943. et ſeq. Ita vulgo circumferuntur hi verſus:

καὶ προσελκύσαιο βουλομένη φιλῆσαι·
— αἶ αἶ. τί ποτε πείσομαι; οὐχ ἥκει μου τοὖρος.
μόνη δ' αὐτοῦ λείπομαι·
ἡ γάρ μοι μήτηρ ἄλλῃ βέβηκε
καὶ τἄλλ' οὐδέν με ταῦτα δεῖ λέγειν.

Brunckius μου τοὖρος, quod ridiculum eſt, ita emendavit, μοι ταῖρος, ut eſſet id, quod Ariſtophanes ſignificat in *Lyſiſtrata* v. 217.

οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον.

Poſtremum autem verſum ita correxit:

καὶ τἄλλ' οὐδὲν μετὰ ταῦτα.

Quo verſu verba δεῖ λέγειν, quae in omnibus fere libris ſunt, aeque ac in noſtro extant. Idem ἡ ante γὰρ ad v. 947. retraxit.

v. 950. Liber noſter: ἱκετεύομαι, tum v. ſeq. ut vulgo: ὅπως.

ΝΕΑΝΙΣ.

ᾆδ' ὁπόσα βούλει, καὶ παράκυψον, ὡς γαλῆ.
οὐδεὶς γὰρ ὡς σὲ πρότερον εἴσεισ' ἀντ' ἐμοῦ.

ΓΡΑΥΣ Α.

οὔκουν ἐπ' ἐκφοράν γε.

ΝΕΑΝΙΣ.

καινόν γ', ὦ σαπρά.

ΓΡΑΥΣ Α.

οὐ δῆτα.

ΝΕΑΝΙΣ.

τί γὰρ ἂν γραῖα καινά τις λέγοι;

ΓΡΑΥΣ

v. 960. Liber noſter: παράκυφθ' ὥσπερ γαλῆ.

v. 963. τί γὰρ ἂν γραῖα καινά τις λέγοι; Ita liber noſter, qui tamen pro γραῖα habet γραῖ. Locus ſane difficilis, quem nemo hactenus explicavit, corruptis hoc loco libris omnibus. Vulgo ſic ſcripta eſt pars huiuſce verſus:

τί γὰρ ἂν γραῦς τἄλλαινά τις λέγοι;

quod ineptum eſt. Brunckius in libro ſuo reperit:

γραῦς μαινάς τις λέγοι.

Sed ex ingenio locum ita emendavit:

τί γὰρ ἂν γραῦς καπρῶσά τις λέγοι.

At ne haec quidem ad rem eſſe videntur. Oportet enim, ut iocus omnis expreſſus his verbis in ſenectutem cadat vetulae delirantis. Etenim ipſa reſpondet:

οὐ τοὐμὸν ὀδυνήσει σε γῆρας.

Omnis iocus eſt in verbo καινόν. Poſtquam puella dixerat, neminem futurum, qui vellet propter foetidam anum adoleſcentulam florentem relinquere, ſed omnes ad ſe primum venturos:

οὐδεὶς γὰρ ὡς σὲ πρότερον εἴσεισ' ἀντ' ἐμοῦ;

irri-

v. 962. ἐπ' ἐκφοράν γε) ὅτι σίαν οἱ ἐρώμενοι. — καινὸν, ὅτι τῶν γραϊδίων ἐκφέρουσι τὴν οὐ- οὐκ ἐπεκφέρουν.

ΓΡΑΥΣ Α.

οὐ τοὐμὸν ὀδυνήσει σε γῆρας.

ΝΕΑΝΙΣ.

ἀλλὰ τί;
ἡ ̓̓γχουσα μᾶλλον, καὶ τὸ σὸν ψιμύθιον;

ΓΡΑΥΣ Α.

τί μοι διαλέγει;

ΝΕΑ-

irridet eam anus adverſaria, eamdem interrogans, num ad eam ingreſſuri ſint ἐπ' ἐκφορὰν, *efferendi* nempe gratia, non pecuniam, ut grammaticus interpretari videtur, ſed corpus. Cui puella, καινὸν, inquit, ὦ σαπρά: *efferri nempe ego nequeo, quia adhuc ſum florens hac prima aetate*, ducta veluti comparatione a ſupellectili, quae cum nova eſt, domi retinetur, cum vero a longis annis atque ab uſu contrita eſt, abiicitur. Et apte quidem puella ita reſpondet. Sed anus, improviſa reſponſione, de ſuo veluti loco deiecta, negat, rem novam eam eſſe: eam ſcilicet non eſſe aetate ac valetudine florentem: οὐ δῆτα. Erant ergo partes puellae ipſius, anum ſic delirantem, quae negaret rem manifeſtam, mordere. Ait ergo:

τί γὰρ ἂν γραῦα καινά τις λέγοι.

Quid nam eſt, quod femina, ſenio confecta, lubens volens dicere poſſit, novum ac floridum eſſe? Quod ex feminarum moribus poeta eleganter expreſſit: quae quidem, veſperaſcente aetate ſua, aliorum adoleſcentiam aegro animo ferunt, conanturque perſuaſum eſſe omnibus, ceteros ſenes eſſe. Qua reſponſione victam ſe anus ſentiens, ſuam ſenectutem fatetur:

οὐ τοὐμὸν ὀδυνήσει σε γῆρας.

Corrigenda hinc verſio latina eſt toto hoc loco, quae ridicula eſt. καινὸν neutro genere in *Veſpis* etiam occurrit v. 120. ἐς τὸ καινὸν ἐμπεσών. Index quoque verborum augendus eſt. Facile vero intelligitur, quomodo in libros pro καινὰ irrepſerit τάλαινα et μαινάς.

ΝΕΑΝΙΣ.

σὺ δὲ τί διακύπτεις;

ΓΡΑΥΣ Α.

ἐγώ;
ᾄδω πρὸς ἐμαυτὴν Ἐπιγένει τῷ 'μῷ φίλῳ.

ΝΕΑΝΙΣ.

σοὶ γὰρ φίλος τις ἐϛὶν ἄλλος, ἢ Γέρης;

ΓΡΑΥΣ Α.

δείξει γε καὶ σοί. τάχα γὰρ εἶσιν ὡς ἐμέ.
ὁδὶ γὰρ αὐτός ἐϛιν.

ΝΕΑΝΙΣ.

οὐ σοῦ γ', ὦ 'λεθρε,
δεόμενος οὐδέν.

ΓΡΑΥΣ Α.

νὴ Δί', ὦ φθίνυλλα σύ.

ΝΕΑΝΙΣ.

δείξει τάχ' αὐτὸς, ὡς ἔγωγ' ἀπέρχομαι.

ΓΡΑΥΣ Α.

κἄγωγ', ἵνα γνῷς, ὡς πολύ σου μεῖζον φρονῶ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

εἴθ' ἐξῆν παρὰ τῇ νέᾳ καθεύδειν,
καὶ μηδὲν πρότερον διασποδῆσαι
ἀνάσιμον ἢ πρεσβύτερον·
οὐ γὰρ ἀνασχετὸν
τοῦτό γ' ἐλευθέρῳ.

ΓΡΑΥΣ

v. 976. S. ap. Brunckius unus verſus.

ΓΡΑΥΣ Β.

οἰμώζων ἄρα, νὴ Δία, σποδήσεις.
οὐ γὰρ τἀπὶ Χαριξένης τάδ' ἐϛίν.
κατὰ τὸν νόμον ταῦτα ποιεῖν
ἔϛιν δίκαιον, εἰ δημοκρατούμεθα.
ἀλλ' εἶμι τηρήσουσ', ὅ τι καὶ δράσει ποτέ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

εἴθ', ὦ θεοὶ, λάβοιμι τὴν καλὴν μόνην,
ἐφ' ἣν πεπωκὼς ἔρχομαι πάλαι ποθῶν.

ΝΕΑΝΙΣ.

ἐξηπάτησα τὸ κατάρατον γράδιον·
φρούδη γάρ ἐϛιν, οἰομένη μ' ἔνδον μένειν.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἀλλ' οὑτοσὶ γὰρ αὐτὸς, οὗ μεμνήμεθα.
δεῦρο δὴ, δεῦρο δὴ,
φίλον ἐμὸν, δεῦρό μοι
πρόσελθε, καὶ ξύνευνός μοι
τὴν εὐφρόνην ὅπως ἔσει.
πάνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ
τῶνδε τῶν σῶν βοϛρύχων.
ἄτοπος δ' ἔγκειταί μοί τις πόθος,
ὅς με διακναίσας ἔχει.
μέθες, ἱκνοῦμαί σ', Ερως,
καὶ ποίησον τόνδ' ἐς εὐνὴν
τὴν ἐμὴν ἱκέσθαι.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

δεῦρο δὴ, δεῦρο δὴ καὶ σύ μοι
καταδραμοῦσα τὴν θύραν ἄνοιξον

τῆνδ'

v. 985. Brunckius: ἔρχομαι ποθῶν πάλαι.
v. 989. et ſeq. Edidimus hos verſiculos, uti diſtincti ſunt in libro Ravennate.
v. 992. Vulgo: τὴν εὐφροσύνην. Correxit iam Brunckius.

τήνδ'· εἰ δὲ μὴ, καταπεσὼν κείσομαι.
Φίλον, ἀλλ' ἐν τῷ σῷ
βούλομαι κόλπῳ
πληκτίζεσθαι μετὰ τῆς σῆς πυγῆς.
Κύπρι, τί μ' ἐκμαίνεις ἐπὶ ταύτῃ;
μέθες, ἱκνοῦμαί σ', Ἔρως,
καὶ ποίησον τήνδ' ἐς εὐνὴν
τὴν ἐμὴν ἱκέσθαι.
καὶ ταῦτα μέν τοι μετρίως
πρὸς τὴν ἐμὴν ἀνάγκην
εἰρημέν' ἐστί. σὺ δ' ἐμοὶ,
φίλτατον, ὦ ἱκετεύω,
ἄνοιξον, ἀσπάζου με·
διά τοι σὲ πόνους ἔχω.
ὦ χρυσοδαίδαλτον ἐμὸν μέλημα,
Κύπριδος ἔρνος, μέλιττα Μούσης,
Χαρίτων θρέμμα, τρυφῆς πρόσωπον,
ἄνοιξον, ἀσπάζου με,
διά τοι σὲ πόνους ἔχω.

ΓΡΑΥΣ Α.

οὗτος, τί κόπτεις; μῶν ἐμὲ ζητεῖς;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

πόθεν;

ΓΡΑΥΣ Α.

καὶ τὴν θύραν γ' ἤραττες.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀποθάνοιμ' ἄρα.

ΓΡΑΥΣ

v. 1003. Vulgo: ἐν σῷ.
v. 1010. Vulgo: μέν μοι.

v. 1005. πληκτίζεσθαι) διατύπτεσθαι.

v. 1016. μέλημα) ἀντὶ τοῦ τίμιον.

ΓΡΑΥΣ Α.

τοῦ δαὶ δεόμενος δᾷδ' ἔχων ἐλήλυθας;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

Ἀναφλύστιον ζητῶν τιν' ἄνθρωπον.

ΓΡΑΥΣ Α.

τίνα;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

αὐτήν σε βινοῦνθ', ὃν σὺ προσδοκᾷς ἴσως.

ΓΡΑΥΣ Α.

νὴ τὴν Ἀφροδίτην, ἤν τε βούλῃ γ', ἤν τε μή.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τὰς ὑπερεξηκοντέτεις
ἐσάγομεν, ἀλλ' ἐσαῦτις ἀναβεβλήμεθα.
τὰς ἐντὸς εἴκοσιν γὰρ ἐκδικάζομεν.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἐπὶ τῆς προτέρας ἀρχῆς γε ταῦτ' ἦν, ὦ γλύκων·
νυνὶ δὲ πρῶτον εἰσάγειν ἡμᾶς δοκεῖ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τῷ βουλομένῳ γε, κατὰ τὸν ἐν πεττοῖς νόμον.

ΓΡΑΥΣ

v. 1023. τοῦ δαὶ. Liber noſter, ut vulgo. Brunckius ex libris ſuis: τοῦ δὲ σύ.

v. 1025. Liber noſter: οὐ τὸν σὲ βινοῦνθ'.

v. 1030. Brunckius: πρότερον.

v. 1032. et 33. ἐν πεττοῖς. Ita eleganter ex libro ſuo Brunckius, vulgo, ut in libro noſtro, ἐν παιτοῖς, quod nihil eſt. Neque enim audiendus hoc loco grammaticus. πεσσοὶ, ut eſt in *Etymologico M.* aucto *Ori Thebani* ſtudio, quod *Larcherus* V. C. *Brunckio* utendum

ΓΡΑΥΣ Α.

ἀλλ᾽ οὐδὲ δειπνεῖς κατὰ τὸν ἐν πεττοῖς νόμον.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

οὐκ οἶδ᾽ ὅ τι λέγεις. τήνδε δή μοι κρουστέον.

ΓΡΑΥΣ Α.

ὅταν γε κρούσῃς τὴν ἐμὴν πρῶτον θύραν.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀλλ᾽ οὐχὶ νυνὶ κρησέραν αἰτούμεθα.

ΓΡΑΥΣ Β.

οἶδ᾽ ὅτι φιλοῦμαι· νῦν δὲ θαυμάζεις, ὅτι
θύρασί μ᾽ εὗρες· ἀλλὰ πρόσαγε τὸ στόμα.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀλλ᾽, ὦ μέλ᾽, ὀῤῥωδῶ τὸν ἐραστήν σου.

ΓΡΑΥΣ Β.

τίνα;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τὸν τῶν γραφέων ἄριστον.

ΓΡΑΥΣ

dum dedit. βόλια κυβιστῶν, πεσσά, ὁμωνύμως ἥ τε γραμμή, καὶ ἡ ψῆφος. πέντε δὲ ἦσαν, οἷς ἐχρῶντο κατὰ Σοφοκλέα.

καὶ πεσσὰ πεντάγραμμα, καὶ κύβων βολαί.

καὶ τάχα ἡ πεττεία, οἱονεὶ πεντεία τις οὖσα. ἐπὶ δὲ τῶν πέντε γραμμῶν τὰς ψήφους ἐτίθουν, ὧν ἡ μέση γραμμὴ Ἱερὰ ἐκαλεῖτο. εὗρε δὲ αὐτὴν Παλαμήδης, ὡς εἴρηται ἐν ἡρωικῷ στίχῳ παλαιῷ γραμμάτων τριάκοντα ἕξ, πρὸς τοὺς τόπους, οὓς ἔχει τὸ Παλαμήδειον ἀβάκιον·

εὗρε σοφὸς λιμοῦ με παραιφασίην Παλαμήδης.

ἔστι πέτω, ὃ σημαίνει τὸ καταπίπτω· ὁ μέλλων πέσω. ἐξ αὐτοῦ ὄνομα πεσσὸς ὁ πίπτων ἐν τῷ βάλλεσθαι, καὶ τροπῇ, πεττός. καὶ πεττεύειν, τὸ μεταφέρειν τὴν ψῆφον· ἀπὸ τῶν πεττῶν, τουτέστι τῶν κύβων· πεττεύειν δὲ καὶ τὸ ταβλίζειν. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ πεττὸς, πεττεύω. δηλοῖ δὲ τὸ μετατιθέναι τὴν ψῆφον, καὶ παίζειν.

V. 1036. κρησέραν) τὸ περιβόλαιον τῶν κοφίνων· ἔστι δὲ δι᾽ ἔρωτος τοῦτο οὐκ ὡς πρὸς γραῦν.

ΓΡΑΥΣ Β.

οὗτος δ' ἐςὶ τίς;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ὃς τοῖς νεκροῖσι ζωγραφεῖ τὰς ληκύθους.
ἀλλ' ἄπιθ', ὅπως μή σ' ἐπὶ θύραισιν ὄψεται.

ΓΡΑΥΣ Β.

οἶδ', οἶδ' ὅ τι βούλει.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

καὶ γὰρ ἐγώ σε, νὴ Δία.

ΓΡΑΥΣ Β.

μὰ τὴν Ἀφροδίτην, ἥ μ' ἔλαχεν κληρουμένη,
μὴ 'γώ σ' ἀφήσω.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

παραφρονεῖς, ὦ γρᾴδιον.

ΓΡΑΥΣ Β.

ληρεῖς· ἐγὼ δ' ἄξω σ' ἐπὶ τἀμὰ ςρώματα.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τί δῆτα κρεάγρας τοῖς κάδοις ὠνοίμεθ' ἄν,
ἐξὸν, καθέντα γρᾴδιον τοιουτονὶ,
ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ξυλλαμβάνειν;

ΓΡΑΥΣ Β.

μὴ σκῶπτέ μ', ὦ τάλαν, ἀλλ' ἕπου δεῦρ' ὡς ἐμέ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀλλ' οὐκ ἀνάγκη μοι 'ςὶν, εἰ μὴ τῶν ἐτῶν

τὴν

v. 1045. μὴ 'γώ σ' ἀφήσω. Ita libri omnes. Brunckius negat, hoc modo recte eſſe poſitam particulam μή. Quare vellet, ut ſcriberetur, οὐ μή σ' ἀφήσω. Sed non eſt noſtrum, coercere tam anguſtis limitibus graecae linguae libertatem, cuius, qui fines fuerint, cum illa floreret, exploratum ſatis nobis non poteſt eſſe.

v. 1051. τῶν ἐτῶν. Libri omnes ex facili converſione litte-

τὴν πεντακοσιοστὴν κατέθηκας τῇ πόλει.

ΓΡΑΥΣ Β.

νὴ τὴν Ἀφροδίτην, δεῖ γε μέντοι. ὡς ἐγὼ
τοῖς τηλικούτοις ξυγκαθεύδουσ' ἥδομαι.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἐγὼ δὲ ταῖς γε τηλικαύταις ἄχθομαι,
κοὐκ ἂν πιθοίμην οὐδέποτ'.

ΓΡΑΥΣ Β.

ἀλλὰ, νὴ Δία,
ἀναγκάσει τουτί σε.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τοῦτο δ' ἔστι τί;

ΓΡΑΥΣ Β.

ψήφισμα, καθ' ὅ σε δεῖ βαδίζειν ὡς ἐμέ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

λέγ' αὐτὸ, τί ποτε κἄστι.

ΓΡΑΥΣ Β.

καὶ δή σοι λέγω.
Ἔδοξε ταῖς γυναιξὶν, ἢν ἀνὴρ νέος
νέας ἐπιθυμῇ, μὴ σποδεῖν αὐτὴν, πρὶν ἂν
τὴν γραῦν προκρούσῃ πρῶτον· ἢν δὲ μὴ θέλῃ
πρότερον προκρούειν, ἀλλ' ἐπιθυμῇ τῆς νέας,
ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἔστω τὸν νέον
ἕλκειν ἀνατεὶ, λαβομένας τοῦ παττάλου.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

οἴμοι· Προκρούστης τήμερον γενήσομαι.

ΓΡΑΥΣ Β.

τοῖς γὰρ νόμοις τοῖς ἡμετέροισι πειστέον.

litterae τ in μ, habent ἐμῶν. Huius auctor eſt emendationis *Thomas Tyrwhitt,* quam cum Brunckio omnes ſacile adoptabunt.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τί δ', ἢν ἀφαιρῆταί μ' ἀνὴρ τῶν δημοτῶν
ἢ τῶν φίλων ἐλθών τις;

ΓΡΑΥΣ Β.

ἀλλ' οὐ κύριος
ὑπὲρ μέδιμνον ἔς' ἀνὴρ οὐδεὶς ἔτι.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἐξωμοσία δ' οὐκ ἔςιν;

ΓΡΑΥΣ Β.

οὐ γὰρ δεῖ ςροφῆς.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκήψομαι.

ΓΡΑΥΣ Β.

κλάων γε σύ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τί δῆτα χρὴ δρᾷν;

ΓΡΑΥΣ Β.

δεῦρ' ἀκολουθεῖν ὡς ἐμέ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μοι 'ςί;

ΓΡΑΥΣ Β.

Διομήδειά γε.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ὑποςόρεσαί νυν πρῶτα τῆς ὀριγάνου,
καὶ κλήμαθ' ὑπόθου συγκλάσασα τέτταρα,
καὶ ταινίωσαι, καὶ παράθου τὰς ληκύθους,

ὕδα-

v. 1072. κλάων γε σύ. Ita liber noſter. Vulgo: κλᾶε σύ. Brunckius: κλαύσει γε σύ.

v. 1074. Διομήδεια) Διομήδης ὁ Θρᾷξ πόρνας ἔχων θυγατέρας etc. . . . ἃς καὶ ὁ μῦθος ἵππους ἀνθρωποφάγους εἶπεν.

ὕδατός τε κατάθου τοὔστρακον πρὸ τῆς θύρας.

ΓΡΑΥΣ Β.

ἦ μὴν ἔτ' ὠνήσει σὺ καὶ στεφάνην ἐμοί.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

νὴ τὸν Δί', ἥν περ ᾖς γέ που τῶν κηρίνων.
εἶμαι γὰρ ἔνδον διαπεσεῖσθαί σ' αὐτίκα.

ΝΕΑΝΙΣ.

ποῖ τοῦτον ἕλκεις σύ;

ΓΡΑΥΣ Β.

τὸν ἐμαυτῆς εἰσάγω.

ΝΕΑΝΙΣ.

οὐ σωφρονοῦσά γ'. οὐ γὰρ ἡλικίαν ἔχει
παρά σοι καθεύδειν τηλικοῦτος ὤν· ἐπεὶ
μήτηρ ἂν αὐτῷ μᾶλλον εἴης ἢ γυνή.
ὥστ' εἰ καταστήσεσθε τοῦτον τὸν νόμον,
τὴν γῆν ἅπασαν Οἰδιπόδων ἐμπλήσετε.

ΓΡΑΥΣ Β.

ὦ παμβδέλυρα, φθονοῦσα τόνδε τὸν λόγον
ἐξεῦρες· ἀλλ' ἐγώ σε τιμωρήσομαι.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα, κεχάρισαί γ' ἐμοί,
ὦ γλυκύτατον, τὴν γραῦν ἀπαλλάξασά μου·

v. 1080. νὴ τὸν Δί', ἥν περ ᾖς γέ που τῶν κηρίνων. Ita egregie liber noſter. Vulgo ineptiſſime:

ἣν περί γε ποῦ τῶν κηρίων.

Brunckius ex libro ſuo:

ἣν περὶ ἧς γέ που τῶν κηρίων,

viditque κηρίων mutandum eſſe in κηρίνων.

v. 1085. αὐτῷ libri omnes. Brunckius ex libro ſuo αὐτοῦ.

v. 1078. κατάθου τοὔστρακον πρὸ τῆς θύρας) πρὸ τῆς θύρας τὰ καλούμενα ἀρδάνια.

v. 1080. κηρίνων) στεφάνων.

v. 1081. διαπεσεῖσθαι) τεθνήξεσθαι, διαῤῥυῆναι.

ὥς' ἀντὶ τούτων τῶν ἀγαθῶν εἰς ἑσπέραν
μεγάλην ἀποδώσω καὶ παχεῖάν σοι χάριν.

ΓΡΑΥΣ Α.

αὕτη σὺ, ποῖ παραβᾶσα τόνδε τὸν νόμον
ἕλκεις, παρ' ἐμοὶ τῶν γραμμάτων εἰρηκότων
πρότερον καθεύδειν αὐτόν;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

οἴμοι δείλαιος.
πόθεν ἐξέκυψας, ὦ κάκις' ἀπολουμένη;
τοῦτο γὰρ ἐκείνου τὸ κακὸν ἐξωλέςερον.

ΓΡΑΥΣ Α.

βάδιζε δεῦρο.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

μηδαμῶς με περιΐδης
ἑλκόμενον ὑπὸ τῆσδ', ἀντιβολῶ σ'.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἀλλ' οὐκ ἐγὼ,
ἀλλ' ὁ νόμος ἕλκει σ'.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

οὐκ ἐμέ γ', ἀλλ' Εμπουσά τις
ἐξ αἵματος φλύκταιναν ἠμφιεσμένη.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἕπου, μαλακίων, δεῦρ', ἀνύσας, καὶ μὴ λάλει.

ΝΕΑ-

v. 1101. ἔμπουσά τις. Ita in Ranis v. 293., ubi Ravennas liber: φάντασμα δαιμονιῶδες ὑπὸ Εκάτης πεμπόμενον. καὶ οἱ μὲν φασιν αὐτὴν μονόποδα, καὶ ἐτυμολογοῦσιν οἷον ἐνίποδα εἶναι. οἱ δὲ ὅτι ἐξηλλάττετο τὴν μορφήν. δοκεῖ δὲ καὶ ταῖς μεσημβρίαις φαντάζεσθαι, ὅτ' ἂν τοῖς κατοιχομένοις ἐναγίζουσιν. ἔνιοι δὲ τὴν αὐτὴν τῇ Εκάτῃ, ὡς Αριςοφάνης ἐν τοῖς Ταγηνιςαῖς.

v. 1103. μαλακίων) ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν μαλακὲ εἶπε μαλακίων. ὑποκοριςικὰ δὲ τὰ τοιαῦτα.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἴθι νυν ἔασον εἰς ἄφοδον πρώτιστά με
ἐλθόντα θαῤῥῆσαι πρὸς ἐμαυτόν· εἰ δὲ μὴ,
αὐτοῦ τι δρῶντα πυῤῥὸν ὄψει μ' αὐτίκα
ὑπὸ τοῦ δέους.

ΓΡΑΥΣ Α.

θάῤῥει, βάδιζ'· ἔνδον χεσεῖ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

δέδοικα κἀγὼ, μὴ πλέον γ', ἢ βούλομαι.
ἀλλ' ἐγγυητάς σοι καταστήσω δύο
ἀξιόχρεως.

ΓΡΑΥΣ Α.

μή μοι καθίστη.

ΓΡΑΥΣ Γ.

ποῖ σὺ, ποῖ
χωρεῖς μετὰ ταύτης;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

οὐκ ἔγωγ'· ἀλλ' ἕλκομαι.
ἀτὰρ, ἥτις εἶ γε, πόλλ' ἀγαθὰ γένοιτό σοι,
ὅτι μ' οὐ περιεῖδες ἐπιτριβέντ'. ὦ Ἡράκλεις,
ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόρω,
τοῦτ' αὖ πολὺ τούτου τὸ κακὸν ἐξωλέστερον.
ἀτὰρ τί τὸ πρᾶγμ' ἔστ', ἀντιβολῶ, τουτί ποτε;
πότερον πίθηκος ἀνάπλεως ψιμυθίου,
ἢ γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων;

ΓΡΑΥΣ Γ.

μὴ σκῶπτέ μ', ἀλλὰ δεῦρ' ἕπου.

v. 1111. Vulgo: μετ' αὐτῆς, et v. 1118. inepte τῶν νεκρῶν. Liber noſter: παρὰ τῶν πλειόνων. Ex eodemque perſonas verſibus 1122. et 23. reſtitui, uti Brunckius iam easdem reſtitui debere exiſtimavit.

v. 1110. ἀξιόχρεως) ἀξιολόγους. — μή μοι) ἄλλη γραῦς τρίτη πρὸς τὴν νεώτερον.

ΓΡΑΥΣ Α.

δευρὶ μὲν οὖν.

ΓΡΑΥΣ Γ.

ὡς οὐκ ἀφήσω σ᾽ οὐδέποτ᾽.

ΓΡΑΥΣ Α.

οὐδὲ μὴν ἐγώ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

διασπάσεσθέ μ᾽, ὦ κακῶς ἀπολούμεναι.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἐμοὶ γὰρ ἀκολουθεῖν σ᾽ ἔδει κατὰ τὸν νόμον.

ΓΡΑΥΣ Γ.

οὐκ, ἢν ἑτέρα γε γραῦς ἔτ᾽ αἰσχίων φανῇ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἢν οὖν ὑφ᾽ ὑμῶν πρῶτον ἀπόλωμαι κακῶς,
φέρε, πῶς ἐπ᾽ ἐκείνην τὴν καλὴν ἀφίξομαι;

ΓΡΑΥΣ Γ.

αὐτὸς σκόπει σύ· τάδε δέ σοι ποιητέον.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ποτέρας προτέρας οὖν κατελάσας ἀπαλλαγῶ;

ΓΡΑΥΣ Α.

οὐκ οἶσθα; βαδιεῖ δεῦρ᾽.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀφέτω νύν μ᾽ αὑτηί.

ΓΡΑΥΣ Γ.

δευρὶ μὲν οὖν ἴθ᾽ ὡς ἔμ᾽.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἢν ἡδί μ᾽ ἀφῇ.

ΓΡΑΥΣ

v. 1129. δευρὶ μὲν οὖν ἴθ᾽ ὡς ἔμ᾽ — ἢν ἡδί μ᾽ ἀφῇ. Ita liber noſter; ut Brunckius coniecerat, addita poſt ἤν, γε particula. Vulgo:

δευρὶ μὲν οὖν ἴθ᾽ ὡς ἐμέ — ἢν νὴ Δία γ᾽ ἀφῇ.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἀλλ' οὐκ ἀφήσω μὰ Δία σ'.

ΓΡΑΥΣ Γ.

οὐδὲ μὴν ἐγώ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

χαλεπαί γ' ἂν ἦστε γενόμεναι πορθμῆς.

ΓΡΑΥΣ Α.

τιή;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἕλκοντε τοὺς πλωτῆρας ἂν ἀπεκναίετε.

ΓΡΑΥΣ Α.

σιγῇ βάδιζε δεῦρο.

ΓΡΑΥΣ Γ.

μὰ Δί', ἀλλ' ὡς ἐμέ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τουτὶ τὸ πρᾶγμα κατὰ τὸ Καννώνου σαφῶς
ψήφισμα, βινεῖν δεῖ με διαλελημμένον.
πῶς οὖν δικωπεῖν ἀμφοτέρας δυνήσομαι;

ΓΡΑΥΣ Α.

καλῶς, ἐπειδὰν καταφάγῃς βολβῶν χύτραν.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, ἐγγὺς ἤδη τῆς θύρας
ἑλκόμενος εἴμ'.

ΓΡΑΥΣ Γ.

ἀλλ' οὐδὲν ἔσαι σοι πλέον.
ξυνεσπεσοῦμαι γὰρ μετὰ σοῦ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

μὴ πρὸς θεῶν.
ἑνὶ γὰρ ξυνέχεσθαι κρεῖττον ἢ δυοῖν κακοῖν.

ΓΡΑΥΣ Γ.

νὴ τὴν Ἑκάτην, ἐάν τε βούλῃ γ', ἤν τε μή.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ὦ τρισκακοδαίμων, εἰ γυναῖκα δεῖ σαπρὰν
βινεῖν ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν·
κἄπειτ', ἐπειδὰν τῆσδ' ἀπαλλαγῶ, πάλιν
Φρύνην ἔχουσαν λήκυθον πρὸς ταῖς γνάθοις.
ἆρ' οὐ κακοδαίμων εἰμί; βαρυδαίμων μὲν οὖν,
νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρ', ἀνὴρ, καὶ δυστυχὴς,
ὅστις τοιούτοις θηρίοις συννήξομαι.
ὅμως δ', ἐάν τι πολλὰ πολλάκις πάθω
ὑπὸ τοῖνδε τοῖν κασαλβάδοιν, δεῦρ' ἐσπλέων,
θάψαι μ' ἐπ' αὐτῷ τῷ στόματι τῆς ἐσβολῆς·
καὶ τὴν ἄνωθεν ἐπιπολῆς σοῦ σήματος
ζῶσαν καταπιττώσαντας, εἶτα τὼ πόδε
μολυβδοχοήσαντας κύκλῳ περὶ τὰ σφυρὰ,
ἄνω 'πιθεῖναι πρόφασιν ἀντὶ ληκύθου.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ὦ μακάριος μὲν δῆμος, εὐδαίμων δ' ἐγὼ,
αὐτή τε μοι δέσποινα μακαριωτάτη,
ὑμεῖς δ' ὅσαι παρέστατ' ἐπὶ ταῖσιν θύραις,
οἱ γείτονές τε πάντες οἵ τε δημόται,

ἐγώ

v. 1150. πολλὰ πολλάκις. Ita liber noſter, ut Brunckius ex libro ſuo. Vulgo vox πολλὰ deeſt.

v. 1152. Vulgo: ἐν αὐτῷ.

v. 1153. Liber noſter, ut vulgo: καὶ τῶν.

v. 1159. ὅσαι παρέστατ' ἐπὶ ταῖσιν θύραις. Ita liber noſter fere ut vulgo. Brunckius hunc locum ita legendum putat:

ὅσαι πάρεσθ' ἐπὶ ταῖσδε ταῖς θύραις.

Verſu ſequenti liber noſter, ut vulgo:

τε πάντες οἱ τῶν,

quod poſtremum vitium ſcripturae eſt. Brunckius ex libro ſuo ita primam verſus partem edidit:

οἱ γείτονές θ' ἅπαντες.

v. 1151. κασαλβάδοιν) τῶν πορνῶν, ὡς ἐπὶ κινδύνου καὶ θαλάττης.

ἐγώ τε πρὸς τούτοισιν ἡ διάκονος,
ἥτις μεμύρωμαι τὴν κεφαλὴν μυρώμασιν
ἀγαθοῖσιν, ὦ Ζεῦ· πολὺ δ' ὑπερπέπαικεν αὖ
τούτων ἁπάντων τὰ Θάσι' ἀμφορείδια.
ἐν τῇ κεφαλῇ γὰρ ἐμμένει πολὺν χρόνον·
τὰ δ' ἄλλ' ἀπανθήσαντα πάντ' ἀπέπτετο·
ὥς' ἐςὶ πολὺ βέλτιςα, πολὺ δῆτ', ὦ θεοί.
κέρασον ἄκρατον, εὐφρανεῖ τὴν νύχθ' ὅλην,
ἐκλεγομένη ὅ τι ἂν μάλις' ὀσμὴν ἔχῃ.
ἀλλ', ὦ γυναῖκες, φράσατέ μοι τὸν δεσπότην,
τὸν ἄνδρ', ὅπου 'ςὶ, τῆς ἐμῆς κεκτημένης.

ΧΟΡΟΣ.

αὐτοῦ μένουσ' ἡμῖν γ' ἂν ἐξευρεῖν δοκεῖς.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

μάλισθ'· ὁδὶ γὰρ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔρχεται.
ὦ δέσποτ', ὦ μακάριε, καὶ τρισόλβιε.

ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

ἐγώ;

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

σὺ μέντοι, νὴ Δί', ὥς γ' οὐδεὶς ἀνήρ.
τίς γὰρ γένοιτ' ἂν μᾶλλον ὀλβιώτερος,
ὅςις, πολιτῶν πλεῖον ἢ τρισμυρίων
ὄντων τὸ πλῆθος, οὐ δεδείπνηκας μόνος.

ΧΟΡΟΣ.

εὐδαιμονικόν γ' ἄνθρωπον εἴρηκας σαφῶς.

ΘΕ-

v. 1162. μεμύρωμαι. Ita liber noſter, ut vulgo. Brunckius ex Athenaeo: μεμύρισμαι.
v. 1169. Liber noſter, ut vulgo: ἐκλεγομένας et ἔχει. Brunckius ex libro ſuo: ἐκλεγομένη.
v. 1172. Rav. lib. γὰρ, pro γ' ἂν quod Brunckius induxit.

v. 1164. ἀμφορείδια) τὰ κεράμεια.

v. 1166. ἀπανθήσαντα) ὡς ἐπὶ τῶν ἀνθῶν εἶπε τὸ ἀπανθήσαντα, ἀντὶ τοῦ ξηρανθέντα.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ποῖ, ποῖ βαδίζεις;

ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

ἐπὶ τὸ δεῖπνόν ἔρχομαι.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

νὴ τὴν Ἀφροδίτην, πολύ γ' ἁπάντων ὕστατος.
ὅμως δ' ἐκέλευε συλλαβοῦσάν μ' ἡ γυνὴ
ἄγειν σε, καὶ τασδὶ μετὰ σοῦ τὰς μείρακας.
οἶνος δὲ Χῖος ἐστὶ παραλελειμμένος
καὶ τἄλλ' ἀγαθά. πρὸς ταῦτα μὴ βραδύνετε,
καὶ τῶν θεατῶν εἴ τις εὔνους τυγχάνει,
καὶ τῶν κριτῶν εἰ μή τις ἑτέρωσε βλέπει,
ἴτω μεθ' ἡμῶν· πάντα γὰρ παρέξομεν.
οὐκοῦν ἅπασι δῆτα γενναίως ἐρεῖς,
καὶ μὴ παραλείψῃς μηδέν', ἀλλ' ἐλευθέρως
καλεῖν γέροντα, μειράκιον, παιδίσκον· ὡς
τὸ δεῖπνον αὐτοῖς ἐστ' ἐπεσκευασμένον
ἀπαξάπασιν, ἢν ἀπίωσιν οἴκαδε.

ΧΟΡΟΣ.

ἐγὼ δὲ πρὸς τὸ δεῖπνον ἤδη 'πείξομαι,
ἔχω δέ τοι καὶ δᾶδα ταυτηνὶ καλῶς.
τί δῆτα διατρίβεις ἔχων, ἀλλ' οὐκ ἄγεις
τασδὶ λαβών; ἐν ὅσῳ δὲ καταβαίνεις, ἐγὼ
ἐπᾴσομαι μέλος τι μελλοδειπνικόν.
σμικρὸν δ' ὑποθέσθαι τοῖς κριταῖσι βούλομαι·
τοῖς σοφοῖς μὲν, τῶν σοφῶν μεμνημένοις κρίνειν ἐμέ·
τοῖς γελῶσι δ' ἡδέως, διὰ τὸν γέλων κρίνειν ἐμέ·
σχεδὸν ἅπαντας οὖν κελεύω δηλαδὴ κρίνειν ἐμέ.

μηδὲ

v. 1184. παραλελειμμένος liber noſter. Vulgo: περιλελειμμένος.

v. 1195. ἔχω δέ τοι. Liber noſter. Vulgo: ἔχουσά τοι.

v. 1196. διατρίβεις ἔχων) τὸ ἔχων παρέλκεται. Ἀττικὸν γὰρ τὸ τοιοῦτο.

μηδὲ τὸν κλῆρον γενέσθαι μηδὲν ἡμῖν αἴτιον,
ὅτι προείληχ᾽· ἀλλ᾽ ἅπαντα ταῦτα χρὴ μεμνημένους
μὴ ᾽πιορκεῖν, ἀλλὰ κρίνειν τοὺς χοροὺς ὀρθῶς ἀεί·
μηδὲ ταῖς κακαῖς ἑταίραις τὸν τρόπον προσεικέναι,
αἳ μόνον μνήμην ἔχουσι τῶν τελευταίων ἀεί·

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ὦ, ὦ, ὥρα δή, φίλαι
γυναῖκες, εἴπερ μέλλομεν τὸ χρῆμα δρᾶν,
ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὑπανακινεῖν. Κρητικῶς οὖν τὼ πόδε
καὶ σὺ κίνει.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

τοῦτο δρῶ.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

καὶ τάσδε νῦν λαγαρὰς
τοῖν σκελίσκοιν τὸν ῥυθμόν. τάχα γὰρ ἔπεισι
λεπαδοτεμαχοσελαχογαλεο-
κρανιολειψανοδριμυποτριμματο-
σιλφιοπαραομελιτοκατακεχυμενο-
κιχλεπικοσσυφαττοπεριστερα-
λεκτρυ-

v. 1206. Liber noſter: τόν τε τρόπον.
v. 1208. et ſeq. *Semichoros* ad auctoritatem libri noſtri diſtinximus.
v. 1215. Vulgo: λεπαδο. . . .
v. 1216. Liber noſter . . . . πετριμματο.
v. 1217. Rav. liber: κικλε . . . . Ceteros verſus edidi, uti ſcripti ac diſtincti in eo ſunt, ſane diligentius, quam ut vulgo circumferuntur. Vulgo namque hoc modo editi ſunt:

κιχλεπικοσσυφοπεριστερα
— — — — —
λειολαγωοσιραιοβαφητραγανοπτερύγων.
σὺ δὲ ταῦτ᾽ ἀκροασάμενος ταχὺ καὶ ταχέως
λαβὲ τρυβλίον. εἶτα λαβὼν κόνισαι etc.

v. 1210. Κρητικῶς οὖν τὼ πόδε) ῥυθμός ἐστι Κρητικός.

v. 1215. γαλεο) γαλῆ εἶδος ἰχθύος.

λεκτρυονοπτεγκεφαλλιοκιγκλοπε-
λειολαγωοσιραιοβαφητραγα-
νοπτερύγων. σὺ δὲ ταῦτ' ἀκροασάμε-
νος ταχὺ καὶ ταχέως λαβὲ τρυβλίον.
εἶτα κόνισαι λαβὼν
λέκιθον, ἵν' ἐπιδειπνῇς.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ λαιμάττουσί που.
αἴρεσθ' ἄνω· ἰαὶ εὐαί.
δειπνήσομεν εὐοῖ, εὐαί,
εὐαίως ἐπὶ νίκῃ·
εὐαί, εὐαί, εὐαί, εὐαί.

v. 1228. Rav. liber: ἐπὶ νίκῃ. Vulgo: ἐπινίκ' εὐαί, εὐαί, εὐαί, εὐαί, εὐαί.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΩΝ.

LIPSIAE

EX OFFICINA SOLBRIGIANA.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

E.B
15.5.49

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 11 29 07 07 003 9